JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

BOYUT

JAZZ

TEMMUZ-AĞUSTOS-EYLÜL 2012 / 03 • 106422 • YIL 16 • SAYI 67 • 6 TL

19. İstanbul Jazz Festivali

Önder Focan & Meltem Ege Group

Mehmet İkiz

Benny Golson

İlhan Erşahin

Murat Verdi

Salon European Jazz Konserleri

Esperanza Spalding

İKSV CAZ
2012
FESTİVAL SPONSORU
Garanti
Caz Yeşili
15 YIL
Cazın tüm renklerine destek
15 yıldır Caz Yeşili Garanti'den.
Başka bir arzunuz?
/garanticazyesili - /cazyesili

NARDIS

JAZZ

Sayı: 67
Temmuz-Ağustos-Eylül 2012
Esperanza Spalding Fotoğrafı: Sevim Yolaçtı

Merhabalar,

İstanbul Jazz Festivali'nin 19.su da geldi nihayet. Festival repertuarı bu sene "hadi ya!" dedirtti. **Keith Jarrett Trio**, Till Brönner, **Esperanza Spalding**, Marcus Miller Projesi, **Erykah Badu**, Ernest Ranglin, **Monty Alexander**, Salon konserleri, **European Jazz Club** konserleri, Lars Danielsson ve 19 farklı mekanda 30'dan fazla konserle **Tünel Şenliği!**

Dergimiz de tüm bu konserlere ilaç olacak şekilde hazırlandı. Festivalin her konseri hakkında bilgiyi bulabileceksiniz.

Bu arada Türk jazz müzisyenleri inanılmaz şekilde, herşeye rağmen CD'ler yapıp piyasaya çıkarttılar. **Önder Focan & Meltem Ege Group** "Songbook", **Mehmet İkiz** "Cheking In", **Sibel Gürsoy** "Yol", **Evrim Demirel** "Ada", **Murat Verdi** "Shuara", Uraz Kıvaner "Pieces", **Kürşat Başar** "Keşke", bunlar arasında. Eli kulağında çalışmalar da var, Baki Duyarlar, Başak Yavuz benim duyduklarım...

Kapak konumuz **Esperanza Spalding**. Grammy ödülü aldığında bir dosya çalışması yapalım diye düşünürken, adı festival listesinde geçince bu güne kısmet oldu! Üstelik fırtına gibi esen yeni albümü Radio Music Society projesi ile de geleceğini duyunca kapak konumuz hemen ortaya çıktı.

Derginin tamamını dikkatli okumayı düşünenelere bir tüyo vermek isterim. Elif Seven'in **Benny Golson** röportajı ile İsben Önen'in **Eugene** yazısına dikkat edin, zira o meşhur "A Great Day in Harlem" resmindeki adamın hikayesini yakalayacaksınız...

Bu sayımızda ayrıca çok keyifli röportajlar var. **Bulut Gülen**, İlhan Erşahin, **Ceyda Köybaşıoğlu**, Boğaziçi Jazz Korosu şefi **Masis Aram Gözbek** ve günümüzün yaşlanmayan pop adamı **Julio Iglesias** bu sayımızın konuları arasında. Bir yaşlanmayan müzisyen ise **Metin Ersoy**!

Veda yazılarımız arasında ise **Ayten Alpman**, Teddy Charles, Pete Cosey, Red Halloway var.

Jazz konserleri sadece İstanbul'da değil, yazlık mekanlarda da var. İzmir'de **Alaçatı Jazz Günleri**, İstanbul'da **Kahvaltıda Jazz** eminiz ki ilgiyle izlenecektir.

Çok Satanlara bu sayımızda İzmir ve Ankara'dan da listeler ekledik.

Jazz severler olarak festivale odaklandık. Ayrıca **İstanbul Kültür Sanat Vakfı**'nın 40. yılı olması nedeniyle düzenlenen, düzenlenecek olan her etkinliği heyecanla izliyor olmanın da tadını çıkarıyoruz. Nice 40 yıllar olsun dileklerimizi iletmek istiyoruz.

Konserlerde görüşmek üzere...

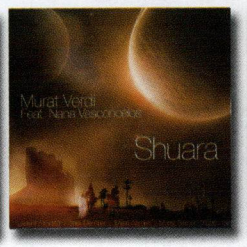

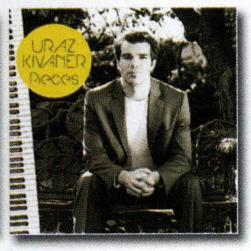

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım
Erdem AKSOY
Salih ALTINTREN

Katkıda Bulunanlar
Ali FOCAN, Bilge HİMAM, Can ERGELMİŞ, Can KARAKUŞ, Cenk ERDEM, Devrim DİKKAYA, Dilek HİMAM ER, Dilek TARHAN, Elif SEVEN, Engin İNAN Ezgi Ayça KIZILDERE, Füsun LEVET, İsben ÖNEN, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Özgen ÖZMAN, Sami KISAOĞLU, Sevim YOLAÇTI, Şule USLUTEKİN Uğur HÜKÜM, Ülkem ÖZSEZEN, Tayfun AVDAN, Melike Yaprak UYAR.

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Müdürü
Şenay TÜZER KAVAK

Reklam Satış/Pazarlama
Zeynep GÖKIRMAK BİÇİCİ
zeynep.bicici@boyut.com.tr

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT

© 2012 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Yahya Dai
Nardis Jazz Club 2012
Fotoğraf: Teoman Cimit

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZ VE MODA; STEVIE WONDER, *Dilek Himam*
- THE FABULOUS BAKER BOYS VE DAVE GRUSIN, *Elif Seven*
- TONY BENNETT, Zuhal Focan
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, XIII, *Leyla D. Gücük*
- ALDO ROMANO & HENRI TEXIER, LOUIS SCLAVIS, Melile Uyar
- ESPERANZA SPALDING RMS, Can Ergelmiş
- BRAD MEHLDAU ODE, Elif Seven
- YAZARLARIMIZ;DEVRİM DİKKAYA, *Ezgi Ayçe Kızıldere*
- VINYL'LER, *Elif Seven*
- EN ÇOK SATANLAR, *Zuhal Focan*
- ERKAN OĞUR'DAN YENİ ALBÜM

34 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- *Ali Sönmez*

36 RÖPS.
- ÖNDER FOCAN & MELTEM EGE GROUP, *Elif Seven*
- GENÇ JAZZ HARUN İZER, Ezgi Ayçe Kızıldere
- MEHMET İKİZ, Elif Seven
- BENNY GOLSON, Elif Seven
- SİBEL GÜRSOY, Tunçel Gülsoy
- EVRİM DEMİREL, Tunçel Gülsoy
- BULUT GÜLEN, Ezgi Ayçe Kızıldere
- JULIO IGLESIAS, Cenk Erdem
- MURAT VERDİ, Şule Uslutekin
- İLHAN ERŞEHİN, Bilge Himam
- KÜRŞAT BAŞAR, Engin İnan
- CEYDA KÖYBAŞIOĞLU, Ezgi Ayçe Kızıldere
- MASİS ARAM GÖZBEK, Ezgi Ayçe Kızıldere

64 NELER OLACAK
- 19. İSTANBUL JAZZ FESTİVALİ, *Zuhal Focan*
- ESPERANZA SPALDING, Can Ergelmiş
- KEITH JARRETT, Elif Seven
- MARCUS MILLER, Eray Aytimur
- SALON KONSERLERİ, Eray Aytimur
- TILL BRÖNNER, Can Karakuş
- LARS DANIELSSON, Sami Kısaoğlu
- CARO EMERALD, Can Karakuş
- GRETCHEN PARLATO & AMBROSE AKINMUSIRE, Elif Seven
- NARDIS JAZZ CLUB, *Zuhal Focan*
- JAMJAZZ, Zuhal Focan
- TAMİRANE KONSERLERİ, *Dilek Tarhan*
- TUBORG FESTİVALİ, Zuhal Focan
- ALAÇATI JAZZ RÜZGARI, Zuhal Focan

86 NELER OLDU
- HABERLER, *Hülya Tunçağ*
- SAMATYA ZİL VE JAZZ FESTİVALİ, Selen Aydoğdu
- KARSANAT FESTİVALİ, Zuhal Focan
- JAZZ VIOCES 2012, Elif Seven
- FRANSA'DAN HABERLER, *Füsun Levet*
- EUGENE, *İsben Önen*
- NACKA FORUM, Tayfun Avdan
- TEDDY CHARLES, *Viktor Bensusan*
- PETE COSEY, *Viktor Bensusan*
- RED HOLLOWAY, *Viktor Bensusan*
- PARIS'TEN *Uğur Hüküm*
- METİN ERSOY, Kaan Çağlayangöl

104 GÖRÜŞ AÇISI
- DİLEK SERT ERDOĞAN, *Filiz Küçük*

106 CD VİTRİNİ

Önder Focan & Meltem Ege Group (Songbook), Mehmet İkiz (Checking In), Uraz Kıvaner (Pieces), Murat Verdi (Shuara), Evrim Demirel (Ada), Taner Akyol (Güneşe Raks), Maria Farantouri (Sings Taner Akyol), Esperanza Spalding (Radio Music Society), Tord Gustavsen Quartet (The Well), Andy Sheppard (Trio Libero), Tim Berne (Snakeoil), Ibrahim Maalouf (Diagnostic), Manuel Rocheman (The Touch of Your Lips -Tribute to Bill Evans), Gilad Atzmon & The Orient House Ensemble (The Tide Has Changed), Csaba Toth Bagi (Aved Ivenda), Simcock, Garland, Sirkis (Lighthouse), JBBG Jazz Bigband Graz (Urban Folktales), Adam Baldych & The Baltic Gang (Imaginary Room), Matthias Schriefl (Six, Alps & Jazz), Vijay Iyer Trio (Accelerando), Michael Wollny (Wasted & Wanted), Gabor Bolla (Find Your Way), e.s.t (301), The Jubile Album (20 Magic Years), The ACT (Jubile Concert), Norah Jones (Little Broken Hearts), Renaud Garcia Fons (Solo – The Marcevol Concert), Steve Turre (Woody's Delight), Jeremy Pelt (Soul), Wallace Roney (Home), Eric Alexander & Vincent Herring (Friendly Fire), Piero Odorici (with the Cedar Walton Trio), Mary Stalling (Don't Look Back), Marius Neset (Golden Xplosion), Kairos 4tet (Statement of Intent), Phronesis (Alive), Phronesis (Walking Dark), Meadow (Blissful Ignorance), Dave Stapleton (Flight), Tamco (Don't Think Twice), Troyka (Moxxy), Peter Cincotti (Metropolis), Arturo Sandoval (Dear Diz), Davit Benoit (Conversation), Jürgen Friedrich (Monosuite), Bill Carrothers (Family Life), Brian Bromberg (Compared To That), Tab Benoit (Legacy: The Best Of), Bill Evans (Live at Art D'Lugoff's / Top Of The Gate), New York Gypsy All Stars (Romantech), Robin MCKelle & The Flytones (Soul Power), Yanni (Live at Morro, Puerto Rico), Santana (Shape Shifter), Julio Iglesias (One), Toufic Farroukh (Cinema Beyrouth), Carole King (The Living Room Tour), Ahmad Jamal (Blue Moon), Pulcinella (Travesti), Waldamar Bastas (Classics of my Soul), Raynald Colom (Evocacion), Angelica Niescier & Thomas Morgan & Tyshawn Sorey (Quite Simply), Toni Kitanovski & Cherkezi Orchestra (Shukar), Livio Minafra 4tet (Surprise!!!), Max Merseney (Thank y'all), Yakaza Ensemble (İçbükeydış), Melody Players (Song from Our Memories), Tord Gustavsen Quartet (The Well), Lisa Wahlandt (Wowowonder),
Sade (Bring Me Home / Live 2011), Mario Frangoulis (Beautiful Things).

119 KLİNİK
- TON *Cem Tuncer*

121 KÖRLEME
- SABRİ TULUĞ TIRPAN *Ülkem Özsezen*

122 BULMACA
- Ülkem Özsezen

122 CAZGIR
- Özgen Özman

Dilek Himam
dilek@genccazcilar.org

Mucizevi bir kişilik: Stevie Wonder

Müziğinde kendine has R&B, jazz, reggae ve Afrika ritimleriyle tanıdığımız çok özel bir isim Stevie Wonder. Birçok ödül sahibi olan bu dahiyane isim, aynı zamanda besteci, söz yazarı, produktör ve sayısız sosyal sorumluluk projelerinde de öncülük yapan bir sanatçı.

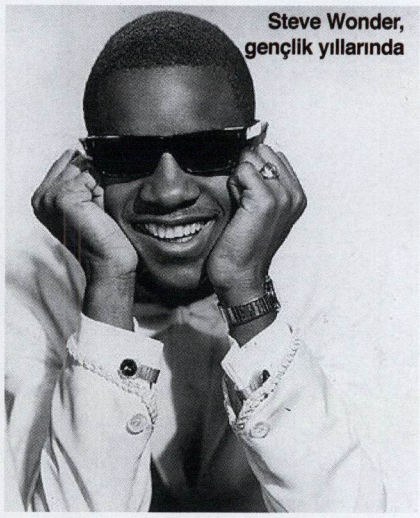

Steve Wonder, gençlik yıllarında

Wonder, hastanede doğum sırasında yaşanan bir hata sebebiyle görme duyusunu kaybetmiş ama 5 yaşında armonika çalıp, hemen ardından 6 yaşında piyano dersleri almaya başlamış. Ritim ve perküsyona olan yeteneği ise daha çocuk yasta herkesi şaşırtmış. İlk albümü, 'Little Stevie Wonder the 12 Year Old Genius', onu daha çocuk yaşlarda bir yıldız yapmış. Bu albümle beraber başarılı müzik kariyerinin ilk adımlarını da atmaya başlamış.

Şanssızlıklar Wonder'ın peşini bırakmamış aslında, 1973 yılında geçirdiği talihsiz bir trafik kazası sonucunda 4 gün süren bir komanın ardından geriye ne yazık ki kısmi işitme, koku ve tat kaybı ortaya çıkmış. 13 Mayıs 1950 yılında Saginaw, Michigan doğumlu Stevie Wonder'ın hayat hikayesi birçok insana örnek olacak nitelikte...
Ray Charles, Bob Marley, Nelson Mandela gibi

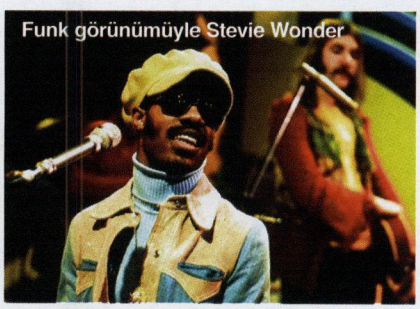

Funk görünümüyle Stevie Wonder

isimlerden ilham alan dahi müzisyen tek bir müzik türü ile ilgilenmektense pekçok farklı müziğe ilgi duymuş; bu ilgisini de renkli kişiliği ile bütünleştirmiş bir isim. Hayata ve sanatına olan bu yaklaşımı onun son derece kişisel ve özgün stilinin de sebepleri hakkında ipuçları vermekte. Hislerinin neredeyse çok az bir kısmını kullanabilen bu ismin kişiliği, dahiyane yeteneği ve görünümü de tartışmasız bir şekilde hayranlık uyandırıcı.

Stevie Wonder deyince aklımıza ilk gelen görüntüler: Boncuklu saçları ve karakteristik gözlükleri. Wonder, 1960'lı ve 1970'li yıllarda profesyonel müzik hayatının ilk dönemlerinde Afro saçları ve funk görüntüsü ile karşımıza çıkıyor. Fakat 1980'li yıllardan itibaren artık hiç değiştirmeyecek olduğu *cornrow* modeli saçları onun artık akıllardan silinmeyecek bir parçası olmaya başlıyor. Bugün bile birçok hayranı onun gibi saçlara sahip olmak için fan kulüpler, online satış platformları kurmuş durumdalar.
Cornrow adı verilen bir tür saç örgüsü de

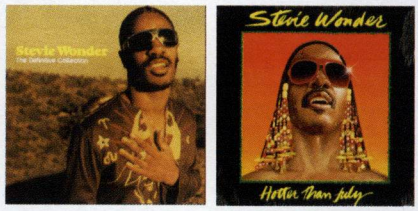

Sol: 1970'li yıllar ve Stevie Wonder; Sağ: 1980'li yıllardaki imajıyla Stevie Wonder

diyebileceğimiz bu saç modeli aslında geleneksel bir Afrika saçı. Aslında tarihsel olarak geçmişi M.Ö. 3000 yıllarına kadar giden arkaik bir saç biçimi. Genellikle basit uzantılarla örülmekte ve saç derisine çok yakın bir şekilde örülerek oluşturulmakta. Sürekli olarak birbirine eklenmiş örgüler eğrisel veya geometrik biçimlerde de oluşturulabiliyor. Bu saçlar özellikle Afrika ve Karaip geleneğinde genellikle boncuk ve midye kabukları ile süslenmesiyle de biliniyor. Amerika'da 1960'lı ve 1970'li yıllarda popülerlik kazanan bu saç modeli, Ulusal Siyah Hareket'in de bir simgesi.
Dreadlock[1]saçlar gibi bu saç da güçlü bir politik simge olmasıyla tanınıyor. [2] Bu açıdan da Stevie Wonder'ın mücadeleci ve protest kişiliğiyle son derece örtüşen bir saç formu. Saçlarından sonra Wonder'ın gözlüklerinden de biraz bahsetmek lazım; sanatçıyla bütünleşen bu gözlükler bir zorunluluk

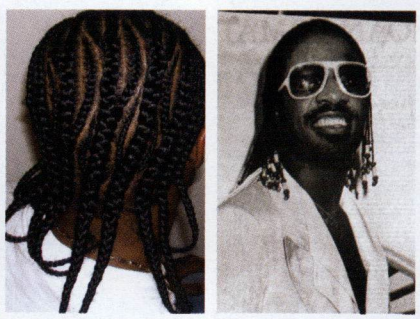

Sol: Farklı büyüklüklerde saç örgülerinden oluşan cornrow modeli; Sağ: 1980'li yıllarda cornrow saçlarıyla Stevie Wonder

olmasından çok daha fazlası, onun stilinin vazgeçilmez bir parçası adeta. Gözlükleri ile sahnedeyken tutkulu müzikal etkiler çok daha fazla güçleniyor sanki

Steve Wonder'ın tarzı içinde ençok göze çarpan bir diğer unsur da sofistike giysileridir. Bu giysilerden biri, "dashiki" adlı desenli, bol bir tunik olarak da bilinen bir tür Afrika giysisidir. Dashiki, 1930'lu yıllarda Amerika'da bir karşı kültür giysisi olarak ortaya çıkmıştır. Genellikle pamuklu kumaşlardan hazırlanan bu giysinin derin V şeklinde bir yakası vardır ve genellikle de baskılı bir desen veya nakış içerir. Bu giysinin üzerindeki Kanga baskıları ise son derece popüler bir motiftir. Bu giysi aslında, Batı Afrika'da erkekler tarafından giyilen ve aslında "danshiki" olarak telaffuz edilen bir sözcükten gelen genellikle kısa kollu olan bir işçi giysisidir.[3]

Jazz ve Moda

Özellikle 1960'lı ve 1970'li yıllar gençlik hareketlerinin arttığı devrim yıllarıdır. Amerika'daki 1964 Ulusal Yurttaş Hakları kanununun çıkmasıyla beraber geleneksel Afrika giysileri popülerlik kazanmış; bu giysi

Sol: Stevie Wonder ve gözlükleri; Sağ: Cornrow saçları ve Dashiki giysisi ile Stevie Wonder

de politik aktivistlerin, sanatçı ve öğrencilerin çokça rağbet ettiği başka bir simgesel giysi olarak Stevie Wonder'ın gardrobunun vazgeçilmezleri arasına girmiştir.
Steve Wonder'ın içgüdüsel zevkiyle biçimlenen estetik anlayışı onun tarzını da son derece özgün bir hale getirmiştir. Giysi seçimleri konusunda başka bir avantaja çevirmiş midir bilinmez ama 2001 yılında ikinci eşi Kai Milla

Nelson Mandela ve Stevie Wonder; Wonder dashiki giysisiyle

Morris New York'da adı duyulmuş meşhur bir moda tasarımcısıdır. 1999 yılında Milla'nın da art direktörlük yaptığı bir dönemde, iş sebebiyle karşılaşan çift, 6 ay sonra hayatlarını birleştirmeye karar verirler. Kuşkusuz Wonder'ın sanatçı duyarlılığı bu iki kişiyi biraraya getiren önemli bağlardan olsa gerek... Kai Milla'nın eşi için giysi tasarlayıp tasarlamadığını bilmiyoruz ama bir röportajında Stevie Wonder'ın ilham verici kişiliğinden ne kadar çok etkilendiğine ait izlere aşağıdaki cümlelerde rastlamak mümkün:
"Steve birgün şöyle dedi, tasarım yapmak müzik yapmakla aynı şeydir. Birşey yaptığın anda o sonsuza kadar kayıtlanmış olur. O yüzden bunu o kadar doğru yap ki asla yaptığın şeyin seni sonrasında rahatsız etmesine izin verme"[4]. Milla, eşinin bu tavsiyesini hiç unutmayacaktır...
Stevie Wonder, başından beri tutkusunu asla kaybetmemiş ve duygularını sınırsız yaşayan bir isim; her fırsatta ve her röportajında izleyicilerine müziğiyle ulaşmanın verdiği zevki ve bunun kendisi için önemini vurgulayan bir sanatçı. Dahası, bizlerden çok daha fazla şeyi gördüğü ve hissettiği kesin...

Stevie Wonder ve eşi Kai Milla Morris

[1] Rasta yapılmış saça verilen isim.
[2] http://en.wikipedia.org/wiki/Cornrows
[3] Dashiki - An African Fashion of the 1960's by Dolores Monet, http://doloresmonet.hubpages.com/hub/Dashiki-AfricanFashion1960s
[4] Christine Lennon, A Fashionable Life: Kai Milla, Harper's Bazaar, 1 Nisan 2007

Sizin gibilere verecek Fiesta'mız yok!

Ford Fiesta'yı, eğlenmeyi bilenler ve her zaman hayattan keyif almanın yolunu arayanlar için tasarladık, sıkılmaktan sıkılmayanlar için değil. Bu konuda kendinize güveniyorsanız, sizi de Ford yetkili satıcılarına bekliyoruz.

FORD **FIESTA**

Kışkırtıcı.

Fiesta ile tanışmak için:

Go Further

ford.com.tr

Koç

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz ve Sinema

The Fabulous Baker Boys ve Dave Grusin

Seattle'dayız. Piyanoda Dave Grusin, trompette Sal Marquez, saksofonda Ernie Watts, basta Brian Bromberg ve davulda Harvey Mason. Güneşin batışı eşliğinde piyanistimiz Jack Baker tek gecelik ilişkisinin yanından kalkıp gece işine doğru yola koyulur. Ah hayat onun için ne kadar da zordur!

Jack ve Frank Baker 15 yıl boyunca birlikte "The Fabulous Baker Boys" olarak müzik işlerine giden iki piyanist kardeştir. Jeff Bridges'in canlandırdığı Jack Baker, gerçek hayali jazz müzisyenliği olup para için restoran, otel işlerine giderek işin şov kısmına maruz kalan küçük kardeş, ağabeyi Beau Bridges ise "Fabulous Baker Boys"a işleri ayarlayan sözde takımın beyni olan büyük kardeştir. Zaman değişmiştir artık ve işleri eskisi gibi iyi gitmemektedir. İki piyano iş yapmanın fiziksel olarak zor olması bir yana, kardeşlerin uç noktalarda olan karakter farkları da her şeyin üzerine tuz biber olur ve kaçınılmaz sona yavaş yavaş yaklaşmaya başlar. Aldıkları işler iptal çok ilgi görmemektedirler ne dinleyicilerden ne mekan sahiplerinden. Neyse ki o devirde mekan sahipleri de insaflıymış. Bugün bazı yerlerden malesef tekme tokat kovulan piyanist arkadaşlarımızın yanında o zamanki mekan sahipleri insan gibi "olmuyor bu iş biraz ara verelim" diyebiliyorlarmış. İşte bu "biraz ara verme" sırasında büyük ağabey, "beyin" Frank'in aklına, gruba vokalist alabilecekleri geliyor.

Geliyoruz şenlikli vokalist seçmelerine. 37 vokalisti türlü artistik patinajlar yaparken izledikten ve bolca güldükten sonra biz ekran başındakiler de Baker kardeşlerle birlikte ufaktan bir umutsuzluğa kapılıyoruz gruba vokalist bulma konusunda, ta ki 38. vokalist adayı gecikmeli olarak seçmelere gelinceye kadar. Paldır küldür içeri giren bu güzel ve umursamaz tavırlı kadın, "Scarface"den tanıdığımız ödüllü oyuncu Michelle Pfeiffer'ın ta kendisi. Pfeiffer seçmelere geç kaldığından ve ondan önceki 37 vokalist maalesef iki kardeş için büyük hezimet

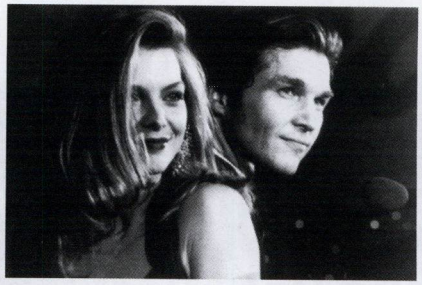

olduğundan, Pfeiffer'ı dinlemeyi canıgönülden istediklerini söyleyemem. Kerhen yerlerine geçiyorlar ve Pfeiffer söylemeye başlıyor parçasını. Ama ne söylemek. Pfeiffer oyuncu yerine vokalist olmayı seçseymiş de olurmuş. Sesinin rengi, entonasyonu, teknik detaylar bir yana, kadında ruh var. Bu parçayla kalmayıp filmde söylediği "Ten Cents A Dance"i, "The Look of Love"ı, kıpkırmızı gönülçelen elbisesiyle piyanonun üzerine uzanarak söylediği "Makin' Whoopie"yi, kült ötesi "Fellings"i ve filmin finaline damgasını vurmuş "My Funny Valentine"ı orijinal olarak kendi sesinden dinleme imkanı buluyoruz yetenekli oyuncunun.

Seçmeler sonucunda iki kardeşle beraber çalışmaya başlıyor vokalist olarak Pfeiffer ve ekip yine eskisi gibi işler yapmaya başlıyor ta ki Pfeiffer ve genç Baker birbirlerine aşık olana kadar. E genç Baker olmak da kolay değil. Hep abinin gölgesinde yaşa, para için sevmediğin işlere git, gece otel işin bittikten sonra gizli gizli hayalin olan jazz kulübune gidip orada çal, duygusal olup kadına zor erkeği oyna. Kolay değil. Jeff Bridges bu az konuşan, sakin görünümlü, duygusal karaktere cuk oturmuş. Bridges'ın duygusal karakterdeki piyanosunu, filmin müziğini de yapan Dave Grusin çalıyor. Grusin 1967 yapımı "The Graduate" ve 1982 yılının bol ödüllü filmi "Tootsie" başta olmak üzere 100'e yakın film ve televizyon dizisine müzik yapmış 12 Grammy Ödülü sahibi besteci, piyanist, prodüktör ve müzisyen. Sadece jazz değil, klasik alanda da eserler vermiş, gitarist Lee Ritenour ile ortak çalışmaları sonucunda çok keyifli ve ödüllü projelere imza atmış bir piyanist. Her ne kadar Michelle Pfeiffer bu başarılı vokal performansları için vokal koçuyla çalışmış olsa da ben Grusin'in de ona bu konuda çok yardımcı olduğuna inanıyorum. Sanki ikili, uzun zamandır birlikte çalışan bir vokal-piyano ikilisi gibiler. Hele filmin en sonundaki, bence "Dünyanın En Çok Söylenmiş Jazz Standardı Ödülü"nü almış "My Funny Valentine"daki performansları filme beklenenden daha keyifli ve umut dolu bir son katmış. Ama zaten her son kötü olmak zorunda değildir değil mi? Hem zaten her son yeni de bir başlangıçtır değil miydi? Bir türlü sonu gelmeyen yağmurlardan, sonsuz güneşli günlere doğru keyifli bir yaz dileğimle.

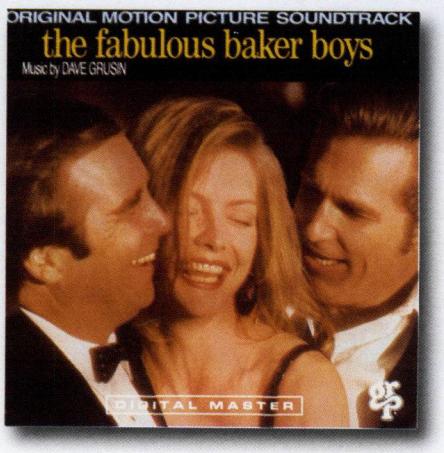

FOCAL®
THE SPIRIT OF SOUND
SpiritOne ile festival
kulaklarınızda devam ediyor!
Made for
iPod iPhone iPad
extremeaudio
www.extreme-audio.com

Tony Bennett
Duets IISony Music 95235 (2012)

Efsanevi Müzisyen Tony Bennett'ın 85. yaşını "DUETS II" Albümü İle Kutluyoruz!

Tony Bennett'in merakla beklenen Michael Bublé, Sheryl Crow, Mariah Carey, Andrea Bocelli, Queen Latifah ve Willie Nelson gibi efsanevi isimlerle düetlerinin yanı sıra Amy Winehouse'un son stüdyo kaydı olan "Body and Soul" düetini içeren "DUETS II" albümü tek CD'lik ve CD+DVD'den oluşan özel versiyonlarıyla piyasada...

Tony Bennett'in kariyerinin en çok satan albümü olma özelliğini taşıyan 3 Grammy ödüllü "DUETS" albümünün devamı niteliğindeki "DUETS II" albümünde; Michael Bublé, k.d. Lang, Sheryl Crow, Mariah Carey, Andrea Bocelli, Queen Latifah, Willie Nelson ve Amy Winehouse düetlerine ek olarak Tony Bennett, bir Richard Rodgers klasiği "The Lady Is A Tramp" şarkısını Lady Gaga ile seslendirdi. Ayrıca Tony Bennett ile Aretha Franklin Alan ve Marilyn Bergman klasiği olan "How Do You Keep The Music Playing" şarkısında bir araya geldiler. Tony Bennett kayıt aşamasında, İtalya'dan New Orleans'a, Los Angeles'tan Londra'daki efsanevi Abbey Road stüdyolarına kadar birçok farklı yerde albümde yer alan sanatçılar ile bir araya gelerek albümü kaydetti.

Tony Bennett'a Amy Winehouse'un eşlik ettiği "Body and Soul" şarkısı yakın zaman önce kaybettiğimiz Amy Winehouse'un son stüdyo kaydı olma özelliğini taşıyor. Amy Winehouse'un kahramanı olarak gördüğü Tony Bennett ile birlikte seslendirdiği bu şarkı, Londra'daki Abbey Road stüdyolarında Mart ayında kaydedildi. Albümde yer alan bu özel şarkıdan elde edilecek gelir, birçok farklı alanda yardıma ihtiyaç duyanlara destek vermeyi amaçlayan Amy Winehouse vakfına bağışlanacak.

Müzik hayatında 70 yılı dolduran, 100'den fazla albüm ve "Hayat Boyu Başarı Ödülü" de dahil olmak üzere 15 Grammy ödülüne sahip Tony Bennett; albümleri, Emmy ödüllü yapımları, kitapları ve yardım kuruluşu ile her alanda başarısı kanıtlamış yaşayan bir efsane.

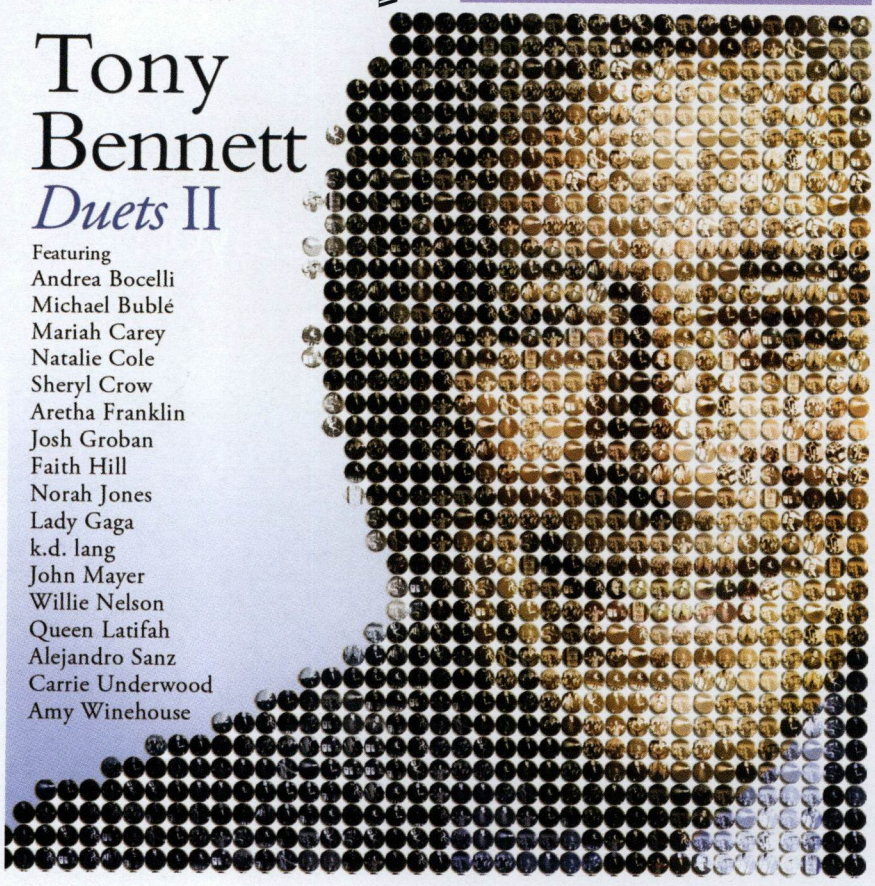

Tony Bennett 17 Temmuzda İstanbul'da
17 Temmuz 2012 21:00
KüçükÇiftlik Park, İstanbul

Bugüne dek sayısız hit parçaya imza atan 16 Grammy ödüllü dünya yıldızı Tony Bennett, Map İletişim organizasyonuyla 17 Temmuz'da Küçükçiftlik Park'ında İstanbullu müzikseverlerle bir araya gelecek.

Jazz standartlarına getirdiği yorumlarla 'Great American Songbook' olarak adlandırılan geleneğin ikonlaşmış seslerinden biri olarak gösterilen ve "Yaşam Boyu Başarı Ödülü" bulunan Tony Bennett iki yıl aradan sonra geleceği İstanbul'da sahneye kızı Antonia Bennett ile çıkacak. Ayrıca "Club House" bölümünden de konser izlenebilecek.

'Duets II' albümünde, Andrea Bocelli, Mariah Carey, Lady Gaga, Norah Jones, Aretha Franklin, Michael Buble gibi önemli sanatçılarla çalışan Tony Bennett; aynı zamanda Amy Winehouse'un ölümünden önce gerçekleştirdiği son stüdyo kaydına da bu albümde yer verdi. Amy'nin en sevdiği parçalardan biri olan 'Body and Soul' şarkısına birlikte yaptıkları düet Bennett'e 'En İyi Pop Dueti' Grammy'sini de kazandırdı.

Kariyerine 1951 yılında çıkardığı 'Because of You' adlı parçasıyla hızlı bir başlangıç yapan Tony Bennett, 1950'lerin sonunda 'The Beat of My Heart', 'Basie Swings' ve 'Bennett Sings' gibi albümlerle daha o senelerde kariyerinin zirvesine çıktı.

Dünya çapında 50 milyonluk albüm satışına ulaşan Tony Bennett için Frank Sinatra, 'O dünyanın gelmiş geçmiş en iyi yorumcusu' demiştir. Aynı zamanda çizdiği resimlerde Benedetto imzasını kullanan usta bir ressamdır.

e.s.t. – Esbjörn Svensson Trio
301
ACT 9029-2

Vijay Iyer Trio
Accelerando
ACT 9524-2

The ACT Jubilee Concert
ACT 6015-2

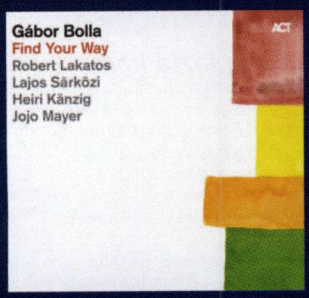

Gábor Bolla
Find Your Way
ACT 9529-2

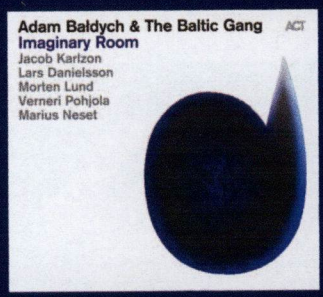

Adam Baldych & The Baltic Gang
Imaginary Room
ACT 9532-2

Michael Wollny's [em]
Wasted & Wanted
ACT 9515-2

THE ACT COMPANY

ACT20

EQUINOX
MUSIC & ENTERTAINMENT

Equinox Music & Entertainment www.equinox-music.com www.actmusic.com
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1 Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Esbjörn Svensson'un acı bir şekilde aramızdan ayrılışının dördüncü yılında, Esbjörn Svensson Trio, son albümü olan *301*'i yayımladı.

2007 yılında, Sydney'deki 301 isimli stüdyoda yaptıkları 9 saatlik kaydın, *Leucocyte* albümünde yayımlanmayan parçalarını içeren, grup doğaçlamaları ve yoğun ses dokularıyla dolu *301*, EST hayranları için kaçırılmaması gereken bir kayıt. Svensson'un güçlü sol el tekniği, Östrom'un elektronik müzik vari davul stili ve Berglund'un distortion dolu seslerle bezenmiş kontrbas sound'u, *301*'i, *Leucocyte*'la ortak bir konsept ve tema çevresinde birleştiriyor. EST'nin ilk albümünden itibaren gelişen sound anlayışı, *301*'de bir adım daha ilerliyor. Topluluk, son kez hayranlarının karşısına çıkarken, veda niteliğindeki bu stüdyo albümünde, müzikal yolculuklarının doruk noktasına çıktıklarını açık bir şekilde gösteriyor.

Svensson, ölümünden önce bu kaydın üzerinde çalışmaya başlamış ve aslında iki CD'lik bir albüm planlamıştı. Ancak, daha sonra Östrom ve Berglund, albümün kaydını geciktirmeye karar verdi ve geçtiğimiz aylarda ses mühendisi Linton ile çalışarak dokuz şarkıdan oluşan *301*'i tamamladı: *Behind The Stars*; *Inner City*, *City Lights*; *The Left Lane*; *Houston*, *The 5th*; *Three Falling Free Part I*; *Three Falling Free Part II*; *The Childhood Dream*.

Behind the Stars, Svensson'un yalın bir piyanoyla bezenmiş; *City Lights* ise, albümün en görkemli eserlerinden biri. Farkettirmeksizin yapılan bir intronun ardından, uzun bir crescendo ile devam eden parçada, Svensson'un piyanosu distortion efektiyle daha da kararıyor ve yine EST şekli bir finalle sona eriyor. *Left Lane*, EST'nin mainstream jazz'a biraz da olsa yaklaştığı bir eser olarak öne çıkarken, *Houston, the 5th* ise bambaşka bir rüzgar estiriyor: akustik ile elektronik sesler arasında gidip gelen yoğun bir ses dokusu...

Three Falling Tree, iki bölümden oluşan bir eser. Soğuk bir başlangıcın ardından, ikinci bölümün gelmesiyle birlikte ritimlerin yoğunlaşması, kontrbastaki distortion'un artmasıyla birlikte sonlanan bu eser, bana nedense *Strange Place For Snow*'daki *Behind the Yashmak*'ı anımsattı. Neredeyse tüm albümlerde olduğu gibi final parça, duygusal bir ballad; *The Childhood Dream*.

Esbjörn Svensson efsanesini bizlere tekrar hatırlatacak olan *301*, "Esbjörn Svensson yaşasaydı, müziğiyle bizleri başka nerelere götürürdü" sorusunu tekrar kendimize sorduracak, özgün, kuvvetli, keyifli ve hayranlık uyandırıcı bir albüm.

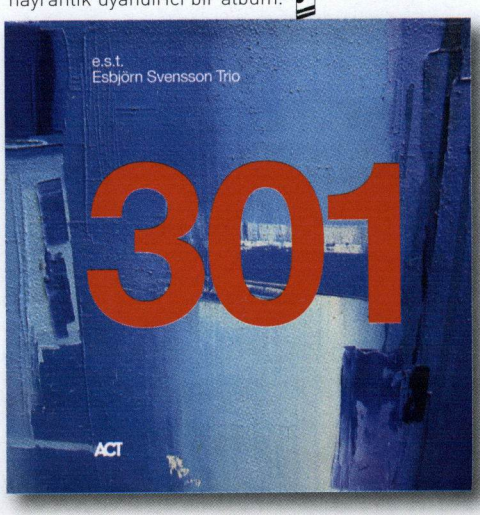

Leyla D. Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar – XIII

Cassandra Wilson

04/10/1955 tarihinde Missisippi'de doğmuş ünlü blues, jazz vokalisti. Müzisyen bir aileden gelen Cassandra'nın babası Herman Fowlkes hem gitar hem de bas çalıyordu ve kızına dokuz yaşında piyano almıştı. Yanısıra gitar öğrenmeye de başlayan Wilson, 12 yaşındayken ilk bestelerini yapmıştı. İletişim bilimleri eğitimi esnasında, 1970'lerin ortalarına doğru, New Orleans'a gitmiş ve orada yerel bir televizyonda halkla ilişkiler direktörünün yardımcısı olarak çalışmaya başlamıştı. 1982 yılında New York'a giderek, orada Steve Coleman ve Graham Haynes ile çalışmış. Gerçek stilini *Blue Skyes* isimli albümle 1988 yılında bulmuştur. 1994 yılında ünlü trompetçi Whynton Marsalis ile *Blood on the Fields* albümündeki *Will the sun Come Out?* parçası ile bir çalışması olmuştur.

Cassandra Wilson'un evini çok önemsediğini bazı kaynaklardan öğreniyoruz ve evinde müzik aletleri ve çeşitli koleksiyonları olduğunu, ki bunların bazılarının da Edith Piaf, Billie Holiday, Gypsy Kings'e ait olduğunu da öğreniyoruz. Bu geniş müzik yelpazesi içinde de bakacak olursak, sanatçının jazz ile başlayan yolculuğunda, folk, blues funk türlerini de söylediğini ve son zamanlarda da popa doğru bir kayma olduğunu da görmemek mümkün değil. Jazz'daki en güzel performansını Blue Note'dan çıkan *Blue Night Till Down* albümüyle 250,000'den fazla satarak görmek mümkün olmuştur. Müzik onun için ticari bir olgudan öte, ruhu ile kendisi arasında bir köprü olduğunu ifade etmiştir bir röportajında. Sesinin kontralto olması onun Betty Carter'ın yolundan gittiğini savunanlara şöyle bir açıklaması olmuştur; „Sarah Vaughan, Dinah Washington ve Nancy Wilson dinledim, her birinin müziğini yeniden yaşadım. Onların zamanlarını anlamadan müziklerinin derinliklerine varamazsınız. Bugün insanlar jazz'ın başlangıcında neye benzediğini unutuyorlar. Jazz taşa yazılmış bir müzik değildir. Jazz, yaşayan insanların yaşadıklarını özümsemelerinin bir yansımasıdır. Billie Holiday ve Charlie Parker kendi dönemlerinin popüler müziklerinden yola çıkmışlardır. Ben de bugün tıpkı onlar gibi kendi dönemimin popüler müziğinden yola çıkarak yaşadıklarımı insanlara aktarıyorum."
İlk Grammy ödülünü 1997 yılında, *New Moon Daughter* ile „En İyi Jazz Vokal performansı" alan sanatçı, 2009 yılında ise *Loverly* albümüyle „En İyi Jazz Vokal Albümü" ödülüne layık görülmüş ve 2010 yılında da Silver Pony isimli albümünü çıkartmıştır.

Jazz'da cok daha fazla kadın...

Bu başlık altında sıralanmakta olan kadın jazz'cıların bazıları kaynaklarda çok fazla yer almamış ya da çağdaşlar arasında yer almakta olup, enstrüman çalan ve band lideri olma özellikleri altında gruplandırılmışlardır: (A-C)

Carol Anderson, *piyano*: Çağdaş, Los Angeles kökenli sanatçı.
Whilhelmina „Willa" Bart, *piyano*: 1900'lü yıllarda doğmuş, bir çok New Orleans kökenli grup ile çalmış.
Rosemary Bearse, *tenor saksofon* : Tuscon ve Arizona'da 1930'lu yıllarda, Girls' Swing Band'inin lideriydi.
Wini Beatty, *piyano, vokal*:1940'lı yıllarda California kökenli aktif müzisyen. Vivvian Garry tarafından yönetilen grupta çalıyordu.
Peggy Becheers, *tenor saksofon*: Swing döneminde International Sweethearts of Rhythm'de liderlik ve solist olarak çalıyordu.
Florida Beck, *piyano*: Floridalı erken dönem jazz müzisyenlerinden.
Renee Berger, *trombon*: New Yorklu çağdaş jazz sanatçısı.
Lollie Bienenfeld, *bas trombon*: New York kökenli sanatçı. 1982 yıllarında Mel Lewis Orkestrasında çaldı ve Melba Liston ile birlikte çalışmışlardır.
Kay Blanchard, *tenor saksofon, klarinet, senfonik obua*: West-Coast kökenli sanatçı. 1980 yılında Women's Jazz Festival'de neredeyse bütün beşlilerde çalmıştır.
Esther Blue, *piyano*: Gelişmekte olan çağdaşlardan. Bostonlu olup şu an New York'ta çalıyor.
Bess Bonier, *piyano*: Detroit'li sanatçı halen aktif olarak performans göstermekte ve eğitmenlik yapmakta.
Karen Borca, *fagot*: Free jazz'a ya da avand gard jazz'da yer almakta olup, piyanist Cecil Taylor'dan eğitim almış ve kendisiyle çalışmıştır. Jimmy Lyons Quartet'te ve saksofoncu Sam Rivers ile davulcu Andrew Cyrille ile çalmıştır. Kendi kurmuş olduğu grubuyla da New York'ta çalmıştır.
Andrea Brachfeld, *flüt*: New Yorklu sanatçı CETA Orkestrasında ve Tito Puente ile Latin jazz orkestrasında çalmaktadır.
Pauline Braddy, *davul*: 1939 yılından 1949 yılına kadar International Sweethearts of Rhythm'de ve 1955 yılına kadar da Sweethearts'in lideri Anna Mae ile çalmışlardır. Vic Burnside's Orkestası'nda çalmış ve kendi grubunu kurmadan evvel de, Edna Smith Trio'da çalmıştır.
Lillian Briggs, *trombon*: 1950'li yıllarda All Girl orkestrasında trombon çalmış yanı sıra şarkı da söylemiştir.
Hadda Brooks, *piyano, vokal*: West Coast'ta 1940 ve 50'li yıllarda jazz'dan etkilenerek piyano çalmaya başlamıştır. 1950'li yılların başında yöresel bir TV'de kendi programı olan The Hadda Brooks Show'u hazırlayıp sunuyordu.
Jeane Brown, *grup lideri*: 1940'lı yıllarda Hindistan'da Fort Wayne'da bir radyo programı yapımcısıydı.
Lise Brown, *saksofon*: New York'ta, Karl Berger ile Woodstock'ta Creative Music School'da çağdaş jazz çalışmışlardır.
Juanita Burns, *piyano*: Gelişmekte olan jazz döneminde aktif olarak çalmıştır. Evlendikten sonra Abo Bolar olarak geçmektedir.

A.K. Müzik'ten **Yeni Albümler!**

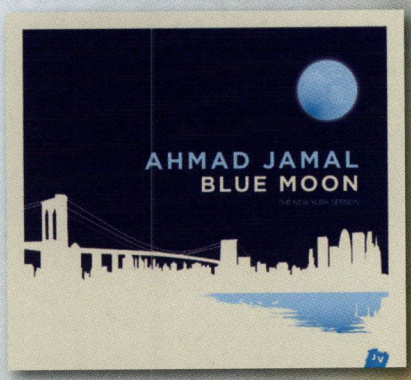

JV570001
Ahmad Jamal
Blue Moon - The New York Session

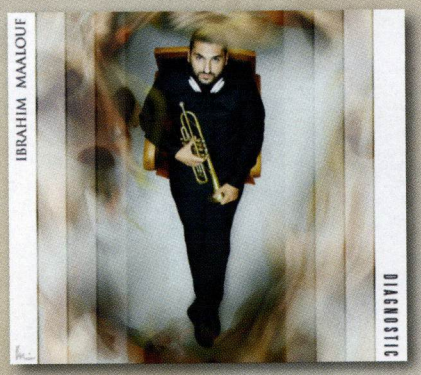

IBM3
Ibrahim Maalouf
Diagnostic

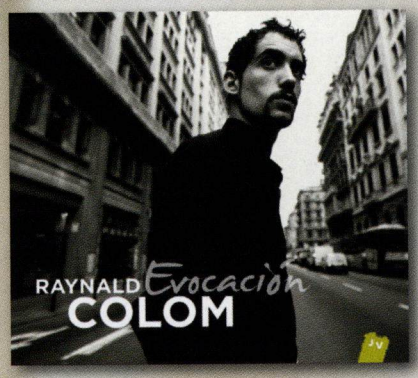

JV570004
Raynald Colom
Evocacion

AK1103
Bülent Evcil
Ortadoğu Minyatürleri

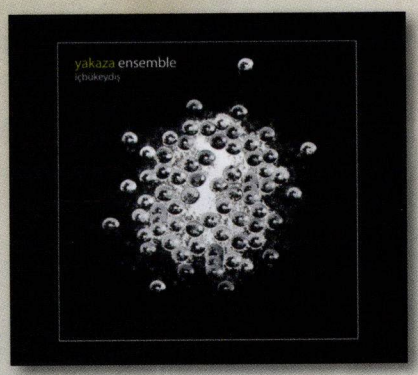

AK1205
Yakaza Ensemble
içbükeydış

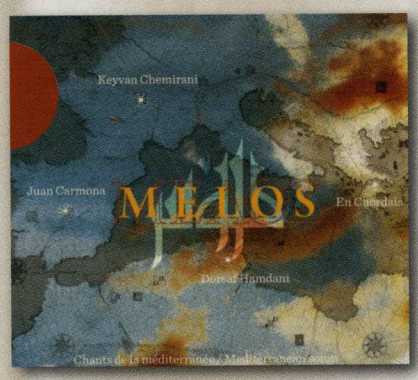

AC146
Melos
Keyvan Chemirani, Juan Carmona, En Chordais

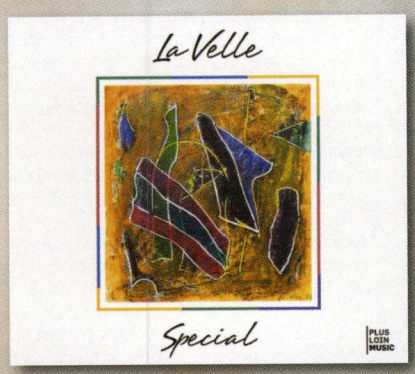

PL4546
La Velle
Special

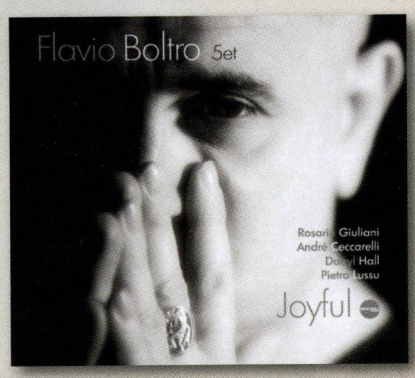

BON120501
Flavio Boltro
Joyful

468101
Catherine Russell
Strictly Romancin'

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. | T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

Rigmor Gustafsson

12/04/1966 tarihinde Värmskog – İsveç'te doğmuş, gitarist ve jazz şarkıcısıdır.
Küçük yaşlarda gitar çalmaya başlamıştır. Gençliğinde ise şarkı söylemek ve özellikle de jazz söylemek tutkusu haline gelmiştir. 1986 yılından 1992 yılına kadar devam eden eğitimini Stockholm'de Royal Academy of Music'te jazz üzerine masterini yaparak tamamladı. Bu yıllar içerisinde de İsveç jazz sahnelerinde şarkı söyleyerek belirli bir üne kavuştu. 1993 yılında New York'a giderken eğitimini orada sürdürme kararı aldı ve Mannes College of Music'e gitti. Fred Hersh ve Ted Rosenthal'in katılımlariyle, konuk vokalist olmuş, ancak daha sonra da kendi beşlisini kurmuştur. Mannes College'de kendisine teklif edilen eğitmenliği kabul eder böylece de Amerika'da vizesini uzatarak kalma imkanı bulur. Aynı zamanda Stockholm Konservatuarı'nda da konuk konuşmacı olarak çağırılır. Aynı yıllarda ilk albümü olan In *The Light Of Day* ve iki yıl sonra da çıkan *Plan # 46* albümü bir çok Avrupa ülkesinde verdikleri konser turnelerinden parçaları içerir. Bu albümler, İsveç ve Almanya'da çok sevilmiş ve başarılı bulunmuşlardır.
1999 yılında Gustafsson, İsveçli müzisyenlerden oluşan yeni bir beşli kurarak, Stockholm'de Moseback Jazz Kulübünde verdikleri konser kayıdını albüm haline getirmişler ve 2000 yılında piyasaya çıkarmışlardır. Bunu takib eden yıllarda Gustafsson, Malezya, Güney Afrika, ve Amerika olmak üzere bir çok ülkede uluslararası konserler vermiştir. Avustralya ve Amerika'da turnelere katılan sanatçı, 2001 yılındaki Berlin Jazz Festival'inde ve 2002 yılındaki Jazz Baltica'daki festival ile ünlenmiştir. Aynı yıl İsveçli tromboncu Nils Landgren'in de yer aldığı *Sentimental Journey* albümünü çıkararak başarı elde etmiştir. 2003 yılında ile Nils Landgren And The Flashquartet grubuyla çıkarttıkları *I Will Wait For You* albümü ile Almanya'da jazz ödülü ve bir kez de Grammy'e aday gösterilmiştir.

2003 yılında Almanya ve Kanada turnelerindeyken tanıştığı piyanist Jacky Terrasson ile *Close To You* isimli albümü Dionne Warwick anısına çıkartmıştır. Bu albümün de yapımcılığını Nils Landgren üstlenmiş ve İsveç jazz listelerinde 1 numaraya kadar çıkıp Grammy'e aday gösterilmiştir. Çıkartmış olduğu bu her iki albüm de İsveç'te Altın Plak kazanmıştır.
2011 Mart ayında ise *The Signature* isimli derleme ve dokuzuncu albümünü Edition ACT Records tarafından yayınlanmıştır.

Anita Byrnes, *grup lideri*: Swing döneminde ticari açıdan başarılı olan bir grubun dans ve grup lideri ve piyanistti.
Alice Calloway, *davul*: 1920'lerde Walter Barnes grubunda çalmış emektar davulcu.
Baby Calloway, *grup lideri*: 1940'lı yıllarda Tulsa, Oklahoma'da Rockin' Rhythm Orkestrasında grup lideriydi.
Harriet Calloway, *grup lideri*: Red Perkins' Dixie Ramblers revüsünün liderliğini yapmış ve King Oliver ile çalmıştır.
Jean Calloway, *grup lideri*: 1930'lu yıllarda Alabama'da Yellowjackets kurucularından ve Fess Whatley Orkestrası lideri.
Donna Carter, *piyano*: Ornette Coleman ile çalışmış, 1977 yılında aktif olan Peacemakers grubunun kurucularından.
Carol Chakian, *nefesli çalgılar*: Boston kökenli, halen piyanist Lee Ann Ledgerwood ve davulda Terri Lyne Carrington ile çalmaktadır.
Olivia „Lady Charlotte" Charlot, *piyano*: New Orleans kökenli. 1930'lu yıllarda aktif olarak çalmaya başlamış, dersler vermiş ve kendi grubu olan Lady Charlot and Her Man of Rhythm grubunda çalmıştır.
Kim Clarke, *elekrtro bas*: New York kökenli çağdaş sanatçı.
Gloria Coleman, *bas, org ve vokal*: Sarah McLawrence ile 1950'li yıllarda bas çalmış ve 1960'lı yıllarda da bazı triolarda çok olmamakla birlikte çalışmıştır.
Joyce Collins, *piyano, vokal*: Bascı Oscar Pettiford ile 1950'li yılların başında çalışmıştır.
Mary Colston, *piyano*: George Morrison Orkestrası'nda Denver'da 1930'lu yılların başlarında çalmış, daha sonra grup lideri olan Andy Kirk ile evlendikten sonra profesyonelliğe ulaşmıştır.
Esther Cook, *trombon, trompet*: International Sweethearts of Rhythm'de 1947-48 yılları arasında çalışmış ve müzik öğretmenliği unvanı da almıştır.
Elisabeth Cotten, *gitar*: Kendini folk, blues türlerinde yetiştirmiş Washington asıllı gitarist ve lakabı „Freight Train" olarak geçmektedir.
Marge Creath, *piyano*: 1920'li yılların başında aktif olarak çalmıştır. Ancak davulcu eşi Zutty Singleton ile evlendikten sonra profesyonel müzisyenliği bırakmıştır.
Marilyn Crispell, *piyano*: Saksofoncu Antony Braxton ile çalışmış New Yorklu sanatçı.
Connie Crotheres, *piyano*: New York asıllı, piyanist Lennise Tristano ile çalışmıştır.

Alışveriş, eğlence ve lezzetin sonsuz keyfi

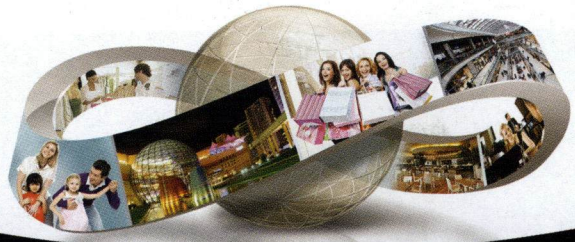

ALIŞVERİŞİN MELODİSİ

Palladium'da alışverişin ve yaşamın tüm notalarını hissedecek,
kendinizi bu melodinin akışına bırakacaksınız.

twitter.com/palladiumall

facebook.com/palladiumavm

Barbaros Mahallesi Halk Caddesi No: 8-B
Ataşehir – İstanbul Tel: (0216) 663 15 00

PALLADIUM

ALIŞVERİŞ MERKEZİ

www.palladium.com.tr

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Fransa Jazz Sahnesinin Ayakları Yerden Kesen Üçlüsü: Aldo Romano & Henri Texier & Louis Sclavis

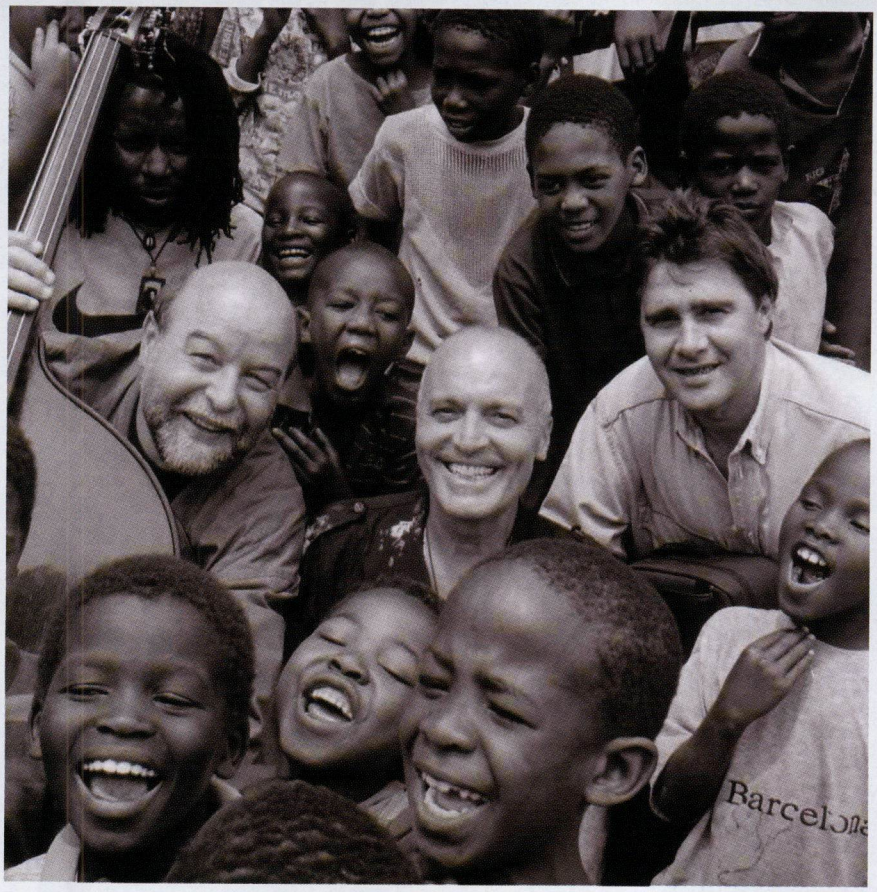

Fransa jazz sahnesinin ayakları yerden kesen üçlüsü davulda Aldo Romano; saksofon ve klarinetlerde Louis Sclavis ve basta Henri Texier'e; trompette Enrico Rava, elektrik gitarda Nguyen Le, piyanoda Bojan Z'nin katılımı ile kaydedilen 3+3 albümü, son yılların en ruhlu çağdaş jazz üretimlerinden. Fırtına üçlünün daha önceki albümlerini de dört köşe dinlemiştik; ama 3+3'te kendilerine katılan müzisyenler grubun enerjisi adeta üçe katlanmış. Bu albümde rock'ın ateşi, çağdaş jazz'ın sonsuz yaratım imkânı, Avrupa özgür doğaçlama geleneğinin yoğun tınısal arayışları, Fransız folkunun melodik romantizmi var.

Louis Sclavis klasik eğitimli bir klarinetçi. Sazına teknik hâkimiyeti, zihne kazınan lirik melodiler bulma yeteneği ve Coltrane-vari maceraperestliği ile hele basklarinetini eline aldığında dev gibi bir müzisyen oluyor. 1991'den beri ECM için albümler kaydediyor; laterna sanatçısı Valentin Clastrier ile işbirlikleri ise Fransız folk müziği ve jazz harmanına yeltenen öncü çalışmaları yapan müzisyenlerden. Henri Texier müziğe piyano ile başlamış; Jef Gilson'ın jazz orkestrasında çalabilmek için kontrabasa yönelmiş. 1960'larda Fransa'nın aranan basçılarından olduktan sonra; ünü Amerika'ya sıçrıyor ve Lee Konnitz, Dexter Gordon, Chet Baker, Bud Powell gibi yıldız isimlerle çalışma imkânı buluyor. Aldo Romano İtalyan kökenli jazz davulcusu, ancak ailesi ile çocukluğunda Fransa'ya yerleşiyorlar. Çok yönlü davulcunun kariyeri 22 yaşındayken Don Cherry ile çalmaya başlaması ile hız kazanıyor, ayrıca 70'lerde rock grupları ile de sahne alıyor.

Avrupa jazz'ının bu üç devinin 2006 yılında birlikte kaydetmiş oldukları African Flashback albümü, gazeteci Guy Le Querrec'in temasını Afrika'daki gündelik hayatın oluşturduğu fotoğraflarından ilhamla ortaya konmuş gibiydi ve albüm aynı zamanda bu fotoğraflardan oluşan bir kitapçık da içeriyordu. 1997 yılında yayımlanan Carnets de Route albümleri ise Batı Afrika turnesinde yapmış oldukları kayıtlardan oluşuyordu.

3+3 albümü ise cayır cayır... Albümde Romano, Texier, Sclavis'in ikişer, kadroya eklenen müzisyenlerin birer besteleri var. Albümün ilk parçası "Vents qui parlent"; klarinet temasının romantizmi ve Nguyen Le'nin Jimi Hendrix-vari elektrik gitar sololarıyla öyle bir açılış yapıyor ki, albümün kalanını pür dikkat dinlememek elde değil. Çok yönlü trompetçi Enrico Rava'nın bestesi olan ikinci parça "Ravages"a trompet ve klarinetin müthiş atışmaları ve davulda Romano'nun soloları damgayı vuruyor. Gitarcı Bojan Z'nin bestesi olan "Seeds" parçası ise albümde romantizm dorukları. Yalnızca Romano, Texier, Sclavis'in çaldıkları "Ritual a Trois" parçasında üçlümüz bir ayinde adeta, üç müzisyen de sazındaki ustalıklarının doruklarında. Avrupa jazz'ını severseniz, kulağınız biraz da avangarda yatkın ise, ama bunlar da mümkün mertebe melodik olsun, öyle çok atonal diyarlarda dolaşmasın derseniz, 3+3 tam bir jazz şöleni.

Enja'dan Yeni albümler
Merakla beklenen Renaud Garcia-Fons albümü raflarda!

ENJ9581-2
Renaud Garcia-Fons
Solo - The Marcevol Concert
CD + DVD

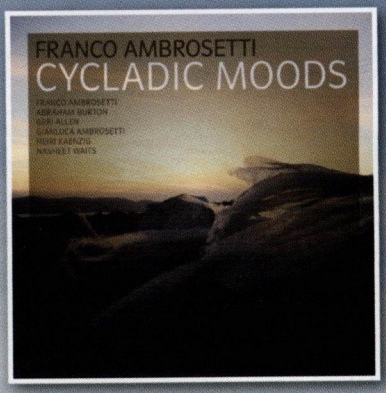

ENJ9576-2
Franco Ambrosetti
Cycladic Moods
w/ Geri Allen, Heiri Kaenzig, Nasheet Waits

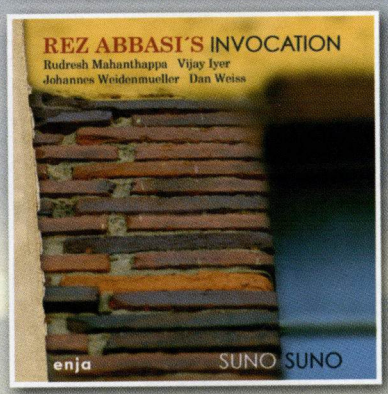

ENJ9575-2
Rez Abbasi's Invocation
Suno Suno
w/ Rudresh Mahanthappa, Vijay Iyer, Dan Weiss

ENJ9715-2
Lisa Wahlandt
Wowowonder
w/ Walter Lang, Sven Faller, Gerwin Eisenhauer

A.K. Müzik Yapım Org.
T: (0212) 243 4151
W: www.akmuzik.com.tr

enja

Müzik almak da büyük keyiftir, lütfen tadını çıkarın

CD, DVD, PLAK, KİTAP ve
çok yakında geniş NOTA seçkisiyle!

opus3a

Cihangir Cad. 3/A Beyoğlu (212) 2518405 www.opus3a.com

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Esperanza Spalding

Sevim Yolaçtı

Radio Music Society

İstanbul Jazz Festivali dolayısıyla, bu sayımızda detaylı olarak yer verdiğimiz Esperanza Spalding, bu yılın Mart ayında son albümü olan *Radio Music Society*'yi yayınladı. Heads Up şirketi tarafından piyasaya sürülen albümde Spalding'e çok kalabalık bir kadro eşlik ediyor. Gözlerinizi kapatın, yolda, trafikte olduğunuzu hayal edin (ki sanırım İstanbullu okurlarımız için bu hiç de zor olmasa gerek!), radyoyu açıyorsunuz ve radyoda birbirinden keyifli, neşe dolu, ama bir o kadar da kaliteli müzikler çalıyor. Trafikten, ya da günlük dertlerinizden bunalsanız bile, bu güzel müzik sizi mutlu etmez mi? Esperanza Spalding de, *Radio Music Society* ile tam olarak bunu amaçlıyor.

Açılış şarkısı olan *Radio Song*, hem sözleri, hem de konseptiyle, albümün geri kalanıyla ilgili güzel bir işaret veriyor. Benim en sevdiğim şarkılardan biri olan, kontrpuanlı akorlarla dolu *Cinnamon Tree*, aslında bir tarçın ağacına yazılmış bir güzelleme. Spalding'in bir arkadaşına, onu mutlu etmek için yazdığı bu şarkı, öte yandan dostlar arasındaki sevgiyi de öne çıkarıyor. *Hold On Me*, gerçekleşmeyen aşklar için yazılmış bir parça. Spalding'in albümde dinlemeyi en sevdiği şarkı olan *Crowned and Kissed*, Kral Artur ve Midas Kralı'na göndermeler yapıyor ve günümüzde sıradan hayatlar yaşayan ve sıradan işler yapan bizleri tebrik ve takdir eden bir parça.

Benim en sevdiğim parça ise albümün ikinci video klibinin çekildiği *Black Gold*. Spalding'in Afrika kökenine yaptığı bir saygı

duruşu olan, Algebra Blessett ile yaptıkları bu düet, hem Amerika'daki, hem de tüm dünyadaki siyahların gücü ve gururu hakkında. Stevie Wonder'ın, Michael Jackson'ın da yorumladığı *I Can't Help It*, Esperanza Spalding'in yorumuyla ve Joe Lovano'nun katkısıyla bambaşka bir hal almış. Aksak ritimler ve funkvari bir düzenleme, Spalding'in bas riff'leriyle birleşince ortaya çıkan yorum, eminim Wonder'ı da mutlu etmiştir. Wayne Shorter'ın *Endangered Species*'ini de çok iyi yorumlayan Spalding, bu parçanın üzerine söz yazarak, kendi dokunuşunu katmış.

Blesett ve Lovano'nun yanı sıra Terri Lyne Carrington, Leo Genovese, Jack DeJohnette, Billy Hart, Jef Lee Johnson, Lionel Lueke, Lala Hathaway, Gretchen Parlato, Leni Stern, Becca Stevens, Q-Tip, Janice Scroggins ve Spalding'in gençlik yıllarındaki mentoru Dr. Thara Memory gibi jazz dünyasının içinden ve dışından birçok önemli ismin katkıda bulunduğu bu albümde, ayrıca dört parçada 12 ile 18 yaş arasındaki gençlerden oluşan American Music Program isimli big band'in nefesli seksiyonu da yer alıyor.

Bu albüm, sonuç olarak, Spalding'in müzik yolculuğu içinde karşılaştığı ve örnek aldığı, ilham aldığı müzisyenlerin katkılarıyla birlikte Spalding'in ruhunu ve kalbini yansıttığı bir yapıt. Kimi eleştirmenler, albümün fazlasıyla basit olduğunu savunsa ve jazz olarak ele almak istemese bile, *Radio Music Society*, birçok müzik severin arşivinde çoktan yerini aldı. Bu janrlar ötesi projeye kulak vermek için ve canlı izlemek için, 16 Temmuz'da, Spalding'in Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu'ndaki konserine gidebilirsiniz.

lila piano

2006 yılından bu yana **seçkin markaların** orjinal ürünlerini **uygun fiyat** alternatifleriyle bulabileceğiniz **tek yer...**

Showroom (Müzik Aletleri)
Koşuyolu Cad. No:12
Validebağ / Koşuyolu / İstanbul
Tel: (0216) 326 48 17
GSM: (0532) 234 44 97

Şube
Dereboyu Cad. No: 139/A
Ortaköy / İstanbul
Tel: (0212) 236 55 51
Fax: (0212) 236 55 52

www.lilapiano.com

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Organik Tarımın En Taze Ürünü Geldi:

Brad Mehldau "Ode"

Uzun bir aradan sonra, Brad Mehldau'nun davulcu Jeff Ballard'lı triosuyla çıkardığı yeni albümü "Ode" raflarda yerini aldı. 11 orijinal Mehldau bestesinin bulunduğu albümdeki parçaların her biri, albümün adından mütevellit, birilerine methiye şeklinde yazılmış. Mehldau albümdeki her bir parçayı özellikle basta Larry Grenadier ve davulda Jeff Ballard'la çalmak üzere bestelediğini söylüyor çünkü ona göre bu birbiriyle iç içe geçmiş ekibin üyelerinin, parçaları nerelere taşıyabilecekleri nin sınırı yok nam-ı diğer "Organik Trio".

Bazı jazz gruplarında ekip liderinin sololarda ve doğaçlamalarda bile nasıl çalınmasını istediğini soylediğini ve bu tavırdan kaçındığını belirten Mehldau, Grenadier ve Ballard'la parçaları kaydetmeden önce birkaç kez çalarak herkesin parçaları iyice içselleştirmesini istediğini söylüyor. Belki iyi de oluyor böylece hem parçalar müzisyenin ilk yazdığı halinden çok başka bir yere taşınabiliyor hem de bu organik parçalar dinleyicinin de özellikle canlı konserlerde ekiple aynı sularda dalgalanmasını sağlıyor. Parça büyüyor biz büyüyoruz, dallanıp budaklanıyoruz. Albüm orta tempo ve üzeri bir albüm. İlk parça "M.B" Michael Braker için, ölümünden 6 ay sonra yazılmış. Mehldau küçüklüğünden beri çok etkilendiği Brecker'la çalmış olmaktan ne kadar mutlu olduğunu anlatan bu parçanın armonisinde de Brecker'ın ruhuna dair bir şeyler gizlemiş.

Parçalara isim vermek konusunda büyük savaşlar verdiğini söyleyen müzisyen sırf bu yüzden klasik bestecilere çok özendiğini, onların parçalara numara vermek kadar basit bir şekilde işi çözebilmelerini kıskandığını da belirtiyor. Mehldau'nun "www.bradmehldau.com" adlı internet sitesinden, parçalara isim verme konusundaki uzun uzadıya yorumlarını okuyun çok gülersiniz. Mehldau'nun ne kadar da fazla düşünen bir adam olduğunun en büyük kanıtı oradaki yazılar. Ama bu albümde çok yorulmamış parça isimleri için Mehldau. Sonuçta her bir parça birisine armağan. "Twiggy"yi karısı Fleurine için yazmış. Christian McBride Fleurine'e 60'lı yılların ünlü modeli Twiggy ismini takmış, bunu çok beğenen Mehldau da bu hareketli parçayı bu şekilde adlandırmış. "Eulogy for George Hanson" ise 69 yapımı "Easy Rider" filmindeki Jack Nicholson'ın canlandırdığı "George" karakterine ithafen yazılmış. 60'lara bir düşkünlüğü var gibi sanki Mehldau'nun e tabii yaşı da var, normal.

Oldukça hızlı çalınan, çok sevdiğim "Stan the Man"in hikayesi oldukça ilginç ve komik. Stan ve Bob iki alter ego karaktermiş Jeff Ballard ve Brad Mehldau'nun uydurduğu. Bu iki alter ego, golf oynayıp Hawaii t-shirtleri giyip Martini içerek jazz hakkında atıp tutuyorlarmış. Parçanın hareketli gidişatına bakarsak buna alter egoların kapışması da diyebiliriz, hiç susmayan iki ego ve sonsuz atışmaları. Kurt Rosenwinkel için yazılmış "Kurt Vibe"da Mehldau parçayı yazarken "Kurt olsa bu parçayı nasıl yazardı?" diye düşünmüş. "Aquaman" ise 70'lerde piyanistin izlediği bir çizgi kahraman. Batman, Superman, Flash, Wonder Woman gibi herkesin hayranı olduğu DC Comics ana karakterlerinin yanında Aquaman'in daha mütevazi ve insancıl bir duruşu var ama mesela Aquaman de yunuslarla konuşabilir bu çok önemli bir özellik. Karakter olarak kendine "Aquaman"i seçecek çocuk oldukça azdır diye düşünüyorum Superman'le Batman dururken. Demek ki daha çocukken başlamış sorgulamaya genç Mahldau. Albüm oğluna ve onunla geçirdiği keyifli zamanlara ithaf ettiği "Days of Dilbert Delaney" ile son buluyor. Yine bizi alıp havaya fırlatıp yere indiriyor Mehldau bir albümünde daha.

Sitesindeki habere göre Mehldau 30 Kasım ve 1 Aralık'ta Garajistanbul'da konsere gelecek. Henüz hangi ekiple geleceği belli olmasa da ne şanslıyız neredeyse her sene dinleyebiliyoruz kendisini.

Ha organik tarım mı? Evet seviyorum, organik şekilleri de seviyorum. Mehldau'nun albümleri bana kendi yapısı içinde belirli dengeleri olabilen ama şekli bozulabilen, esneyebilen ürünler gibi geliyor. Bazı parçalarında toprağa ektiğimiz parçanın "Jack ve Fasulye Sırığı"ndaki gibi bizi göklere çıkarması da mümkün, yeterince büyüyebilirlerse. Neden olmasın? Hayal gücünüze kalmış.

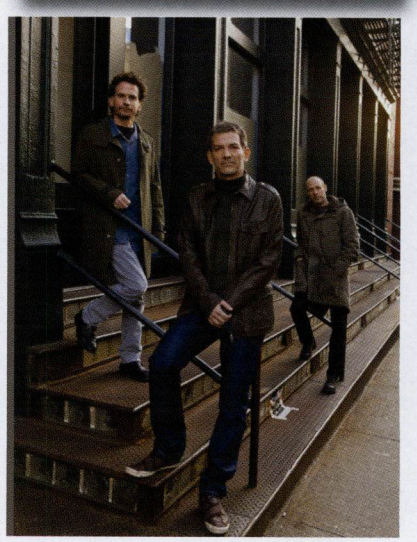

Aras Kargo Iphone ve Ipad Uygulamasıyla Şubeniz Cepte!

Artık kargo takibinden kurye çağırmaya, ücret hesabından şube sorgulamaya kadar birçok hizmetten tek dokunuşla yararlanabilirsiniz. Hayatınıza ara vermeden, tüm işlerinizi hızla halledebilirsiniz.

Çünkü hayat beklemez.

Available on the iPhone App Store

4442552

www.araskargo.com.tr

aras® önem taşır...

Ezgi Ayçe Kızıldere
ezgi@genccazcilar.org

Jazz Müziğine dingin ruhundan bir parça katan Devrim Dikkaya...

Devrim Dikkaya, Tunçel Gülsoy ile

Değerli yazarımız Ali Sönmez'le başlayan ve dergimize emek veren 14 yazarın tanıtıldığı 'Jazz İnsanları' dizisi bu yazıları kaleme alan Devrim Dikkaya ile son buluyor. 'Otobiyografi' olmasın diyen Devrim, bu son yazıyı kendisinin değil belki de derginin en çaylak yazarı olan benden istedi. Devrim'le tanışıklığımız uzun yıllara dayanmıyor. Kısa sürede yol alan ve hatta sanki önceden tanışıyormuşuz gibi bir arkadaşlığımız var.

Kendisi genccazcilar.org'da editör olmama neden olan etkendir. Bu sebeple yazının manası benim için oldukça derin ve ileride belki de yeni yazarlarla zenginleşecek bu bölümün yazarını anlatmaya çalışmak bir o kadar zevkli...

Devrim'in ilk yılları; "**1975 yılında annem ve babamın öğretmenlik meslekleri nedeniyle Yozgat'ın Sorgun ilçesinde doğsam da kısa bir süre sonra İzmir'e taşındık ve burada büyüdüm. İlkokulu İzmir Çamdibi semtinde Yeni İzmir İlkokulu'nda, ortaokul ve liseyi ise Sıdıka Rodop Lisesi'nde tamamladım".**

Dokuz Eylül Macerası; "***Ülkemizde 90'lı yıllarda henüz okul rehberlik sistemi yeterli gelişmediği için çok da bilinçli olmadan lise sonrasında Dokuz Eylül Üniversitesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Bölümü'nü kazandım".*** Devrim de bir çoğumuz gibi bilinçsiz bölüm seçimi yapanlardan ama bu seçimin güzel yanlarını şöyle değerlendiriyor; "***Bu okulun bana en önemli yararı eğitim fakültesi içinde müzik ve resim öğretmenliği gibi sanat dallarında okuyan öğrencilerle aynı ortamda bulunmamdı. Serhan Erkol, Kerem Türkaydın, Barış Güvenenler gibi bugün jazz ve müzik dünyasında saygın yeri olan arkadaşlarımla bu kampüste bir aradaydık".***

Jazz müziğine olan ilginde bu arkadaşlıkların etkisi var mıdır? "***Kesinlikle... Çevrendekilerle birlikte birşeyleri keşfetmek herkeste olduğu gibi benim için de daha anlamlı. Jazz o günler, şimde de olduğu gibi bizler için uçsuz bucaksız bir keşfetme alanıydı. İzmir'de bir jazz kulübünün olmaması, bizim gibi jazz severleri bulmamızı da zorlaştırıyordu. Kasetlere çekim yaparak sokak kenarlarında satanlar ile sahafların sayesinde bir şeylere ulaşıyor ve birbirimizle paylaşıyorduk".***

Kariyer bocalamaları ve karar anları; "***Birinci üniversitem sırasında sinemaya olan ilgimin artması beni yeniden okumaya sevk ettiyse de, ailemi (iyi ki) dinleyerek ilk üniversitemi bitirdim ve İstanbul'da yaptığım askerlik görevim ardından ikinci kez üniversite sınavlarına hazırlandım. Daha önce genel yetenek sınavları ile öğrenci kabul eden sinema ve TV bölümleri YÖK'ün bir gecelik kararı ile o dönemde ÖYS olarak bilinen ikinci sınavla öğrenci kabul etmeye başladı. 1 aylık stresli bir çalışma ardından sınava girdim ve yine bilinçsiz olarak son tercihim Anadolu Üniversitesi Reklam ve Halkla İlişkiler (o dönem ki adıyla İletişim Sanatları) bölümünü kazandım".***

Bu bölümün sana kattıklarını bizimle paylaşır mısın? "**Bu bölümün ne kadar değerli öğretim görevlileri ile dolu, iletişim sektörünün önde gelen fakültelerinden biri olduğunu Eskişehir'e gidince anladım. Öğrenciye her türlü olanağı sunan ve mükemmel bir kampüsü olan bu kurumda çok keyifli bir beş yılın ardında yüksek derece ile mezun oldum".**

Anadolu Üniversitesi Jazz Kulübü ile olan duygusal ilişkini hepimiz merak ediyoruz, biraz anlatır mısın? Nasıl başladı?

'Kulübün ilk kuruculari arasında değilim. Sanırım ikinci başkanı benim. Lakin bizim yönetimizde kulüp festival, seminerler, CD Kütüphanesi gibi projeleri bir anda hayata geçirdi. Öyle ki "Jazz'ın Dolambaçlı Tarihi" adını verdiğimiz seminer dizisini üniversite o dönem yayında olan TVA için televizyona uyarlamak istedi. İlk program çekildi,

İKSV 10 20 30 40

Garanti | CAZ YEŞİLİ 15 YIL

İSTANBUL İKSV CAZ FESTİVALİ

19. İSTANBUL CAZ FESTİVALİ
3-19 TEMMUZ 2012

CAZIN YILDIZ HARİTASI
BU TEMMUZ YİNE GÖKYÜZÜNDE

Keith Jarrett, Gary Peacock, Jack DeJohnette

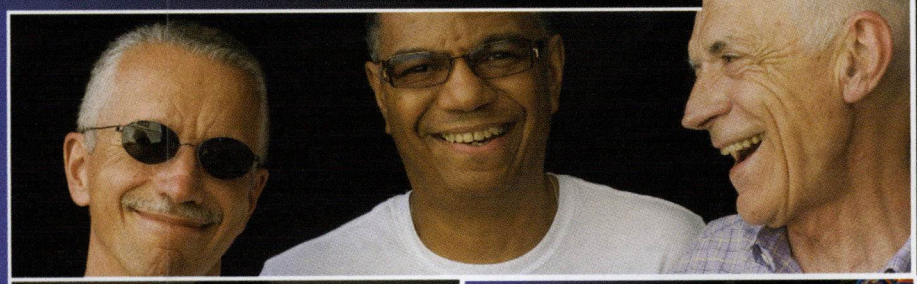

Erykah Badu

Antony and the Johnsons ve Filarmonia İstanbul

Morrissey

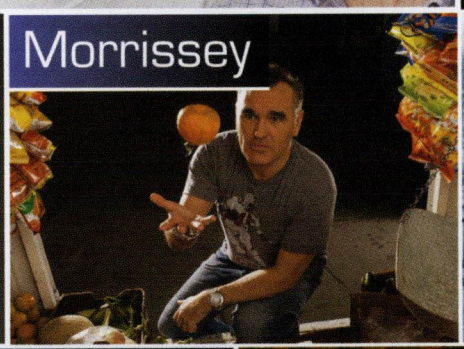

The İstanbul Project:
Marcus Miller & Friends feat.
Okay Temiz, Burhan Öcal,
Hüsnü Şenlendirici,
İmer Demirer, Bilal Karaman

Esperanza Spalding
Lyambiko

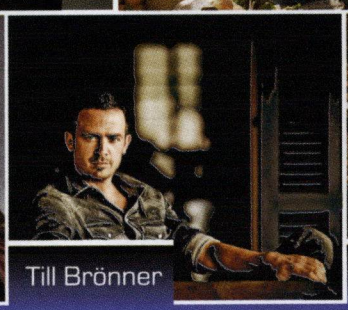

Till Brönner

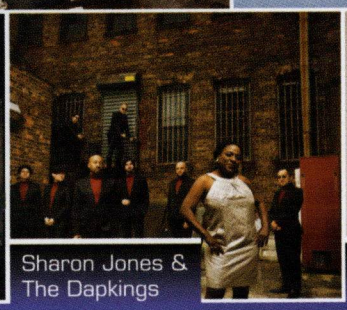

Sharon Jones & The Dapkings

Caro Emerald

Modern cazdan rock, dünya müziği ve folka uzanan konserler İstanbul Caz Festivali'nde.

Biletler Biletix ve İKSV'de.
Festival süresince Lale üyelerine özel aytıcalıklar ve %25'e varan indirimler.
www.lalekart.org

- Jamaican Legends with Ernest Ranglin, Monty Alexander, Sly & Robbie feat. Bitty Mclean
- Gretchen Parlato/Ambrose Akinmusire
- Lars Danielsson
- "Caz İçin Tuhaf Bir Yer" Bugge 'n Friends/Ninety Miles Magnus Öström
- "Ustalarla Buluşmalar" Dhafer Youssef's Dance of the invisible dervishes feat. Hüsnü Şenlendirici & Aytaç Doğan
- "Yeni Ozanlar" The Dears
- "European Jazz Club"
- Tünel Şenliği

caz.iksv.org

biletix

iksv öncü sponsor
Eczacıbaşı

iksv resmi sponsorlar

havayolu
TURKISH AIRLINES

iletişim
vodafone

taşıyıcı
DHL

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
6. DAİRE

bunun için İstanbul'a çekim ekibi gitti, Sevin Okyay, Sarp Maden gibi jazz insanlarının evlerinde çekimler yapıldı. Nedense devamı gelmedi... Benim İletişim Kulübü yöneticiliğinden, özellikle üniversite son yılımda nasıl bir delilikle Jazz Kulübü Başkanı olduğumu inanın hatırlamıyorum. Herhalde işgüzarlık ve işkolikliğimdendir diye düşünmekteyim. Belki de tek amacımız çok sevdiğimiz üniversite ve Eskişehir'e bir armağan bırakmaktı".

"Festival iyi başladı ve biz bu başlatılan işi bırakmak istemedik".

Eskişehir'de ansızın gelen kariyer anları; "***Öğrenciliğim sırasında Anadolu Üniversitesi Caz Kulübü başkanı olarak başlattığımız Amatör Caz Müzisyenleri Festivali'nin yaşaması için Eskişehir Final Dergisi Dershanelerin'den gelen psikolojik danışmanlık teklifini kabul ettim. Kısa bir süre rehber öğretmenlik yapmama karşın halka ilişkiler ve organizasyon yönetimi konularında deneyimlerinden yararlanmak isteyen kurum beni halkla ilişkiler uzmanı olarak Eskişehir ve Bilecik Final Dergisi Dershaneleri yöneticisi yaptı. Bu değerli kurumda basınla ilişkiler, kurumsal reklamlar, eğitim fuarları organizasyonları gibi iletişim odaklı çalışmalar yürüttüm, projeleri hayata geçirdim".*** Ve kariyerin İzmir basamaklarını da şöyle tırmanmış; "***10 yıllık Eskişehir yaşamım ardından İzmir'de faaliyette bulunan eğitim yayıncısı Top Yayıncılık'tan gelen marka yöneticisi teklifini kabul ederek İzmir'e ve aileme geri döndüm. Yılların eğitim yayıncısı bu güzel kurumda çocuk kitapları yayıncılığına odaklanarak özgü eserlerin yaşama geçmesine katkıda bulundum".***

Ya şimdi? "***Ülkemizde özel sektörün devletimizin ani kararlarından olumsuz etkilenmesi güvensiz bir çalışma alanı yaratmaya devam etmekteydi. Eşimin desteği ile psikolojik danışmanlık mesleğine devlet memuru (öğretmen) statüsünde geri dönüm. İlk görev yerim olan Diyarbakır'a bağlı Kocaköy ilçesi Şaklat Köyü'nde 15 ay çalıştım. Memleketimizin bu güzel ilinde güzel insanlarla beraber olmaktan, onları tanımaktan mutluluk duydum". Orada neler yaptın merak ettim; "Öğretmenlik mesleğini yaparken Diyarbakır Kültür ve Sanat Derneği'ne müzik danışmanı sıfatı ile gönüllü destek vererek, ritm atölyesi kapsamında Ayşe Tütüncü, Selen Gülün, Ediz Hafızoğlu, Serhan Erkol, İzzet Kızıl gibi önemli sanatçıların Diyarbakır'a gelmesine yardımcı oldum".***

2011 Ağustos ayında doğan kızım Duru Doğa'nın bana verdiği şansla Şubat 2012'de İzmir'e tayinim gerçekleşti ve halen bir Devlet anaokulunda psikolojik danışmanlık yapmaktayım.

Şu an kariyer bakımından istediğin ve planladığın yerde misin? "***Ben hiçbir zaman yaşamımda mesleki bir kariyer planlaması yapmadım. Biraz yüreğinin götürdüğü yere git misali oldu herşey. Fakat sanat, özellikle de ilk başta sinema sevgim, beni Eskişehir'e, müzik sevgim de bugünlere taşıdı. Sanırım huzur, sevgi ve güven planlaması yapmaktayım yaşam kariyerim için ve şu an çok da fena bir durumda değilim".***

Müzikle ilişkisi....

"Benim, bu seride yazdığım pekçok yazarların geçmişinde ortak olan 'evimizde jazz dinlendirdi, babamın plakları vardı...' türü bir hikayem olmadıysa da ne şanslıyım ki beş yıllık ilköğretim döneminde mandolin kursu alabildim. Gerçi çok iyi çalamadığım için derslere katılmakta hayli isteksiz olduğumu hatırlasam da ilkokulda bu tür eğitim verilmesi bence çok önemli. Şu an ilköğretimlerde mandolin kursları var mı bilmiyorum, görmüyorum".

O zamanlar hangi tarz müzikleri dinlerdin? **"Yabancı müzik ortaokula başlarken beni çok etkilemişti. Dönemin "Self Control, Comanchero" gibi pop şarkılarını kardeşimle aile önünde canlandırmaya çalışıyorduk. Fakat benim ve belki de pek çok kişiyi 80 yıllarda rock'a sevdiren parça "Europe" grubunun "The Final Countdown" parçası olmuştu. Bu parçayı ilk dinlediğim anı hatırlıyorum, resmen çarpılmıştım".**

"Ortaokulda çevremdeki abi ve ablaların etkisi ile o dönem "özgün müzik" olarak adlandırılan Zülfü Livaneli, Çağdaş Türkü gibi grupların müziği beni çok etkilemişti. Fakat hayatımda gittiğim ilk konser Ahmet Kaya'nın İzmir Fuarı'nda tek başına bağlama çalarak verdiği konserdi. Sıkı bir Livaneli'ci olarak konserden sıkıldığımı hatırlıyorum, halbuki şimdi bu sanatçının değerini yeni yeni anlıyoruz".

Bir dergi tecrüben de var yanılmıyorsam; "**Lise döneminde arkadaşım Murat Babacan ile okulda müzik (çoğunlukla rock içerikli) duvar dergisi çıkarmaya başladık. Müzik sayesinde karakterimi yansıtma olanağı bulmama yol açan bu türden bir dışa vurma aracı için bize izin veren okul yönetimin verdiği destek çok anlamlıydı".**

O zamanların çok keyifi ve bir yandan da öğretici olduğunu düşünüyorum senin adına. Kazanımların nelerdi? ***"Öncelikle metal müzik ağırlıklı bu gazete ile giderek Pink Floyd, Jethro Tull, Jimi Hendrix, Queen gibi grupları tanımamı sağladı. Müziği arşivleme, grupları dergilerle takip etme davranışları bu dönem bende başladı. 90 yıllarda biz metalciler, acid müzik düşmanıydık. Kardeşim acidci, bense metalci olarak aile içinde sözlü ve fiziksel şiddet gösteriyorduk birbirimize (yazıyı yazarken youtube'den acid müzik dinleyeyim dedim, yine dayamadım bu müziğe)".***

Ben en çok jazz müziği ile olan ilişkinin merak edildiğini düşünüyorum; "***Jazz müziği ile olan ilk tanışıklık birinci üniversitem olan Dokuz Eylül Üniversitesi kampüsü çimlerinde Serhan Erkol'la beraber oldu. Etnik jazz bizi oldukça etkilemişti. Devamlı Jan Garbarek, Zakir Hussain, Trilok Gurtu dinliyorduk. Keith Jarrett'in 'My Song' albümü elimizden düşmüyordu".*** Kasetli dönemlerden gelen biri olarak bunları duymak beni mutlu ediyor, devamı da duygularımı aktarır nitelikte; ***"O dönemler iki kasetli teyplerden boş kasete albüm seçkiler hazırlayarak birbirimize kaset armağan ettiğimiz günlerdi. Bence müziğe daha fazla dokunduğumuz, bugünün dijital ortamın aksine müzik için gerçekten emek harcanan çok keyifli günlerdi".***

Müzikle ilgilenen Devrim'in dışında müzisyen yönüne değinecek olursak; "***Aynı yıllarda amatör davulcu ve perküsyoncu olarak olarak İzmir'in Hilton Otel'i başta olmak üzere çeşitli barlarında çaldıysak da beni ve arkadaşlarımı en çok mutlu eden İzmir Alsancak ve Karşıyaka sokaklarında yaptığımız müzikti".*** Ekibi merak ettim; "***Oldukça kalabalık bir ekip (saksofonda Serhan Erkol; gitarda bazen rahmetli arkadaşım Çağatay bazense Canan, viyolonselde Barış Güvenenler ve bongo ve zillerden ben) olarak sokağa çıkıyorduk. Repertuvarımız Yeni Türkü, Fikret Kızılok gibi protest sanatçıların şarkılarında oluşmaktaysa da şarkı aralarındaki bol doğaçlamalar ile ilk jazz denemelerimizi yapıyorduk. Bir ara o dönem çok dinlediğimiz Jan Garbarek bile çalar olduk".*** Sokak müziğinin o güzel tadını şu cümleyle tarif ediyor. "S***okakta yapılan müziğin keyfi anlatılmaz, yaşanır".***

Müzisyen yönünden öte, seni bir jazz festivali organizatörü ve platformu yöneticisi olarak tanıdım ben ve bu görevleri, kimseyi kırmadan, başarıyla yürüttüğünü düşünüyorum; "***İkinci üniversitemin yoğun ders yükü nedeniyle müziğe enstrümantalist anlamda uzun süre ara verdiysem de jazz'la ilişkim Eskişehir'de yazarlık, organizatörlük ve danışmanlık boyutunda giderek arttı".***

10 senedir devam eden, kendi yağında kavrulan Amatör Caz Müzisyenleri Festivali'ni başlattınız. Başlangıçtan bahsetsene bize biraz, sancılı süreçler nasıl aşıldı? "***Festival fikri sanırım o yıllar Eskişehir'de olan ve jazz sevgisi ile İstanbul Bilgi Üniversitesi jazz vokal bölümünü kazanan arkadaşım Bilge Aslı Susar'la olan sohbetlerimden doğdu. Kendisi 2000'de katıldığı Uluslararası Pulawy Jazz Workshop deneyimlerini anlattığında 'Biz de burada sadece gençler için bir jazz festivali neden düzenlemeyelim' dedik ve hayal kurmaya başladık".***

"Eskişehir Anadolu Üniversitesi Caz Kulübü olarak yönetimdeki arkadaşlarımla başlattığımız "Amatör Caz Müzisyenleri Festivali" adını verdiğimiz bu festival bugün 10 yaşında. 'Çocuğumuz' olarak tanımladığımız festivalin 10 yıllık hikayesini kitaplaştırmaktan çok mutluyum. Festival süreci çok sancılı başlamadı aslında. Okulun verdiği olanaklar ilk başta nasılsa, şimdi de aynı ve bu da iş yapmak isteyen bizler için yeterli. Önemli olan müzisyenlerin mutluluğu hedefi ile yola çıktığımız için onlar için gereken her şeyi gerek maddi (salon, ses, konaklama) gerekse manevi (rehberlik, ilgi...) en baştan nasıl planladıysak o şekilde devam ettirmekteyiz. Festivalin ilk yöneticileri olarak mezuniyetimiz adından da

BİZİM İÇİN DÜNYA GERÇEKTEN KÜÇÜK.

Aras'ın Yurtdışı Kargo Hizmeti ile gönderilerinizi, ihtiyacınıza uygun gönderim seçenekleriyle 5 kıtada 227 ülkeye ulaştırıyoruz.

aras®
önem taşır...

444 25 52
www.araskargo.com.tr

kendimize 'Genç Cazcılar' adını takarak bir sivil inisiyatif kurduk. Tamamıyla gönüllü ve hiçbir ücret talep etmeden çeşitli kurumlara ve müzikseverlere danışmanlık hizmeti vermekteyiz"..

Bugün jazz için ne yaptın

"Bir dönem Jazz Dergisi için İzmir'deki tüm jazz etkinlikleri yazdığım 'Jazz Lodosu' adlı köşem vardı. Bu dizi aslında İzmir'de düşündüğümden daha çok jazz etkinliği olduğunu bana göstermişti. 2007-2009 yılları arası yazdığım bu dizi bebeğimin doğmadığı, öğretmenliğe geçmediğim tarihe rastlar. Yazı dizisi için hemen hemen her konsere gidiyordum. O yıllar (şimdi yaşamayan) İzmir Jazz Festivali'nin de yapıldığı yıllardı. Ayrıca halen jazz konserleri olan İzmir Sanat'ta da çok keyifli konserler izledim".

Aile kurunca bu yoğunluklar nasıl kotarılıyor? "***Çalışma saati gecelere doğru kayıyor. Bugünlerde kızım Duru Doğa ve eşim İlke ile gitmeyi düşündüğüm konserleri planlıyorum. Sanırım yeni sezonda konserlere daha sık gideceğim. Ben her ayda bir ya da iki CD alıyorum ver bunlar Türkiyeli ya da Türkiye ile iletişimi olan (kayıtlarında Türkiyeli müzisyenlerle çalan) jazz müzisyenleri oluyor. Uzun bir süredir emek verdiğim geniş bir yerli jazz arşivim var. Türkiye'de çıkan ilk 45 ve 33 plaktan tutun, ender jazz dergileri ve albümleri elimde mevcut".*** İşte bu cümleden sonra İzmir'e gidip Devrim'i ziyaret etmemek mümkün değil...

Jazz Dergisi ile kesişen yollar...

"Derginin ilk sayısını gazeteci raflarında gördüğüm günü hatırlıyorum. O zamanlar harçlığım yetmediği için alamamıştım. İlerleyen yıllarda zaman zaman aralıklarla dergiyi almama karşın bu dünya bana çok uzak görünmekteydi. Dergiyle ilk ilişkim 1. Amatör Caz Müzisyenleri Festivali'nin haberinin Ankara Caz Derneği Başkanı Özlem Varoğlu'nun desteği ile dergiye göndermemle başladı. Uzun süre sadece festival haberi yazmaktaysam da giderek cesaret bularak farklı konularda da yazmaya başladım. Kişilik olarak proje üretmeye çok elverişliyim. Zaman içerisinde dünyadaki jazz okullarını tanıttığım 'Jazz Okulları', İzmir'deki jazz etkinliklerini yazdığım 'Jazz Lodosu', derginin yazarlarını tanıttığım 'Jazz İnsanları' gibi özel dizilerim oldu. Bu dizilerin bazılarını arkadaşlarıma devrettim". Evet bu arkadaşlardan biri de benim. Benim için de çok özel olan bu satırları yazmama vesile olduğun için sana çok teşekkür ediyorum Devrim...

Radyoculuk günleri...

Müzikle uğraşmayı bir yaşam felsefesi haline getiren Devrim, radyoculukla ilgili de tecrübelere sahip. Zaten birbiriyle çok yakın ilişkiler içinde olan bu disiplinlerin çoğunda tecrübe edinmiş biri için bir diğeri sorun olmasa gerek... "***Müzikle yazarlık, festival organizatörü, amatör müzisyenlik gibi farklı disiplinler dışında radyo programcılığı ile de ilişkim oldu. Belki de radyoculuk bunların en keyiflilerinden biriydi. Yerel radyoların yükselişte olduğu 90'lı yıllardaki kısa süreli rock temelli programlar dışında İzmir'in bir ara 'Açık Radyo' ayarında en kaliteli radyosu Radyo Aktif'te Avrupa jazz'ı odaklı bir program hazırladım. Program Hülya Tunçağ, Kamil Erdem gibi jazz insanları ile iletişim halinde dinleyiciler için sürprizler içermekteydi. Anadolu Üniversitesi Reklam ve Halka İlişkiler öğrenimim sırasında yine bu üniversitenin radyosu 'Radyo A'da 'Jazz Semai' adında bir jazz programı hazırlayıp sundum. Bu mesleği bilen bilir mikrofon önünde belirsiz bir kitleye program sunmak yapmak inanılmaz keyiflidir".***

Devrim Dikkaya başka neler yapar?

"Hepsi amatör düzeyde de olsa müzik dışında sinema ve tiyatro ve fotoğraf ile ilişkim oldu". Bu özelliğini ben de yeni öğreniyorum. "***Aslında sinema eğitimi almak istiyordum ve bir dönem yoğun bir Avrupa sineması ve kısa film izlemelerim oldu. Reklamcılık bölümü kazanmama rağmen jazz kulübünde önce başkanlığı yaptığım 'İletişim Kulübü' yöneticiliğim sırasında 'Öğrenci Filmleri Festivali'nin düzenlenmesini sağladım. Üç yıl süren bu festival ile Eskişehir'e pek çok üniversiteden sinema öğrencisi ilk filmleriyle geldi. Kendim de çeşitli kısa film senaryoları yazmama karşın hepsi arşivlerde kaldı".***

Ve güzel bir anı; "***Dokuz Eylül Üniversitesi dönemimde sahne tozu yuttum. Tiyatronun büyüsü beni çok etkiledi. Serhan Erkol'la beraber Hilton'dan kazandığımız parayla o saksofon bense Nikon marka analog fotoğraf makinesi almıştım. Digital fotoğrafçılığın olmadığı o dönemde her kare çok değerliydi. Sırtımda el yapımı tahtadan tripodla Eskişehir ve İzmir'de sokakları az arşınlamadık".***

Okurlarla kurduğu ilişki...

Hep soran biri oldun şimdi cevap sırası sende. Okurlarla kurduğun ilişki sence nasıl? "***Bu soruyu derginin diğer yazarlarına sorduğumda aldığım cevabı ben de söyleyeceğim: Okurlardan pek iletişim kurma isteği gelmiyor. Fakat Fransa'da yaşayan ve derginin 'Fransa'dan Mektup' sayfalarını hazırlayan Uğur Hüküm'ün bana söylediği gibi, 'onu tanıttığım yazıdan etkilenerek Uğur beyle iletişime geçen bir beyefendi' türünde hikayeler beni çok mutlu etmekte".***

"Yine bu dizi kapsamında yazdığım Hülya Tunçağ yazısındaki bazı metinlerimin Sevgili Ali Sönmez tarafından İstanbul Jazz Festivali kapsamında Hülya Hanım'a verilen 'Yaşam Boyu Başarı Ödülü' konuşma metninde kullanılması ayrıca beni çok gururlandırmıştır. Ali Bey'e yeniden teşekkür ediyorum".

"Ve son olarak bana güvenerek bu dizide yazmamı sağlayan Zuhal Focan'a içten teşekkür ederim".

Veda tadı oldu nedense. Devrim'in yanımdan yöremden hiç bir yere kaybolmaması dileğiyle. Işığını hep yoluma tutması ümidiyle...

DK BBC Encyclopædia Britannica DeAGOSTINI Reader's Digest MURDOCH GIUNTI MAIRDUMONT Google

Yeni LP'ler...

Vijay Iyer Trio
Accelerando
ACT 9524 (2012)

Stephan Crump, Marcus Gilmore ve Vijay Iyer beraber bir albüm yapalı 3 sene olmuştu ki Vijay Iyer bu arada piyano kariyerinin basamaklarını hızla tırmanarak oldukça heyecanlı bir noktaya geldi. Hala çok çalışan piyanist bunun karşılığını, en önemli dergilerin kapaklarında boy göstererek alıyor. Yaptığı işte en iyilerden biri olan Iyer'in, harika bir tonu olmasının yanında sağ ve sol elini etkin bir biçimde kullanışı da şu anda bulunduğu yerde olmasına en önemli nedenlerden biridir. Karmaşık şekilli müzikal örgülerde sağ eli armoniye odaklanırken sol elinin tüm macerayı birdenbire üstlenmesiyle harekete geçen piyanist bu sayede gürül gürül bir sese sahip olabildiğini söylüyor.

Iyer trio formatını seven bir piyanist. Geçen sene gitarda Prasanna ve tablada Nitin Mitta olmak üzere Hintli iki müzisyenle çıkardığı "Tirtha"da az kişiden oluşan oluşumlarda ne kadar güzel ses çıkarılabildiğini kanıtlamıştır. Çok sıkı ve güçlü parçalardan oluşan "Accelerando"nun şimdiye kadarki en güzel albümü olduğunu söyleyebiliriz. Davulcu Marcus Gilmore'un atakları ve basçı Stephen Crump'ın dokunuşları sayesinde Michael Jackson'ın "Human Nature"ının hava kadar hafif olduğunu söyleyebiliriz. Duke Ellington'ın "The Village of the Virgins"inde grubun gospel enerjisi aşılayan tavrı, kara bulutları geri püskürtür bir tavırda ilerliyor. "MmmHmm" gevşek bir biçimde uçuşuyor. Parçaların genelinde yumuşak, yavaş ve biraz da karamsar bir başlayıştan giderek yükselen pozitif bir sona doğru gidiş görmek mümkün. Albüm için akla gelen en güzel kelime "güç" olabilir. Duygusel güç, fiziksel ve müzikal güç bu albümün temel öğeleri. Eğer modern jazz'a enerji dolu bir giriş yapmak istiyorsanız bu albüm sizin için bulunmaz bir fırsat.

Lars Danielsson
Liberetto
ACT 9520 (2012)

Mutlu tesadüfler bazen hiç beklenmeyecek sonuçlar doğurabilir. Hiç kimse kayıt tarihinden sadece bir hafta önce birlikte ilk defa çalmış olan basçı Lars Danielsson ve piyanist Tigran'ın "Liberetto"da bu kadar iyi iş çıkaracağını tahmin edemezdi. Daha ilk notada bu iki müzikal ruh eşinin neler yaratabileceğini duymak mümkündü. Ve her ne kadar bu buluşma bir tesadüf sonucu olsa da çıkan sonuç oldukça şiddetliydi. Albümde Danielsson kendi müzikal diline ve stiline sadık kalırken melankolik şekilde bölünmüş melodilerle yeni müzikal alanlar aramaya da devam ediyor. Ve bu sayede bu albüm Danielsson'un önceki albümlerine göre daha etkileşimli bir albüm oluyor. Baş döndürücü bir tekniği ve dışa vurumu olan Tigran dışında Danielsson'un hayali olan E.S.T'nin davulcusu Magnus Öström'la çalışma hayali de gerçek oluyor bu albümde. İngiliz gitarist John Parricelli'nin zarif stili ve İskandinavya'nın usta trompetçilerinden Arve Henriksen'in konuk sanatçı olarak katılmasıyla albüm son dönemde çıkan en keyifli albümlerden biri haline geliyor.

Michael Wollny's [em]
Wasted & Wanted
ACT 9515 (2012)

Kendini yeniden keşfetmenin, biraz başkaldıran ama temiz bir başlangıcın yaratıcılıkla buluştuğu bir albüm. Michael Wollny albümün kitapçığında "Kurallarınızı kendiniz koyun, bu jazz" diyor ve kendini yeniden keşfe başlıyor. Wollny'nin piyano triosu en heyecan verici ve yaratıcı triolardan biri. Piyanistin bu beşinci albümünde ekip canlı kayıdın heyecanını stüdyo ortamına taşıyor. Her ne kadar Wollny'nin adı trionun adı ile bütünleşmiş olsa da ekip besteler ve performans anlamında son derece demokratik dağılıma sahip. Ekipteki en önemli yenilik prodüktör Guy Sternberg'ün de düzenlemeler olan katkısı. Her biri besteci de olarak farklı farklı yönlere götürüyorlar albümü. Schaefferin "Cembalo Manifeszt"i neşeli perküsyonlarla Wollny'nin şıngırdayan küçük piyanosunun eklenmesiyle albümün en eğlenceli parçalarından biri haline geliyor. Kruse'nin "Metall"i ise adından daha neşeli Wollny'nin parlak piyano tonu sayesinde. Parçaların en ilginci Kraftwerk'in "Das Modell"inin yorumu. Wollny'nin "Dario" ve "Whiteout"u albümü sakin bir şekilde bitirmemizi sağlıyor. Albüm konserinin İstanbul ayağı geçtiğimiz ayda Aksanat'da idi.

Nils Landgren
The Moon, The Stars and You
ACT 9505 (2012)

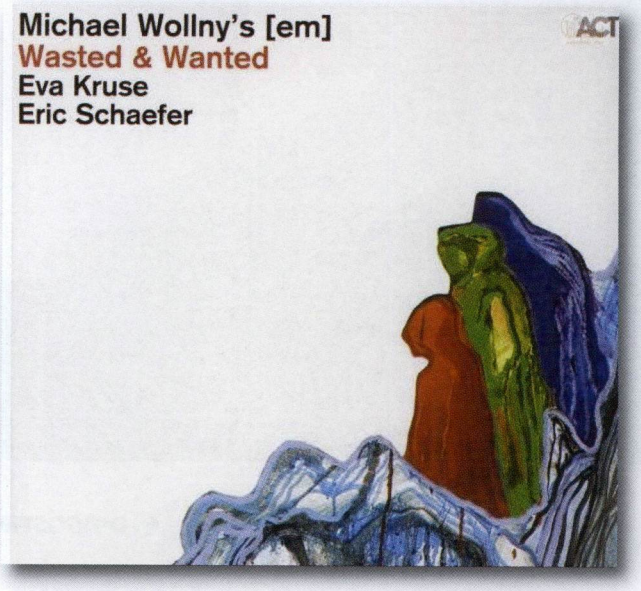

Bu albüm İsveçli jazz tromboncusu Nils Landgren'in yıldızlara ve aya adadığı alışılmışın dışında bir smooth jazz albümü. Albümde trombonda Nils Landgren, piyanoda Michael Wollny, basta Lars Danielsson ve davulda Rasmus Kihlberg'den oluşan dörtlüye konuk olarak katılan sanatçılar arasında Joe Sample, João Bosco, Richard Galliano, Steve Gadd ve Caecilie Norby gibi dev isimleri hatta NDR Bigband & Stockholm Philharmonic Orchestra'yı da saymak mümkün. Landgren'in yumuşak tonlu trombonu ve Chet Baker ve Nat King Cole arası şarkı söyleme tarzı ile albümde eski standartlara yeni, taze bir tat geliyor. "Moon River" biraz özlem dolu bir yeni kimliğe bürünürken, Vince Mendoza'nın NDR Big Band düzenlemesi ile, Jimmy Webb'in The "Moons' a Harsh Mistress"ı akıldan çıkmayan bir hale geliyor. Bu albümü yakın arkadaşı Esbjörn Svensson'a adayan Landgren bir kez daha dinlemekten bıkmayacağınız bir albüme imza atmış.

Stacey Kent
Breakfast On the Morning Tram
Blue Note BST50161 (2012)

Stacey Kent insanların "şık" diye tanımladığı cinsten bir vokalist. Aslen Amerika doğumlu olan vokalist Fransa seyahatinde jazz vokalisti olmaya karar veriyor. Bu albümde eşi saksofoncu Jim Tomlison'un da standartlaşmaya aday bestelerini duymak mümkün. Kent'in zahmetsiz bir zerafetle söylediği "The Ice Hotel" ve "I Wish I Could Go Traveling Again" gibi orijinal bestelerde çarpık bir mizah hissediliyor. "The Ice Hotel" oda sıcaklığının sürekli düşük ısıda tutulduğu bir otel odası için tropikal adaları terk etmeyi kararsız sözlerle anlatıyor ve oda sıcaklığının tutkulu bir gecede artabileceğinden dem vuruyor. "I Wish I Could Go Traveling Again"deki melankolik hava ise kayıp aşkın gölgesinde John Parricelli'nin gitarı ve Graham Harvey'nin zeki bluesvari piyanosuyla daha da pekişiyor. "What a Wonderful World"de biraz yavaşlayan Kent, parçayı kutlama havasından çıkarıp biraz daha hüzünlü bir hale getiriyor. Bir Serge Gainsbourg parçası olan "Ces Petits Reins," içinde bongonun da olduğu perküsif bir düzenlemeyle ve Matt Skelton'un süpürgeleriyle şenleniyor. Her müzisyenin kısa ve etkili soloları bulunan albümün genel havası için rahat ve sade diyebiliriz.

Thad Jones & Mel Lewis Orchestra
Consummation
Blue Note 84346 (2012) Streo

Thad Jones/Mel Lewis Orchestra albümlerinin içinden en başarılısının bu olduğunu söylemek mümkün. Jones'un meşhur bestesi "A Child Is Born"un yanında şakacı "Tiptoe"nun renkli yorumu ve big band'in içini dışına çıkardığı hareketli "Fingers" albümün en sevilesi parçalarından sadece birkaçı. Flugelhornda Thad Jones, davulda Mel Lewis, trompette Marvin Stamm, trombonda Jimmy Knepper, tenor saksofonda Billy Harper, the reedlerde Jerome Richardson, Jerry Dodgion ve Eddie Daniels, klavyelerde Roland Hanna ve basta Richard Davis Thad Jones'unbu yaratıcı ve swing dolu düzenlemelerini daha da keyifli hale getirdiklerini söyleyebiliriz.

Parça Listesi: Dedication, It Only Happens Every Time, Tiptoe, A Child Is Born, Us, Ahunk Ahunk, Fingers, Consumation Müzisyenler: Thad Jones (flugelhorn); Snooky Young, Danny Moore, Al Porcino, Marvin Stamm (trumpet); Eddie Bert, Benny Powell, Jimmy Knepper (trombone); Cliff Heather (bass trombone); Jerome Richardson (soprano, alto sax, flute); Jerry Dodgion (alto sax, clarinet, flute); Billy Harper (tenor sax, flute); Eddie Daniels (tenor sax, clarinet, flute); Richie Kamuca (baritone sax, clarinet); Pepper Adams, Joe Farrell(baritone sax); Roland Hanna (acoustic, electric piano); Richard Davis (acoustic, electric bass); Mel Lewis (drums); Jimmy Buffington, Earl Chapin, Dick Berg, Julius Watkins(French horn); Howard Johnson (tuba); David Spinozza (guitar)

Peggy Lee
The Man I Love
Capitol T864 (2012) Mono

"The Man I Love" Lee'nin Capitol'den çıkan ilk albümü. Albümün orkestra şefliğini Frank Sinatra yapmış. "The Man I Love," "Something Wonderful," "That's All," "If I Should Lose You," "There Is No Greater Love" gibi 12 standartın olduğu albüm Frank Sinatra'yı da öne çıkarmak isteyen bir konsept albüm niteliğinde. Bir kadının kendini bir adama hiç tereddüt etmeden adamasını anlatan albümde Gershwin, Harold Arlen, Richard Rodgers ve Jerome Kern gibi aşk şarkılarının unutulmaz bestecilerinin eserlerine yer verilmiş. Sinatra yer yer Lee'yi en sevdiği vokalist Billie Holiday gibi söylemeye teşvik etmiş ve bunu başarmıştır. Düzenlemeleri yapan Nelson Riddle'ın karanlık duyguları ortaya çıkaran zengin yaylı düzenlemeleri ortamı tutkulu bir hale büründürmeye yetmiş de artmış. Bir plak şirketinden çıkacak ilk albüm için vokalisit-düzenlemeci ve şef ortaklığının güzel bir ürünü diyebiliriz "The Man I Love" için.

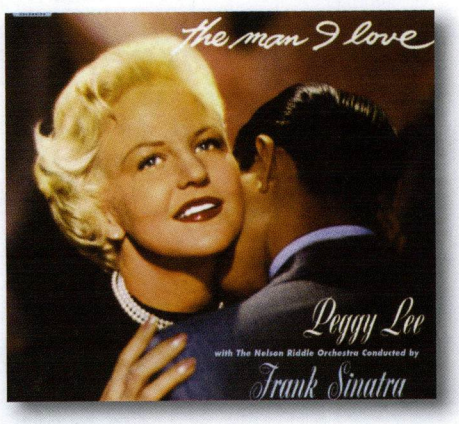

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Çok satanlar

Lale Plak

Galipdede Cad. 1 İstanbul
(0212) 293 7739
info@laleplak.com

Yabancı

1
Phronesis
Walking Dark

2
Ulrich Dreschler Quartet
Feat. Tord GustavsenHumans&Places

3
E.S.T
301

4
Avishai Cohen
Duende

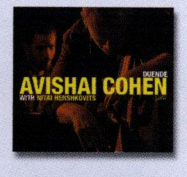

5
Melady Gardot
Absence

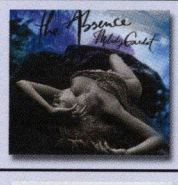

6
Tord Gustavsen
The Well

7
Vijay Iyer
Accelerando

8
Ulf Wakenius
Vagabond

9
Brad Mehldau
Ode

10
Ida Sand
Gospel Truth

Yerli

1
Evrim Demirel
Ada

2
Mehmet İkiz
İkiz

3
Jülide Özçelik
Jazz İstanbul vol.2

4
Ferit Odman
Autumn In Newyork

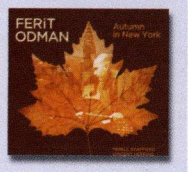

5
Ozan Musluoğlu
40th Day

Opus 3a

Cihangir Caddesi No. 3/A İstanbul
(0212) 251 84 05
info@akmuzik.com.tr

Yabancı

1
Tord Gustavsen Quartet
The Well

2
Renaud Garcia Fons
Solo – The Marcevol Concert

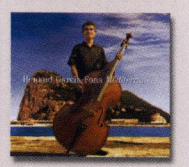

3
John Abercrombie Quartet
Within A Song

4
Andy Sheppard,
Michel Benita, Sebastian Rochford Trio Libero

5
Steve Kuhn, Steve Swallow,
Joey Baron Wisteria

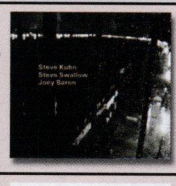

6
Rez Abbasi's Invocation
Suno Suno

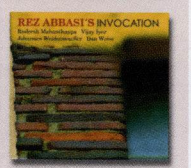

7
Lisa Wahlandt
Wowowonder

8
Ahmad Jamal
Blue Moon

9
Toutif Farroukh Cinema Beyrouth

10
Franco Ambrosetti
Cycladic Moods

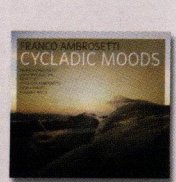

İzmir - Audiophile – Fil Elektronik

1391 Sokak No:6
35220
Alsancak – İZMİR
Tel: 0232 464 92 79
info@filelektronik.com
www.filelektronik.com

Yabancı

1
Patricia Barber
Cafe Blue

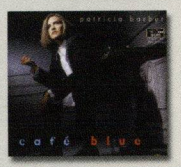

2
Cassandra Wilson
Glamoured

3
Renaud Garcia-Fons
La Linea Del Sur

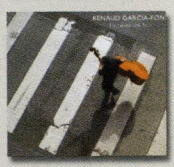

4
Gil Evans
New Bottle Old Wine

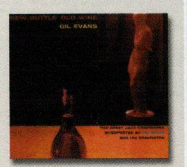

5
Clark Terry
Color Changes

6
Miles Davis
Kind of Blue

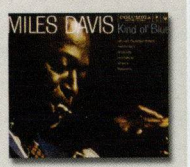

7
Art Blakey
A Love Supreme

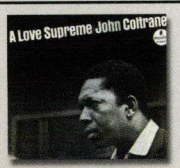

8
Duke Ellington
Ellington Uptown

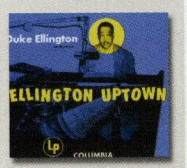

9
Pee Wee Russell
New Groove

10
Ella and Loius
Ella and Louis

Yerli

1
Volkan Hürsever
Hediye

2
Tamer Temel Quartet
Barcelona

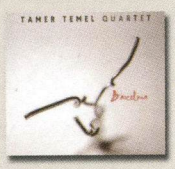

3
Ferit Odman
Nommo

4
Önder Focan 6tet
36mm Biometric

5
Ferit Odman
Autumn in New York

Ankara - Shades

Tunalı Hilmi Caddesi 95 /37
Kavaklıdere - Ankara
Tel: 312-426 59 00
shadesrecordsankara@yahoo.com

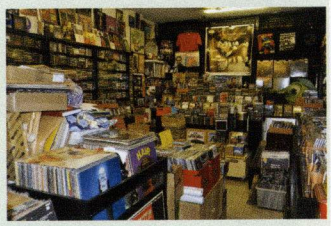

Yabancı

1
e.s.t
301

2
Branford Marsalis
Four Mf's Playing Tunes

3
Phronesis
Walking Dark

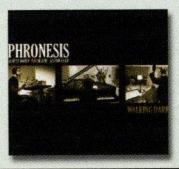

4
Wallace Roney
Home

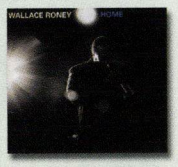

5
Rez Abbasi
Suno Suno

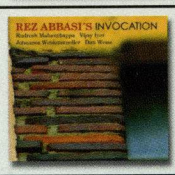

6
Tord Gustavsen
The Well

7
Helge Lien Trio
Natsukashii

8
Avishai Cohen
Duende

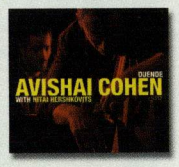

9
Melody Gardot
The Absence

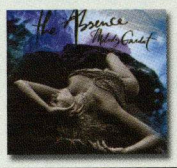

10
Pat Martino
Undeniable

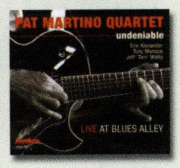

Yerli

1
Çağrı Sertel Trio
Newborn

2
Ferit Odman
Autumn in New York

3
Uraz Kıvaner
Pieces

4
Murat Öztürk
Crossing My Bride

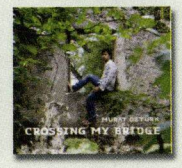

5
Yahya Dai
Ümitvar Mavi

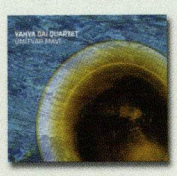

Lobna Al Lamii
lobnaallamii@gmail.com

Sekiz yıl aradan sonra Erkan Oğur'dan yeni bir albüm; "Dönmez Yol"

Teoman Cimit

Sekiz yıl aradan sonra Erkan Oğur'dan yeni bir albüm; "Dönmez Yol" Erkan Oğur, sekiz yıl aradan sonra "Dönmez yol" adını verdiği yeni albüm Kalan Müzik'ten yayınladı.

Erkan Oğur bu albümünde çeşitli amaçlarla kayıt altına alınmış ancak yayınlanmamış, kimi eski kimi yeni aranjmanlarla, zamana yayılan bir müzik seçkisi sunuyor. Albüm ayrıca film ve belgeseller için yapılmış özel kayıtlar, çeşitli projeler için yapılmış yeni bazı beste ve yorumlardan oluşan bir seçki niteliğinde.
19 parçadan oluşan ve zamanın yönünün acı gerçekliğini anlatmak üzere "Dönmez Yol" adını verdiği albüm, Erkan Oğur'un çocukluğundan günümüze kadar, müzik yaşamından kesitlerin sunulduğu bir eser olma özelliğini taşıyor.

"Bir Sevda" adını taşıyan eser Oğur'un çocukken yaptığı bestelerden biri; aynı zamanda "Mektup" filminin müziği. "Aşk Dansı" sanatçının gerçekleştiremediği senfoni hayalinin ana teması oluşturan bir eser. "Nevruziye" kızı Gonca'nın doğumgünü için yazdığı bir beste. Balıkağı ve Kınalı Ada belgesel için bestelenmiş birer eser.
Albüm ve içinde yer alan parçalar Erkan Oğur'un kendi sözleri ile şu şekilde:

"Müzik kainat boyuncadır. İnsan nefsine hakim olamayıp ona yaklaşmaya heves eder. Ve insan varlığının müzik olduğunu anladığında, susar" E.O.

Balıkağı: belgesel müziği
Bir sevda: çocukluk bestesi, film müziği
Kınalı Ada: belgesel müziği
Cemalin Nurun: içten gelen
Aşk Dansı: senfoninin çekirdeği
Dersim: komşum
Hayal: hayal..
Dur Dağı: sarıkamış ağıtı
Eksiklik Kendi Özümde: dediği gibi
Gnossinne No.1: Erik Satie, film müziği
Haydar: en eski, en yeni müziğe örnek
Vardım baktım demir kapı sürgülü: Elazığ'ı özleme
Kadim: mucize
Peri suyu: ölümsüzlük
Mardin dağlarında: arkadaş
Nevruziye: Gonca'nın (kızı) doğum günü
Pencere Önü Çiçeği: reklam müziği olmamalı
Nilüfer: film müziği
Yemen: ağıtları kadınlar yakar...

Erkan Oğur'un son albümü CD yanısıra 180 gram plak olarak da piyasaya çıkıyor. Bir defaya mahsus olarak ve sadece 1000 adet üretilecek olan plak, numaralı ve isme özel olarak Erkan Oğur imzalı olacak.

Teoman Cimit

EQUINOX SUMMER JAZZ

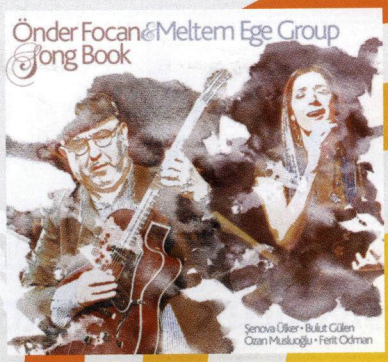

EQUINOX
MUSIC & ENTERTAINMENT

Equinox Music & Entertainment
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1 Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY
T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98 www.equinox-music.com
twitter.com/MusicEquinox facebook.com/MusicEquinox

Focal SpiritOne ile müziğin ruhunu hissedin!

Fransız hoparlör üreticisi Focal'in yeni harikası SpiritOne; kusursuz tasarımıyla dış dünyanın tüm seslerine optimal bir yalıtım sağlayarak, yalnızca müziğiniz ile başbaşa kalmanızı sağlıyor. İstenmeyen ortam gürültüsünü kesen bu kapalı kulaklık modeli, kulaklık dünyasında adını zirveye doğru taşıyor.

Yüksek ses kalitesi elde etmek adına tasarlanan Focal SpiritOne, yenilikçi kafa bandında kullandığı yumuşak malzemesi ile kullanım rahatlığı ve daha önce hiçbir Hi-Fi kulaklıkta bulunmayan konforu birlikte sunuyor.

Focal SpiritOne'ı iPod, iPad, iPhone'unuza bağlayarak saatlerce zevkle müzik dinleyebilirsiniz.

www.extreme-audio.com

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2012@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Jazz müzisyeni dışında, ücreti karşılığında tam vardiya çalıştıktan sonra başka bir yere gidip çalışmasını bedava sürdürmeye hevesli başka bir emekçi yoktur!" - **George Carlin**

Genç Koleksiyoncu: LEE MORGAN (10 Temmuz 1938 – 19 Şubat 1972)

"10 Temmuz 1938'de, Pennsylvania eyaletinin Philadelphia kentinde dünyaya gözlerini açan Edward Lee Morgan, dört çocuklu bir ailenin en küçük ferdiydi. Bir kilise korosuna piyanosuyla eşlik eden babası, küçük çocuğun müziğe çok yatkın bir kulağının olduğunu fark edince, Lee'nin müzik eğitimini, piyano ve org çalan ablasına bıraktı. Çocukluğundan itibaren Jazz'a ilgi duyan ve 14. doğumgününde babasının hediye ettiği trompeti özel dersler ve müzik dehasının yardımıyla çok kısa sürede çalmayı öğrenen delikanlı, ertesi yıl profesyonel müzik yaşamına atıldı. Bir yandan devam ettiği Mastbaum Sanat Lisesi'nde kompozisyon, armoni ve solfej eğitimi görüyor, öte yandan da okulun dans orkestrasını yönetiyordu. O yıllarda Jazz dünyasına, Stan Getz, Clifford Brown, Philly Joe Jones, Benny Golson gibi genç yetenekleri kazandıran Philadelphia'da ismini kısa sürede duyurmayı başaran Morgan, her Çarşamba günü öğledensonraları New York'a gitmeye ve burada reşit olmayan müzisyenlerin de katılabildiği Jazz atölyelerinde ve "jam session"larda boy göstermeye başlamıştı. Trompet stilinde Fats Navarro, Dizzy Gillespie ve özellikle Clifford Brown'ın etkilerini taşıyan Lee Morgan, atölye çalışmaları sırasında Roy Eldridge, Miles Davis ve Clifford Brown gibi trompetçilerle aynı sahneyi paylaşma fırsatını bulmuştu. Onun duygu ve heyecan yüklü trompetini dinleyen müzisyen ve eleştirmenlerin ortak kanısı, 1956 Yaz'ında bir trafik kazasına kurban giderek henüz 25 yaşında yaşama veda eden Clifford Brown'ın yerini doldurabilecek tek genç müzisyen olduğu yönündeydi. Liseden yeni mezun olmuş 17 yaşındaki Morgan'ı o yılın Ekim ayında Big Band'ine alan Dizzy Gillespie, kendisiyle özdeşleşmiş "Night in Tunisia" performanslarında bile bu genç yeteneğe solo yapma fırsatı tanımıştı. Bu arada "Yeni Clifford" diye anılmaya başlayan Morgan, ilk plak kayıtlarını da, üst üste iki gün içinde, Blue Note (4 Kasım: "Lee Morgan Indeed!") ve Savoy (5 Kasım: "Introducing Lee Morgan") şirketleri için yapmıştı. Blue Note'la uzun süreli bir anlaşma imzalayarak hem kendi adı altında plaklar doldurmaya (1956-57 yıllarında toplam 6 albüm!), hem de bu şirketin yaptığı kayıtlarda eşlikçi müzisyen olarak görev yapmaya başlayan genç trompetçi, 1957 yılının Eylül ayında, daha 18 yaşındayken, John Coltrane'e biricik Blue Note albümü olan "Blue Train"de başarıyla eşlik etmişti. 1958'in başlarında hamisi Dizzy Gillespie'nin büyük orkestrasını dağıtmasına karşın New York'ta kalan Morgan, Eylül ayında davulcu Art Blakey'nin grubu Jazz Messengers'a katıldı ve yılın sonunda onlarla birlikte Paris'e gitti. Morgan'ın bu grubun elemanı olarak kaydettiği önemli albümler arasında yer alan, 30 Ekim 1958 kayıt tarihli "Moanin'"de; albüme adını veren ünlü parça ile "Blues March"taki güçlü soloları, onu New York'un sayılı trompetçileri arasına sokarken isminin daha geniş bir çevrede duyulmasına da yol açtı. Ateşli çalış tarzını "atılgan" ve "coşkun" diye tanımlayanlar kadar, "kendini beğenmiş" ve "kasıntı" bulanlar da vardı. 1961 yazına kadar görev aldığı Jazz Messengers'la birkaç kez Avrupa'da ve Japonya'da turneye çıkan; grubun Jazz tarihine geçmiş pek çok albümüne, "bluesy" sololarıyla katkıda bulunan Morgan, uyuşturucu sorunları yüzünden doğduğu kent olan Philadelphia'ya dönüp müziğe bir süre ara vermek zorunda kaldı. Eroin bağımlılığından kurtulmak için tedavi gördüğü iki yıl boyunca ortalıkta fazla görünmeyen trompetçi, bir ara kendisi gibi Philadelphia'lı olan saksofoncu Jimmy Heath'le çalıştı. 1963'te New York'a geri dönen Morgan, yeniden Blue Note için plak kayıtları yapmaya başladı. Bu albümlerin ilki olan "The Sidewinder"ı açan ve bu "funky" albüme adını veren 10 dakikalık ünlü bestesinin kısaltılmış 45'lik versiyonu, ertesi yıl uzun süre pop müzik listelerinde kaldı, hatta 1965'te Chrysler tarafından reklam müziği olarak kullanıldı ve böylece hem Jazz-Funk türünün öncü parçası olarak tarihe geçti, hem de Lee Morgan'ın adını Jazz çevrelerinin ötesine taşıdı. Ancak pop ve R&B listelerinde ilk 10'a kadar giren ve Blue Note'u o dönemde iflastan kurtaran bu albümün ticari başarısı, bir yandan Morgan'ın Jazz dünyasındaki saygın statüsünün sorgulanmasına neden olurken, öte yandan da ilerki birkaç yılda yaptığı bazı önemli kayıtların yeni hayranlarını hayal kırıklığına uğratabileceği kaygısıyla yayınlanmadan Blue Note arşivlerinin raflarında toz tutmasına yol açtı! Yetkin, kusursuz trompet tekniği ve cümle kuruluşlarındaki risk almayı seven yaratıcılığına eklediği verimli besteci yönüyle eski günlerini aratmayan Lee Morgan, 1964-65 yıllarında yeniden Art Blakey'nin Jazz Messengers'ına döndü ve saksofoncu Wayne Shorter'la grupta uyumlu bir ikili oluşturdu. Sadece 17 yıl sürecek kısa müzik yaşamında girdiği sayısız kayıt seansında, 700'ü aşkın parçayı seslendiren ve bu arada Blue Note için kendi adına (bazıları ölümünden sonra piyasaya sürülmüş) 25 albüm dolduran yetenekli trompetçi, kendi gruplarıyla çalıştığı 1960'lı yılların ikinci yarısında, Blue Note tarafından piyasaya sürülen çoğunlukla Soul ve Funk ağırlıklı yorumlarıyla gündemde kaldı ve bir bakıma kanıksandı, 1970'li yılların başında ise Hard Bop'ın sınırlarını zorlayan, daha soyut, karmaşık ritmler içeren, modal çalışmalara eğildi. Yine bu dönemde, âmâ saksofoncu Rahsaan Roland Kirk'le birlikte, Jazz'ın Amerikan toplumu tarafından göz ardı edilmesini, Jazz müzisyenlerine medyada hiç yer verilmemesini kınayan ve "Jazz & People's Movement" (Jazz ve Halkın Hareketi) diye adlandırılan protesto akımının öncülüğünü yaptı. Canlı ve zengin tınısıyla Modern Jazz döneminin en yetenekli ve başarılı trompetçilerden biri olan Lee Morgan'ın yaşamı, çömezlik döneminde kendine örnek aldığı Clifford Brown'ınki gibi, ne yazık ki çok kısa sürdü. 19 Şubat 1972 gecesi, New York'ta East Village'da, sık sık sahne aldığı Slugs'ta, uzun süredir birlikte yaşadığı ancak artık ayrılmak istediği sevgilisi tarafından göğsünden tabancayla vurularak öldürüldüğünde 33 yaşındaydı... 1960'lı yılların en başarılı iki genç Hard Bop trompetçisinden biri olan (diğeri Freddie Hubbard) Lee Morgan'ın kısa müzik yaşamına sığdırdığı, gerek bir kısmı ancak 1980'den sonra piyasaya sürülebilmiş kendi adına albümleri, gerekse eşlikçi olarak katıldığı klasik statüsüne ulaşmış Jazz kayıtları arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* Those Dizzy Days (1956-57) LONE HILL JAZZ LHJ 10107
* The Best of the Blue Note Years (1957-65) BLUE NOTE 91138 C
* Music for Lovers (1957-67) BLUE NOTE 64718 ••
* Just in Time (1960) CHARLY SNAP 071C

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Introducing Lee Morgan (1956) SAVOY JAZZ 116
* Dizzy Atmosphere (1957) SPECIALITY / OJC 1762
* The Cooker (1957) BLUE NOTE 62643 C
* Candy (1957-58) BLUE NOTE 46508 C••
* Take Twelve (1962) JAZZLAND / OJC OJCD-310
* The Sidewinder (1963) BLUE NOTE 84157 C
* Search for the New Land (1964) BLUE NOTE 84169 C
* The Gigolo (1965) BLUE NOTE 84212 C
* Cornbread (1965) BLUE NOTE 84222 C
* Infinity (1965) BLUE NOTE 97504 C
* Delightfulee (1966) BLUE NOTE 84243
* The Proscrastinator (1967; 1969) BLUE NOTE TOCJ-1629
* Live at the Lighthouse (1970) BLUE NOTE 35228 (3 CD) C•••

DİĞER ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Blue Train (1957) BLUE NOTE 53428 (John Coltrane) C••
* The Sermon (1957-58) BLUE NOTE 46097 (Jimmy Smith) C ••
* Moanin' (1958) BLUE NOTE 46516 (Art Blakey & Jazz Messengers) C ••
* A Night in Tunisia (1960) BLUE NOTE 84049 (Art Blakey & Jazz Messengers) C••
* Evolution (1963) BLUE NOTE 84153 (Graham Moncur III)
* Night Dreamer (1964) BLUE NOTE 84173 (Wayne Shorter) C••
* Mode for Joe (1966) BLUE NOTE 84227 (Joe Henderson) C
* A Slice of the Top (1966) BLUE NOTE 84241 (Hank Mobley) C••
* Tender Moments (1967) BLUE NOTE 84275 (McCoy Tyner) C••

KOMPLE SET

("Tuzu kuru" koleksiyoncular için!)

* The Complete Blue Note Lee Morgan Fifties Sessions (1956-58) MOSAIC MD4-162 (4 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

A NIGHT IN TUNISIA

Söz: Jon Hendricks
Müzik: Dizzy Gillespie & Frank Paparelli

The moon is the same moon above you
Aglow with it's cool evening light
But shining at night, in tunisia
Never does it shine so bright

The stars are aglow in the heavens
But only the wise understand
That shining at night in Tunisia
They guide you through the desert sand

Words fail, to tell a tale
Too exotic to be told
Each nights a deeper night
In a world, ages old

The cares of the day seem to vanish
The ending of day brings release
Each wonderful night in Tunisia
Where the nights are filled with peace

Each wonderful night in Tunisia

STARS FELL ON ALABAMA

Söz: Frank Perkins
Müzik: Mitchell Parish

We lived our little drama
We kissed in a field of white
And stars fell on Alabama last night
I can't forget the glamour
Your eyes held a tender light
And stars fell on Alabama last night

I never planned in my imagination
A situation so heavenly
A fairy land where no one else could enter
And in the center just you and me
My heart beat like a hammer
My arms wound around you tight
And stars fell on Alabama last night

IF I HAD YOU

Söz ve Müzik: James Campbell,
Reginald Connelly & Ted Shapiro

I could show the world how to smile
I could be glad all of the while
I could turn the gray skies to blue
If I had you

I could leave my old days behind
Leave all my pals and never mind
There is nothing I couldn't do
If I had you

I could climb a snow-capped mountain
Sail the mighty ocean wide
I could cross a burning desert
If I had you by my side

I could be a queen dear on ground
Humble or poor
Rich or renown
There is nothing I couldn't do
If I had you

ŞU CAZ DEDİKLERİ Facebook'ta!

1994 yılında TRT Radyo 3'te başlayan yayın hayatı, 18 yıl sonra, 940. programın ardından bu yılbaşında sona eren ŞU CAZ DEDİKLERİ'nin Facebook sayfası, radyo programının amaç ve hedefleri doğrultusunda, Jazz kültürünün yayılmasına katkıda bulunmayı sürdürüyor.

http://www.facebook.com/SUCAZDEDIKLERI.ALISONMEZ

BİR KİTAP / BİR VİDEO

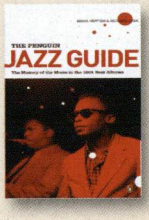

THE PENGUIN JAZZ GUIDE
The History of the Music In the 1,001 Best Albums

Brian Morton & Richard Cook
Penguin Books, 2010
ISBN: 978-0-141-04831-4
768 sayfa
Karton Kapaklı
20.00 £

Özet:
İlk kez 1992'de "The Penguin Guide to Jazz on CD, LP & Cassette" adıyla piyasaya sürülen ve geride kalan 20 yıl boyunca sürekli güncellenen (yeni çıkan CD'ler eklenirken artık resmen piyasaya verilmeyen CD'ler ve bazı eski Jazz müzisyenleri rehberden çıkarılıyordu) "The Penguin Guide to Jazz Recordings", 9. baskısının ardından, tamamen yeni bir kavramla karşımızda. Bu kez, eskiden olduğu gibi, alfabetik sıralanan yüzlerce müzisyenin piyasada bulunan tüm albümlerinin kısa değerlendirilmeleri yerine, Jazz tarihinde önemli olduğu düşünülerek seçilen 1.001 albüm kronolojik sırayla ve daha kapsamlı bir biçimde tanıtılıyor.

Detay: Internet mucizesinin olmadığı zamanlarda (yani bundan sadece 20 yıl öncesine kadar!), pek çok konuda olduğu gibi, Jazz hakkında da tüm bilgi ve haberleri kitap ve dergilerden edinirdik. ABD'de bulunduğum 80'li yılların başında ilk satın aldığım Jazz kılavuzları "The Illustrated Encyclopedia of Jazz" (1978; 224 sayfa), "The Rolling Stone Jazz Record Guide" (1979; 220 s) ve "The 101 Best Jazz Albums – A History of Jazz on Records"dı (1980; 475 s). Bunları 90'lı yıllarda piyasaya sürülen kalın, ağır ve geniş kapsamlı "The Penguin Guide to Jazz on CD, LP & Cassette" (1992; 1.287 s) ile "All Music Guide to Jazz" (1994; 751 s / 2002 tarihli en son baskısında 1.400 sayfa!) izlemişti. "All Music Guide" 10 yıldır yeni baskı yapmayıp web sitesini güncelliyor. Anlaşılan o ki, Internet'in farkına varan Penguin yöneticileri de, son baskısında 1.600 sayfaya ulaşan ve tam 14.000 albüme yıldız verip kısaca değerlendiren kılavuz kitaplarını artık bu biçimde yayınlayamayacaklarına karar verip format değiştirmişler. Bunun için de özgün kitabın yazarlarından hâlâ hayatta olan Brian Morton'dan, 100 yıla yaklaşan Jazz kayıt tarihinden "en önemli" bulduğu 1.001 albümü seçmesini istemişler. Sonuçta o da, 1910'lu yıllardan 7; 1920'lerden 40; 1930'lardan 56; 1940'lardan 51; 1950'lerden 206; 1960'lardan 154; 1970'lerden 112; 1980'lerden 118; 1990'lardan 159 ve 2000'lerden 98 albüm seçerek herbiri hakkındaki kişisel düşüncelerini ortalama yarım sayfaya uzatmış ve yıldızla değerlendirmeyi kaldırmış... Penguin'in eski Jazz rehberine aşina okurların aklını karıştırmamak için, farklı bir isim altında yayınlanmış olmasının daha doğru olacağını düşündüğüm bu kitap, zengin bir arşive sahip Jazz tutkunlarının arada atladıkları bazı (özellikle yeni) albümleri keşfetmeleri için uygun; ama sıradan bir Jazzsever için 100 veya 250 albümlük daha güvenilir listeler içeren rehber kitaplar sanırım çok daha pratik!

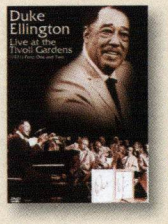

DUKE ELLINGTON
Live at the Tivoli Gardens (1971) Parts 1 & 2

Image ID 9550 DNDVD
ABD, 2003 (1971)
140', Renkli; 1.33:1
Dolby Digital 2.0 Mono
DVD Region 1 / NTSC
24.98 $

Özet:
Duke Ellington ve Orkestrası'nın 7 Kasım 1971 günü Kopenhag'taki Tivoli Gardens'ta ardıardına verdiği 70'er dakikalık iki konserin TV kayıtları, tek bir DVD'de toplanmış. Repertuardaki parçaların çoğu aynı olsa bile iki konserdeki yorumların ve soloların farklılığı göze çarpıyor. Cootie Williams, Harry Carney, Paul Gonsalves ve Russell Procope gibi deneyimli müzisyenlerin hâlâ görev yaptığı Ellington Orkestrası'na bu konserlerde, Kopenhag'ta yaşayan efsanevi tenor saksofon ustası Ben Webster da konuk solocu müzisyen olarak katılmış.

Detay: Jazz müziğinin öncülerinden ve en büyük bestecilerinden, piyanist ve orkestra şefi Duke Ellington 1924'te kurduğu ve 50 yıl yönettiği orkestrasıyla yüzlerce önemli bestesini seslendirmişti. Bu konserlerde de trompetlerde Mercer Ellington, Money Johnson, Eddie Preston ve Cootie Williams; trompet ve flügelde John Coles; trombonlarda Malcolm Taylor ve Booty Wood; bas trombonda Chuck Connors; alto saksofon ve klarnette Russell Procope; alto ve tenor saksofon, klarnet ve flütte Norris Turney; tenor saksofon, klarnet ve flütte Harold Minerve; tenor saksofon ve klarnette Harold Ashby; tenor saksofonda Paul Gonsalves; bariton saksofon, klarnet ve bariton klarnette Harry Carney; kontrbasta Joe Benjamin ve davulda Rufus Jones'tan oluşan kadroya, 1940'lı yılların başında orkestrada görev yapan Ben Webster da eklenmiş. İlk konserde orkestra sırasıyla şu parçaları seslendiriyor: The "C" Jam Blues; Rockin' in Rhythm; All Too Soon; Cotton Tail; Take The "A" Train; Fife; Satin Doll; Chinoiserie; Quadruped; Rufus Jones; Medley (Prelude To A Kiss / Do Nothin' Till You Hear From Me / I Let A Song Go Out Of My Heart / Don't Get Around Much Anymore / Mood Indigo / I'm Beginning To See The Light / Solitude (vokalde Tony Watkins) / Love You Madly (vokalde Nell Brookshire) / Sophisticated Lady / Caravan); ve Goof. Bu parçaların çoğunun yeniden seslendirildiği ikinci konserde, Ellington, Benjamin ve Jones'tan oluşan "combo"nun önünde Paul Gonsalves Happy Reunion'ı; Ben Webster ise I Got It Bad'i yorumluyor. Ayrıca orkestra Things Ain't What They Used To Be'yi seslendiriyor. Medley'nin arasına da In a Sentimental Mood eklenmiş. Bu konserin son iki parçası ise, trompetçi Money Johnson'ın vokalleriyle Hello Dolly ve Tony Watkins ile Nell Brookshire'ın birlikte vokal yaptıkları One More Time For The People. Kayıtların görüntü kalitesi çok iyi, ses kalitesi ise yanlış mikrofon yerleştirimi yüzünden maalesef biraz sorunlu. Arşiv değeri yüksek bu DVD, Duke Ellington Orkestrası'nın son dönemini evlerimize getiriyor.

LÂKAPLARIYLA JAZZ MÜZİSYENLERİ

Jazz dergisinin 48. sayısında tamamladığımız Jazz Sözlüğü'nde, ünlü Jazz müzisyenlerinin lâkaplarını alfabetik sırayla sunmuştuk. Bu kez de müzisyenleri alfabetik sıraya dizip farklı kaynaklardan derlediğimiz lâkaplarının (ve bazen de meslek yaşamlarında kullandıkları takma isimlerinin) anlamlarını ve kaynaklarını açıklıyoruz.

Parker, Charlie - *Bird (Kuş), Yardbird (Tavuk)*
Charlie Parker'a bu lâkapların nasıl ve neden verildiği konusunda çeşitli rivayetler vardır. Bunlar arasında tavuk yemeyi çok sevdiği için önceleri "Yardbird" diye anıldığı, daha sonra bunun "Bird"e kısaltıldığı en ünlü hikayedir. Bir başka iddia, Kansas City'deki yeniyetmelik çağlarında yaşı uygun olmadığı için alınmadığı kulüplerin dışında, açıklık alanda (yard) müziği dinlediği ve kendi kendine çaldığı için bu lâkabın takıldığı yönündedir. Parker bir söyleşisinde, delikanlılığında sabahları erkenden kalkıp parka gittiğini ve açık alanda kuşlarla beraber saksofon çaldığını belirttiği için, lâkabını bu alışkanlığına bağlayanlar da çıkmıştır.

Peterson, Oscar - *Josh (Şaka)*
Ünlü piyaniste bu lâkabın hangi nedenle takıldığı bilinmemektedir!

Powell, Earl - *Bud (Gonca, Tomurcuk; Kafadar, Arkadaş, Ahbap)*
Ünlü Bebop piyanistine bu lâkabın hangi nedenle takıldığı bilinmemektedir!

Pridgett, Gertrude Melissa Nix - *Ma Rainey (Rainey Ana)*
İlk dönem Blues ve Jazz şarkıcısı 1902'de şarkıcı ve dansçı William "Pa" (Baba) Rainey ile evlendiği için sahne mahlası olarak Ma Rainey (Rainey Ana)'yı kullanmıştır.

Reinhardt, Jean Baptiste - *Django*
Çingenelerin Jean adı yerine Roma dilinde "uyanık" anlamına gelen Django'yu kullanmaları yüzünden Çingene asıllı ünlü Belçikalı guitaristin lâkabı da Django olmuştur.

Rogers, Milton M. - *Shorty (Bücür) (Gerçek adı: Milton Rajonsky)*
Trompetçi ve orkestra şefi Rogers'a bu lâkap kısa boylu ve ufak tefek olduğu için takılmıştır.

Rollins, Theodore Walter - *Sonny (Evlat, Oğul), Newk*
"Sonny" ABD'de çok kullanılan sevecen bir lâkaptır. Jazz dünyasında "Sonny" adını taşıyan pek çok müzisyen vardır. Tenor saksofonun duayeni Sonny Rollins'e bu takma adın ne zaman ve kimin tarafından takıldığı bilinmemektedir. Diğer lâkabı olan "Newk"i ise, Dodgers beyzbol takımının ünlü atıcısı Don Newcombe'a olan benzerliği yüzünden almıştır..

Rushing, Jimmy - *Mister Five-by-Five (Bay Beş Çarpı Beş)*
Ünlü blues ve swing şarkıcısın bu şekilde anılmasının nedeni, adeta top gibi olan kût ve kalın vücududur. Onun hakkında yazılmış aynı adı taşıyan şarkının bir mısrasında "Beş ayak (150 sm) boyunda, beş ayak eninde" diye tanımlanmıştır!

Sims, Jack - *Zoot (Havalı)*
İddiaya göre, tenor saksofoncu Sims'e bu isim, meslek yaşamının başlarında, üzerinde "Zoot" yazan bir nota sehpasının arkasında durduğu için takılmıştır.

Smith, Jimmy - *Cat (Kedi)*
Müzik jargonunda Jazz müzisyenlerinden "cat = kedi" diye söz edilmesi bir gelenektir. Ancak Hammond B-3 ustası ünlü organiste bu lâkabın hangi nedenle takılmış olduğu bilinmemektedir!

Smith, Leroy Gordon - *Stuff (Şey)*
Ünlü Jazz kemancısına bu takma adın verilmesinin sebebi, insanların isimlerini kolay unutup onlara sık sık "Hey, Stuff!" diye seslenmesidir.

Smith, Willie - *The Lion (Aslan)*
Swing döneminin bu ünlü alto saksofoncusuna "Aslan" lâkabının, 1. Dünya Savaşı sırasında topçuluk yaparken düşman ateşi karşısında gösterdiği cesaret nedeniyle takılmış olduğu iddia edilir.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Taşdemir Aşan

Önder Focan & Meltem Ege Group "Songbook"

İlk gençlik yıllarımda Kerem Görsev "Hands and Lips" ve Önder Focan "Sekiz" albümleri aldığım ilk Türkçe jazz albümleriydi. Bu ülkede de jazz müziğiyle iştigal eden müzisyenler olduğunu gördüğümde çok heyecanlamıştım. Devamında iki müzisyeni de yeni çıkan albümleriyle takip etmeye başladım. Bugün de hala disipilinleriyle, üretkenlikleriyle, güzel melodi arayışlarıyla önlerinde saygıyla eğildiğim müzisyenlerdir kendileri. Sonra Nardis Jazz Kulübü'nün de açılmasıyla daha çok görür, dinler oldum Önder Focan'ı. Her albümü başlı başına bir projedir, her albümü çok keyiflidir, her albümün bir hikayesi vardır. Melodiler hep çok akılda kalıcıdır, kendine has gitar tekniği ve sololarıyla metrelerce uzaktan tanırsınız Önder Focan'ı. Sadece besteci olmakla kalmayıp çok güzel sözler de yazar Önder Focan. "Vocalists," kendi özgün bestelerini, çoğunu kendi yazdığı sözleriyle vokalistlerin söylediği ilk albümüdür. Ezberlenmiştir o albüm. "Early In The Morning"le sabahlar edilmiş, "Boğaz'da" ile Boğaz'a kadeh kaldırılmış, "Sympatheticus" ile hop oturup hop kalkılmış, "Yaz Sevdası Yasemin"in kokusu ise her yaz bitiminde rüzgarla kapımıza kadar gelmiştir. Bazen hüzünlü bazen enerjik bazen mizahi bir yaklaşımı vardır Önder Focan parçalarının. Siz bu yazıyı okuduğunuzda, Önder Focan ve vokalist Meltem Ege'nin "Önder Focan & Meltem Ege Group" olarak, Şenova Ülker, Bulut Gülen, Ozan Musluoğlu ve Ferit Odman'dan oluşan ekiple gerçekleştirdikleri "Önder Focan Songbook" albümü raflarda yerini almış olacak. "Vocalists" albümündeki bazı baş tacı Önder Focan klasiklerinin yeniden yorumlandığı, buna ek olarak yeni bestelerin de eklendiği, biri Sibel Köse'ye biri Meltem Ege'ye diğerlerinin de çoğu sözü yine Önder Focan'a ait parçalardan oluşan keyifli mi keyifli bu albümle ilgili merak ettiklerimi sordum, sevgili Önder Focan ve Meltem Ege yanıtladılar. Buyurun iyi dinlemeler.

Önder Abi, besteler nasıl çıkıyor anlatabilir misin?
Bir şey olması gerekiyor, beni etkileyen bir laf, komik bir olay, duygusal bir an, birinin kaybı mesela insanı harekete geçiren. Veyahut da çok komik bir şey. Arkadaşlarla paylaştığımız bir konu. Bunlar bana bir şey çağrıştırıyor, sonra bunları küçük bir müzikal fikir olarak yazıyorum. Sonra da onu geliştiriyorum. Belki bir kelimeyi ben içimden söyleyerek ondan bir melodi yakalıyorum o yakaladığım melodi ile de fikri geliştiriyorum.

Peki sonra albüm yapmaya iten ne oluyor? "Birkaç parça birikti, hadi şimdi albüm yapalım" mı diyorsun?
Yok o projeyi çalıyoruz genellikle önce, çaldıktan sonra albüm yapıyoruz. Biz mesela "36 mm. Biometric"i çaldık çaldık çaldık ondan sonra dedik ki "artık bunu kaydedelim." Benzeri de bu Meltem Ege'li projede de oldu. Biz zaten çalıyorduk. Meltem'e ben besteleri verdim Meltem de onları söylemeye başladı eğer söylemeseydi zaten böyle bir şey olmazdı. Biz parçaları bir Nardis programında çalalım diye konuştuk. Fakat daha sonra bunların sayısı arttı ve yeni orijinal besteler çıktı, eskilere yeni ilaveler oldu ve onun üzerine gitmeye başladık bu sefer. Aslında biz 1 sene evvel Nardis'te yaklaşık bir kayıt yaptık. Orayı stüdyo gibi düzenledik ama başarılı bir kayıt olmadı. Çalıştan da memnun kalmadık kayıttan da memnun kalmadık.

Yine vokalli, Meltem'in olduğu bir grup muydu?
Evet ama küçük grup, tek nefesliydi. Bir tek Şenova Ülker vardı. Ama ben bu aradan

geçen 1 yıl içinde, bir nefesli daha koyalım ve nefesliler hep düzenleme olsun diye düşündüm. Yani sırası gelince solo çalan bir nefesli de olsun çünkü vokal albümünde nasıldır? Tek nefesli varsa solistin arkasında solo çalar kendi "chorus"u gelince. Öyle değil de melodi sırasında da sololar sırasında da yazılı birtakım şeyler çalsınlar, düzenlemeler çalsınlar istedim.

Onları da sen yazıyorsun değil mi? "Vocalists" albümünde de "36 mm. Biometric"te de vardı. Seviyor musun üflemelileri?
Ben yazıyorum. Çok seviyorum üflemelileri.

Meltem; senin klasik piyano eğitimin var bildiğim kadarıyla, jazz dinlemeye nasıl başladın?
İlk jazz standartlarımı ilkokulda babamın evde çaldığı CD'lerle dinledim: Frank Sinatra, Nat King Cole, Linda Ronstadt, Bette Midler, Anita Baker... Şarkıların çoğu zaten kulağımdaydı. Üniversite'de piyano okurken de bir yandan şarkı söylüyordum ve sesimi esas enstrümanım olarak kabul etmem kendiliğinden olan doğal bir süreç oldu. Jazz söylemeye başlamak da öyle. Zaten ikisi bir araya gelince tutkumu bulduğumdan emindim, hala da eminim!

Önder abi albüm kaydedeceğinizi söyleyince neler hissettin? İlk albümün sanırım.
Çok mutlu oldum! Bir süredir kendi konserlerimde Önder Abi'nin şarkılarına yer veriyordum, gittikçe daha da çoğaldı bu şarkılar, bir noktada da vazgeçilmez oldular. Albüm lafı ilk çıktığında zaten inanamadım! Her koşulda şarkı söylemek çok güzel, ama yanınızda şarkıların bestecisi de çalarken apayrı bir zevk oluyor, bunu hep söylerim! Hele bir de bu şarkılar albüm olunca. Önder Abi'nin şarkılarını çok benimsedim, çok güzel, hayatın içinden, harika şarkılar! Önder Abi'nin de birlikte bir albüm yapacak kadar yorumlarıma ve sesime güvenmiş olması da beni ayrıca çok mutlu ediyor. Ayrıca albümde çalan bütün müzisyenlerle de harika bir ekip oluşturduğumuzu düşünüyorum. Şenova Ülker, Bulut Gülen, Ozan Musluoğlu, Ferit Odman, hepsi Türkiye'nin çok önemli isimleri, onların yeteneği sayesinde çok zahmetsiz ve zevkli bir kayıt geçirdik. Hepimizin enerjisi yüksek ve kalbimiz birbirimize çok açık, bunun da albüme yansıdığına inanıyorum.

Önder Abi, albümde çalacak müzisyenleri nasıl seçtin?
E hep beraber çaldığımız müzisyenler. Sonuçta "ya ben bir albüm yapayım da bunda en iyi davulcu bu olur" diye olmadı, zaten çalıyoruz onun için de onlar oldu işte. Yani Ferit de olurdu Ediz (Hafızoğlu) de olurdu hatta Berke (Özümüş) falan da olurdu ama en çok Ferit'le çaldığımız için Ferit oldu. En çok Ozan'la çaldığımız için Ozan oldu. Ozan'ın çok katkısı da oldu bu projeye. Şenova'yla zaten artık, Lyle Mays & Pat Metheny gibi olduk. Şenova benim bütün projelerde var yani alaturka düzenlemesi, 36mm, sextet albümü...

Peki Bulut Gülen yeni geldi değil mi? onunla tanışma nasıl oldu?
Yeni geldi. Aslında Şenova daha önceden tanıyormuş onu. Meltem'le de Amerika'dan tanışıyorlar. Meltem'in olduğu bir akşam geldi çok güzel çaldı çok hoşumuza gitti. Bulut'la sadece burada değil başka projelerde de çaldık. Ve Bulut çok güzel renk verdi bence kayıta.

Daha önceki "Vocalists" kayıtlarında Slide Hampton'ı dinledi mi acaba Bulut?
Hiç dinlemedi bence. Eminim ki duymamıştır.

Meltem, sen bu albümdeki parçaların da çoğunun içinde olduğu "Vocalists" albümünü dinledin mi? Aynı parçaları söylemek zorlayıcı oldu mu?
Dinlemez miyim? Çok da büyük bir keyifle! Sibel Köse, Ajlan Büyükburç ve Aydın Kahya söylüyor o albümde. Bizim yeni albümde, bahsi geçen "Vocalists" albümünde olmayan şarkılar da var ve olanların bir kısmı da bambaşka bir düzenlemeye sahip artık. Aynı şarkıları söylemek zor olmadı, çünkü biliyorsunuz aynı jazz stardartlarını da sayısız insan kendine göre tekrar tekrar yorumlar. Her şarkı her vokalde farklı durur. Ben de şarkılara kendi yorumumu getirdiğimi düşünüyorum.

Önder Abi, sen sadece beste yapmakla kalmayıp söz de yazıyorsun. Edebiyata bir düşkünlüğün var mı? Şiir okuyor musun mesela? Çünkü kafiye yaratmak çok keyifli olmakla birlikte çok kolay da olmayabiliyor.
Küçükken şiir yazarmışım. Ben hece sayısını çıkartıyorum. Mesela "Hodgesism"i 80'li yıllarda yazdım ve melodiyle sözleri beraber yazdım. Çünkü onun sözlerinde Johnny Hodges'in nasıl saksofon çaldığını anlatıyor, içinde "glissando"su "grace note"larıyla. Melodide "grace note" varken "grace note"dan bahsedilir, "glissando" varken "glissando"dan bahsedilir dolayısıyla da ben onu öyle düşüne düşüne melodiyle sözle yazdım. Tabii daha sonra sözünü yazdıklarım da var. Mesela "25"in sözünü sonra yazdım. Fikir var zaten yani "25"de 25. evlilik yıl dönümümüz, Zuhal'le ilgili bir şey. O zaman ben o fikri hecelere yayıp daha doğrusu nota sayılarına göre heceler tespit edip yazıyorum ama zaten o hissiyatı bilerek yazıyorum.

Bir önceki vokal albümünde "Sekiz" vardı yine eşine yazdığın, şimdi "25" var. Kaça kadar gidecek bu?
Allah ömür versin.

Hem Türkçe hem İngilizce iki dilde de

yazıyorsun sözleri. Hangisi daha rahat oluyor?
İngilizce sözleri ben Amerikalı birine gönderdim kontrol ettirdim, ana dili İngilizce olan birine, çünkü bana doğru gelen şeyler doğru olmayadabilir. Ama son dönemdekiler İngilizce değil hep Türkçe oldu. Sonuçta öncelikle Türkçe düşünüyoruz. Bir de Türkçe jazz'ın olmasını da seviyorum ben.

Yurt dışında Türkiye'deki jazz'ı tantmak için de iyi değil mi?
Yurt dışı için değil, Türkiye için. Türk insanına söz ve müzik önemli bir şey. Enstrümantal bir parça çaldığımız zaman konserlerde ben o parçanın hikayesini birazcık anlatıyorum. Çünkü enstrümantalden hikayeyi çıkartmak çok zor ama söz zaten onu içeriyor. Sonuçta insanlar burada Türkçe düşündüğü için de Türkçe söylemekte büyük fayda var yani herkesin İngilizce bilmesini de bekleyemeyiz. Bir de bana yani suni geliyor. Ama kaçamadığın zaman da olabiliyor İngilizce sözden yani ikisini birden kullanmakta fayda var ama Türkçe sözü seviyorum.

Meltem senin için Türkçe şarkı söylemek ve İngilizce şarkı söylemek arasında nasıl farklar var?
Harika bir soru. Ne şanslıyım ki benim annem "Dil ve Konuşma Bozuklukları" uzmanı, bu tür konular bizim evde çay saati sohbeti olabiliyor. Sayesinde hep tartışabileceğim ve danışabileceğim birisi oluyor ki bu konular onun bilgi buzdağının sadece küçük bir parçası. İki dil arasında tahmin ettiğimizden fazla fark var, bana göre şarkılarda en çok hissedilenler ise fonetik yapıları ve ses dizilişlerindeki farklar. Çok kaba bir örnek verecek olursam mesela "a" sesi her iki dilde (kendi içlerinde bile) bambaşka ağız yapıları sayesinde oluşuyor ve bu şarkının rengini ve ruhsal tınısını olağanüstü etkiliyor. Türkçe şarkılar bana göre bu nedenlerden dolayı çok daha kapalı tınlıyor. Bazı vokalistler, her iki dile eşit hakimiyetleri yoksa, dilin tınılarını birbirine doğal olarak karıştırabiliyorlar fakat bence en kötüsü Türkçe şarkıları İngilizce'nin fonetik yapılarını kullanarak söyleyenlerdir! Bizim albümde dil kullanımımın doğru olmasına olabildiğince dikkat ettim, dolayısıyla bu gözle (kulakla?!) dinleyenler iki dil arasındaki renk farklarını hemen fark edecektir. Bayıldığım bir konu bu, sabaha kadar konuşurum, o yüzden bu kadar yetsin!

Önder Abi, bu proje yurt dışında da olacak mı?
Olabilir yani o tanıtımına bağlı. Onun için de Equinox'a güveniyoruz.

Yurt dışındaki konserlerde de yine Türkçe parçalar çalıyordunuz arada değil mi?
Biz en son bu grupla Kazakistan'a gittik, Türkçe de çaldık, insanlar gayet ilgiliydi. Kazakların da zaten çoğu yani %50'si İngilizce bilmiyor olabilir. Onlar için ha İngilizce ha Türkçe farketmemiş olabilir. Belki Türkçe sadası da hoşlarına gitmiş olabilir sonuçta Kazakça da özünde Türkçe bir dil. Çekimleri öyle yani bazı kelimeler ortak falan. Belki onlara da yakın gelmiş olabilir.

Önder abi, senin bir sürü farklı grubun var farklı projelerde birlikte çaldığın. Aynı insanlarla düzenli olarak çalıyor iyi bir şey değil mi?
Tabii, şöyle gruplar var E.S.T örneğin, üçü sadece birlikte çaldı. Keith Jarrett Trio öyle. Tierney Sutton'ın senelerdir aynı grubu var. Birlikte uzun süre çalmak artık ortak nefes almak çok güzel bir şey. Dolayısıyla da uzun süredir birlikte çalan müzsiyenlerden oluşmuş gruplar çok iyi oluyorlar aslında. Ben de onu seviyorum yani ben Ediz'den ne cevap alacağımı biliyorum. Ediz benim ne yaparsam onun arkasına nasıl geleceğini çok iyi biliyor. Benzeri Ferit'le de oluyor. Tabii "davulcu ve basçılarda ne bulursan yiyeceksin" oluyor aslında. Bu kötü anlamda değil, iyi davulcuya ve iyi basçıya herkesin talebi var. Bir grupta trompetçi olmayabilir ama bir grupta muhakkak davulcu ve basçı oluyor ve iyi davulcu ve iyi basçılar da herkes tarafından kapışılıyor. Ama o zaman da projelerimizde 2 basçı 2 davulcu o parçaları her zaman biliyor oluyorlar. Yedek gibi değil de o olmazsa o oluyor o olmazsa o oluyor. Bazı projelerde bazılarının önceliği var mesela "Swing a la Turc"da Ediz'in önceliği var her ne kadar albümde Ferit çalmış olsa da. Gelişen parçalar var, ilave olan parçalar var, o 5 yıllık bir proje ve Ediz o kadar çok konserde çaldı ki artık Ediz'le prova da yapmana gerek yok. Ediz bir de zaten çaldığı gruplarda parçaları ezberliyor. Hiç önüne nota koymadan çalıyor. "36 mm. Biometric", ki onda çok düzenleme var, bütün düzenlemeleri biliyor bin çeşit grupla çaldığı halde. Çok müzikal hafızası kuvvetli. 1 sene çalmamıştık, en son Nardis'te sonra da Kuşadası'nda çaldık geçen hafta. Bir aranjmanda "2'de değil de 2 ve'de bir kick" var onu unutmuş hatırladı o kadar, 12 parçanın içinde. Bir daha da hiçbir yere bakmadan çaldı konseri de.

Peki, senin hem kendi işin var, bir yandan kulüp hepsine yetişmek zor olmuyor mu nasıl yapıyorsun? Gün senin için kaç saat?
Ben az uyuyorum. Bir de genellikle bu tür şeyler bana sabah erken gelir. Kalkıp aşağıda yazıyorum hemen. Zaten uyuyamıyorum ondan sonra. Aklıma bir şey geliyor duramıyorum, gidiyorum başlıyorum yazmaya. Yazabildiğim kadar yazıyorum sonra düzenlemeleri de gece vakti yapıyorum. Kulübe her zaman gitmiyorum zaten. Çoğunlukla hafta arası evdeyim ve evde gece yazıyorum düzenlemeleri. Ama besteler sabah saatlerinde, erken. İşte o "Early in The Morning"de öyledir. Onun da sözlerini Sibel (Köse) yazdı. İlk "Erken" albümünde vardı orada dinlemiş Sibel o şarkıyı hoşuna gitmiş sonra söz yazmış, "yaz" dememiştik, o zaman Ankara'da yaşıyordu Ankara'da yazdı o sözleri onun hikayesi o.

Peki bu "Hacı Bektaş"ın hikayesini ben biliyorum ama detaylı olarak bir daha anlatabilir misin?
Oğlumuz Ali Hacı Bektaş'ta askerlik yaptı ve ilk defa gittiğimizde Kayseri'den bir şoförlü araba bulduk. Çıktık yola. Hafif tepede. Ana yoldan ayrılıyorsun karlı bir yola giriyorsun. İki tarafı kar. Girdikçe daha puslu oluyor çünkü yüksek nispeten orası ve sonradan akşamları sis basıyor. Kasaba kendi halinde bir kasaba. Böyle ağırbaşlı bir hali var. Jandarma karakolunu bulduk, Ali'yle buluştuk. Tabii iki şey etkili oldu parçayı yazmamda, bir Ali'yi görmüş olmak uzun bir süre sonra tekrar karşılaşmış olmak, o güzel bir şey. Onun dışında o kasabanın o kendi hüznü de beni çok etkiledi. Onun için de,

orada alegorik de bir durum var aslında.

Sözlerdeki "kollarını açmış" mı?
Kollarını açıyor, sevdiğine kavuşuyorsun. Hem oğlum gibi, hem şehrin kendi karakteri de var. Ben çok ciddi sempati duydum oraya. Her yerde halk müziği çalıyor mesela hiç pop çalmıyor, çok güzel yani. Pastanelerde oturduk, herkes konuşuyor. Sonra üç, dört defa daha gittik özellikle esnafı çok hoş insanlar. Ben oraya çok sempati duydum ama buruk bir sempati. Her zaman karlı, puslu ve buruktu oraya gidiş geliş.

Meltem, "Boğaz'da"nın bu albümdeki düzenlemesi sana aitmiş galiba? ¾ neden?
Düzenlemesi bana aitmiş demek haksızlık olur bence. Şahane bir şarkı ve nasıl çalınsa mükemmel olur. Şarkıyı ilk dinlediğimde kulağım ona ¾'ü yakıştırdı, sanki Önder Abi'nin yazdığı melodi daha iyi akıyormuş gibi geldi, bunu Önder Abi'ye önerdiğimde de "aaa evet ben de ¾ düşünerek yazmıştım zaten" dedi ve o günden sonra ¾ olarak çaldık. Herşey aslında müziğin içinde yatıyor, onu bulup çıkartmak gerekiyor sadece. Ben jazz standartlarını düzenlerken de aynı şeyi yapıyorum sanırım. Şarkıyı dinlediğimde bana göre olması gereken düzenleme ve yorum beynimde var oluyo. Var olan birşey yoksa da şarkıyı olduğu gibi söylüyorum. Düzenlemelerim, sözlerim, bestelerim genelde böyle organik olarak oluşuyor, zorlama ya da yapay müdahalem olmuyor.

Peki "Bu Ada"daki o ada neresidir? Ben hayatımın geri kalanını orada geçirmek istiyorum, "tansiyon orada ne gezer" denen o adada.
2005 senesinde bende bir tansiyon problemi çıktı, stresten. O arada Bolonya'ya gittim ve orada "Zola: Wine & Jazz" diye bir festivalde çaldım. Şaraphanede hem şarap tadıyor insanlar hem jazz dinliyorlar. Ve orada "Vergato" diye bir yerde kaldım. Sakin, güzel yemekler de var, hava çok güzel. Toskana'nın başlangıcı cennet gibi. 4000 kişilik bir yer, her şey var ama çok sakin. Onun için orası bana çok keyifli geldi ve ben "Vergato" diye bir parça yazdım "36 mm. Biometric" albümünde de var. Bu "Vergato" aslında. Fakat Vergato'yu İtalyanca söylediğin zaman hiçbir şey ifade etmiyor hatta İtalyanların bile bilme ihtimali yok o küçük kasabayı. Türkiye'de bir yerin adını koyalım dedik hani Vergato gibi üç heceli bir şey bulamadım. Datça, "Datça'da" oluyor çok güzel olmuyor. Bir yer bulamayınca da isim olarak adı "Bu Ada" oldu.

Ruby'nin hikayesi neydi? Brad Mehldau ile Fleurine'in çocuklarıydı bu değil mi?
Evet. Fleurine Nardis konserine geldiğinde kızı Ruby, bakıcısı ve basçısıyla geldi. Provalarda bakıcı kadın da var çocuk ortalarda dolanıyor. Ben çocukları çok severim hemen muhabbete başladık "fış fış kayıkçı"yı öğrettim. Sonra bir yere yemeğe gittik sonra gelirken sırtımda taşıdım Ruby'yi, kulübe kadar. Ertesi gün de Ankara'ya gittik Ankara Jazz Festivali'nde çaldık. Giderken yolda bakıcının kucağına gitmiyor, benim kucağıma geliyordu Ruby. Sonra döndüler Amerika'ya Fleurine mesaj attı "ya bir şey öğretmişsin buna fıs fıs bir şeyler diyor." Çocuk söylüyor ama Fleurine anlamıyormuş. O "fış fış kayıkçı"nın introsuydu, işte Ruby'nin hikayesi de böyle.

Teoman Cimit

Meltem Ege'yle ilk tanışmanız nasıl oldu? ve bu albümde olması fikri nasıl geldi?
Meltem'le ilk tanışmamız biliyorsun yarışmayla oldu Nardis Jazz Vokal Yarışması'na katılmıştı Meltem. Sonra da Avrupa'da benim jüri üyesi olduğum yarışmalara da katıldı Meltem. Öndan sonra da O Amerika'dayken gelebildikçe Nardis'e aldık. Zaten ayda bir kere çalıyorduk. Ben ona yavaş yavaş CD'leri parçaları falan da verdim. 1,5 sene evvel falan "Vocalists"i verdim. "36 mm. Biometric"i de geçen sene verdim ve "buradan hoşuna giden varsa bir şekilde söz yazılır veya sen yaz" dedim. "Boşver"in sözünü onun için Meltem yazdı.

Meltem "Boşver"in hikayesini dinleyebilir miyiz?
Albüm fikri ortaya çıktığında ben oturup Önder Abi'nin bütün CD'lerini baştan sona dinlemeye başladım. "36mm Biyometrik" albümünde "TM Sing Sever" diye bir şarkıya takıldım. Birkaç kere baştan tekrar tekrar dinlerken buldum kendimi ve günlerce de aklımdan çıkmadım şarkıyı. Durum böyle olunca hemen Önder Abi'ye koşup "Türk Milleti Swing Sever" şarkısına soz yazmak istediğimi söyledim. O da katıla katıla gülerek şarkının gerçek isminin "Ton Meister Swing Sever" olup, Nardis'in ton meisteri Engin Gençer için yazılmış olduğunu söyledi. Şarkının sözlerini yazmaya koyulduğumda evdekilerde ve çevremdeki insanlardaki gereksiz olumsuzluktan şikayetçiydim ve onların bu dertlerine derman olmak için yazdım. Hayat koşulları ve yaşananlar insanı her zaman zorlar, ama bu insanın keyfini asla bozmamalı!

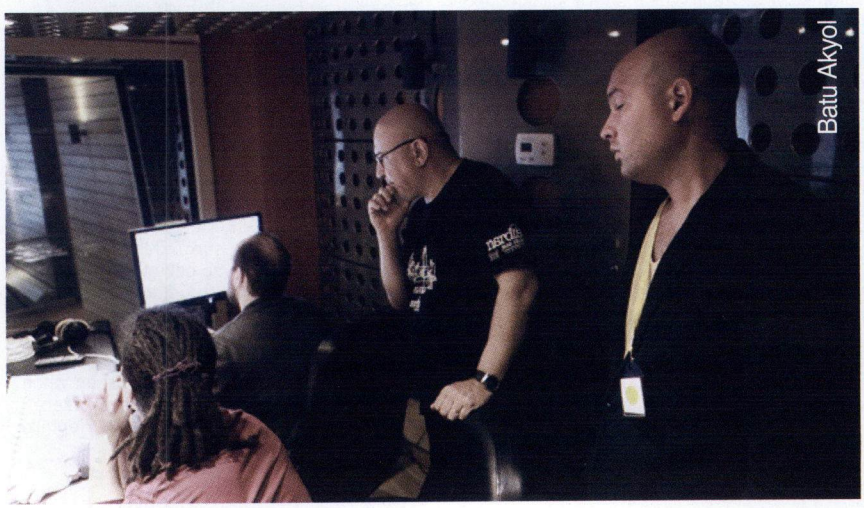
Batu Akyol

Söz yazdığın başka parçalar da var mı? Söz yazmakla ilgili hissin nedir?
Söz yazmak benim için bir zevk! Başkalarının ve elbette kendi şarkılarıma da söz yazmışlığım var. Vokalist olmayan müzisyenlerin bestelerine söz yazmak ise en büyük zevkim. Vokal hatlar ve sınırlar düşünülmeden yazılmış melodileri sözlerle ve sesle hayata geçirebilmek müthiş birşey! Aynı "vocalese" kafaları işte. Bana göre sözler zaten notaların içinde yatıyor ve bir tek onları çıkartmak kalıyor geriye.

Bu aralar neler dinliyorsunuz diye ikinize de sorayım. Önce Meltem.

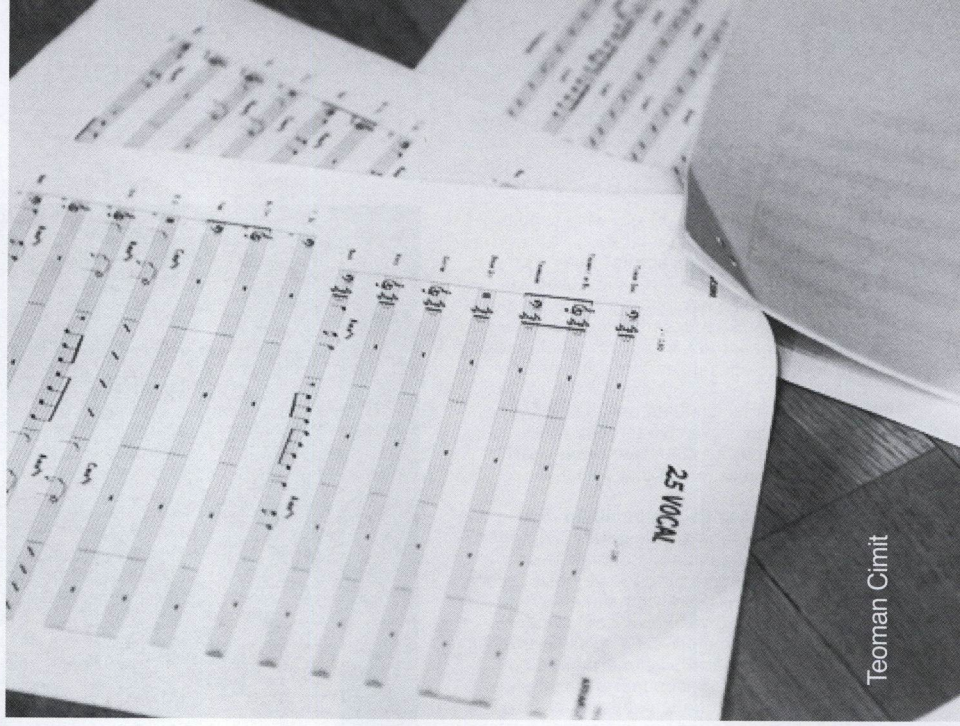

Bu sıralar arabada albümde çalan arkadaşlarım Ferit Odman ve Ozan Musluoğlu'nun ve albümde yer almasa da sık sık birlikte çalıştığımız piyanist Uraz Kıvaner'in yeni albümlerini dinliyorum! Bu kadar sevdiğim ve müziklerine saygı duyduğum kişilerin bu harika çalışmalarını dinlemek gurur veriyor bana! Onun dışında herşeyi dinlemeye ve takip etmeye çalışıyorum, bu devirde kütüphanemiz sınırsız, dinle dinle bitmez!

Önder Abi sen?
Ben dün rock tarihinin en önemli 40 gitar riff'ini izledim VH1'da. Ben rock da seviyorum aslında. Yine bu aralar jazz gitar dinliyorum yoğun olarak accujazz'dan. Bu aralar yine bir jazz gitar dinleme ihtiyacım oldu zevkle de dinliyorum. Bu Pat Martino'nun "Live at The Yoshi's" yine çılgın gibi çok hoşuma gidiyor. Bence Pat Martino'nun en iyi albümüdür. Joey deFransesco ve Billy Hart çalıyor. Çıldırıyor artık yani çok enerjik çalıyorlar. En son onu bir daha dinledim öyle söyleyeyim.

Sadece jazz dinlemiyorsun ama sen değil mi? Rock da dinliyorsun Türk müziği de.
Özellikle Türk müziği dinlediğim yok ama Nardis'te olduğu zaman dinliyorum. Internetten dinliyorum. Şimdi bir tane cura aldım Hacı Bektaş'tan onun için türkü de dinliyorum ama türkü bana çok şey vermiyor. Söze dayalı daha çok ve aynı melodik fikri başka kıtada tekrarlıyorsun. Onun için çaldığı şey bitiveriyor hemen. Bir virtüöz olman lazım belki öyle olsa güzel olur da!

Erkan Oğur gibi.
Hah mesela. Erkan Oğur gibi çalsam ya da Arif Sağ gibi çalsam belki bir anlamı olur da! Bir de Erkan söylüyor. Söz de lazım yani ona. Kötü çalınca da o zevki olmuyor zaten. Ama Türk sanat müziğini daha çok severek dinliyorum. Bir de bazı parçaları merak edip onları başka türlü bir daha dinleyip hatta onlarla ilgili düzenlemeler de yapıyorum. Bu "Swing a la Turc" için ben düzenlemelere devam ediyorum yine. "Swing a la Turc 2" projemiz de var o da bir şekilde hayata geçecek. O albümden parçaları çalmıyoruz artık yeni parçalar var ve daha çok düzenlemeli. Eskiden daha çok armonik düzenlemeli şekilde çalıyorduk şimdi grup için aranjmanlı olarak yapıyoruz. Ney çalarken arkada kontrşanlar var, biraz daha emek veriyorum yani düzenleme için. Onu grup olarak prova yapmış oluyoruz konserler olduğu zaman. En çok çaldığımız proje de o. İlçe belediyelerinde çalıyoruz. Çok yurt dışı çaldık o projeyi, çünkü o ilginç geliyor tabii Türk sanat müziği, ney de olunca.

Önder Abi, emprovizasyon jazz müziği için olmazsa olmaz. Peki sen nasıl çalışıyorsun?
Ben ilk emprovizasyon çalışırken fikirleri yani emprovizasyonda kullanacağım melodik fikirleri nasıl geliştiririm diye düşünüyordum. Mesela bir "phrase", bir cümle düşün. Bu dünyanın en orijinal melodik fikri olmayabilir ama 1 ölçülük, 2 ölçülük bir şey düşün. Sonra bunu her gün yaz. Yani mesela 24 Ocak'ın bir tane cümlesi var. Bir defterin olsun onları yaz. Sonra sololarında o cümleleri al, bir blues akor dizilişinin üzerinde, herhangi bir gün yazdığın fikri al onu geliştir. Bu aslında müzik kompozisyonunun başlangıcı. Ben de öyle yapıyorum. Doğaçlama için değil de ben bunu parça yazmak için geliştirdim. Sonuçta ikisi birbirinin aynısı, yani benzeri. Birisi daha fazla her notaya her ese her şeye daha fazla düşünüyorsun öbürü daha global düşünüyorsun ve anındalığın var. Ben bir de o düzenlemelerde kendim solo çalıyormuş gibi yazıyorum. 36 mm'de var mesela. Bir gitar solosu gibi o soloyu yazıyorum. O yazdığım soloyu da 3 nefesliye düzenliyorum. Ama sonuçta o anında çalmak gibi bir şey oluyor. Ben yazmayı seviyorum ve düzenlemeyi yapmayı da seviyorum. Bigband'e düzenledim. Bir kere Hava Kuvvetleri Orkestrası'yla çaldık. Bir tanesi de İstanbul-Pori Music Networking, o proje için de Cem'e verdim, Cem Tuncer yaptı düzenlemeleri. Big band + ney konseri. Bence çok ilginç oldu. Onların hepsinin düzenlemeleri var ama çaldıracak big band yok. Onlardan bir tanesi benim düzenlememdi ve onu Finlandiya'da çaldılar. Şenol Filiz solist ve Pori Big Band. Yani düşünerek melodi yaratmayı ben seviyorum. Ama herkes sevmeyebilir.

Yeni jazz müzisyeni sayısına ne diyorsun? Artış var mı genç nesillerde?
Bizim döneme göre sayı daha çok arttı. Bu Bilgi ekibinin çıktığı dönem var. Onun dışında yeni birilerini hep bir yerlerden duyuyoruz dinliyoruz. Eskiden iyi davulcu sayısı mesela çok daha azdı, şu anda ortalıkta piyasada çalabilen iyi davulcularımız var, iyi basçılarımız var. Sayılar şimdi daha fazlalaştı. Ama Bilgi Üniversitesi'nin kapanması kötü oldu gerçekten. Şu anda Nardis'e git o geceki grubun minimum %50'si Bilgi'den gelmedir. Yıldız'da hala var eğitim ama. Aslında davulcu basçı, gitarist, piyanist değil de nefesliler de problem var. Şenova'ya onu söyledim: "Şenova senin 25 yaşındayken çaldığın trompeti şu anda çalan 25 yaşında birisi yok" diye. İmer'le Şenova kalibresinde biri gelmedi sonradan. Saksofoncu geldi, Engin (Recepoğulları).

Peki vokalistler hakkında ne düşünüyorsun? İyi vokalistler var değil mi? Onlara ne tavsiye edersin?
Vokalist iyi var tabii. Vokalistlere söylenecek bir tek şey var, bunu yapanlar var, yapmayanlar var: vokalistlik ayrı bir şey değil sonuçta hepsi müzisyenlik. Bu benim lafım değil, Kurt Elling dahil birçok müzisyenin söylediği bir şey. Bir müzisyen ne yapıyorsa vokalist de sesini çalan bir müzisyen olarak etüdler, egzersizler, teori, armoni işte emprovizasyon teknikleri akor bilgisi, vs bunları bilmelidir. Hatta ufak tefek aranjman bilmek durumunda ki kendi projesini getirip insanların önüne koyabilsin. Bunları yapan vokalistlerimiz var.

Meltem, sanırım vokal dersi de veriyorsun? Neler anlatıyorsun öğrenilere? nasıl geçiyor dersler?
Evet, Başkent Üniversitesi Konservatuvarı Popüler Şarkıcılık bölümünde vokal dersleri veriyorum. Çok keyifli bir şey, herkesin kişisel gelişiminin bir parçası olmak ve onların gelişimini takip etmek hem zor hem de harika. Piyano eğtimim sırasında aldığım eğitim tarzından çok farklı bir öğretim tarzım var. Teknik konularda doğru yerde olduklarına emin olmak için biraz detaycı ve hazırlık aşamalarında olabildiğince profesyonel çalışmaları konusunda biraz inatçı olabiliyorum, fakat tarzları, repertuar seçimleri ve yorumları konusunda olabildiğince bireysel olmalarına çabalıyorum. Kendi müzisyen kimliklerini keşfetmeleri benim için en önemlisi.

Peki müzikle ilgili yakın gelecekteki planların neler? Master? Kendi albümün?
Geçen yıl Başkent Üniversitesi Konservatuvarı'nda Performans Master'ına başladım, bu sene derslerimi tamamladım ve gelecek sene bir aksilik olmazsa master'ımı tamamlıyorum. Çok yoğun bir sene geçirdim, bir yandan ders veriyorum, bir yandan master yapıyorum, bir yandan da aktif performans kariyeri sürdürüyorum, bir yandan albüm yaptık tabii (!), o yüzden kendi müzik çalışmalarıma istediğim kadar yoğunlaşamadım. Gelecek sene buna vakit ayırmak için elimden geleni yapacağım ve yine herşey yolunda giderse ilk fırsatta kendi albümüme yönelik girişimlerde bulunmayı diliyorum.

Önder Abi, son soru olarak kayıtlar nasıl geçti? Babajım Stüdyoları'nda kaydettiniz?
Evet. Kayıttan çok memnun kaldık açıkçası. Stüdyo çok iyi stüdyo ama iyi stüdyo olup kötü bir şey de çıkabilirdi. Genç bir tonmayster vardı Berk Teker diye. Ozan kendi albümünde de onu istedi mesela özellikle. 87 doğumlu bir çocuk. İyi bilmiyor jazz'ı ama bir kere söyledin mi bir daha o hata olmuyor. Bir parçanın bir tarafını geri almak istediğinde "şurası" dediğin zaman anında orayı buluyor. "Burası mıydı?" demiyor. Müzikal olarak çok iyi algılıyor ve çok zeki bir çocuk ve çok güzel gelişebilen birisi. Mastering'e gönderdik Amerika'ya adam dedi ki "tonmaysterinize benden teşekkür edin çok güzel iş çıkarmış" dedi. Oradaki en tecrübesizlerden biri belki de ama hakkaten çok başarılı oldu. Ayrıca kayıt sırasında da çok keyif aldık bu parçaları yorumlarken. Birbirimizi duyarken. Bir de herkes çok pozitifti; Ferit, Ozan, Şenova, Bulut, Meltem. 2 gün sürdü. Miksaj aldı epey bir süre çünkü biraz yap boz oldu miksajda. Sonra da masteringi bitti geldi. Şimdi basım aşamasında. 14 Haziran hedefi.

Sevgili Önder Focan ve Meltem Ege'ye bu keyifli röportaj için teşekkür ediyor, en yakın müzik markete doğru albümü almak üzere yola çıkmış olduğunuzu umuyorum. Hepinize "Bu Ada"daki gibi bir yaz dileğiyle.

Ezgi Ayçe KIZILDERE
ezgi@gencjazzcilar.org

IKSV Genç Jazz 10. Yıl Dönümünde...

İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın Jazz Festivali Bünyesinde Genç Jazz Yarışmaları 10. yılına gelmiş bulunuyor. Festival sorumlusu Harun İzer ile küçük bir durum değerlendirmesi yaptık.

KSV bünyesinde "Genç Jazz" nasıl kuruldu? Hangi fikirle? "***2003 yılında genç müzisyenlere, kendilerini geliştirmelerini sağlayabilecek daha geniş platformlar yaratma düşüncesiyle kuruldu. O zamanlar festival büyüme aşamasındaydı. Çoğu grup çıkacak sahne bulamıyordu. Türk müzisyenlere yeterince yer veremiyorduk. Bu sebeplerden ötürü jazz müziğinin desteklenmesi gerektiğini düşünerek, bir motivasyon kaynağı yaratmaya karar verdik. Bu açıdan Genç Jazz'ı hem onlara bir platform hem de tecrübe sağlayacakları bir alan olarak başlatalım dedik".***

Genç jazz oluşumu başlangıç aşamasından bu yana şekil değiştirdi mi veya gelişme gösterdi mi? "***Özü aynı aslında. Temelde iki amaçla yola çıkıldı. Genç jazz müzisyenlerine uluslararası festivallerin işleyişini görmeleri açısından bir ortam oluşturmak ve kendi sahnelerini yaratmaları açısından imkan sağlamak. Ama tabi istediğimiz kadar ileri noktalara taşıyamadık daha, biraz daha zaman lazım sanırım. Biraz daha kaynak bularak bir adım daha öteye geçirelim diye düşünüyoruz hep".***

Bu 10 senede ne gibi hikayeler birikti? "***2005'te daha 13-14 yaşlarında gencecik iki saksofoncu, Anıl ve Batuhan Şallıel geldiler babalarıyla birlikte. Formu doldururlarken projenin adını sorduk. Ona o sırada karar verdiler. 'İki Saksofon' olsun dendi. O sene cidden çok da başarılıydılar. Bir de daha önce de bir kaç kez farklı isimlerle katılan, Boğaziçi Jazz Korosu'nun bir noktaya ulaştığını görmek ve onları o sahnede gururla ağırlamak çok hoştu".***

Bu sene katılımlar nasıldı? "***Açık söylemek gerekirse, daha popüler tarzlarda düzenlenen müzik yarışmalarındaki kadar yoğun katılım olmuyor Genç jazz seçmelerine. Her sene genelde 15-20 civarında grup başvuruyor. Bu sayının zaman zaman düştüğü de oldu. Keşke artış olsa... Belki de biz yeterince duyuramıyoruz, teşvik edemiyoruz. Yeterince duyurmak için elimizden geleni yapıyoruz gerçi ama".***

Yeni planlar, projeler var mı? "***Festivalin içerisinde gerçekleşmesine rağmen bu etkinlik aslında kendi bütçesiyle yaşıyor. Çalan gruplara bir albüm çıkarmak, grupları yurt içinde üniversiteler turnesine çıkarmak, yurt dışında düzenlenen festivallere göndermek gibi birçok hayalimiz var. Ama bunların hepsi kaynak gerektiren şeyler. Bunları gerçekleştirdiğimiz anda katılım oranları da artacaktır. Gelecek sene festivalin 20.yılı, güzel planlar var şimdiden".***

27 Mayıs'ta yapılan değerlendirme konseri sonrasında, İlay Bal ve Gremen Bızıkacıları, Wishboom, Can Ercan Quartet ve Volkan Polat Trio festivalde sahne alma şansı yakalayan isimler oldu. 7 Temmuz Tünel Şenliği kapsamında Beyoğlu Gençlik Merkezi'nde 18.00'den itibaren kazanan isimleri dinleyebilirsiniz.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

4/4'lük insan Mehmet İkiz

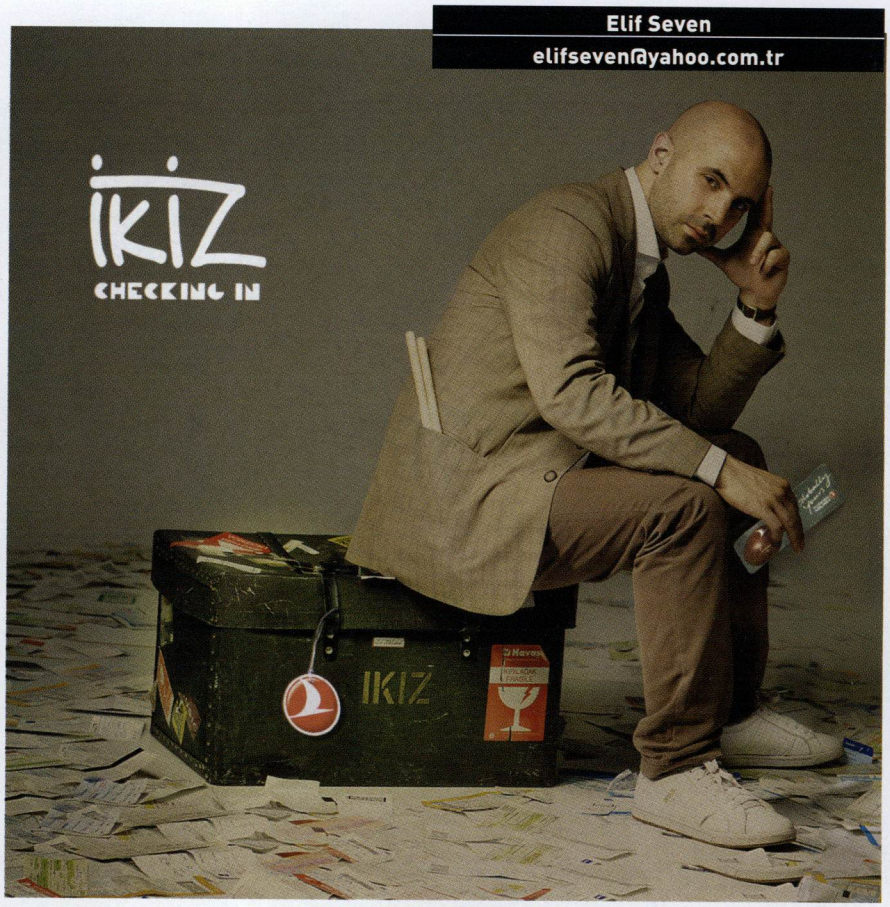

İsveç'te yaşayan Türk davulcu, müzisyen ve prodüktördür Mehmet İkiz. Kendi plak şirketi ve yeni kurduğu da bir yayınevi var. Ben onu iki sene önce, piyanoda Daniel Tilling, basta Kristian Lind'den oluşan triosuyla Nardis Jazz Kulübü'nde verdiği konserde tanıdım. O zaman 2009'da çıkardıkları trio albümü "Solitary Interests"i dinlemiştik. Çoğu orijinal bestelerden oluşan çok güzel bir akustik albümdü. İkiz sadece bu trioyla değil, Nils Landgren'in grubu "Funk Unit"le, Magnus Lindgren, Ida Sand, Erik Lindeborg, Dan Reed gibi birçok farklı müzisyenle de farklı tarzlarda müzik yaparak 365 günün 200 gününü turnede geçiren, İsveç'te "devlet sanatçısı" ünvanını almış bir davulcu. 10 gün önce ilk solo albümü "Checking In" çıktı. Lars Danielsson, Nils Landgren, Dee Dee Bridgewater'ın kızı China Moses, Magnus Lindgren gibi birbirinden önemli müzisyenlerin çaldığı, yüksek tempolu bir yaz albümü "Checking In". Devlet sanatçılığı, aldığı ödüller, davulun Cadillac'ı sayılan Gretsch davullarının İskandinav ülkelerindeki 2 temsilcisinden biri olması gibi birçok önemli özellikle ters orantılı derecede de mütevazi bir insan İkiz. Nardis Jazz Club'da yer alacağı Can Çankaya Trio konseri öncesinde kendisiyle buluştuk, konuşmadığımız şey kalmasın diyerek müzik, hayat ve yeni albümü üzerine uzun ve keyifli bir sohbet yaptık,

3, 4 yaşında İsveç'e gittin galiba ve orada yaşamaya başladın. Sonra hiç geri gelmek istemedin mi buraya?
Geriye tamamen gelmek istemedim ama 99, 2000 senesinde bir 6 ay buradaydım Kerem Görsev'in triosunda çalıyordum ama İsveç'i özledim ve döndüm. İsveç'te şey avantajlarım var benim; Nils Landgren'in grubundayım, Magnus Lindgren'in grubundayım. Başka diğer gruplar da var ama bu gruplar sayesinde dünyayı gezdim. 40'tan fazla ülkede çaldım. Türkiye'de yaşasaydım o ülkelerde çalamazdım. 1 Ocak'tan beri de İsveç'te devlet sanatçısı oldum. 120 tane devlet sanatçısı var hem jazz hem klasik müzisyenlerden. Tarihte en genç olan benim jazz alanında.

Nasıl başladı bu jazz hikayesi? Küçükken evde jazz dinleniyor muydu?
Küçükken, 4 yaşına kadar İstanbul'daydım, o zaman klasik müzik dinliyordum. Barış Manço ve klasik müzik. Başka pek bir şey yoktu.

Sonra jazz'a nasıl geçildi?
Jazz'a ben, Los Angeles'ta yaşayınca girdim ondan daha önce fusion gibi şeylerle takılıyordum ama gerçek bebop falan Los Angeles'ta yaşayınca, onu canlı gördükten sonra girdi hayatıma.

Jazz'daki ilk kahramanların kimlerdi? Dinlemeye başladığında ilk kimleri dinliyordun?
İlk dinlediğim Dexter Gordon, Bud Powell, Bill Evans.

Davulcu?
Philly Joe Jones, Elvin Jones, Ed Thigpen, Tony Williams, bir sürü var. Ama ilk başlarda Bill Evans'ı çok dinliyordum trio olarak ve solo kayıtlarını.

Gün içinde belli bir çalışma rutinin var mı?
Turnede değilsem, İsveç'teysem sabahları çok erken kalkmaya çalışıyorum. Saat 10.00'a kadar bir buçuk saat, iki saat çalışıyorum. Turnede değilsem ve vücudum yorgun değilse, uykuya ihtiyacım yoksa her gün çalışıyorum.

Nasıl bir şey İsveç'te jazz müzisyeni olmak?
Orada çok müzisyen var ve çok kaliteli, çok iyi müzisyenler var her enstrümanda. Onun için çaldığın insanlar her zaman süper. Sen de iyi olmak zorunda kalıyorsun ve onun için de iyi vakit geçiriyorsun sahnede. Ama tabii ki her yer gibi az kulüp var, fazla müzisyen var. Gerçek jazz kulübü sadece 2 tane var.

Dinleyici kitlesi Kuzey Avrupa'da biraz yaşlı gördüğüm kadarıyla. Stockholm'de nasıl?
Evet İsveç'te de öyle. Hele büyük şehirden çıktıktan sonra yaş ortalaması 65. Ama pozitif düşünmek lazım eğer onlar jazz'ı hiç dinlemeseydi hiç kimse olmayacaktı. Ama tabii jazz dinleyen genç sayısının çok az olması kötü. Bence sorun medyada. Medya ne gösteriyor televizyonda? Radyoda ne çalıyorlar? Kötü müzik. Eurovision, ona çok meraklılar orada. Halbuki onun yerine bir Ray Charles'ın eski konserlerini gösterseler, Diana Krall konseri gösterseler keşke.

Devlet destek veriyor mu müziğe?
Tabii artık devlet bana bile bakıyor devlet sanatçısı olduğum için. Ama neden? 2003-2010 arası 1400 konser verdim ve bunun kaydını tutuyorlar. Bazı turnelere falan da destek oluyorlar. Buradaki insanlar da başvuruyorsun oluyor sanıyorlar ama kolay değil. Bazı CD'lere de destek oluyorlar ama az. İnsanlar "aa orası rahat" diyorlar, bundan biraz rahatsız oluyorum. Hiç de değil, bir kere çok çalışmak gerekiyor.

Sen hem davulcu hem prodüktör hem plak şirketi hem de yayınevi sahibi bir insansın artık. Kendi plak şirketin vardı zaten "Stockholm Jazz Records," bir de "İkizbooks"u kurmuşsun, bunlardan behsedebilir misin biraz da?
Evet. Yayınevinden babamın kitabı çıktı. Başka kitaplar da çıkacak. Şimdi babam Maffy Falay'ın kitabını hazırlıyor onu çıkartacağız, güzel bir kitap olacak. Stockholm Jazz Records'u kurmuştuk zaten 2002 yılında piyanist arkadaşım Daniel Tilling'le. Bu yaz genç bir piyanistin albümünün prodüktörlüğünü yapacağız. Bu piyanisti ben istedim ama genelde müzisyenler bize geliyorlar "albümümüzü çıkarabilir misiniz?" diye. Demo gönderiyorlar ama her demonun da kalitesi iyi değil. Yine de 19 albüm bastık şimdiye kadar. Fazla değil ama yan iş olarak seviyorum.

Peki yeni albümün "Checking In"e geçecek olursak, albümün adı ve fikri nasıl çıktı, bu seyahat teması?
Son 4 senede yılın 200 günü turnede olduğum ve çok değişik gruplarla çaldığım için bu ilk albüm son 4 yıldaki hayatımı anlatıyor diyebilirim.

Albüm kapağı tasarımı da çok hoş olmuş senin fikrin mi bu?
Ben bütün boarding kartlarımı saklamışım. Onları kullanalım dedik fotoğrafçıyla.

İlk 2 şarkı olan "Estepona" ve "Vino Tinto Por Favor" İspanya'yla alakalı sanırım? Bunların hikayelerini anlatabilir misin?
Ben İspanya'ya çok gidip geliyorum ve albümdeki parçaların çoğunu Magnus

Lindgren'le yazdım. Şehirde (Stockholm'de) olup parçaları orada da yazabilirdik ama o zaman benim işim çıkıyor, onun işi çıkıyor bölünüyoruz. Ben "bir yere gidelim orada bir hafta takılalım" dedim.

Daha önceden hazır değil miydi parçalar?
Yok, orada çıktı.

E ya çıkmasaydı hiçbir şey o bir haftada?
E o zaman şu anda burada oturuyor olmazdık.

Doğru.
Oraya gittik. Zaten bölgenin ismi Estepona'ydı. Yağmurlu bir gündü arabayla geziyordum o zaman geldi o melodi ve o fikirler. Tam Estepona'daydım. "Vino Tinto Por Favor'u da zaten ikimiz beraber yazdık, adı üstünde kırmızı şarap içerken.

"Hastayım Yaşıyorum" albümdeki tek orijinal olmayan parça. Hem de bir Türk bestecinin eseri, udi Hrant Kenkulian'a ait bir Türk Sanat Müziği eseri bu.
Evet. Benim tek dinlediğim Türkçe müzik Türk sanat müziğidir. O da en sevdiğim parçalardan biri. Piyanist Erik Lindeborg çok beğendi dinlettiğimde. Ben "bu parçanın düzenlemesini yapacağız" dedim. İlk fikirler bende zaten vardı. Ondan sonra biz devam ettik ve müzisyenler çok sevdiler hem orijinal olarak parçayı hem bizim yaptığımız yorumu ve canlı çalınca da beğeniliyor. Fransa'da çaldık, Almanya'da çaldık, insanlara değişik geliyor. O yüzden albümde bir parça öyle olsun istiyordum.

"For Here Or To Go?" nedir? Restoranlardaki "paket mi burada mı?" gibi mi?
Evet aynen öyle. Amerika'ya ne zaman gitsem, kahve almaya girdiğimde çok stresli ve hızlı bir şekilde soruyorlar "For here or to go?" diye, o da stresli bir parça oldu bu duyguyu veren.

Albümde bir parçada söyleyen, Dee Dee Bridgewater'ın kızı China Moses ile 2010'da tanışmışsın ve 2011'de ilk defa konser vermişsiniz birlikte, Antalya Jazz Festivali'nde.
Evet 2010'da Stockholm Jazz Festivali'nden sonra tanıştık. Ondan sonra Fransa ve İngiltere ve İrlanda'da festivallerde rastladık hep birbirimize ve iletişimi kaybetmedik. Sonra vokalist söz konusu olunca albümde ben bir tek onu düşündüm vokalist olarak.

Çok çalışıyor musun vokalistlerle?
Yok. Yani çalışıyorum da enstrümantal çalmayı tercih ediyorum. İsveç'te de iyi şarkıcılar var ama jazzla uğraşan pek beğendiğim yok malesef.

"Insanely"nin sözlerini China Moses mı yazdı?
Rachel Claudio. China Moses'ın da arkadaşı. Ben melodi ve armonisini gönderdim O da ona göre yazdı.

Beste yapan davulcu, beste yapan piyaniste göre daha az rastlanır bir durum diyebiliriz. Peki bu besteler nasıl oluşuyor? Nasıl yazılıyor?
Tabii ki herkes değişik çalışıyor ama ben genellikle bir melodi ya da bir groove üzerine gitneyi seviyorum. Bu albümde daha çok melodi üzerinden gittim. Çünkü davulcunun albümü oluyor da böyle her parçada davul sololar oluyor olsun istemedim.

İsabet olmuş.
Daha çok, iyi melodier olsun sonra groove olsun istedim. Mesela birinci parçada ben çok rahat çalıyorum. Yani davul solosu falan takılmıyorum. Bazıları diyor ki "davul solosu istiyorduk" ama ben istemedim. Canlı çalarken oluyor zaten uzun uzun sololar ama bu albümde daha çok melodiler üstünde çalıştım, iyi melodiye odaklanmak istedim. Ve parçaları genellikle melodi olarak düşünüp sonra yazdım.

Sadece davul değil birçok farklı perküsyon aleti kullanarak da farklı türlerde çalıyorsun; funk, swing, bebop, soul. Bunlardan biraz daha yakın durduğun var mı? Sabah kalkınca ilk ne dinliyorsun mesela?
Sabah kalkınca klasik müzik dinliyorum ben. Bunun yanında mesela Funk Unit'le son turnemiz 19 konserdi. 20 günde 19 konser. Aslında her akşam çok eğleniyorduk ama doğaçlamayı seviyorum ben. Gerçi Funk Unit'de de her akşam ayrı oluyor. Nils her parçanın hep aynı olmasını istemiyor hep değişiyor onun için orada da doğaçlama gibi bir şey var ama tabii trioyu seviyorum ben. Kotrbas, piyano, davul baya derin bir iletişim oluyor. Trioyu çok seviyorum.

Peki birçok farklı müzisyenin albümünde çaldın, eşlik ettin. Kendi albümün için neden bu kadar bekledin?
Doğrusu ben de bilmiyorum niçin o kadar bekledim. Daha da bekleyebilirdim ama baktım Funk Unit'le turnedeydik, herkesin kendi albümü var benim sadece o gruptan öbür gruptan albümlerim var. O zaman farkettim ki Funk Unit'le bütün dünyayı geziyoruz kendi albümüm yok, bir tane yapmam gerekiyor. Orada böyle bir şey hissettim, olması gerekir diye. Benim başka parçalarım da var ama çok değişik parçalar yani bir albüm yapacaksam biraz şey olması gerek, böyle çok fazla şey olmaması gerek.

Bir bütünlük oluşturması gerekiyor.
Evet. Bu albümde de yine farklı tarzlar var. Biraz trio jazz var biraz funk var ama bütün parçaları aynı yerde, bütünlük içinde yapmak istedim onun için biraz bekledim ama artık çıkar bir albüm daha yakında.

Bir sonraki albüme başladın mı?
Bir sonraki albümü Ekim'de kaydedeceğim. Trio olacak, 3 gün sürecek kayıt. Bu albümle çok uğraştım, bir sonrakini New York'ta kaydedeceğim ama bu defa sadece ben seyahat edeceğim bütün ekip degil. Kolay olacak yani.

Parçalar nasıl çıkıyor? Aklına gelen bir melodiyi hemen kaydediyor musun?
Evet kaydediyorum veya notaya döküyorum. Sonra bir müzisyen arkadaşımla beraber düzenlemesini yapıyorum. 2 kişi müzik yapmak bence en iyisi, birinden fikir almak. Hep en güzeli öyle çıkıyor.

Mentorun gibi bir insan var mı hayatında? Fikrini aldığın?
Son senelerde Nils baya mentorluk yapıyor bana. Ama sadece müzik için değil her şey için. Zaten O'nun etrafında olmak yetiyor bana. O'ndan çok şey öğreniyorum ve hep sorarım O'na "nasıl olmuş?" diye.

Davul öğrenmek isteyenlere neler söylersin?
Mutlaka değişik stilleri dinlesinler sadece Afro-Cuban çalacağım sadece Brezilya çalacağım sadece trash metal çalacağım demesinler. Değişik stillere hakim olmak güzel bir şeydir. Bir sürü öyle davulcu da ver mesela Steve Gadd var. Ve farklı müzisyenlerle çalmaya çalışsınlar çünkü sadece davul çalmak değil olay. Davulcu olmak çok zor bir şey değil ama müzisyen olmak, müzik çalmak esas olay odur. Bir sürü davulcu var sadece davul çalıyorlar ama grup içine gelince olmuyor. O yüzden davul çalacaklarsa başka müzisyenlerle jam sessionlara katılsınlar, cdlere eşlik ederek çalsınlar, müzik çalmaya baksınlar.

Ders veriyor musun?
Eskiden veriyordum şimdi Stockholm'de ara sıra veriyorum. Mesela "senin süpürge tekniğini gördüm o konserde, 5 tane ders alabilir miyim?" gibi özel ve benim de zevk alabileceğim bir şeyse veriyorum. Bir de workshop yapıyorum Gretsch markası için. Gretsch'in İskandinavya'da sponsor olduğu 2 kişi var; biri ben biri de Finlandiya'dan bir davulcu. Ben Norveç, Danimarka ve İsveç'te Gretsch'in workshoplarını yapıyorum.

Nasıl geçiyor bu workshoplar? Yaş ve bilgi seviyesi nasıl?
Yaş genellikle genç. Son workshop da 1 ay once Norveç'in güneyindeydi. 75 yaşında bir davulcu saat 12'de geldi erkenden en iyi yeri almaya. Ertesi gün de dükkandan gidip kullandığım davulun aynısını almıştı, çok güzeldi. Ben davulun teknik özellikleriyle ilgili konuşmuyorum bu workshoplarda, onu yapan bir tanıtımcı oluyor, ben doğaçlama yapıyorum, sololar çalıyorum, kendi albümümden bir medley var 15 dakikalık onu çalıyorum sonra sorular geliyor onları cevaplıyorum gayet güzel oluyor çok keyif alıyorum.

Günümüzde takip ettiğin davulcular var mı?
Çok var. Eric Harland'la arkadaşım. Clarence Penn severim. O da değişik stillere hakim. Brian Blade mesela bir zil sesinde, bir vuruşta anladığın bir davulcudur O olduğunu. Steve Jordan'ı severim John Mayer'le çalan. Steve Gadd'i çok seviyorum. Steve Gadd Joe Sample'la çalışıyor ama Eric Clapton turnesine gittiği zaman ben Steve'in yerini dolduruyorum. O yüzden o konserlerde onun kayıtlarını çok dinledim. Seteve Gadd'i çalıştım onun nasıl düşündüğünü anlamaya çalıştım. Oldukça seviyorum Steve Gadd'i.

Neler dinliyorsun bu aralar?
Çok değişik. James Taylor dinledim mesela gün içinde. Ama evdeyken mesela pek müzik dinlemem, sessizliği de seviyorum. Hele böyle turnedeysem ya da evde çalışıyorsam sessizliği de çok severim. Beynin de biraz dinlenmesi ve daha önce dinlediği şeyleri biraz hazmetmesi gerekir.

Türk jazz'cılardan takip ettiklerin var mı?
Ben Can Çankaya'yı seviyorum hatta dört gözle bekliyorum onunla çalmayı. Çünkü gerçekten onun özel bir şeyi var. Sadece New York'ta eğitim gördüğü için değil, özel bir tuşesi var.

Mehmet İkiz'i Nardis sahnesinde Can Çankaya Trio'da dinledik. Orijinal bestelerin çalındığı yüksek enerjili bir konserdi. Çankaya-İkiz ikilisini sahnelerde daha çok görmek güzel olur. Mehmet İkiz'i ise bu seneki 19. İstanbul Jazz Festivali kapsamında, 7 Temmuz Cumartesi günü Tünel Şenliği'nde piyanoda Erik Lindeborg, basta Kristian Lind ve trompette Karl Olandersson'dan oluşan quartetle izlemek mümkün. O zaman önce koşarak albümü alıyoruz sonra da konsere check-in yapıyoruz.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Teoman Cimit

Çok Mutlu Ettin Beni Benny...

İNardis Jazz Kulübü'nde, piyanoda Burak Bedikyan, kontrbasta Kağan Yıldız, davulda Ferit Odman'dan oluşan trioyla birlikte 2 gece üst üste verdiği konserde bu ulu çınarı canlı gördüğüme mi sevineyim, Golson'un sahnede bize harika hikayeler anlatmış olmasına mı, ertesi gün kendisiyle röportaj yapacağıma mı? D, hepsi. Konserin ertesi günü kaldıkları otelin terasında öğlen yemeği sırasında buluşup, yemekti kahveydi biraz da Kapalıçarşı'ya gidelim gezelim derken gün nasıl geçti, o arada neler neler konuştuk, hem eşi Bobbie'den hem kendisinden ne çok şey öğrendim anlata anlata bitiremem. Ama anlatabileceğim kadarı, soru cevap şeklinde buyurun aşağıda.

Parçaları nasıl yazıyorsunuz? Önce melodi sonra akorlar mı? Tam tersi mi?
Üç yolla da yapıyorum. Yazmaya ilk başladığım yıllarda önce akorları yazıyordum çünkü parçanın yapısı önemliydi ve melodi ve nota yazmıyordum o zamanlar çünkü akor yapısı önemliydi ve ilginç olmalıydı bir jazz müzisyeni olarak. Daha sonra önce melodiyi yazmaya başladım. Şimdilerde ise melodi ve akorları aynı anda yazıyorum.

Bir röportajınızda "yaratıcı insan biraz da huzursuz insandır" demişsiniz ve belki de bu yüzden yaratmaya hiç ara vermiyorsunuz.
Doğru. Yaratıcılığın emekli olduğu nerede görülmüş? Asla.

Hala beste yapıyor musunuz?
Her zaman.

Belki yeni bir albüm?
Albüm olmaz herhalde. Bazen yıllar önce başladığım ama bitirmediğim bir şarkıyı bitirdiğim oluyor. Mesela bir parçam vardı, 21 sene önce yazmıştım yeni bitirdim. Başlığını değiştirdim, biraz melodisini değiştirdim çünkü bakış açım değişti ama bitti sonunda. Bu arada oluyor.

Parçalara isimleri nasıl veriyorsunuz?
Bu konuda gerçekten çok düşünüyorum. Müziğin seyirciye parçanın neyle ilgili olduğunu anlatmasını istiyorum. İsim de parça şununla ya da bununla ilgili diye anlatabilmeli. Müzik bir hikaye anlatıyor sonuçta. Mesela "Bule's March"ın marş olduğu anlaşılıyor. "Killer Joe" sokaktaki insanlarla ilgili bir parçadır bunu anlayabilirsiniz. Hayat kadınları ve diğerleri ile ilgili. Hatta Quincy Jones bu parçaya "Sokakların Şarkısı" demişti.

"Killer Joe"dan konu açılmışken, Art Farmer'la birlikte parçanın çıkışından önce sokaklara meraklandırıcı afişler astığınızı biliyorum üzerinde "Has Anyone Seen Killer Joe?" (Katil Joe'yu gören oldu mu?) diye. Kimin fikriydi bu?
Menajerimiz Kay Norton'ın. Tam olarak afiş değil de ufak yapışkanlı kağıtlardı aslında. O kağıtları ağaçlara, trafik levhalarına, duvarlara, her yere yapıştırdık. Saat sabahın 2'si 3'üydü, kimse yoktu sokaklarda ve bir polis bizi gördü. "Hey!Kim bu katil? Nedir bu?" dedi. Ben de "bu bir insan değil bir şarkı" dedim. Neyse ki anlayışlı davrandı ama "yeter bu kadar daha fazla yapıştırmayın" diyerek bıraktı bizi.

Sözlerini kim yazdı parçanın?
Quincy Jones. Yarısını yazarak başladı sonra bıraktı, ben de evine gittim. "Niye geldin hayrola?" dedi, "Beni katil Joe gönderdi, sen sözleri bitirene kadar burada bekleyeceğim" dedim.

Sadece jazz standartları değil M.A.S.H, Mission Impossible, Steven Spielberg'in "Terminal"i gibi film ve televizyon dizileri için müzik te bestelediniz. Nedir aradaki fark? Ya da ortak yanları?
Televizyon için müzik yaptığınızda standart şarkı formatında ya da 32 ölçülük bir şey olması gerekmiyor. Bölüm bölüm şeyler olabilir belli bir düzeni olmayan. Oradaki amaç arkada oynayan görüntünün ruhunu yansıtabilmek. Bazen 2 dakika da sürebilir 12 dakika da. Ve müzik çok net; aşk sahnesiyse aşk müziği, dövüş sahnesiyse heyecanlı tempolu bir müzik. Art Blakey ya da Count Basie için yazmak gibi değil.

Teoman Cimit

1962 yılında 10 seneden fazla bir süre sahneye çıkmadan sadece film ve televizyon müziği bestelemişsiniz?
Evet. Saksofon çalmaya ara verdim.

Neden?
Çünkü çalış şeklimi beğenmiyordum. Çıkan sesten memnun değildim ve ne çalmak istediğimi bilmiyordum. Büyük bir sorunla karşı karşıyaydım ve durdum. Ara verdim. Daha sonra tekrar başladığımda fikirlerim değişmişti.

Yaratıcı bir insan için mutlu olmak zor mu biraz?
Zaten çok fazla mutluluk çok tehlikeli. Eğer kendinden çok memnunsan değişemezsin ve gelişemezsin. Ama insan değişmeli. Hepimiz değişiyoruz. Mesela ben, eskiden saçım vardı şimdi yok, eskiden gençtim şimdi yaşlıyım. Kıyafetlerimiz bile değişiyor, 10 sene önce giydiğimiz şeyleri giymiyoruz. Binalar, kıyafetler, yemekler değişiyor. Değişim kaçınılmazdır.

"Are You Real"in hikayesi nedir"?
Bu parçayı sanırım Florida'da yazdım. Bir manken için bir iş yapıyordum. Çok güzel siyah bir kadındı. Bazen parçaları ne zaman nerede yazdığımı unutuyorum. "Stablemates" New York? "I Remember Clifford" Los Angeles. "Are You Real"i o manken için yazmıştım.

"Stablemates" Miles Davis tarafından kaydedilince ne hissettiniz?
İnanamadım. Çünkü daha önce kimse benim bir şarkımı kaydetmemişti. Hiç kimse. John Coltrane Philadelphia'dayken Miles Davis'in yeni bir şeylere ihtiyacı olduğunu söyledi ve parçamı alıp New York'a götürdü. Ve geri geldiğinde "senin parçayı kaydettik" dedi. "Ne?" dedim. Miles Davis parçamı sevmekle kalmamış bir de kaydetmişti. Ondan sonra farkedilmeye başlandım. "Miles Davis Benny Golson'ın müziğini kaydettiyse bu çocukta iş vardır" demeye başladılar herhalde.

Peki onca parçanız varken neden "Stablemates" sizce?
Çünkü o farklıydı. Ben Stablemates"i "Çılgın Şarkı" diye adlandırırım hep. Ve Miles beni gördüğünde "bu şarkıyı yazdığında ne içiyordun?" diye sormuştu. Çılgın bir adamdı.

Ne içiyordunuz?
Hiçbir şey. Hiç içmedim ne içki ne sigara.

Hayatınız boyunce hep en iyilerle çaldınız; John Coltrane, Art Blakey, Art Farmer, Horace Silver, vs. Peki şu andaki jazz müzisyenlerini nasıl buluyorsunuz dünya genelinde?
Hiç olmadığı kadar iyi. Çünkü benim başladığım zamandan bu zamana müzik büyüdü, gelişti dolayısıyla müzisyenler de. Şu anda daha da geniş bir dinleyicimiz var. Daha çok jazz müzisyeni var, yaratıcı işler yapan. Hiç duymadığın şehirlerden çıkan bir sürü yaratıcı müzisyen var inanılmazlar. Belki daha sonra duyacaksınız onları ama ben duydum çoğunu. Mesela Michigan'da genç bir oğlan vardı duysan aynı Art Blakey'nin gençliği gibi. Nereden ne çıkacağını hiç bilemiyorsun. Almanya'da bir çocuk vardı, Till Bronner!

Duydum, bu seneki İstanbul Jazz Festivali'ne de gelecek kendisi.
Mutlaka dinle. Mükemmel bir trompetçi, çok da hoş bir insan.

İnsanlık da önemli değil mi bir müzisyen için? Karakteri? Bir sanatçının sanatı ve karakteri ayrı derler bazıları ama ben yapamıyorum, ikisini ayrı ayrı değerlendiremiyorum. Çok yetenekli bir insanın huyu kötüyse ve onu biliyorsam hoşuma gitmiyor.
Benim için de öyle. Ne yetenekli insanlar var ama bir bakıyorsun burnu havada, ukala. Mütevazı olmak önemli.

En sevdiğiniz jazz vokalistleri kimler? İlk üç diyelim.
Peggy Lee, Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan, Carmen McRea. Dört oldu ama.

Betty Carter?
Tabii ki o da var. Çok tatlıdır Betty, tam bir müzisyen. Sahneye ne zaman gelse ekibin bir parçası gibiydi. Gerçek bir enstrümandı kendisi; bir trompet, saksofon ya da piyano hatta bazen bir davul.

En sevdiğiniz ekip formatı nedir? Trio? Quartet? Septet?
Kendimi en iyi ifade edebildiğim format quartet. Piyano, bas, davul ve tek üflemeli. Çünkü bu şakilde kimseye bağımlı olmuyorum armoni ve melodi konusunda. Notaları ne kadar tuttukları ne kadar es verdikleri vs. İstediğim her şeyi yapmakta özgürüm. Ama mesela başka üflemeliler olduğunda her şeyi birlikte yapmanız gerekiyor. Solo alırken değil ama melodiyi çalarken bir "ensemble" olmak durumundasınız. Halbuki sadece sen isen her şey sana kalmış.

Ders veriyor musunuz hala?
Bazen workshoplar yapıyorum ama her gün ders veremiyorum. Julliard'da, Manhattan School of Music'de workshop yapmamı istediler ama her gün yapamıyorum.

Eşiniz şarkılarınızı dinliyor mu?
Tabii evde çalarken dinliyor. Bazen "çok güzel olmuş" diyor ama bazen de hiç ses çıkarmıyor. Ama "Killer Joe" konusunda yaptığı yorumda yanıldı. O parçayı

çalışırken melodi kafamdaydı içimden söylüyordum, sadece akorları basıyordum piyanoda "daat dat daat dat" ve bu saatler sürdü. Sabah 09:00'dan akşam 21:00'e kadar sadece o akorlar. Bir ara Bobbie (eşi) dışarı çıktı, eve geri geldiğinde ben aynı akorları çalıyordum hala, delirmek üzereydi.

"Killer Joe" gerçekten de birini öldürdü yani?
Evet. Bobbie parçanın çok monoton olduğunu söyledi ve çok beğenmedi ama yanılmıştı. Yine de ilk eşim jazz'dan hiç anlamazdı Bobbie çok anlayışlı ve jazz'ı çok seviyor.

"Whisper Not"ı 20 dakikada yazdığınız doğru mu peki?
Evet Boston'da. Bir anda aklıma geldi melodisi ve çok hızlıydı. Sonra yazdım ama yazdıktan sonra çok da beğenmedim, atacaktım ki Dizzy Gillespie duydu ve "hayır" dedi ve çaldı. Sonra da kaydetti. Sonra Art Blakey de kaydetti. Ben de "demek ki iyiymiş" dedim tabii.

En beğendiğiniz besteciler kimler?
Duke Ellington, Tadd Dameron. Billy Strayhorn, Puccini, Chopin, Brahms, mükemmel melodiler hepsininkiler de. Melodiyi çok seviyorum ben. Wayne Shorter'ı da beğeniyorum. Şimdi daha çok besteci var ama. Benim jazz'a başladığım zamanlarda müzisyenler daha çok çalıyordu oysa şimdi hem beste yapıyorlar hem çalıyorlar bu çok iyi bir şey.

Horace Silver da arkadaşınız, hala çalıyor mu?
Malesef hayır, sağlığı hiç iyi değil. Bir bakımevinde kalıyor çok da görüşemiyoruz. Bir ödül töreninde bana, Horace Silver'a ve Jon Hendricks'e ödül verilecekti gittik. Jon ve ben kalkıp ödülü aldık ama Horace kalkamadı bile. Sağlığı kötü. Horace hep sağlık açısından hassastı. İlk önce saksofoncu olarak başlamıştı sonra akciğerlerinde sorun yaşayınca piyanoya geçmişti ama sağlık durumu hep hassastı.

Jon Hendricks de yakın arkadaşınız, "I Remember Clifford" dışında başka bestenize söz yazdı mı?
"Out Of The Past"e yazdı,"Along Came Betty"e de yazdı ama "söz yazma Jon" dedim, "en azından Betty hakkında yazma bari".

Soldan Sağa; Ferit Odman (d), Benny Golson (ts), Kağan Yıldız (b), Burak Bedikyan (p), Önder Focan (g).

Kızınız küçükken müzikle ve saksofonla ilişkisi nasıldı? İlgileniyor muydu?
O doğduğu zaman işte o müziğe ara verdiğim zamandı. Çalmıyordum evde de. Sadece beste yapıyordum. Benim bir jazz müzisyeni olduğumu ve saksofon çaldığımı bilmiyordu, sonradan öğrendi. Yıllar sonra saksofonu yeniden elime aldığımda çok şaşırmıştı. Neyse ki şimdi 50 yaşında ve jazz müzisyeni olduğumu biliyor.

Şimdi de şu meşhur "A Great Day In Harlem" fotoğrafına geçelim ve o günü biraz da sizden dinleyelim (Benny Golson en üstte soldan ikinci).
New York'a ilk geldiğimde sadece Art Farmer'ı, Dizzy Gillespie'yi, Horace Silver'ı, Hank Jones'u tanıyordum. Bu fotoğrafın çekildiği günü çok iyi hatırlıyorum. Tek kareyi çekmek çok uzun zaman almıştı çünkü uzun zamandır birbirlerini görmeyenler konuşmaya başladılar hararetli hararetli "çoluk çocuk nasıl? eşin nasıl? seni son gördüğümde şurada çalıyordun, vs" insanlar bir türlü bir araya toparlanamıyordu. Bir de yan binanına atında bir bar vardı ve herkes oraya gidip duruyordu. İki kişi gidip geliyordu sonra bir bakıyorsun bir üç kişi daha yok olmuş bara gitmiş. Tam fotoğrafın çekildiği sırada eksik olan bir kişi var, adını hatırlayamadığım eski bir piyanist. Fotoğrafta yok çünkü o sırada barda içmekle meşguldü. Bende de büyük bir tane var bu fotoğraftan. Ben o zamanlar New York'ta yeniydim. Kimseyi tanımadığım için en üste ilk çıkan da ben oldum. Ve anlam veremiyordum "beni bu fotoğrafa neden çağırdılar?" diye. Sonra tabii ki fotoğraftaki herkesi tanıdım ama o zaman sadece üç, dört kişi.

O belgeselde bir hikaye anlatıyorsunuz çok komik. Hani şu gece rüyanızda bir melodi duyup yazıyorsunuz sonra sabah tanıdık bir melodi çıkıyor ya yazdığınız.
Evet, Hep rüyada bazı melodiler duyardım ama sabah kalktığımda hatırlamazdım o melodileri. Bir gün dedim ki "rüyayı görür görmez uyanacağım ve yazacağım duyduğum şeyi." Ve yaptım. Yazdım ve yeniden yattım. Sabah uyandığımda bir bakayım dedim ve çalmaya başladım ve melodinin tanıdık geldiğini farkettim, "Stardust"ın girişiymiş.

"Five Spot After Dark"tan etkilenerek yazılmış "After Dark" diye bir roman olduğunu biliyor muydunuz? Japon yazar Haruki Murakami'nin romanı, trombon çalan ve Curtis Fuller'ı çok seven bir genç konu ediliyor.
Bilmiyordum. "Five Spot After Dark"ın Japonya'da çok popüler olduğunu duydum ama, hatta bir reklam filminde de kullanılmış. Adını bana yazabilir misin yazarın?

İstanbul'a üçüncü gelişiniz. Jazz dinleyicisini nasıl buluyorsunuz?
Türk dinleyicisi her zaman harika. Dün gece de gördün. Sahnede oturduğum yerden insanlara bakarken orada bir aile görüyoruam. Kocaman bir jazz ailesi. Benim ailem gibi. Ama her zaman böyle değildir. Bazı yerlerde ailem yoktur. Bazen insanlar kıpırdamadan soğuk bir şekilde dururlar ama Türkiye'de hiç böyle hissetmedim. Dün akşam da inanılmazdı. Beraber çaldığımız müzisyenler de inanılmazdı, sanki Manhattan'da çalıyor gibiydik o kadar tanıdık geldiler bana müzisyenler, çalışları. Seyirci de keyif aldı bunu görebiliyordum hatta sahneden fotoğraflarını da çektim.

Jazz müzisyeni olmak isteyenlere ne önerirsiniz?
İlk olarak her şeyi dinlesinler. İkinci olarak neyi sevdiklerine karar versinler. Son olarak ta o sevdikleri şeyi yapabildikleri en iyi şekilde yapmaya çalışsınlar.

Benny Golson gibi ustaları canlı görme şansımız artık çok az. Benny ve eşiyle geçirdiğim günü unutamam. Mükemmel bir hikaye anlatıcısı kendisi. Çok zeki ve mütevazı bir insan, kendisinin ne kadar önemli bir insan olduğunu söylemesen farkında bile olmayacak kadar. Ayrılırken sarıldığımda nedense bir daha görüşemeyeceğimiz hissi vardı içimde, biraz hüzünlü. Yine de hayatın neler göstereceğini hiç bilemeyiz. Sonra kız Galata'dan Karaköy'e doğru Arnavut kaldırımı yollarda yokuş aşağı inmeye başlar. Gülümseyerek mırıldanmaktadır "I know he'll never be forgotten, he was a king uncrowned, I know I'll always remember..."

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Sibel Gürsoy ile YOL üzerine bir müzikal yolculuk

Equniox Music her zaman müzikseverleri güzel müziklerle buluşturuyor. Buluşmaların bir bölümü ithal ettikleri son derece önemli yabancı albümlerle oluyor, ama madalyonun benim için daha da önemli olan yüzü onların verdiği destekle yayınlanan Türk müzisyenlerin çalışmaları.
Bu müzisyenlerden birisi olan Sibel Gürsoy'un yeni albümü **Yol**, Equinox Music & Entertainment etiketiyle 2012'nin ilk günlerinde raflarda yerini aldı.
Bu çalışma Sibel'in ikinci albümü.

Mehmet Tez albümü tanıtan yazısında ilginç bir yorumda bulunuyor:

"Bunu bir jazz albümü gibi değil soft bir pop albümü olarak da değerlendirebiliriz. Olumlu anlamda söylüyorum. Jazz ile arası olmayanların da hoşuna gidebilir."

Albümün iç kapağında Sibel albümün öyküsüne ışık tutuyor:

Merhaba, ilk albümden bu yana oldukça uzun zaman geçti ama bu arada müzikal yolculuğum devam etti ve öğrendikçe de kafam karıştı. Müzik benim için öncelikle kendimi ifade etmek, içimden geleni doğrudan ve en yalın haliyle yansıtabilmek demek. Bunu anladığım andan itibaren şarkılarımı yazmaya başladım ve her şey netleşti. Albümün adı "Yol" çünkü müzik üzerinden kendimi ifade ederken, en özel duygunun sürecin kendisini tecrübe etmek olduğunu bir daha anladım. Bir müzisyen olarak hedefler kadar o hedeflere ulaşılırken kat edilen mesafelerin değerine inanıyorum."Yol"da çalıştığım dostlarımla beraber, yazdığım şarkıları merkeze koyarak onlarla bütünleşen organik bir doku yaratmaya çalıştık. Bu seyahat esnasında İlker Özalp (bas gitar / aranjör & prodüktör) sonsuz destek ve samimiyetiyle yanımda oldu. İtiraf etmem gerekir ki, buradaki gerçek emektar kendisidir. "Yol"a Selen Gülün ve Serkan Özyılmaz (piyano & tuşlu çalgılar), Yahya Dai (saksofon), Şenova Ülker (trompet) ve Cengiz Baysal (davul) enstrümanlarıyla, Pınar Uçarlar ise 'Tuzak'ta şarkı sözleriyle birikimlerini, ruhlarını ve emeklerini kattılar. Hepsine tekrar teşekkür ediyorum.

Albüm, 2007 yılı Nisan ayında AT ve MIAM Stüdyolarında 1 haftalık süreçte canlı olarak kaydedilmiş. Kayıtları AlpTuraç, Erim Arkman ve Berk Kula yapmışlar. Miksaj Alp Turaç ve İlker Özalp'e, mastering ise Erim Arkman'a ait.

Kapaktaki yer alan Sibel'in bir cümlesi bence albümün ardındaki düşünceyi çok güzel özetliyor: *Türk jazz sahnesi için 'Türkçe Jazz'in nispeten yeni olduğu söylenebilir. Ben, "Yol" ile bu uzun sürece sadece küçük bir katkıda bulunmak istedim, umarım bunu başarabilirim.*

Sibel Gürsoy ayrıca albümde kendisine destek olan herkese teker teker teşekkür ediyor. Bunların içinde ailesi ve biricik kızı Deniz'de var.

Bir cümle daha var, orada da kendine ilham veren iki önemli kadın için yazılmış: *Bu albüm şarkı söylemek için yaşamış iki kadına: Nükhet Ruacan ve Ajlan Büyükburç'a ithaf edilmiştir.*

Sibel 1978 Bulgaristan doğumlu, çok küçük yaşlarda başladığı müzik hayatını 16 yaşında iken Türkiye'ye gelerek profesyonel olarak sürdürmüş. Ağırlıklı olarak film müzikleri seslendirmiş ve 90'larda birçok pop çalışmasında geri vokallerde yer almış. Pasaporte Latino grubu ile de üç yıl çalışmış. 1998 yılında Fahir Atakoğlu ile konser ve albüm çalışmalarında bulunduktan sonra 1999 yılında ilk albümü olan **Gündüz Gece**'yi Erdal Kızılçay'ın müzik direktörlüğünde gerçekleştirmiş.

Serhat Tekin Sibel ile yaptığı röportajda açık açık "bu bir jazz albümü mü? diye sormuş: Sibel'in açıklaması albümün durduğu noktaya bir ışık tutuyor:
"Öyle bir dokuda evet. Türkçe sözlü jazz

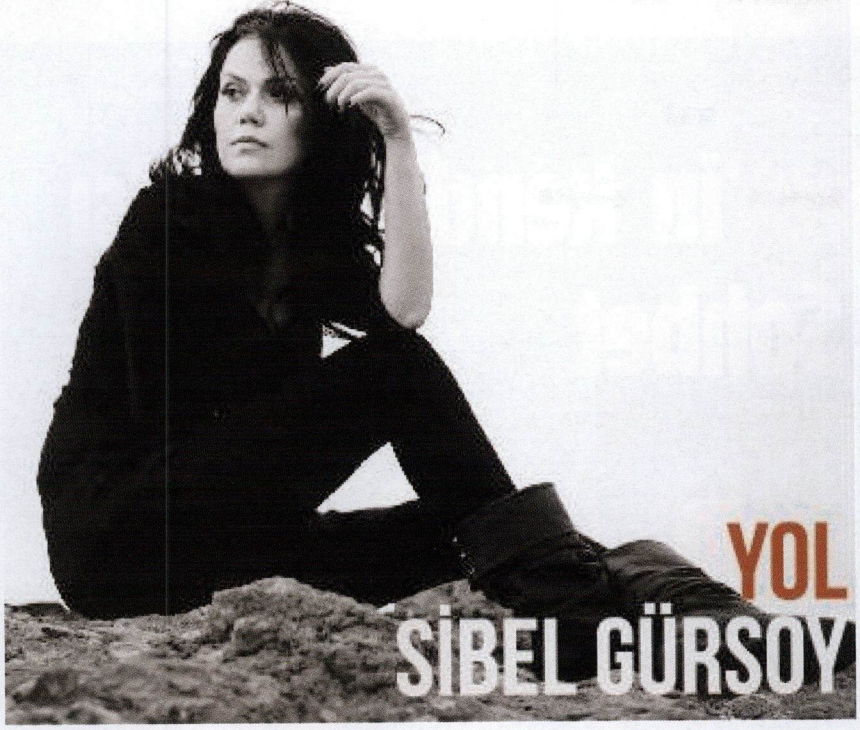

albümü diyelim. Daha doğrusu insanlar öyle isimlendirdiler. Ben bunu bir jazz albümü olsun diye yapmadım. İçimden gelen müziği yaptım o da böyle bir şey oldu. Illa etiketlendirmekle ilgili bir meselem olmadı. Dinleyenler öyle bir yere koyunca, ben de 'Peki öyle olsun' dedim. Zamana ihtiyacı olan bir albüm. Kulaktan kulağa yayılacak bir proje."

Ben Sibel Gürsoy'un soyadını ilk duyduğum zaman acaba bizim sülale gibi Ordu'lu mu diye düşünmüştüm ama doğru değilmiş: *Bulgaristan göçmeniyim, Ordu ile bir alakamız yok. 33 yaşındayım, müzikte 17 yılımı bitirdim. Kendimi bildim bileli şarkı söylüyorum. Babamın yalancısıyım, konuşmadan önce şarkı söylemeye başlamışım. Herhangi bir kelime söylemeden önce melodik bir hat ile haberleşiyormuşuz. Örneğin, babamın "ben eve geldim" melodisi varmış, onu söyleyince ben de aynı melodiyi tekrar edermişim. Bulgaristan'ın Deliorman bölgesinde doğdum. Çocukluğumda müziğe yeteneğim olduğunu kendisinin de müzik kulağı olan babam keşfetmiş. Babamın mesleğinin Türkiye'de tam bir karşılığı yok, pratisyen doktor ile sağlık memuru arasında bir yerde. Donanımlı araçlarla hastanelerin erişemediği yerlere gidiyorlardı. Basit ameliyatları ve doğumları yapıyorlardı. Burada da sağlık konusunda çalışıyor. Beş yaşındayken beni müzik okuluna veriyorlar. Önce normal ilk okula paralel devam eden bir okula gittim. O zamanlar demir perde de her yerde müzik okulları vardı. Aynı şekilde siyasi sistem sanat ve spor alanında insanlara çok şey sunabiliyordu. Şimdi hatırlamıyorum ama ben o sene sınıfın iki birincisinden birisiymişim. Buna rağmen azınlık bir gruba mensup olduğumuz için yaşı küçük, bir üst sınıfa geçemez demişler. Babam da buna sinirlenip bir dönem beni okuldan almış. Bir iki sene sonra ben babama haber vermeden okula döndüm. Sonra çocuk koroları ile devam ettim. Çocuk korolarında o yılların Bulgaristan'ında çok ciddi şarkılar söylenirdi.*

Albümde bir çok farklı enerjiler taşıyan parçalar yer alıyor, hepsinin bir öyküsü var:

***Bile Bile** gözü kapalı yaşadığımız her şeyi anlatıyor.*

***Düşündükçe** kendime yönelik bir parça, yaşamımın muhasebesini yapıyordum, neleri doğru neleri yanlış yaptım diye. İç çatışmalarımın muhasebesini yapıyorum.*

***Yağmur** kendi içinde savaş karşıtı bir parça. Bu fikri son derece nahif bir şekilde ve kadınca bir yerden anlatıyor. Dünyada çok fazla acı var. Bazen ne zor bir gün geçirdik diyoruz halbuki hayatın gerçek zorlukları yanında bunlar komik bile kalıyor. Ahkam kesmiş olmayayım ama resme büyük açıdan bakınca günlük sıkıntı diye nitelendirdiğimiz şeyler çoğu zaman komik gözüküyor. Çevremizi belli bir konfor alanı içinden yaşayan ve gözleyen insanın bir yerde tepkisiz kaldığını da düşünüyorum.*

Çevremde en çok anlayışsızlığa tepki duyuyorum. Herkes her şeyi sadece kendi merkezinden görüyor. Herkes en doğrusunu ben bilirim, en doğrusunu ben yaparım en iyi lafı ben söylerim en iyi ben düşünürüm diyor.
***Yol** bu tepkimi dile getiriyor diyebiliriz, kendi inandığım yolu bu şarkıda paylaşıyorum. Müzik üzerinden kendimi ifade ederken en güzel duygunun sürecin kendisini tecrübe etmek olduğunu gördüm. Bir müzisyen olarak hedefler kadar o hedefe giderken alınan yolun da değerine inanıyorum. Örneğin tatile gitmek bir maceradır, yolda geçirilen süre içerisinde araba kullanırsınız, yolda durur kalkarsınız, molalar verirsiniz, lastik patlar değiştirirsiniz, bunlar da işin eğlencesidir.*

***Çok Zor** bir çok şeyi ifade ediyor, öncellikle Türkiye'de bir jazz müzisyeni olmak zor. Ama bütününde bakılınca hayatın kendisinin zor bir şey olduğunu görüyorsunuz.*

Bu şarkının sözlerinde şu cümle bana göre çok önemli bir gerçeğe işaret ediyor:

İçimde kaldı gözyaşım, bir yerde gizli hikayem, en zor olansa kendimle olan savaşım.

Bu satırları okuyunca ona kolay olanın ne olduğunu sordum, bu güzel albümü yayınlatmak herhalde kolay olur diye düşünmüştüm, meğer yanılmışım:

Albüm 2007 yılında kaydedildi ve ancak şimdi yayınlanabildi. Kayıt bu sürecin en kolay bölümü idi. Bir haftada kaydettik ama yayınlayacak yer bulamadık. Keşke Ekinox ve Yeşim hanım ile daha önceden karşılaşsaydık. Bana inandı ve çok destek verdi. Demek ki oraya varmak için de bir süreçten geçmek gerekiyormuş.

***Uzun Zaman Önce** bir aşk şarkısı değil ama çok sevilen bir dost için yazılmış diyebiliriz. O kişi şimdi hayatımdan çıktı. Aşk şarkısı değil ama aşkın da iyi bir şey olduğunu düşünüyorum.*

***Bulutun Gözyaşları** kendimi keşfetme öyküm ile ilgili, şimdiye kadar keşfettiğim en önemli şey her zaman şarkı söylemeye devam etmek istediğim oldu. Ölene kadar şarkı söyleyeyim hatta mümkünse sahnede öleyim isterim.*

***Tuzak** parçasının bestesi benim ama sözleri Pınar Uçarların. İşte bu bir aşk şarkısı,* Sibel Gürsoy için bu albüm sadece bir soluk alma, birikimlerini yansıtma vesilesi.

Sibel şimdi de yeni bir albüm hazırlıyormuş ve orada da besteci bir arkadaşının şarkılarını söyleyecekmiş. Şimdilik kim olduğunu açıklamak istemiyor, ben de ısrar etmiyorum, elbet vardır bir hikmeti. Bu albümün devamı olarak konserler vermeye başladılar.

Ona albümü ithaf ettiği iki güzel insanla ilgili duygularını sordum:

Ajlan'ı tanıdığımda 16 yaşındaydım. O zamanlarda ben ilk defa Pasaporto Latino'da şarkı söylemeye başlamıştım. Ajlan her zaman hayatımda önemli bir rol model olmuştur. Şarkı söylemek için yaşayan çok özel bir kadındı. Yaptığı işi çok severdi, inançlıydı, o inancı beni de çok etkiledi. Aslında hayatına girdiği herkesi çok etkilemiş bir insandır. Çok erken yaşta kaybettik ne yazık ki.
Nükhet hocam, canım Nükhet hocam benim hocamdı. Onun da üzerimde çok etkisi oldu, ondan çok şey öğrendim.
İkisi de şarkı söylemek için yaşadılar ve bunun değerli bir şey olduğunu düşünüyorum. Her ikisi de bunu bizlere her an hissettirdiler. Bu yüzden bu albümü onlara ithaf etmek istedim.

Bu iki kadından aldığı ilham ona gelecekle ilgili bazı hedefler vermiş, bunları da paylaştık:

Ben temelde sezgileriyle yaşayan bir insanım. Burcum koç, inatçı bir kişiliğim var. Bu burcun insanları hızlı bir şekilde hareket ederler, gerçi hayatta bu hızı kesecek şeyler de olmuyor değil. Benim hedefim bir gün sadece inandığım kendi veya diğer şarkıları söyleyerek, kendi konserleriyle yaşayabilecek optimum insana ulaşabilmek. O noktada da insanları ilgilendirebilecek bir laf söyleyebilmek. Sadece kendi meseleniz için bir albüm yaratmazsınız, onu başkaları dinlesin diye yaratıyorsunuz. İnsanlar dediklerinizden etkilensin ve size duygudaşlık etsin istiyorsunuz. Hedefim duygu ve düşüncelerimi daha fazla insanla paylaşmak. Çok param olsaydı gene müzik yapmaya devam etmek isterdim. Bundan 10 yıl sonra da şarkı söylemek isterdim, başka bir hayalim yok.
Mezar taşımda şöyle yazsın isterim:

Sibel Gürsoy, şarkı söyledi bir ömür.

Bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum. Umarım Nükhet hocamdan aldığım ışığı başkalarına taşıyabilirim, ufacık bir parçasını da olsa.

Ben bu ışığın geleceğe doğru sönmeden elden ele taşınacağına inanıyorum.

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Evrim Demirel'in kendi "Ada"sı Üzerine bir Sohbet

Evrim Demirel'in adını duymuştum ama kendisi ile tanışmamıştım, Kalan Müzik tarafından yayınlanan yeni albümü "Ada" hakkında konuşmadan onu önce sanal alemde tanımak istedim. Resmi web sitesinde Evrim bakın kendisini nasıl tanıtıyor:

İzmir Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi Müzik Bölümünde eğitim görmüş ve Nergis Şakirzade'den piyano dersi almıştır. Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi, teori-kompozisyon bölümünde Elhan Bakihanov ile kompozisyon çalışmış, bu kurumun ön lisans diplomasını aldıktan sonra Hollanda'ya giderek Rotterdam Konservatuarı'nda Klaas de Vries ile kompozisyon, Rene Uijlenhoet ile elektronik müzik ve Rob van Kreeveld ve Johan Clement ile jazz piyano çalışmış, bu okulun kompozisyon ve jazz piyano bölümlerinden mezun olmuştur. Daha sonra Amsterdam Konservatuarı'nda Theo Loevendie ile kompozisyon dalında yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır. Evrim Demirel, şu an halen Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Devlet Konservatuarı ve Yıldız Teknik Üniversitesi Duysal Tasarım Bölümü'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır.

Osmanlı Minyatürleri adlı yapıtı 17. Hollanda genç besteciler yarışması kapsamında 24 Nisan 2004'te Amsterdam, Beurs van Berlage konser salonunda Holland Symfonia tarafından Hans Leenders yönetiminde seslendirilmiştir. Telvin adlı yapıtı 15 Şubat 2003'te Nieuw Ensemble tarafından Amsterdam, Felix Meritis Konser Salonunda, Ernst van Tiel yönetiminde çalınmıştır.

Anadolu'dan Dört Halk Şarkısı, Atlas Ensemble tarafından sipariş edilmiş ve Holland Festival kapsamında, 27 Haziran 2004'te Amsterdam, Consertgebouw Grotezaal konser salonunda Atlas Ensemble ve soprano Oya Ergün tarafından Ed Spanjaard yönetiminde seslendirilmiştir. Bestecinin hemen tüm yapıtları belli bir sipariş üstüne yazılmış ve seslendirilmiştir.

Demirel'in yapıtları Hollanda Yayınevi "Donemus" tarafından yayınlanmış; Avrupa'daki bir çok yeni müzik festivalinde yer almış, Hollanda, Kanada, Amerika Birleşik Devletleri, Kolombiya, İtalya, Estonya ve Türkiye'de seslendirilmiştir.

Evrim Demirel'in, müziği jazz, Türk folkloru ve Osmanlı Müziği etkisini taşır, zengin bir melodik yapı ve ritmik çeşitliliğin yanı sıra, durağan bir armoni anlayışı ile çok katmanlı çağdaş bir tını elde etmiştir. Birçok yapıtında Türk, Doğu ve Batı çalgılarını birlikte kullanmaktadır.

Hollanda'nın önde gelen çağdaş müzik topluluklarının canlı kayıtlarından oluşmuş "Makamsız" adlı albümü 2006 yılında Kalan Müzik tarafından yayınlanmıştır. Eserleri, Asko Ensemble, Aare Ensemble, Schoenberg Ensemble, Atlas Ensemble, Doelen Ensemble, Nieuw Ensemble, Ziggurat Ensemble, Estonian National Symphonic Orchestra, Holland Synfonia tarafından seslendirilmiştir.

"Demirel Batı'nın çalgılarını, Batılı olmayan çalgılarla bir arada kullanarak çok çeşitli renkler elde ediyor. Bunu ele aldığı çeşitli öğelere dair yoğun bir entelektüel kavrayışla yapıyor ve müziğinde olağanüstü bir yenilik yakalıyor".

Cihangir'deki favori köşem Firuz Cafe'de sanal alemdeki tanışıklığımızı bir sohbet çerçevesinde gerçek dünyaya taşıdık, sohbetimizi ana ekseni doğal olarak onun yeni albümü idi:

Ben asıl olarak bir besteciyim ve aynı zamanda da jazz piyanistiyim. Böyle bir albüm yapma fikri uzun zamandan beri kafamdaydı. Daha önce 2006 yılında yayınladığım bir başka Kalan albümü var, orada yazdığım müzikler değişik gruplar tarafından yayınlanmıştı. O albümün müzikleri çağdaş müziklerdi, içinde jazzadına birşey yoktu. Türk ve batı enstrümanları kullanmıştım, doğaçlamalar da vardı ama genel olarak yazılı müzikler üzerinden gidiyorduk. 2007 yılında uzun yıllar orada yaşadıktan sonra Türkiye'ye döndüm. İlk albümde yaptığım şeyi şimdi jazz dilinde yapmak istedim. Önce albümün kompozisyonlarını kafamda oluşturdum, bir yandan da Türkiye'deki jazz müzisyenleri ile tanıştım. Bir takım jazz standartlarını beylik sololarla çalmak istemiyordum. Jazz dilini kullanarak özgün bir albüm ve tasarım oluşturmak istedim. Zaman içerisinde bu albümde birlikte çaldığım müzisyen arkadaşlarımla tanıştım. Kompozisyonlar oluştu ve onları kağıda döktüm. Jazz albümü olduğu için doğaçlama bölümlerini açık bıraktım. Sonra çaldık ve kaydettik ve albüm ortaya çıkmış oldu.

Albümde birbirinden ilginç parçalar var. Bazılarının üzerinden tek tek gittik. Giriş parçası olan **Atrium** eski Yunanca'da avlu demek. Bu isim albümün konseptine uyuyor, Evrim'e göre değişik birikimlerden gelen müzisyenler bir avluda buluşmuş oluyorlar. Bu parçanın ilhamı ona ünlü Efes harabelerini ziyaret ederken gelmiş.

Haiti-Part 1 ise Haiti depreminden sonra çekilen bir belgeselle ilgili, belgeselin müziklerini Evrim yapmış, bu da o belgeselde yer alan parçalardan birisi. Yaşanan depremin onda kalan duygularını ifade ediyor ve insanın onca yıkımın arasında verdiği mücadeleyi anlatıyormuş.

Çün Sana Gönlüm Müptela Düştü ise bir ilahi. Evrim bu parçayı eskiden de çalmıştım ama tam istediğim gibi olmamıştı diyor, bu albümde istediği gibi olduğunu düşünüyor. Bu bana göre albümün en ilginç parçalarından birisi, Evrim'e bu çalışmasında eşlik eden değerli müzisyenlerden birisi olan Özer Özel bu parçayı hem söylüyor, hem de yaylı tambur çalıyor.

Ada'nın aslında Kuşadası'nı anlatması bir tesadüf değil, çünkü Evrim aslen Kuşadalı. Üniversite yıllarında bu isimle yazdığı bir bestesi varmış, daha sonra da bir de prelüde yazmış, sonra bu ikisini birleştirmiş. Evrim albümde en çok akılda kalan parçanın bu olduğunu düşünüyor.

Melankoli ve **Mixoli** birbirine bağlı medley geleneğinden gelen iki parça. Melankolik bir havada başlayarak yüksek tempolara çıkıyor.

Coda da klasik müzik tutkunlarının çok iyi bildiği gibi müziklerin sonuna eklenen bölümün ismi. Bu parça albümdeki tüm müziklerden bir izlenim taşıyor ve CD'nin kodası oluyor.

Albümde Evrim'e yol arkadaşlığı yapan çok değerli müzisyenler olduğundan bahsetmiştik. Yeri gelince onları da andık: *Müzisyen arkadaşlarım da çok özel insanlar. **Özer Öze**l'den bahsetmiştim, gerçekten özel bir insan, bu albümde hem yaylı tambur çalıyor hem de şarkı söylüyor. Makam müziğini çok iyi biliyor. Türk müziğinin her yönüne hakim.*

***Volkan Toprakoğlu** basçımız, çok yetenekli bir müzisyen, müziği çok iyi dinliyor, Yıldız Teknik Üniversitesi Jazz bölümünden mezun olmuş. Davulcumuz **Erdem Göymen**'in de çok özel bir davulcu olduğunu düşünüyorum. Davulu ritmik bir çalgı olarak görüyor. Bastığım her notayı dinliyor ve ona entelektüel bir cevap getiriyor.*

Evrim'e göre bir bütün olarak bakıldığında Ada dinleyenlere bir takım şarkılar söylüyor. Bunlar soyut şarkılarmış ama net olarak bir kavram söylemek mümkün değilmiş. "Ben ise bu albümle müzikal tecrübemi tüm müzikal birikimimden aldığım sonucu iletiyorum diye düşünüyor.

Albümü kız arkadaşı Merve'ye ithaf etmiş, kendisi mimarmış.

Biyografisinde net olarak göremedim ama müziğe başlamasının müziğe çok ilgi duyan bir ailem olmasından kaynaklandığını belirtti. Liseyi Güzel Sanatlar Lisesi'nde okumuş. Orada piyano ve viyolonsel çalışmış. Zaman içerisinde viyolonsel elenmiş ve piyano kalmış.
Yurt dışına Hollanda'ya önce kompozisyon okumak için gitmiş ama okulunda jazz bölümü olduğunu öğrenince ona da hazırlanmış, kazanmış ve devam etmiş.

Evrim bugün 34 yaşında. Akrep burcu, bu burcun insanları akıllarına koydukları her şeyi gerçekleştirirler. Zaten aldığı uluslararası ödüller de bunun kanıtı. **Osmanlı Minyatürleri** adlı senfonik yapıtıyla 2004 yılında Hollanda'da Genç Besteciler Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazanmış. **Evolution** adlı senfonik yapıtıyla Uluslararası Lepo Sumera Genç Besteciler Yarışması'nda finalist olmuş ve bu yapıt 5 Nisan 2003'te Estonian National Symphonic Orchestra tarafından Talinn'de Olari Elts yönetiminde seslendirilmiş.
Kısacası yaşına göre çok yol almış olgun bir müzisyen, ona benimle paylaşacak hayalleri olup olmadığını sordum; varmış:

Bir çok hayalim var ama bunlardan en önemlisi üretmek istediğim müzik. Sürekli kendimi geliştiriyorum ve beste üretiyorum. Evrim üretmeye koşuyor da diyebilirsiniz. Bu bir aşk, bence sonunda hakkettiği yere varır.

En büyük hayalim çok iyi müzisyenlerle birlikte çalmak. İdeal bir grup kurmak istesem önce Jan Garbarek'i seçerdim, ECM müzisyenleri ilgimi çekiyor, kuzeyli jazz müzisyenleri farklı oluyorlar. Bu albümde de ECM müziği ile bir iletişim olduğu söylenebilir. Amerikan jazz'ından çok Avrupa jazz'ına yakınım. Bence Avrupa jazz'ı daha entelektüel. Avrupalı jazz'cılarda klasik müzikten gelen bir algı olduğunu düşünüyorum. O algı beni çok cezbediyor. Aslında bu algı Keith Jarrett'de ve Brad Mehldau'da da var. Benim için piyanoyu çalmak demek çok muazzam sololar yapmak değil, bir kavram üzerinden çok iyi bir şey söylemek demek. Bunu Avrupalıların Amerikalılara göre ortalama olarak daha iyi yaptığını düşünüyorum.

40 yaşıma geldiğimde daha iyi piyano çalan, daha iyi beste yapan, müziği daha iyi tanıyan bir müzisyen olmak istiyorum. Herhalde İstanbul'da yaşıyor olacağım, burada yaşamaktan çok mutluyum. Yurt dışında uzun yıllar zaten yaşadım. Mesleki olarak yurt dışında daha fazla imkan var, tatmin var. Ama hayat bir tek meslekten ibaret değil. Aile burada, yaşam burada, Merve burada. Bende Akdenizlilik var, bu kültür içerisinde Türkiye'de kendimi daha rahat hissediyorum. Kafama koyduğum şeyleri gerçekleştirmek için çok çalışıyorum. Mücadele eşiğim çok yüksektir.

Vedalaşmadan önce ona Jazz Dergisi okuyucuları için söyleyecek bir sözü olup olmadığını sordum, kısa bir cümleyle cevapladı.

Bu albümü alın ve dinleyin.

Ezgi Ayçe KIZILDERE
ezgi@genccazcilar.org

Joshua Redman Trio

Yükselişe geçen yetenekli isimlerden; Bulut Gülen...

1980 Eskişehir doğumlu Bulut Gülen müziğe ilkokulda, sınıfın müzik kulübü başkanlığını yaparak başlamış. O zamanlar müzikle hiç ilgisi olmadığını söylüyor ama ailesinde, buraya yazmaya başlasam bir paragraf tutacak kadar çok fazla müzisyen var.

İlkokulda 4'teyken, Yılmaz Büyükerşen'in Anadolu Üniversitesi kapsamında kurduğu devlet konservatuarının sınavlarına çağrılmış ve kazanmış. Kulağının iyi olduğu keşfedilen Bulut, konservatuara (yarı zamanlı piyano) devam etmiş. Ardından Hacettepe Üniveristesi Devlet Konservatuarı'nda okumaya karar vermiş. ***"Hacettepe'ye girmek çok zordu o zamanlar, 3 elemeyle alıyorlardı. Seçmeler sırasında, Metin Yalçın beni yanına çağırdı. 'Aç bakıyım ağzını dedi, dudaklarıma baktı, trombon çalmak ister misin?' dedi. 'Çok iyi bir enstrüman, iyi çalarsan önün çok açık' dedi ben de olur dedim. İki hafta sonra bir baktım listelerdeyim. Orada ki öğrenciliğim boyunca harika bir 9 yıl geçirdim".*** Zevkli geçen konservatuar yıllarında, İstanbul, Adana, Antalya, Bursa Senfoni Orkestraları'nda misafir tromboncu olarak çalmış. Okul orkestrasıyla yurt dışı turnelerine (Hollanda, Almanya, Makedonya) katılmış. Aynı zamanda Ankara'nın gece hayatını da keşfetmeye başlamış. "***O zamanlar Chicago'lar, Earth Wind & Fire'lar dinlediğimiz yıllar..."*** diye başlıyor ve sohbet ederken de o yılları çok özlediğini düşünüyorum...

"Ankara'dayken Süleyman Bağcıoğlu, Evren Tüfekçioğlu, Alper Cengiz (Soul Stuff'ın kurucusu) gibi isimlerle çalışma imkanı buldum". Aynı zaman diliminde İstanbul Superband'i duymuş ve Aycan Teztel'e ulaşmış. Böylece İstanbul'a yolculuk başlamış. "***Müzisyen yönünden mi bahsedeyim insanlığından mı bilemiyorum, hayatımda çok önemli bir yerdedir"*** diyerek anlatıyor hocasını. Buradan kendisine sevgilerimizi sunuyoruz. Biz de çok seviyoruz Aycan Hocayı... ***"Bir de Ankara Devlet Opera'sında birlikte çalıştığım Bedii Durham hocamın da yeri bende çok ayrıdır. İsmini anmadan edemeyeceğim".***

İstanbul macerasında, İstanbul Superband'den bir sonraki durak Ayhan Sicimoğlu Latin All Stars olmuş. İstanbul'da çok yoğun şekilde çalarken, birden; ***"Bir tıkanma hissettim. Bana bazen olur o. Önce Eskişehir'den Ankara'ya, oradan da İstanbul'a gelişimden anlamışsındır belki. Dedim ben gidiyorum".*** O sırada İstanbul'da ünlü trombonculardan Fransız **Jacques Mauger** onu keşfetmiş. Davet alan Bulut, bunun üzerine İsviçre'ye gitmiş. Çok da hoş bir anısı var; ***"Sözlü mülakat esnasında bir sürü yabancı var tabi. Ben İngilizce bilmiyorum, onlar zaten İngilizce konuşmuyorlar, Fransızca bilen yok, Türk yok. Dedik nasıl anlaşacağız? Arka sokaktaki Türk dönerciyi çağırdık. Sağolsun Hasan yardımcı oldu da ilk etabı tamamladım".*** Okulu kazanan Bulut, her şey ayarlandığı halde vize çıkmadığı için gidememiş. Nasip...

Bunun bir işaret olduğunu düşünüp vazgeçmiş ve Amerika'ya gitmeye karar vermiş. Paris'te girdiği Berklee sınavını full burslu kazanmış. O günleri soruyorum kendisine; ***"Amerika süperdi. Müthiş bir ortama girmiştim. Sürekli her yerde müzik yaptığın, aynı frekansta hissettiğin insanlarla birliktesin. Bıkmadan, sıkılmadan günde 9 saat prova yaptığımız zamanlar oluyordu".*** Berklee'nin bir ticarethaneye döndüğü ile ilgili söylentilerle ilgili fikrini merak edip soruyorum; ***"Gerçekten müzik yapmak isteyen için, orada yine doğru adamlar var. Phill Wilson, Joe Lovano, Greg Hopkins, Tiger Okoshi, Scott Free, Ken Pullig, Hal Crook, Jef Gallindo, Greg Osby gibi bir çok başarılı hoca var. Berklee'nin ticarethane algısı bence sadece Türkiye'de var çünkü hala çok iyi bir jazz bölümüne sahip. Bir de okulun en güzel yanı harika bir iletişim ağının olması".***

Amerika'da okuduğu süre boyunca Berklee Jazz Orkestrası ile bir sürü festivalde bulunma fırsatı yakalamış. ***"Orada Steve Smith, Jack De Johnette, Beny Golson gibi büyük isimlerle çaldım ve en önemlisi Miami'de Olimpia Concert Hall'de çalma fırsatı yakaladım. Beantown Swing Orkestrası ile çalıştım. New York, Miami ve en önemlisi Montreal Jazz Festivali'nde McCoy Tyner'a big bandin lead trombonunda eşlik ettim. Bigband aranjmanlarına yoğun bir mesai harcadım, kendimi bu konuda geliştirdim".***

Amerika'ya müzik okumaya gidenlerin çoğu okulları bitince geri dönüyor. Dönmek de, kalmak da kişisel planlara göre değişebilir. Massachusetts Üniversitesi'nden asistanlık teklifi almasına rağmen Türkiye'ye dönüş nedenini merak edip soruyorum. "***Üniversite merkeze uzak ve sosyal hayatın olmadığı, kolayca sıkılabileceğim bir yerdeydi. Türkiye'de yapabileceklerimi ölçtüm tarttım ve dönmeye karar verdim. New York'ta da kalabilirdim ama oradaki hayat standartlarından sıyrılmak istedim artık. Ki hala daha oraya dönme fırsatım var. Planlarım arasında hayatımın bir dönemini New York'ta geçirmek var. Hatta 21 Eylül'de 10 günlüğüne New York'ta olacağım bir konser için. Hayatımdaki puzzle'ın en önemli parçasını eksik hissediyorum, o da New York..."***

"Buradan giderken bana çok yardımcı olanlar oldu, Ayhan Sicimoğlu'nun desteğiyle müzik sever dostlar okul harcımı karşıladı ve arta kalan meblağ da beni orada bir sene idare etti. Oradayken Albert Natale Performans yarışmasını kazandım. O şekilde full burs alarak devam edebildim okula, yoksa birinci sene sonunda geri dönerdim buraya. Öğrenciliğim süresince okulda da çalıştım, ama oldukça yorucu geçiyor o süreç. Yani bir şeyi çok istersen oluyor ama o da seni hayli yoruyor". Amerika'da olduğun süre boyunca jazz müzisyenlerinin oradaki çalışma şartlarını nasıl değerlendiriyorsun? "***Tüm dünyada Amerika'da dahi, jazz artık büyük kitlelere hitap etmiyor malesef. O yüzden müzisyenlerin durumu Türkiye'deki durumdan iyi değil".*** Ve Amerika macerası biter. ***"Türkiye'ye gelişim de benim için bir başlangıçtır. Ve tabi ki dönmeme en çok annem sevindi".***

Ödüllerden de bahsedelim biraz; "***Ankara Trombon Trio ile oda müziği yarışmasında 2. olduk, İstanbul'da İstanbul Trombon Ensemble ile MIAM'da en iyi oda müziği grubu seçildik".*** Ayrıca Arif Mardin özel ödülü, Albert Natale performans yarışmasında kazandığı ödülü de belirtmek isterim.
Seni araştırırken 'Yine' isimli bir besteni buldum, bayıldım. Nedir o şarkının hikayesi? ***'Harika Yetenekler' isimli bir projeydi. Emir Çerman ÇEV'e sunmuştu. Biz Berklee'den, Burak Beşir ve Ekin Cengizkan ile olarak dahil olduk projeye. Sezen Aksu ve Burak Kut'un yorumuyla, İstanbul Senfoni, bizim bestelerimizi ve aranjmanlarımızı çaldı. Toplanan bağışlar ve bilet paraları da Berklee'den belli bir miktar burs alan öğrencilerin kalan kısımlarının tamamlamak üzere sahiplerine doğru yola çıktı. İnsanlara çok faydalı oldu o konser. Biz de çok zevk alarak yer almıştık. Konserde Burak Kut için 'Yine' isimli bir parça yaptım, Sezen Aksu'nun 'Küçüğüm' isimli şarkısını ve 'Nihavent Longa' isimli eseri düzenledim".*** Küçüğüm şarkısı bitiyor. Oradan aklımda kalan bir sahne... Sezen Aksu Bulut'a sahnede sarılıyor ve 'Düzenlemeyi yapan genç arkadaşım Bulut, Uzay'ın da kuzeniymiş, bu akşam öğrendim. Ne kadar mutlu oldum. Genleriniz şahane' diyor. Ne hoş...

Şimdi neler yapacaksın? ***"Çok şey var yapmak gereken, planlamaktan çok hemen harekete geçmek lazım. Şu sıralar Karadeniz ve Ege türkülerini aranje ediyorum. Kafamdaki projelerden biri bu. Bulut Gülen Project'e ağırlık veriyorum, yakında albüm çıkacak zaten. Önder Focan-Meltem Ege Band'de, Ece Göksu ve Can Çankaya Quartet'de, Jozi Levi Brazil Project'de, Ayhan Sicimoğlu Latin All Stars'da çalıyorum ve bunların dışında da zaman zaman jam sessionlar düzenliyorum çeşitli kulüplerde. 7 Temmuz'da 2 ayrı grupla İstanbul Jazz Festivali'ndeyim. Biri, 57 Quintet: Ekin Cengizkan, Ozan Musluoğlu, Tamer Temel, Utar Artun, Diğeri, Happy People: Tamer Temel, Ercüment Orkut, Çağıl Kaya, Eylül Biçer olarak. Erkan Oğur'la Telvin projesinde konserlerde çalıyorum. Önder Focan ve Meltem Ege'nin Songbook albümü çıktı, orada da varım. Kısacası yakın dönemde çıkacak bir çok jazz albümünde trombon duyacaksınız".***

Sence kimi jazz'cı olarak adlandırabiliriz? "***Anı çalan adam jazz'cıdır, mesela Erkan Oğur beni o noktalara getiren yegane müzisyenlerdendir".***

Çalışmak istediğin isimler? "***Çalışılabilecek en iyi müzisyenlerle çalışıyorum zaten ve çok mutluyum bu yüzden".***

En yoğun gününü merak ediyorum. "***İstanbul Üniversitesi veya Hacettepe Üniversitesi Devlet Konservatuarı'nda hocalık yapma durumum var. O yüzden her sabah 10.00'da konservatuara gidiyorum. Odam var orada çalışıyorum. Her hangi bir yerde programım varsa çalıyorum, soundcheck'e gidiyorum yoksa eve gelip yazılıp çizileceklerle ilgileniyorum".***

Genç jazz müzisyenlerine ne tavsiye edersin, özellikle geç kalmışlara... "***Geç kalmış diye bir şey yok, sonu yok ki öğrenmenin. Bundan keyif almak lazım. Önemli olan müziği içinde yaşaman ve karşı tarafa aktarabilmen..."***

Bulut'la o gün tanışmamıza rağmen, uzun süredir arkadaşmışız gibi samimi ve rahat muhabbet ettik. Sıcakkanlılığı ve konuşkanlığı için ona çok teşekkür ediyorum. İçindeki rüzgarın peşinden gitmeye devam et...

Cenk Erdem
h.cenkerdem@gmail.com

Aşk Şarkılarının İspanyol Efsanesi Julio Iglesias

Aşk şarkılarının yaşayan efsanesi Julio Iglesias 300 milyondan fazla albüm satışıyla, dünyanın en çok satan İspanyol şarkıcısı olarak, 44 yıllık kariyerinin en güzel 38 şarkısıyla romantik bir sürpriz yapıyor. Sadece en iyi şarkılarını bir araya getirmekle kalmayıp, stüdyoda farklı düzenlemelerle yeniden seslendirdiği albümü "1" ile İspanya'da ve Brezilya'da yayınlanır yayınlanmaz platin plak satışlarını geride bırakan ünlü yıldızın albümü Sony Music etiketiyle ülkemizde piyasaya çıkar çıkmaz, ilk röportajını Miami'den sımsıcak bir telefon görüşmesiyle gerçekleştirmiş olduk. Julio Iglesias ile kariyeri, albümü "1", ailesi, oğlu Enrique Iglesias ve çok sevdiği Türkiye hakkında konuştuk.

300 milyondan fazla albüm satışıyla tüm zamanların en çok satan İspanyol şarkıcısı sizsiniz; geriye dönüp baktığınızda sizce uluslararası şöhretinizin ilk büyük adımı ne olmuştu?
Herhangi tek bir şarkıyla uluslararası büyük bir çıkış yapıp şöhret olmuş değilim; kariyerim bir tek büyük adım ya da büyük bir fırsatla değil, küçük adımlarla yavaş yavaş uluslararası bir kariyere dönüştü. İspanya'da şarkı söylemeye başladım, sonrasında Latin Amerika'ya gittim; 71- 72 yıllarında Çin'de yaşadım, neredeyse tüm dünyayı dolaştım ve farklı dönemlerde farklı projelerle güzel adımlar atmış oldum.

Frank Sinatra, Willie Nelson, Dalida, Placido Domingo, Sting, Diana Ross gibi birçok müzik efsanesiyle unutulmaz düetleriniz var, peki siz kariyerinizdeki hangi düeti bir rüya gibi tanımlardınız?
Frank Sinatra, Sting, Diana Ross, Placido Domingo gibi isimlerle şarkı söylerken gerçek sesler hissetmiş oluyorsunuz. Bugünün şarkılarında vokaller üzerinde çok oynanıyor ve daha çok şarkıların tarzları, düzenlemeleri ve şov öne çıkıyor. Artık şarkının prodüktörü şarkıcıdan daha önemli. Beraber kayıtlar yaptığımız ve şarkılar söylediğimiz isimlerin hepsi rüya gibi çok özel seslerdi ve hepsinden öğrendiklerim oldu.

70'ler ve 80'ler boyunca romantik aşk şarkılarının prensi gibiydiniz, hiç müzik endüstrisinde romantizmin günden güne azaldığını hissettiğiniz oluyor mu?
Dürüst olmam gerekirse günümüz müziklerini oğlumun şarkıları dışında pek dinlemiyorum. Müzik zamanla değişiyor, beğeniler değişiyor; ben eski şarkılar dinliyorum. Bugünün pop şarkıları yerine Nat King Cole ve Stevie Wonder'ın eski şarkılarını dinlemeyi tercih ederim, yenilerden de oğlum olduğu için sadece Enrique Iglesias şarkılarını biliyorum.

En iyi şarkılarınızı bir araya getirdiğiniz "1" albümü için tekrar stüdyoya girip şarkılarınızı farklı düzenlemelerle yeniden kaydettiniz ve en ünlü şarkılarınızı farklı bir biçimde sunma fikri kime ait?
Şarkıların havasını romantizmini koruduğumuzu söyleyebilirim ama enstrümanların düzenlemelerini değiştirdik, farklı yaylı aranjmanları yaptık. Bazı şarkıları kaydettiğim dönemin müzikleri ve şimdiki teknoloji çok farklı, eski şarkılarımı bugünün sound'una yakınlaştırdık ama şimdiki imkanlardan yararlanarak kayıt yaptığımız halde orijinal hallerine de oldukça sadık kaldığımızı söyleyebilirim.

"1" albümünüz size Amerika müzik marketinin kapılarını açan ünlü "To all the girls i've loved before" şarkınız da dahil olmak üzere kariyerinizin 38 meşhur şarkısını bir araya getirmiş oluyor; peki sahnede canlı söylerken size en romantik gelen şarkınız hangisi?
Her defasında aynı şarkının en romantik şarkım olduğunu söyleyemem. Her gün farklı motivasyonlarınız oluyor, her günün ruh hali aynı değil, bu yüzden farklı zamanlarda farklı şarkılarla motive olabiliyorsunuz. Gittiğiniz ülkedeki seyircinin reaksiyonuyla, atmosferle şarkılarla yaşadığınız duygular da değişiyor ama İspanyolca şarkılarım dinleyiciyi daha hızlıca romantik hale getiriyor.

1996 senesinde albümünüz "Tango" oğlunuz Enrique Iglesias'ın albümü "Vivir" ile Grammy ödüllerinde "En İyi Latin Pop" dalında yarışmıştı, bir baba olarak oğlunuzun son derece başarılı pop kariyeri size neler hissettiriyor?
Rekabet ediyor sayılmayız çünkü Enrique ile tarzlarımız çok farklı ve bence bu çok iyi. diğer oğlum Julio Iglesias Jr'ın tarzını da çok beğeniyorum. Özellikle Enrique listelerde şampiyon olduğu zaman büyük gurur duyuyorum. Bayılıyorum.

En küçük çocuğunuz Guillermo 2007 yılında dünyaya geldi, peki bu yaşta yeniden küçük bir çocuğun babası olmak nasıl bir duygu?
Hayat bana bir güzel fırsat daha vermiş oldu. Üç farklı nesle şarkılar söyledim, hala şarkı söylüyorum ve ayrıca bir baba olarak çocuklarımın büyüdüğünü izlemek benim için büyük bir hediye. Güzel bir ailem ve çocuklarım var ve hala şarkı söylemek bana büyük bir enerji veriyor. Paraya hiç ihtiyacım yok ama sırf sahnede şarkı söylemenin hazzını daha çok yaşamak için bol bol konser vermek istiyorum.

Peki Türkiye'ye de yeniden gelecek misiniz?
Türkiye'ye ilk kez 1971 yılında gelmiştim. Şimdiye kadar en az 25 kez geldim ve Türkiye'den dostlarım da var. Antalya, İzmir, Ankara, İstanbul gibi bir çok şehrinizi çok iyi biliyorum ve birçok kez sahneye de çıktım. Özellikle İstanbul'da kendimi hiç yabancı gibi hissetmiyorum ve yeniden dinleyiciyle göz göze gelerek şarkılar söylemeyi çok isterim.

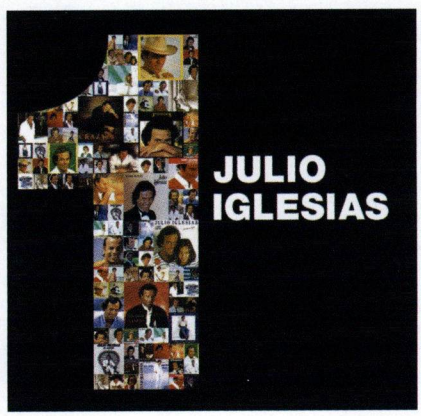

Şule Uslutekin
sule@suleuslutekin.com

Murat Verdi: "çok farklı etkilerden oluşan bir sound'um olduğunu düşünüyorum"...

Uzun yıllar yurtdışında yaşadıktan sonra Türkiye'ye dönen, uluslararası jazz çevrelerinden önemli isimlerle iletişimini hiç koparmayan ve çeşitli çalışmalarını titiz bir anlayışla biriktiren, çok yönlü müzisyen kimliği ile tanıdığımız Murat Verdi, yaklaşık yedi yıl hazırlıklarını sürdürdüğü ilk albümü "Shuara"yı (Ekinoks Müzik) müzik severlerin beğenisine sundu. Biri hariç tamamı kendisine ait 11 besteden oluşan projede, davul ve tuşlu çalgılara ait birçok farklı enstrümanı da çalan müzisyen, tüm düzenlemelere de kendi imzasını atmış. Albümde dünyaca ünlü Brezilyalı müzisyen Nana Vasconcelos (vurmalı çalgılar ve vokal) dışında Imer Demirer, Levent Altındağ, Mısırlı Ahmet, Murat Berber ve Ebru Yazıcı gibi birbirinden nitelikli ve değerli müzisyenlerin isimlerine rastlıyoruz. Verdi ile eski Türkçede "Şairler" anlamına gelen "Shuara" adını verdiği albümünü, müzik yaşamını ve müzik üzerine düşüncelerini müzikseverler ile paylaşmasını istedik.

Sizi tanıyabilir miyiz, kimdir Murat Verdi?
İstanbul'da ileri derecede müziksever bir aileye doğdum. Annem çok iyi bir ressamdı, çocukluk hayali davulcu olmaktı. Babam ise tanınmış bir sanayici ve işadamıydı, aynı zamanda çok iyi bir perküsyoncuydu. Evimiz tüm dünyadan toplanmış el yapımı conga, bongo, djembe, talking drum, tabla, kudüm, darbuka ve hatta Ghana'dan kocaman nerdeyse insan boyunda (Sun Ra'nın orkestrasında kullandığı gibi) master drum'lar ile dolu idi. Bunların içine doğdum, tabii çocukken bunu olağan bir durum olarak algılıyordum ama zaman ilerledikçe bunun ne kadar büyük bir şans ve lütuf olduğunu idrak etmeye başladım, sanki tüm perküsyon ve müzik evreni bir evin içinde toplanmıştı. Herkes müzik dinlemeye ve plak ödünç almaya bizim eve gelirdi. 6-7 yaş civarında babamla beraber akşamları misafirlere konser verirdik, beni 10 dakika çaldırıp sonra yatağa yollarlardı. Resmi tamamlamak üzere bir de aklınıza gelebilecek en iyi jazz, klasik ve Güney Amerika müzikleri plak koleksiyonu, lambalı amfili devasa bir müzik sistemi, bir Steinway baby Grand piyano ve bir tane de Hammond org vardı evimizde. Neticede bir de bir tonmaister ve birkaç mikrofon olsaydı tam bir stüdyo olabilirdi evimiz. O dönemin en kaliteli müzik gruplarından Şerif Yüzbaşıoğlu ve orkestrası birçok defa bizde konser vermişti. Aralarında Louis Armstrong'un da bulunduğu birçok yabancı ve yerli sanatçı evimizde ağırlanmıştı. Şimdi böyle bir ortamdan da müzisyen çıkmazsa söyleyecek pek bir şey kalmıyor doğrusu. Nitekim ben de bu yoğun müzik ortamının etkisiyle ortaokul lise dönemlerinde davul çalmaya başladım, müzik grupları, konserler, yarışmalar, ödüller, yaz tatillerinde her türlü dans müziği ve gigleri derken Melih Kibar, Yaz Baltacıgil, Tevfik Sonder'in yer aldığı " Sıfır Virgül Bir" adlı grubumuzla kaydettiğimiz bestelerimizi Arif Mardin'e yolladık, kendisi bizi çok cesaretlendirici güzel tavsiyelerle

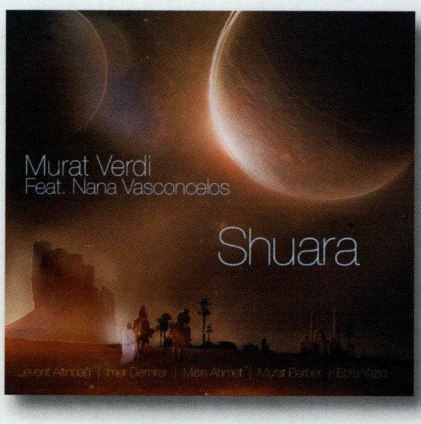

dolu bir cevap verdi, daha sonra kendisi benim için Berklee College of Music'e bir referans mektubu yolladı ve ben de orada "Arranging & Composition" bölümüne major enstrümanım davul olarak başladım ve sonra da mezun oldum. Son derece disiplinli ve rekabetçi bir akademik ortamdı bazen hocalar talebelere moral vermek için "merak etmeyin moralinizi bozmayın, çalışın, memleketinize döndüğünüz zaman nasılsa orada kral olursunuz" şeklinde şakayla karışık söylemlerde bulunurlardı. Davul hocam Sonny Rollins, Dave Brubeck, Charles Mingus'la çalan ve Tony Williams, Terri Lyne Carrington, Vinnie Colaiuta'nın da hocası da olan müstesna insan Alan Dawson oldu. Ayrıca Gary Burton'un ensemble, Herb Pomeroy ve Michael Gibbs'in arranging & composition derslerine katıldım.

Okul sonrası neler yaptınız, Amerika yılları devam etti mi?
Daha sonraki süreçte NewYork'ta NYU'da ve Juilliard okulunda kompozisyon ve çağdaş müzik üzerine dersler aldım, aynı zamanda farklı gruplarla müzik yapmaya başladım. "Creativity"isimli bir free funk avantgarde grubumuz vardı gitarist Alfonio Tims, basçı Melvin Gibbs ve trompetçi Miles Evans (Gil Evans'ın oğlu) ile. Provalarımızı bazen Ornette Coleman'ın evinde bazen de Gil Evans'ın evinde yapıyorduk, ikisi de konserlerimize geldiler, Ornette'in evinde kendisiyle jam session yaptık, müziğe kendini bu derece adamış insanların atmosferinde olmak insana müzik ve hayat hakkında çok şey öğretiyor. Bu arada ünlü Türk müzisyeni İsmet Sıral'la tanıştım, kendisiyle beraber Woodstock'taki "Creative Music Studio"ya gittik. Kendisi Tasavvuf, Halk Müziği, makam ve melodilerini, ben de ritm ve usullerini tanıttım. Orada tam bir yaratıcı ortam hakimdi, çağdaş, jazz ve etnik müziklerin en ileri gelen müzisyenlerinin uğrak noktasıydı, bunlardan bazıları Don Cherry, Dave Holland, Karl Berger, John Cage, Trilok Gurtu, Jack DeJohnette, Carla Bley gibi isimlerdi. Burada Nana Vasconcelos ile tanıştım, Nana, Karl Berger, Trilok Gurtu, Marilyn Crispell, Bai Konte, Steve Gorn, Badal Roy gibi müzisyenlerle beraber müzik yaptık, konserler verdik. Sanatçılar beraber yaşıyordu, öyle bir günlük planlanmış workshoplar gibi değildi. Yemek pişiriliyordu, futbol oynuyorduk, ormanda yürüyüşler ve her an heyecan dolu bir müzik ortamı vardı. İsmet Sıral orasını "24 hour baklava jazz club" olarak tanımlardı, hala da öyle bilinir. Sonra Manhattan'da oturduğum ev de bu havaya büründü. Binanın büyük bir bölümünde sanatçılar oturuyordu, Broadway dansçıları, müzisyenler, ressamlar, emekli sanatçılar. Monty Alexander ve Frank Wess de aynı binadaydı. Benim dairede provalar, canlı kayıtlar yapılırdı, sürekli bir müzisyen trafiği vardı. Tanımadığım müzisyenlerin bazen kapımı çalıp, "senin adresini verdiler yarın Avrupa'ya turneye gideceğim, bu akşam sende kalabilir miyim" noktasına bile gelmişti durum. Bu arada Nana'yla bazı film müzikleri kaydettik, Woodstock müzisyenleriyle beraber "Asian Journal" adında bir kayıt yaptık, performanslar sergiledik. Çok özel, verimli ve ufuk açıcı bir dönemdi benim için. Daha sonraları İstanbul'da kurduğumuz "Ritmistanbul" perküsyon grubuyla Salvador

Bahia Brezilya'daki "Percussion Panorama" festivaline katıldık, Nana'yla İstanbul'da beraber çaldık ve bu şekilde "Shuara" albümüne doğru ilerledik.

Shuara sizin ilk albümünüz, biraz bu hazırlık ve oluşum sürecinden bahseder misiniz?
Amerika'da öğrendiğim ve alışkanlık haline getirdiğim çok faydalı şeylerden biri sürekli olarak kayıt yapmak ve sonra dinlemek oldu. Kendinizi aynada görüyorsunuz (duyuyorsunuz) ve eleştirme fırsatına sahip oluyorsunuz düzeltmeler yapıyorsunuz. Albümdeki bestelerin tamamı zamanında bazıları kısa bir cümle olarak bazıları da melodisi, formu baştan sona olarak kaydedilmişti ama işlenmemişti. Bazı melodiler zaman zaman aklıma geliyordu, bazıları da aklımdan çıkmıyordu uzun bir süre. Neticede bunlardan başlayarak tüm şarkıları aranjman ve icralarıyla hazır hale getirdim. Davul, synthesizer, piyano, keyboard ve bas fonksiyonlarını kendim çaldım. Albümdeki en yeni şarkı bir senelik en eskisi ise herhalde yirmi sene önce gibi bestelenmiş olmalı. Tüm kayıtlar aralıklarla, bazen uzun aralarla kendi stüdyomda yapıldı ve takriben toplamda yedi sene sürdü.

Albümün dünyaca ünlü bir konuk müzisyeni var, Brezilyalı müzisyen Nana Vasconcelos, kendisi nasıl dahil oldu projenize?
Nana Vasconcelos ile olan uzun yıllara dayalı dostluğum ve müzikal beraberliğim albümde de ön plana çıkıyor, çok değerli bir sanatçı, hangi projede yer alsa müzikal standardını yükseltiyor ve derinleştiriyor. Bu sene albümü "Sinfonia & Batuques" Latin Grammy ödülü kazandı en iyi Brezilya albümü dalında. Ayrıca 8 sene arka arkaya "Downbeat" tarafından dünyanın en iyi perküsyoncusu seçildi. Birkaç sene önce İstanbul Jazz Festivaline konserler için gelmişti neyzen Kudsi Erguner ve basçı Palle Danielson ile o dönemde birkaç günde onun kayıtlarını yaptık, iki şarkıya ait kayıtları ise Nana Brezilya'da Recife'de gerçekleştirdi ve bana yolladı.

Albümde teknik olarak kimlerden destek aldınız?
Mixleri Tarık Ceran Marşandiz ve Digilog by TC stüdyolarında yaptı. Master için kayıtları İsveç'te tanınmış birine yolladım ama netice umduğum gibi olmadı ve anladım ki bu iş uzaktan kumanda ile olmuyor mutlaka başında olmanız lazım, herkesin zevki, müzik kulağı farklı. Mastering'i yeniden Tarık Ceran yaptı, netice de duyulacağı gibi çok başarılı oldu. İşin bu kısımları çok önemli zira müziğiniz ne kadar iyi olursa olsun kayıt, mix, mastering aşamaları sizi vezir de rezil de edebilir, Türkiye'de modern müzik kulağı hassasiyetine sahip ses mühendisleri henüz çok azınlıkta. Diğer değerli müzisyenlerle ilgili olarak hangi bestede kimin çalmasını arzu etmemle ilgili kesin fikirlerim vardı, onlara en uygun ve aynı zamanda en serbest olabileceklerini düşündüğüm parçaları seçtim, sağolsunlar hepsi katıldı ve ayrı ayrı duyulacağı gibi mükemmel icralarda bulundular. İmer Demirer, Levent Altındağ, Mısırlı Ahmet, Murat Berber ve Ebru Yazıcı'nın içten katkıları olmasaydı netice arzu ettiğim seviyede olamazdı.

Birden fazla enstrüman çalıyorsunuz, beste yapıyorsunuz, kısacası müzik yapmak sizin için ne ifade ediyor?
Bir enstrümanla müzik icra etmek benim için İngilizce'de "Playing Music" anlamına gelen "müzik oynamak" gibi bir şey. Küçükken de böyle başlamıştım müzik çalmaya. Burada "oynamanın" en saf ve orijinal anlamını kastediyorum, sesler ve müzik dışında hiçbir düşüncenin varolmadığı alanda varolmak. Müzik bu şekilde gizli bir dil haline dönüşebiliyor ve tüm sınırları ve önyargıları bertaraf edebiliyor. Söylemesi kolay ama gerçekleştirmesi çok daha zor. Ornette Coleman'la bir konuşmamda şöyle demişti "Konserlerimde sürekli olarak düşüncenin varolmadığı zaman dilimlerini artırmaya çalışıyorum". Sanırım yaratıcı müzik yapan birçok sanatçı bu bütünselliğe doğru ilerleme arzusu içindedir. Çocukluğumdan beri ufak tefek beste yapmaya başladım hiç birşey bilmeden. Uzun bir akademik dönemim oldu, her türlü entelektüel formülasyon ve materyalle beste yaptım, senfoni orkestrası, koro, oda müziği besteleri yaptım, işe gider gibi masaya oturup şimdi beste, aranjman zamanı deyip hiçbir "ilham" olmadan materyallerle "oynayıp" bir şeyleri deadline'a yetiştirmek için yazdım. Uzun süredir üzerimde böyle bir zamansal baskı olmadığından kaydettiğim doğaçlamalarla ortaya çıkan fikirlerden yola çıkıyorum ve onları geliştiriyorum. Bir daha tekrarlanamayacak doğaçlama müziklerin sanki baştan sona yazılmış çizilmiş bir beste gibi ortaya çıkabilmesi mucizevi bir durum.

Jazz müziği dışında başka müzikler de dinler misiniz? İlgi alanınız?
Her türlü müziğin iyisine ilgim var. Özellikle doğaçlama ağırlıklı, müzisyenlere mümkün olduğu kadar serbest ifade ve etkileşim alanları açan müzikler daha çok ilgimi çekiyor, bu bakımdan hep progressive yani ilerici müziklere daha yakın oldum. Jazz tarihinin başından bugüne kadar bu müziği taşıyan geliştiren tüm ustaları dinlerim. Öte yandan jazz'in dışında da içeriği güçlü müzikleri de seviyorum. Bu bir Aşık Veysel türküsü de olabilir, bir JS Bach yapıtı, Stevie Wonder ya da bir Fania All Stars şarkısı da olabilir. Geçmişten beri yerel etnik müziklere bir yakınlığım var. Günümüzde tabii tüm dünyada çevre kirliliği gibi büyük bir müzik kirliliği de mevcut, buna karşı daha seçici davranarak korunmak gerekiyor. Ama neticede Quincy Jones'in söylediği gibi "Dünyada iki çeşit müzik vardır, iyi müzik ve kötü müzik".

Türkiye'de albümünüzü kimler dinlesin istersiniz? müziğiniz kimlere, hangi tarz müzikler dinleyenlere hitap ediyor?
Böyle bir dinleyici profili konusunu hiç düşünmedim. Müzik'te tarz konusuna pek anlam verememekle beraber ister istemez işleri kolaylaştırmak ve kategorize etmek için bazı tanımlar kullanıyoruz. Kendi müziğimle ilgili olarak bunu başkalarının gönüllerine göre yapmasını tercih ederim. Herhangi bir tarz müzik yaptığımı da düşünmüyorum ama çok farklı etkilerden oluşan bir "sound"um olduğunu düşünüyorum. Albümdeki parçalar hepsi birbirinden çok farklı o bakımdan kimin neyi beğeneceği benim için bir muamma. Ancak müzik bir his ve duygu dünyası, dinleyicilerle bu alanda bir etkileşim ve bağ kuruluyor, ki bu da en güzeli. Albümdeki müziklerin etkilerini sevgili Hülya Tunçağ albüm kapağında çok güzel ifade etti, çok geniş bir yelpaze sözkonusu.

Hem müzikal geçmişinize hem de albümünüze baktığımızda çok farklı türde ve tarzda müzisyen ile çalıştığınız anlaşılıyor, başka kimlerle çalışmayı arzu edersiniz?
Türkiye'de Emin Fındıkoğlu'nun büyük ve küçük gruplarıyla, Tuna Ötenel, Onno Tunç, Fatih Erkoç, İmer Demirer, Yaz Baltacıgil, Levent Altındağ, Hakan Behlil, Levent Yıldırım ve Mısırlı Ahmet'in de aralarında bulunduğu birçok müzisyenle değişik platformlarda beraber çaldım. İstanbul Jazz Festivali'nde "Ritmistanbul" perküsyon grubuyla gazelhan Kani Karaca, Kubat ve Yıldız İbrahimova ile beraber çaldık. Mısırlı Ahmet'in " The Search" albümünde keyboard çaldım, heykeltraş Şadi Çalık Retrospektif sergisi kitabı içinde bestelediğim "Temas" adlı kompozisyon yer aldı, yine heykeltıraş Erdağ Aksel'in "Gerilim Nesneleri" sergisinin müziğini yaptım. New York'ta beraber müzik yaptığım sanatçılardan bazıları Nana Vasconcelos, İsmet Sıral, Karl Berger, Melvin Gibbs, Mike Ricmond, Trilok Gurtu, Aiyb Dieng, Marilyn Crispell, Miles Evans, Ed Blackwell, Lee Konitz, Alfonio Tims, Steve Gorn ve Badal Roy. Beraber müzik yapma konusuna gelince örnek olarak ilk aklıma gelenler mesela davulcu Nasheet Waits, basçı Derick Hodge ile davul veya piyano, basçı Reuben Rogers davulcu Eric Harland ile piyano çalmak isterim. Bir de pek ihtimal vermesem de, ama yine de söylemiş olayım, Keith Jarrett Trio'yla birkaç parçada davul çalmak isterdim, hayallerin sınırsız olması güzel bir şey. Genel anlamda da müzikal olarak karşılıklı birbirimizi zenginleştirecek ve "dinlemeyi" ön planda tutan müzisyenlerle çalmaya açık bir yaklaşımım var.

Yakınlarda başka yeni albüm veya farklı projeleriniz var mı acaba paylaşmak isteyeceğiniz?
Kendi bestelerimden oluşan yeni bir albümün kayıtlarını yapıyorum, bu sefer yedi sene sürmeyecek ama, bu sene içinde tamamlanır. Enstrümantal yerine bu defa tamamen vokal üzerine kurulu şarkı formatında bir çalışma olacak. Ebru Yazıcı şarkıları söyledi ve sözleri yazdı, sözler Türkçe. Ebru'yla müzikal olarak çok iyi anlaştık, farklı sound ve anlatımlara tamamen önyargısız yaklaşıyor, çok iyi olacağa benziyor. Aynı müziği Brezilyalı şarkıcılarla çok sevdiğim Portekizce dilinde de kaydetmek planlarım arasında. Bunun dışında "Shuara" albümüyle ilgili performanslar yapmayı planlıyorum.

Fotoğraf altına not:
Nana Vasconcelos: Ayrıca 8 sene arka arkaya "Downbeat" tarafından dünyanın en iyi perküsyoncusu seçildi. Bu sene albümü "Sinfonia & Batuques" Latin Grammy ödülü kazandı.

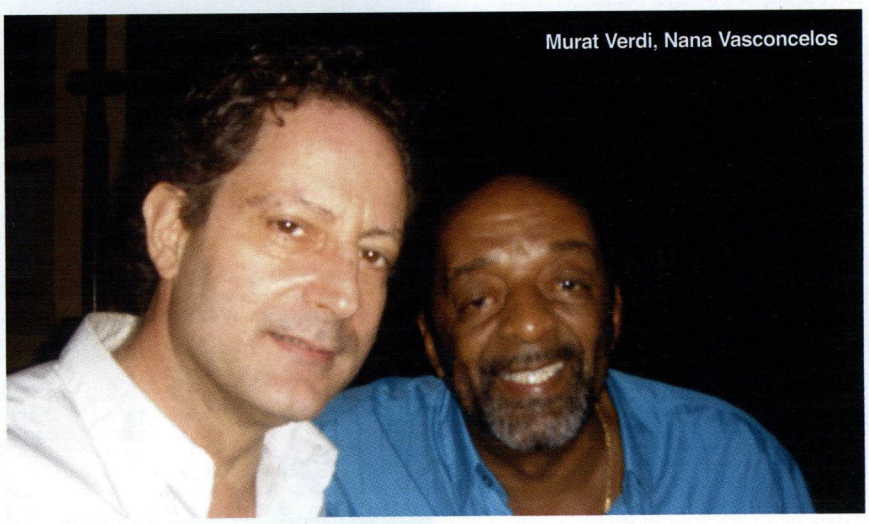
Murat Verdi, Nana Vasconcelos

Bilge Himam
bilgeshim@gmail.com

Her yönüyle, İlhan Erşahin!

Turgut Alp Bekoğlu (d), İlhan Erşahin (s), İzzet Kızıl (perc), Alp Ersönmez (b).

Bu ay röportajımızı, müzik yaşamına gerçek anlamda New York'da başlayan ve müzik eleştirmenlerince oldukça başarılı bulunan 1965 doğumlu, İlhan Erşahin ile yaptık. Kendisiyle, hem müzik, hem Nublu isimli mekânı ve hem de hayata bakışı ile ilgili konuştuk. Karşılıklı yazışarak gerçekleştirilen söyleşimizi paylaşıyoruz.

İsveç'te doğdunuz. Doğal güzelliklerini göz önünde bulundurduğumuzda gerçekten enfes yerler... Oraya gitmenizin asıl sebebi neydi?

Evet, İsveç'te doğdum. Annem İsveçli, babam Türk. Daha sonra Amerika'ya gittim. Türkiye'de hiç yaşamadım, sadece ziyaret ettim. Evet, İsveç gerçekten hayranlık uyandırıcı.

İskandinav ülkelerinde özellikle İsveç'te, ülke genelinde müziğin önemli bir yeri var. Neredeyse her ailede müzikle ilgilenen birileri var. Bu anlamda bir yaklaşımın, gençlik dönemlerinizde, sizdeki müzik sevgisine ve müzik hayatınıza katkısı olduğunu düşünüyor musunuz?

Evet var. Benim için değil belki, çünkü benim ciddi olarak müzik yıllarım daha çok Amerika'ya taşındıktan sonra başladı. Bir şeyleri yapabilme olgusunu dikkate aldığınızda, herkesin bunu yapmaya hakkı olması güzel bir şey gerçekten. İskandinavya ve İsveç, başarıyı göz önüne aldığınızda bütünüyle hayranlık uyandırıcı yerler. Demek istediğim, 8 milyon nüfuslu İsveç ve 5 milyon nüfuslu Norveç devletlerinden gelen başarı oranına bir bakın... Tek başına İstanbul'u düşündüğünüzde, tüm İskandinavya'dan daha fazla nüfusa sahip. İsveç ve Norveç'in, spor, müzik, sanat ve film başarısını düşünün... Gerçekten inanılmaz.

İsveç'te ne kadar kaldınız ve sizi New York'a getiren ne oldu?

20 yaşındayken İsveç'ten ayrıldım. 14 yaşımdan beri NYC aklımdaydı. Oraya gitmek istememin birkaç sebebi vardı. Bir tanesi de Warriors isimli gördüğüm bir filmdi ve o filme bayılmıştım. Daha sonra NYC'ye gitmek istediğimi farkettim. Aslında bir çeşit sert ve korkunç bir filmdi. Ama ben kendimi bu iş için yeteri kadar hazır ve güçlü hissettim. İkinci olarak, 15 yaşındayken yolda Jack Kerouac'ın bir romanını okudum. Bu kitap da benim NYC'ye gitme hevesimi pekiştirdi. Bunun dışında her zaman bir Rolling Stones hayranı olmuşumdur. Onların asıl olarak Londra'dan olduklarını biliyorum ama aklımda onların bir New York City grubunda çaldıkları bilgisi vardı. Bu da benim NYC'ye gitmek için başlangıç ilhamım olmuştur.

Müzikle ilgilenmekten hoşlandığınızı hangi yaşlarda fark ettiniz? Ailenizde müzikle ilgilenmiş olan var mı? Ya da halen ilgilenmekte olan?

Müzikle ilgilenmeye 12 yaşında iken başladım. Tam anlamıyla başlamam ise 15 ya da 16 yaşımdaydı. Benden büyük olan erkek kardeşim ve yine benden büyük olan iki kız kardeşim de eve hep nefis müziklerle gelirlerdi. Annem ve babam da her zaman evde müzik yaptılar. Annemin ailesinde geçmişte bazı sanatçılar, ressamlar ve müzisyenler var. İki jenerasyon öncesinden bahsediyorum. Evet, meşhur birkaç kişi vardı.

Ama evet, müzik benim evimdeydi. Tanrıya şükürler olsun ki iyi müzik!

Müzik yapmaya başlamanızın bir hikâyesi var mı? Eğitimleriniz hakkında bize biraz bilgi verir misiniz?

Diğer birçok şey arasında sanırım en güçlü olanı, Ian Dury ve Blockheads'i gördüğüm zamandı. Gruplarında olağanüstü muhteşem bir saksofoncuları vardı ve o zaman benim üzerimde büyük etki yaratmıştı. O gruba bayılmıştım ve 15 yaşımda onları Stockholm'de görünce resmen aklım uçmuştu.

Sonra Boston'a gittim. Berklee'den ilk sene gerçekten çok keyif aldım ama gözlerim ve kalbim her zaman NYC'deydi. Neden bilmiyorum ama hep oraya gitmek istedim. Okuldan keyif aldım ama hiçbir zaman "fabrika" çeşidi bir eğitim içinde olmadım. Orada olmanın daha çok keyif veren yanı, dünyanın her yerinden insanlarla tanışmış olmak ve eğitim kısmından çok, çalmak ve ilham almaktı... Bu yüzden ayrıldım. 1,5 sene orada bulundum, sonra sıkıldım ve NYC'ye gittim. Oraya gittiğimde, başvurduğum yeni okul kendi jazz programını açmak üzereydi. Şanslıydım. Sınavlarını filan bitirmişlerdi ama her nasılsa onların beni kabul etmesini sağladım ve orada da burs elde ettim. Ama orada da yine sadece bir sömestr devam ettim. Sonra okulu bıraktım. Aslında kendi kendimi geliştirebileceğimi hissettim. Ama buna rağmen okul gösterilerinde çıkmaya ve insanlarla tanışmaya devam ettim. Yeni okul birçok yönüyle harikaydı! Öğrenciler, Brad Mehldau, Jesse Davis, Larry Goldings ve bunlar gibi birçok isimdi. Sadece 60 öğrenciydik ve hocalarımız Jim Hall, Lester Bowie, Frank Foster, Reggie Workman vs. vs.'ydi... Ve o zaman benim en özel hocam olan Joe Lovano ile tanıştım. Ama benim en büyük eğitimim o zaman Sweet Basil adında mükemmel bir jazz kulübünde işe girmemle oldu. Orada 7 yıl boyunca, haftada 6 -7 gün çalıştım. Sadece konser olduğu zaman çalışmıyordum. O kulüpte herşeyi yaptım. Kapıdaki kapıcılıktan barmenliğe, yöneticilikten garsonluğa kadar... Ama hepsinden önemlisi jazz'in en büyük ustalarıyla orada tanıştım ve arkadaşlık yaptım. Charlie Haden, Billy Higgins, Don Chery, Abdullah İbrahim, Gil Evans, Art Blakey, Art Farmer, Clifford Jordan, vs. vs. her zaman orada çaldılar ve ben de her zaman orada çaldım, arkadaş olduk. Onlara hep sorular sordum. Jazz dünyasının çok içindeydim ve 1996 yılında bir şekilde yine sıkıldım... Özellikle jazz, o zaman bana çok sıkıcı geldi. Yeni kuşak o zaman biraz garipti bana göre, Wynton'ın klasik jazz'ı ya da John Zorn'un avangardı da... O zamanlarda NYC çok çok gruplaşmış, ayrılmıştı. Siyah çocuklar kendi davalarındaydı ve beyaz Yahudi çocuklar kendi davalarında... Yenilikçi insanlar da kendi davalarındaydı. Arada bir yerlerde birşeyler yoktu, hiçbir şey karışmış durumda değildi. İşte bu zamanlar benim sıkıldığım zamanlara denk geliyor ve o zaman kendi yoluma gitmeye karar verdim. Hem müzik hem de kavram anlamında. Sonra sanırım kendimi daha mutlu hissettim. Bana göre müzik sanattı ve o zaman müzikte sanat adına bir şey yapılmadığını görüyordum. Sadece iyi müzisyenler görüyordum ama sanat göremiyordum. Bu yüzden bu ikisini karıştırıp kendi müziğimi yapmaya karar verdim.

Sanata yakınlığınızı ne zaman hissetiniz?

Sanırım o da bu zamanlara denk geliyor. Bir sürü değişiklik içine girmiştim ve genelde hayat, müzik ve sanatın ne olduğu ve herşeyi dışarı vurmanın yolunun ne olduğu konusunda sorular vardı kafamda ve neden? Bu tip sorular oluşmaya başladı. Tabi ki bu konuda NYC'de olmaktan dolayı çok şanslıydım. Geniş dünya görüşünde birçok arkadaşla beraber çalmaya başladım. Larry Grenaider, Jeff Ballard, Cindy Blackman, Kenny Wollesen, Eddie Henderson ve daha pek çoğuyla... Bunlardan başka açık fikirli bir grup insan daha vardı zamanla herşeyi birbiriyle eşleştirip karıştırmaya başladım ve o zaman, bu bana gerçekten çok iyi hissettirdi.

Saksofon çalmaya önce bir grupta mı başladınız yoksa en başından beri tek başınıza mıydınız?

Hmm... Lisedeyken "The Playboys" adlı bir grupta çalmaya başlayan bir grup genç arkadaşımla takılıyordum. Bir "Ska" grubuydu. Okul yarışmalarında ve partilerde Ska müziği yapıyorduk ve bu gerçekten çok eğlenceliydi. Daha sonra grupları için saksofon çalıp çalamayacağımı sordular çünkü iki ay sonra ilk şovlarını yapmaya hazırlanıyorlardı. Ben de tabi ki dedim, bir saksofon kiralamaya gittim. Ardından pratik yapmaya başladım ve iki ay sonra ilk gösterimizi yaptık.

Herhangi bir yeni albüm ya da projenin hazırlık aşamasında mısınız?

Yani... Daha yakın zamanda İstanbul Sessions'u, New Wonderland'i ve New Wax Poetic'i bitirdim. Hepsi sonbaharda çıkacak. Hepsi çok farklı ve hepsinden gerçekten tatmin oldum. Yakında Love Trio, I Led 3 Lives ve Nublu Orkestralarını kaydedeceğim. Aslında tüm gruplarımın devamı için çalışıyorum. Biliyorum bu biraz çılgınca... Ama hey! Süreçten keyif alıyorum sahiden.

Bir jazz sanatçısı olarak şu anda bulunduğunuz yerden memnun musunuz? Geceleri yattığınızda, bir başka noktada olduğunuzu ya da bir başka kişi olduğunuzu hayal ettiğiniz oluyor mu?

Şu anda bulunduğum yerden gerçekten mutluyum. Bir çalgıcı ve besteci olarak her zaman daha iyisi için çabalarsınız tabi ki. Daha yüksek yerler ve yeni konseptler ama çaldığım bütün gruplar gerçekten tatmin edici çünkü hepsinde muhteşem müzisyenler var. Hepsi de benim çok iyi arkadaşlarım. Tabi ki şu anda, mesela Bugge Wesseltoft'un yeni grubuyla çalışım gibi, yeni insanlarla çalmak ve tanışmak da heyecan verici. Onlar yeni bir grup ve konseptleri de çok yeni. Yani harika bir grup. Her zaman yeni durumlar içinde çalmayı severim. Neden bilmiyorum ama meydan okumayı seviyorum. Yine aynı şekilde Wax Poetic ve Love Trio ile çalmayı da seviyorum çünkü bu gruplarda daha çok klavye çalıyorum ve o daha az jazz demek. Bu da başka birşey. Yani işin daha havalı olan başka bir yönü...

Hangi albüm ya da albümleriniz sizi en çok tatmin etti?

Demek isterim ki, şu ana kadar yaptığım hiçbir albümden pişmanlık duymadım. Tüm kayıtlarımdan memnunum. Tabi ki müzik ve kayıtlar her zaman daha iyi olabilir. İtiraf etmeliyim ki, " Led 3 Lives" adlı albümümü gerçekten beğendim. Onun çok farklı olduğunu düşünüyorum. Wonderland'i de seviyorum ve Ekim'de piyasaya sunacağım New Wonderland'i de çok seviyorum. Mesela, Wax Poetic kayıtlarını çok beğeniyorum ve Eylül'de çıkacak çok beğendiğimiz çok güzel bir kaydımız var. İstanbul Sessions da çok çok canlı ve yeni kayıtlarımız da gerçekten iddialı.

Doğasever bir insan mısınız? Beste yaparken ya da bir ilhamın etkisi altındayken doğada olmayı mı tercih edersiniz yoksa bir albümün hazırlık aşamasındayken kozmopolit alanlarda olmak daha cezbedici olur mu?

Kesinlikle şehir insanıyım ama doğayı severim. Genelde kafamda net bir proje olduğunda beste yaparım. Rastlantısal değildir yani. Bir melodi ya da bir fikir aklınıza gelir ve o zaman ilham gelir, ama genelde proje belli olduğu zaman, en azından ne amaçla kayıt yaptığımız netleştiği zaman, beste yaparım.

İlham kavramını bilinçaltınızla tam ve samimi olarak bağlantı kurduğunuzda size gelen cevap olarak tanımlayabiliriz. Sizin ruhunuzla iyi ilişkide olduğunuz apaçık ortada. Çocukluğunuzdan beri bu böyle miydi?

Hmm, teşekkür ederim. Yazdığınız cümle çok hoş. Şiir gibi! Düşünen bir çocuktum. Her zaman durumları ve insanları analiz ederdim. Gençken insanların geldiği ve onlara, onlar için neyin iyi olduğunu anlatan insanlardan olmak isterdim. Çünkü her zaman insanların içini kolaylıkla görebildiğimi hissettim. İnsanların niyetlerini bir çeşit hızlı görebiliyordum. Bazen gözlerine bakmam yetiyordu ama çoğu zaman buna bile ihtiyacım olmuyordu. Sadece titreşim, sadece

enerji neler olup bittiği hakkında bilgi vermeye yetiyordu. O yıllardan beri o yönde gerçekten hiç düşünmedim. Ama evet bir şekilde bilinçaltımla iletişimdeyim. Neden olduğunu bilmiyorum. Geçmiş hayatımda bir çeşit şövalye olduğumu düşünüyorum. Yüzüklerin efendisi cinsinden bir şövalye... Yaşamdan öncesine ve sonrasına inanıyorum. Bunu sadece hissediyorum ve biliyorum ki bu hayatta tanıştığım birçok insan daha önceden tanıdıklarımdı. Neyse, sanırım bu röportaj bir müzik röportajı değilmiş gibi konuşmaya başladım...

Rica ederim, lütfen öyle düşünmeyin. Ben de sizinle aynı yönde düşünüyorum ve bence bu röportajda sorduğum en güzel soru bu oldu. Nazik ve samimi cevabınız için çok teşekkür ederim. Müzikle ilgili diğer sorulara devam ediyorum o halde...
Türkiye ile ilgili ya da Türk müziği ile bağlantılı yakın projeleriniz var mı?

Yani, İstanbul Sessions bir şekilde bağlantılı. Sonbaharda Hüsnü Şenlendirici ve diğer muhteşem Türk müzisyenlerle beraber yaptığımız New Wonderland geliyor.

Eminim beğendiğiniz birçok jazz performansçısı ve müzisyen var ama özel olarak bir ya da daha fazla beğendiğiniz Türk müzisyeni var mı?

Türkiye' de beraber çaldığım insanlarla çalmayı seviyorum. İstanbul Sessions'da beraber çaldığım Hüsnü, Alp, İzzet ve Turgut ile çalarken çok bereketli ve mutlu hissediyorum. Love Trio grubumda Arto Tunçboyacıyan ile çok çaldım. Wonderland geubunda da Volkan Öktem, Aytaç, Alp ya da Ozan ve İzzet'le. Hepsi harika insanlar ve harika müzisyenler...

En çok hangisi ile çalmayı sevdiniz?
Gerçekten hepsiyle çalmaktan çok zevk aldım. Reggae/Dub master U-roy ile çalmayı gerçekten çok seviyorum. Rap ve Dub müziğin temelini başlatan Jamaikalı bir efsanedir kendisi! Onunla sahnede olmak, büyü gibi, sihir gibi. Eddie Henderson ve Erik Truffaz ile çalmayı da seviyorum. Çok fazla sevdiğim var...

Nublu? Kulübünüz... "Nublu" adının özel bir hikâyesi var mı?

Oh hmm... Aslında uzun bir hikâye, ama hikâyesi benim NYC'de ve biraz da müzik dünyasında kaybolduğum bir zamana denk geliyor. Etrafta olan biten her şeyin arasında müziğimin "arada bir yerlerde" olduğunu hissettiğim zamanlardı. Hem klasik jazz ya da avangart jazz ya da daha çok cheesy tarzı dans jazz'ı gibi... Ve hissettim ki hem benim hem de arkadaşlarımın yaptığı müzik farklı moddaydı. Başka, yani farklı bir yöndeydi. Bu yüzden, bizi bir araya getirecek ve müziğimizin tarzını isimlendirecek bir mekâna ihtiyacımız olduğunu düşündüm.

Peki, ne zaman kurdunuz? Kulüpte sadece kendi tarzınıza mı yer veriyorsunuz yoksa daha geniş bir yelpazede müzik yapıldığı da oluyor mu?
2002'de başladım. Temelde Nublu tarzı müzik var ama pek çok diğer müziği de davet ediyorum. Stil bir ölçüt değil ama nasıl çaldığınız ve bunu nasıl sunduğunuz önemli. Kişisel olmalı ve usulüne uygun olarak yapılmış olmalı. Nublu da çalabilmenin kuralı budur.

Evrensel bir müzik yapıyorsunuz ve bunda gerçekten başarılısınız. Başarılı olmak için yetenek bir gereklilik ama çok çalışmayı göz önüne aldığınızda hiç yorulduğunuzu ya da tükendiğinizi hissettiğiniz zamanlar oldu mu?
Her gece yorgunum, her ayrı gece uykuya dalmam tek bir saniyeye bağlı ama yorgun düşmeme konusunda sorun yaşamıyorum çünkü her zaman kendimi, beynimi ve gözlerimi ayakta duramayacak sınıra gelinceye kadar zorluyorum...

Sizce, jazz müziğinde hala üzerinde çalışılması gereken boşluklar var mı? Bu boşluk, bakış açısı olarak, mesela dinleyici sayısı bakımından olabilir. Gençler arasında yeterince popüler olduğunu düşünüyor musunuz?
Bugünlerde jazz'ın geniş bir anlayış olduğunu düşünüyorum. 90 yıllık geçmişi olan tek müzik çeşidi. Yani 30'lardan bugünlere kadar sayarsanız... Rock 40 yıllık mesela. Ya da onun gibi bir şey. Ama evet, jazz muhteşem... Özellikle genişletildiğinde. Ahmet Ertegün'e göre pop

olmayan her şey jazz olarak etiketlenmiştir. Çünkü eğer pop değilse satışı zorlaşır. Bence jazz ve yeni müzik ya da ne şekilde isimlendirmek isterseniz o, gençlere yönelik açığa çıkarılmalı. Ama... Indie Rock, Trip Hop ve bunların hepsi jazz etkisinde. Türler arasındaki sınırlar çok bulanık bu günlerde. Bu bir tarzdan daha çok, onu nasıl dışa vurduğunuzla alakalı.

Türkiye'yi ne sıklıkla ziyaret ediyorsunuz? Hangi şehirlerde bulundunuz?

Aslında Türkiye'ye birileri beni çalmam için çağırdığında geliyorum. Birçok şehrinde bulundum ama hepsinde değil. Müziğimin ve benim, şovlarda yer almamız, Türkiye'de benim için hala zor. Bu yüzden sadece İstanbul'da ve her iki yılda bir Ankara'da ve bazen yazları Bodrum'da olmakla son buluyor. Sanıyorum, Türkiye ya da en azından destekçiler, organizasyoncular ve sponsorlar hala Türk pop müziğinde ve kendilerinin popüler olduğunu düşündükleri müziklerde sıkışıp kalmışlar. Türkiye junk food kültürünün maksimumda desteklendiği ülkelerden biri haline gelmiş. Türkiye'deki arkadaşlarımla bu konuyu tartıştığımızda bana; Ama İlhan, sen Amerika'da yasıyorsun, orası junk food kültürünün asıl ev sahibi diyorlar ve ben de diyorum ki; Evet, öyle ama % 50 öyle ve %50'si de değil. Bunların %15'i günlük hayatında iyi yaşayan insanlar. Müzik sanatı, huzur ve sevgi gibi realiteleri düşünme şeklidir. Ama bugünlerde gördüğüm o ki; Türkiye'de trend aşağı ve aşağı gidiyor. Muhtemelen artık Türkiye'de bu oran %1 bile değildir. Bunu insanlar kendileri istemedikleri için yapmıyor değiller eminim, ama sanırım bir çıkış noktası bulamadıkları için bu böyle... Bunların hepsi algılama, uyuşturma ve gösterişle alakalı... Üzücü ama gerçek.

Nereye ait olduğunuzu düşünüyorsunuz?

Dünyaya... Gerçekten öyle hissediyorum. Hiçbir yere özel bir bağım yok. Tabi ki her ülkede sevdiğim belli şeyler var ama oraya ait olduğumu hissetmeye ihtiyacım yok. Farklı oldum. Hayalim, sınırları olmayan ve insanların, sadece "yaşadığı" bir dünya... Pasaportların, vizelerin olmadığı bir dünya...

Size en çok ilham veren şeyler nelerdir? Klişe bir soru ama doğa diyebilir miyiz mesela? Ya da travmatik bir olay? Ya da bu kavramlara benzer başka bir şey?

Bunun bir kısmı, savaş... Çünkü ben bir savaşçıyım. Kaybetmem. Bu sanırım daha önceki sporcu yaşamımdan ileri geliyor. Rekabet etmeyi severim ve uzun vadeli plan kurmayı, vizyonu severim. Kısa vadeli plan yapan ve başarısız olan birçok insan gördüm. Ama genel olarak hayat, bana ilham veriyor. İnsanları seviyorum, yeni yüzlerle tanışmayı seviyorum. Yani akıllı, zeki ve karizmatik insanlarla tanışmayı seviyorum. Dışarıda pek çoğu var. Bugünlerde dünyayı yöneten soygunculardan, dünyanın günün birinde kendini kurtaracağına olan inancım bu yüzden. Ve evet; aşk, yemekler, kadınlar ve güzel sanat da apaçık ilham kaynağı...

Beste yapmak için sadece masaya oturur, elinize bir kalem alır, ne besteleyeceğinizi mi düşünürsünüz, yoksa aniden bir his sizi yakalar ve kendinizi masanın başında beste yaparken mi bulursunuz?

Evet, temel olarak onun gibi birşey. Ne istediğimi düşünürüm, kimin çaldığını düşünmek de beste yaparken çok önemli. Artık amacını bilmediğim besteler yapmak hoşuma gitmiyor. Sanırım bu yüzden birçok grubum var ve her birinin ayrı repertuarları var ama evet bir fincan çay ile piyanonun önünde bir sabahı düşünmek de muhteşem...

Müziğin öğrenilip, uygulanabilir olduğunu mu düşünüyorsunuz yoksa doğuştan gelen bir yetenek olduğunu ve sonra da bir şekilde geliştirilebileceğine mi inanıyorsunuz?

Bence kesinlikle öğrenilebilir. Aslında ben herşeyin öğrenilebilir olduğuna inanıyorum. Bence beynimizin içinde, istersek açabileceğimiz ve onları nasıl açabileceğimizi öğrenebileceğimiz sırlar var. Sadece yapmak istediğiniz şeyin içine girmelisiniz. Ve bir kez oraya vardığınızda, herşeyi bir şekilde net olarak görebiliyorsunuz. Bu çeşit bir deneyimden sonra insanları okumak çok kolay. Ama sanıyorum DNA'nın da önemi var. Tahmin ediyorum, emin değilim. Çünkü eğer öyle olsaydı, her desene uygulanabilir olurdu, ama bu hiçbir zaman düz bir çizgi değildir...

Son albümünüzde ana tema neydi?
Night Rider'i mı kastediyorsun? İstanbul'da gece geç saatlerde nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışıyordum. Tabi ki grubumla beraber! Ama bu bizim zihniyetimizdi. Sadece, Night Rider gibi şarkılardan oluşan bütün bir albüm olabilirdi diye hissettim.

Saksofon dışında bir enstrüman çalıyor musunuz?
Hmm... Piyano ve klavye çalıyorum ama bunları gerçek anlamda çaldığımı söyleyemem, sadece onlarla eğleniyorum... Benim enstrümanım tenor saksofon. O benim sesim.

Bu samimi sohbet için size çok teşekkür ediyoruz.
İlhan Erşahin ve programları hakkında daha detaylı bilgilere sahip olmak için aşağıdaki linklere tıklayabilirsiniz.

http://nublu.blogspot.com/

http://www.ilhanersahin.com/

Engin İnan
enginі@esenmuzik.com

Kürşat Başar'dan albüm...

Keşke burada olsaydın bestesinin ilham kaynağı ne, özel bir kişiye mi yazıldı?
Evet, besteyi çok eski bir arkadaşımı düşünerek yapmıştım. Ama sözlerini Zeynep Talu getirdi ben de üzerinde biraz oynadım. Böylece şarkı tamamlanmış oldu.

Siz hem bir edebiyatçı, hem bir düşünür hem de bir müzisyensiniz. Uzun zamandan beri geri planda duran müzisyen yönünüzün öne çıkması diğer yönlerinizi nasıl etkiledi?
Hayatım boyunca hep yazdım ve müzikle uğraştım. Hiçbir şey çalmadığım zamanlarda da müzik yine hep yanımdaydı. Son iki yıldır müziğin ön plana çıkması, yazdığım yeni romanı biraz geciktirdi doğrusu. Ben aslında iyi müzisyenlerle biraz da keyif sürmek için çalmaya başlamıştım. Ama bir iki konser, bir kulüp, bir gece derken işler ciddi biçimde arttı. Sahnede canlı çalmanın insanı ne kadar geliştirdiğini de böylece farkettim. Şimdi bütün işlerimi dengelemeye çalışıyorum.

Jazz da saksofon insan yüreğinin sesidir derler. Tüm çeşitler arasında alto saksofonu tercih etmenizin özel bir sebebi var mı? Kendinizi nasıl bir saksofoncu olarak nitelendirirsiniz?
Doğru insan yüreğinin sesi, insan sesine, çığlığına da yakın bir saz. Ben altoyla başladım sonra tenor da çaldım ama şu anda soprano çalıyorum. Benim çaldığım kıvrık (curve) dediğimiz özel bir soprano türü. Aslında jazz'da çok kullanılan bir saz değil. Örnek isterseniz en çok kullananlardan biri ve en ünlüsü Jan Garbarek. Benim tercih etmemin nedeni tonunu sevmem ve bizim makamlarımızı, ezgilerimizi de kullandığım için yanık, içli bir sesi olması...

Size ilham veren jazz sanatçılarını, saksofoncular ve diğerleri, bizimle paylaşır mısınız?
Bana en çok ilham verenlerin başında Miles Davis ve John Coltrane geliyor. Bill Evans, keith jarrett, Charlie Haden çok sevdiğim isimler arasında. Saksofonda Dexter Gordon'u, Hank Mobley'i, daha yenilerden Michael Brecker'ı, Joe Lovano'yu, Ernie Watts'i da saymam gerekir.

Albümün ön sözünde *"yazı ya da müzik, önemli olan benim de gerçekte ne olduğunu bilmediğim o duyguyu anlatmanın biçimini bulmak"* demişsiniz. Bu güne kadar bu arayış süresinde kendiniz ile ilgili olarak neler keşfettiniz? O duyguyu aramak size yaşam yolunda neler öğretti? Kimdir Kürşat Başar?
Yaptığım her şeyde, kitaplarımı yazarken de müzikte de yalnızca içimden geleni dışa vurmaya çalıştım. Herhangi bir şeyi zorla, planlayarak yapmayı sevmedim. Bana bütün bunları yaptıran, bu kitapları yazdıran bu müziği çaldıran şey de içimden gelen o ses. Aslında bütün bu süreç kendini tanıma, duyguları anlama, onları başkalarına aktarmanın bir yolunu bulma süreci. Bunu yaparken elbette hayatı, dünyayı, başkalarını da tanımayı, anlamayı öğreniyor insan. Hayatın çok boş ve anlamsız şeylerle geçirilmeyecek kadar değerli olduğunu, zamanı çok iyi kullanmak gerektiğini, insanı dışarıdaki zenginliklerin değil kendi üzerinde taşıyabildiği şeylerin mutlu ettiğini, kendini zenginleştirmenin asıl olduğunu anladım diyebilirim bu süreçte...

Bugünden 10 yıl sonra bir insan olarak nerede olmak istersiniz?
Aslında on yıl sonra da aynı şeyleri yapabiliyor olmayı çok isterim.

Size ilham veren geleceğe doğru sürükleyen ne gibi hayalleriniz ve idealleriniz var?
Ben hayallerini gerçekleştirebilmiş şanslı insanlardan biriyim. Bana pek çok şey ilham veriyor, yapmak istediğim yeni albümler, çalmak istediğim yeni şarkılar, yazmak istediğim yeni kitaplar var. Bazı kitaplarımın filme çekilmesi söz konusu.

Jazz müziği hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce günümüzde jazz nasıl bir gelişim gösteriyor, siz bu gelişimin içinde nerede olmak istiyorsunuz?
Jazz'ın beni etkilemesinin en önemli nedeni, icracıların ellerinde bir nota da olsa o anda içlerinden geleni, o anın duygusunu yansıtabilme şansları...
Doğaçlama, çalan kişiyi doğrudan anlatan, onun bize söylemek istediklerini söylediği çok nadir bir an. Bunun canlılığı, her şarkıyı her keresinde daha farklı çalmak, zaman geçtikçe siz değiştikçe çaldıklarınızın (aynı şarkı da olsa) değişmesi beni her zaman çok etkiler. Günümüzde jazz müziği geçmişin bütün seslerini, deneylerini, aşırılıklarını da kullanarak kimi zaman geçmişin nostaljisini taşıyor, kimi zaman bir derleme yoluna gidiyor. 60'lı 70'li yılların çılgın arayışları, heyecan verici deneyleri, beklenmedik itirazları pek yok artık.
Ben yaşadığım, büyüdüğüm topraklarda duyduğum sesleri de işini içine katmayı, makamsal müziğin etkilerini de kullanmayı seviyorum. Standart jazz parçalarını severek çalsam da aslında onun dışında kendi sözümü söylediğim, kendi sesimi daha fazla duyduğum ezgileri tercih ediyorum. Zaten Kürşat Başar Dörtlüsü ile yaptığımız çalışmalarda da bu farklı yapılar bir arada...

Jazz perspektifinden bakınca bu albümü nasıl tanımlamak istersiniz?
Her ne kadar jazz kategorisine sokulsa da bence "Keşke Burada Olsaydın" bir jazz albümü değil. Ama çalınış biçimi, düzenlemelerin yapısı, doğaçlama sololar anlayış olarak jazz'ı çağrıştırıyor. Yoksa klasik anlamda jazz diyebileceğimiz bir tarz değil.

Bir düşünür olarak yazdığınız günlük yazılarınızın takipçisiyim. Yazdıklarınız benim duygu ve düşüncelerimi de çok güzel yansıtıyor. Sizce Türkiye nasıl bir değişim ve gelişim içerisinde? Siz nasıl bir Türkiye istiyorsunuz?
Ben Türkiye'nin son on yılını yeni bir dönüşüm dönemi olarak görüyorum. Bugüne kadar gelen yapılarla bir hesaplaşma, kendisini dışlanmış olarak görenlerin tepkileri bir arada yürürken dünyanın yeni düzenine uymaya çalışan, orada kendisine ekonomik imkân arayan bir ülke var. Üretim yerine daha fazla yabancı sermaye, daha fazla tüketim aslında tehlikeli bir gelişme. Türkiye daha fazla üretmeli. Benim bütün hayatım boyunca bu ülke için üzüldüğüm şey bu ülkenin inanılmaz genç potansiyelinin her zaman birbiriyle kavga içinde olması, ortaklıklar yerine ayrılıkların altının çizilmesi, dinamik, değişime yatkın bir toplumun bunun yerine kendi içinde çatışıp durması oldu. Ne yazık ki bu süreç devam ediyor. Benim hayalim, bu kavganın da bitmesi, insanların faklılıklarının aslında bir toplumu geliştiren şey olduğunu anlayıp barışabilmesi...

Albümde çok güzel sanatçılarla işbirliği yapmışsınız, onları neden ve nasıl seçtiniz?
Ben aslında şarkıları seçtim. Kendi sevdiğim, benim anılarımda yeri olan, bir nedenle hayatımda etkisi olan şarkılardan bir repertuar yaptım. Bunları seçince kimilerini bestecilerine, şarkıcılarına söylettim kimilerini de farklı seslerden duymak istedim. Örneğin Mehmet Güreli'nin çok sevdiğim bestesi Kimse Bilmez'i Yaşar'dan dinlemek istedim. Gerçekten de bence çok güzel söyledi. Sen Benim Şarkılarımsın çok sevdiğim bir şarkıydı ve İlhan Şeşen'in onu benim istediğim gibi söylemesini hayal etmiştim. İyi ki etmişim.

Burçin Büke benim de hem aile dostum hem de çok beğendiğim bir müzisyen. Onun bu albümün oluşmasında nasıl bir katkısı oldu?
Burçin Büke benim de hem çok yakın dostum hem de müzik danışmanım. Elbette böyle büyük bir müzisyenin benimle birlikte olması inanılmaz bir şey. Albüm fikrini ilk ortaya atanlardan biriydi.
Sonra tek tek her şarkıyı birlikte sayısız kez dinleyip üzerine konuştuk, benim istediklerimi o müzikal olarak değerlendirdi yeniden yeniden çaldık. Beni çok iyi anlayan, müzikal çözümleri çok çabuk bulan, kendi işine inanılmaz hâkim ve kendini dar kalıplara hapsetmemiş biri olması benim için büyük bir şans.

Bu albümün devamı nasıl gelecek? Konserler? Yeni bir albüm? Müzikseverler sizden müzik adına bundan sonra ne bekleyebilirler.
Albümün konserleri başladı. Bizim kendi konserlerimiz yanında albüm konserleri de devam edecek. Bazılarında albümdeki isimler bize konuk olarak katılıyorlar. İkinci bir albüm ve kafamdaki başka bir proje de gündemde. Onlarla ilgili de en azından düşünce aşamasında çalışmaya başladık.

Yaşamınız bir film olsaydı sizi hangi aktörün oynamasını isterdiniz? Neden?
Sanırım De Lovely'i izledikten sonra Kevin Klein diyeceğim bu soruya☺

Geçmişte ve günümüzde yaşamış ve yaşayan jazz müzisyenlerinden bir grup kursaydınız acaba kimlerle çalardınız?
Böyle bir imkân olsaydı, Miles Davis, Chick Corea, Tony Williams, Niels Henning Orsted Pedersen, Gary Burton ve Pat Metheny ile bir grup oluşturmak isterdim.

Ezgi Ayçe KIZILDERE
ezgi@genccazcilar.org

Yıldızı bu sene daha çok parlayanlardan; Ceyda Köybaşıoğlu...

Babylon'da Ceyda'yı bekliyorum. Aklımda hiç bir şey canlandırmamıştım. Öyle olunca, bu tatlı, pozitif kız pek bir iyi geldi bana. Böyle duru, sakin, lezzetli bir konuşması var... Oh dedim hoş bir muhabbet olacak...

1983 İstanbul doğumlu Ceyda, küçük yaşlarda annesinin yönlendirmesiyle piyanoyla tanışmış. İlkokulda, Volkan Konak'ın da başında bulunduğu 'Ada Müzik' isimli müzik dershanesinde piyano dersi almış. Ortaokulda o zaman dershane bünyesinde olan Pera Güzel Sanatlar'da Melih Güzel ile klasik gitar üzerine çalışmış. Müzik eğitimine Avni Akyol Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'nde klasik gitar bölümünde devam etmiş. "***Sonrasında bas gitar çalmaya karar verdim. Oldukça suursuz bir şekilde hareket ettim aslında. Mümtaz Solmaz ve Ümit Yılmaz beni oldukça sıkı çalıştırmışlardır. Özellikle Ümit Yılmaz önüme her türlü notayı koyup çalışmamı isterdi. Bence bu beni geliştiren sürecin başlangıcıydı".***

2002 yılında Bilgi Üniversitesi jazz bas gitar bölümünü burslu kazanmış. Okul dönemini, "***İlk iki sene ortam muhteşemdi. Hep birlikte müzik yapıyorduk. Zaten şu anda da çevremde gördüğüm çoğu müzisyen, okuldan arkadaşım***" cümleleriyle aktarırken ben de karın ağrısından ölüyorum tabi. Bilgi Üniversitesi Jazz Bölümü mezunlarının şanslı olduklarını her fırsatta söylemişimdir. Sayfaları biraz karıştırıyoruz. O dönemde, okulun ilk senesinde Çağrı Sertel, Sıtkı Can Türkoğlu ve Emre Kula ile kurdukları Çeşn-i Dem isimli beste grubuyla çeşitli festivallerde yer almışlar. Bu ekipte basçı olmanın yanı sıra bas çalıp şarkı söylediği bir parçanın adının 'Dianne Reeves Goodbye' olduğunu ekliyor ve şarkı söylemeye olan tutkusunun o zamanlarda içinden taşmaya başladığını söylüyor. İlk defa öğrendiğim bu detay benim de çok hoşuma gidiyor. Bilgi'den bahsedince, hocalarından İmer Demirer, Cengiz Baysal, Selen Gülün, Raci Pişmişoğlu, Ricky Ford ve Donovan Mixon'ı anıyor... Okulun kapanış seramonisini bir de Ceyda'dan dinlemek istiyorum kısa ve öz; "***Bölümümüz bazı ticari kaygılar dolayısıyla 2006'da kapandı, ardından eğitmenlerimiz dağılmaya başladı ve burslu alımlar durdu derken bölüm yok oldu".***

Röportajdan önce Ceyda'yı araştırırken hakkında çok az bilgiye ulaşmam dikkatimi çekmişti. Röportajım esnasında öğrendiğim enteresan şeyler daha çok dikkatimi çekti çünkü yaptıklarının çoğu yeterince duyulmamış. "***Biraz yer altından gidiyorum***" cümlesiyle bu konudaki şanssızlığını yorumlayan bu güzel insanın kim olduğunu, neler yaptığını, yapacağını daha bir merakla dinliyor, yazmak ve duyurmak istiyorum.

Yaşdaş olduğumuzu öğrenince 90'lı yılların müziğini konuşmak geliyor içimden; "***Dans etmeyi çok seviyordum. Özellikle 1999, 2000 ve akabinde inanılmaz R&B şarkılar çıkmıştı. Deliler gibi dans ediyordum o şarkılarla diskolarda".*** Benim de hala dinlemekten zevk aldığım parçaların çoğu o dönemlere ait... "***Bununla paralel olarak 'Çeşn-i Dem', daha sonraki adı 'On Cue' olan grubumuzda bas çalıyordum. Ardından 2005 yılında 'Blu' isimli grubumuzda R&B söylemeye başladım. O dönemde Destiny's Child, Stevie Wonder, Christina Aguilera, Mary Mary, Beyonce, Randy Crawford parçalarını canlı versiyonlarıyla çalıyorduk. O zamanlar bu müziği yapanlar yoktu piyasada. Tünelde şimdiki Simit Sarayı'nın olduğu yerde Gramofon vardı, sahne aldığımız esnada Erkan Oğur'u camdan geçerken gördüğümde ve 2006'da Mojo'da çaldığımız bir gece Bora Uzer ile Volkan Öktem geldiğinde çok heyecanlanmıştım, hiç unutmam".***

2

Şu an Volkan Öktem'le aynı grupta çalışıyorsun ne hissettiriyor bu sana merak ediyorum? "***Öncelikle ona çok saygı duyuyorum. Türkiye'nin duayen isimlerinden olmuş biriyle aynı ekipte olmak, sahneyi paylaşmak ve naçizhane müzik yapmak, bana hayat veren unsurlardan biri. Başka ne diyebilirim ki...***"

Sahnede hakim ve kontrollü bir duruşun var. Nasıl yorumluyorsun kendini? "***Aslında çok utangaç biriyim, sahne harici şarkı söyleyemem, sesim titrer... Birinin gelip beni açması lazım".***

Vokalistlik kariyeri nasıl devam etti? "***Doğumgünümde Mojo'da eğlenirken tesadüfen Keisa Brown'un sahnesine çıktım, sesimi beğenmiş, beni bir diğer projesine davet etti. 3-4 ay birlikte çalıştık. Daha sonra Blu'ya ağırlık verebilmek için oradan ayrıldım. Zaten ondan bir kaç ay sonra Keisa'nın sağlık durumu ağırlaştı ve vefat etti. İnanılmaz bir sahne hakimiyeti vardı, onun sahne direktörlüğünden ve enerjisinden çok etkilenmiştim".*** Ardından yine bir beste grubu olan ve yalnızca kadınlardan oluşan Kırmızı'da bas çalmaya başlamış. 1-2 sene boyunca grupla çaldıktan sonra bir gece karaoke barda vokal yaparken, Işın Karaca'nın kardeşi ve prodüktörü onu keşfetmiş ve vokalistlik teklif etmiş. 2007 yılında aldığı bu teklifi hemen kabul etmiş Ceyda. Bu süreç içerisinde de Kırmızı'dan ayrılmış, şimdilerde albümünü çıkarmış. 3 sene Işın Karaca'ya vokalistlik yaparken, 2008 ve 2009'da Selfish isimli grubuyla da bir süre çalışmalarına devam etmiş. "***Bu ekip de beni buldu aslında. Kaan Koçak ve Erdinç Şenol ile görüştük ve altyapının üstüne parçaların esas düzenlemelerine sadık kalarak çalıyorduk, amaç buydu. Fakat düzenlemede altyapının***

Sarp Dökmeci

Teoman cimit

bittiği noktada ben rahat duramıyordum tabi oradan müzik içinde başka yerlere gitme telaşında idim. Bu yüzden farklı bir tarz oluşmuştu. Daha sonra dağıldık".

Aşkın Arsunan Orkestrası ile başlayınca tüm projeleri bir kenara bırakmış. "***Önceleri Blueprint Project olan bu projenin yeni ismi Aşkın Arsunan ve Jazzino Orkestrası. Piyanoda Aşkın Arsunan, davulda Volkan Öktem, basta Aycan Teztel, trompette Şenova Ülker, saksofonda Batu Şalliel, perküsyonda ve davulda Williams Richard Cardoso, vokalde ben ve Duygu Tarhan var. Ekip değişebiliyor. Bu yaz ise Bodrum Marina Bodrum Pier'de Perşembe, Cuma, Cumartesi günleri sahne alacağız".*** Levent Tenis Kulübü'nde onları izledim. Orkestra zaten çok başarılı, Ceyda tam bir lead vokal ve şarkıları taşıyor ama Aşkın Arsunan'a inanamadım. O nasıl bir ses, nasıl bir yorum? Kesinlikle çok başarılı. Fırsat buldukça dinlemeye gideceğim çok eğlenceli bir ekip. Tür ayırt etmeden her şeyi çalıyorlar, oldukça keyifliler. "***Aşkın Arsunan inanılmaz biridir, tam bir öğretmendir. Gerçek bir piyanist, şarkıcı, besteci ve aranjördür. 90'lı yıllarda önce Erol Pekcan'ın, ardından Onno Tunç'un daveti üzerine, Zuhal Olcay'ın 'Oyuncu' albümünü yapmak için Türkiye'ye gelmiş. Albümün düzenlemelerinde yer almış ve de bir düeti var Zuhal Olcay'la. Bu detayı pek bilen yoktur. Türkiye'de önemli isimlerin neden anılmadığını anlamış değilim".*** Benim amacım da daha çok bu tarz yazıların üzerine gitmek zaten...

3

Nardis Jazz Vokal serüvenine girelim biraz. Yarışmaya ilk kez 4 sene önce girmiş. "***O zamanlarda daha R&B kafalarındaydım ki Amerika'da da o dönem iki türün birleşmesinin örnekleri görülüyordu. 'You don't know what love is' ve 'Cry me a river' söylemiştim. 'You don't know what love is'i funk tarzında söylemiştim. Derece alamadım ve jazz'ın dümen suyuna giremedi şeklinde haberler yapıldı hakkımda. Üzülmüştüm, hiç unutmam".*** Bu sene 8.si düzenlenen Nardis Jazz Vokal yarışmasında aldığın birincilik sana neler hissettirdi? "***Şimdi baktığım zaman daha öncesinde iyi ki girmemişim diyorum. Demek ki öyle olması gerekiyormuş. Bu süre içinde çok fazla tecrübe edindim. Mesela şu an haftanın dört günü sahnedeyim. Ama yine de bu sene çok heyecanladım açıkçası öncesinden ötürü üzerimde çok baskı hissediyordum ve ateşli hastalıktan yeni kalkmıştım sesim çatlak çatlaktı".***

Litvanya Jazz Voices serüvenini anlat bize; "***17 yarışmacı katıldı ve herkesin çatır çatır scat attığı bir ortam hayal et... Solistlik adına oldukça ilerideler. Ama bizim müzisyenlerimiz çok daha profesyoneller. Yarışmada yarı final çok güzel geçti. Sahnede 'The man i love' seslendireceğimi söyledim. Piyanist sağolsun 'Love for Sale'e girdi çünkü provada sıraları farklı çalışmıştık, o an onu duymamış sanırım. Dolayısıyla kendimi ballad adaptasyonundan çıkmış, solumdan seyirciye doğru dönerken hadi bakalım gidiyoruz diye çatır çatır scat atarken buldum. Finalde de kurada ilk sırayı ben çektim açılışı yaptım o yüzden bir konser havası gibiydi. Yarışmacılar da gerçekten başarılıydı".*** Grafiğin bu kadar yüksek olduğu bir yarışmada elde edilen bu başarı gurur verici...

Her müziğe açık olanlardan mısın? Merak ediyorum "***Her türlü müziği seviyorum, özellikle siyahi ırkın yaptığı her şeyi seviyorum. Tek bir alanda uzmanlaşmak konusunda ısrarcı değilim. Mesela şu sıralar herkes jazz söylemeye başladı. Jazz önemli ölçüde diyafram ve nefes tekniklerinin kullanılması gerektiği bir müzik. Alt yapısı da Blues ve R&B'ye dayanıyor. O müzikleri bilmeden jazz söylemek ne kadar doğru bilemiyorum".***

İlgiyle dinlediğin bir siyahi söyle o zaman bana; "***Stevie Wonder. İzlemeyi çok istiyorum".*** Bunu konuştuğumuzda daha Stevie'nin Türkiye'ye geleceğinden haberdar değildik!

Şu an Aşkın Arsunan ile Jazz-ino Orkestrası'nda vokal olarak yer alıyorsun ve aynı zamanda birtakım işlerde Hadise'ye de back vokal yapıyorsun. Başka planlar var mı? "***Bas çalıp ve aynı zamanda şarkı söylediğim repertuarım kenarda duruyor. O konuda bazı projelerim var. Bunu o kadar uzun zamandır hayal ediyorum ki ve etrafımdaki bazı müzisyen arkadaşlarım da bu konuda beni itekliyorlar aslında. Önümüzdeki sezon Önder Focan'la sürpriz bir projemiz olacak. Kendisi teklif etti. 'Ceyda sana bas çaldığın bir proje yapmamız lazım' diye, şimdi ayrıntılardan bahsetmeyeyim... Ayrıca R&B'den kopamıyorum her zaman olduğu gibi, popüler altyapılı bir proje daha düşünüyorum. Aslında senelerdir planladığım repertuarın günümüze göre değiştiği bir proje bu, fakat artık yoluna koydum. 30 Haziran'da Nardis Konserini gerçekleştireceğiz o açıdan da heyecanlıyım çünkü jazz şarkıcısı olarak ilk defa Nardis'te sahne alacağım, daha önce Bilgi'de okurken 8 Mart Kadınlar Günü'nde başçı olarak sahne almıştım".***

4

Vokal planlar var mı? ***"Avrupa'ya veya Amerika'ya gidip biraz orada sahne almak isterim. Bana bir şeyler katabileceğini düşündüğüm ne varsa onu yapmak istiyorum. Bu gerçekten karşılaşmayı umduğum bir şarkıcı, müzisyen olabilir orada hangi imkan beni bulursa artık".***

Gitmeyi planladığın yarışmalar, festivaller veya workshoplar? "***Bundan sonra Montreux jazz yarışması olabilir, bakalım..."***

Merak edenler için bir gün içinde neler yaptığını anlat bize; ***"Görsel sanatlara ayrıca bir ilgim var. Film okumayı seviyorum. Her ne kadar filme ayıracak zaman bulamasam da dizi seyretmekten de çok keyif alıyorum özellikle kurguya ve senaryoya dikkat ediyorum. Yazı yazmayı ve fotoğraf çekmeyi çok severim ama hiçbir yerde yayınlamam öyle kendime ait birkaç projem vardır. Arkadaşlarımla geçirdiğim vakitler çok ayrıdır uzun uzun sohbet etmeyi severim biraz çenem düşüktür de... Müzik dinlemekten bahsetmiyorum bile o benim işim, yolum, tutkum".***

Kültür-sanat faaliyetleri ile aran nasıldır? Fırsat bulabiliyor musun? "***Elimden geldiğince takip etmeye çalışıyorum. Bu sene biraz yoğun geçti açıkçası sahne ve ev arası hem kendi açımla alakalı düşünmek, yarışmaya hazırlanmak, hem de projeleri, planladıklarımı toparlamakla geçti çünkü bir projeyi esas aldığımda eserlerin içerikleri, hangi sırada olacakları, giriş gelişme sonuçtan tutun da görsel olarak ifadelerine kadar her alanda düşünüp düşünüp çoğu şeyi ortaya koyamamakla zamanım geçiyor. Ekümenpolis'e gidemedim mesela daha. Film Festivallerini takip ediyorum hangi yönetmen ne yapmış ne etmiş inceliyorum, konserleri söylemiyorum bile ama genelde başıma gelen, çok sevdiğim müzisyenleri işim dolayısıyla kaçırıyorum".***

Genç müzisyenlere neler öneriyorsun? "***Böyle bir soru gelince 'Ben kimim ki?' oluyorum. Genç müzisyenlere müzik dinlemenin keyfine varmalarını önerebilirim, çalışmak da önemli tabi ki ve icra ettiklerini kayıt edip incelemelerini titizlikle öneririm çünkü kayıtlar, özellikle canlı olanları, bizim aynamız oluyor".***

5

Oldukça başarılı bulduğum Ceyda'ya tüm planladıklarını gerçekleştirebilecek ortamlar, nice güzel projeler diliyorum...

Uraz Kıvaner
Nardis Jazz Club 2012
Fotoğraf: Teoman Cimit

Ezgi Ayçe KIZILDERE
ezgi@gencjazzcilar.org

Türkiye'de kaç

Boğaziçi Jazz Korosu Şefi var?

Sene 2009, facebookta oraya buraya saldırıyorum. Müzikle ilgili araştırmalar peşindeyim her zamanki gibi. Masis Aram Gözbek ismi dikkatimi çekti bir sayfada. Jazz, koro falan. Kim bu dedim? Profiline baktım, gözleri yarı kapalı şarkı söyleyen bir fotoğrafı vardı ve o anı bana hissettiren bir hali. Saçını toplayış stilinden, gözlüğünün çerçevesine kadar oldukça işine konsantre biri gibi duruyordu. Derin bir araştırmadan sonra ona ulaşmak istedim. Müziğini, çalışma stilini merak ettim ve ardından 1 sene sonra korosuna girdim. Bu 2 senede onu oldukça yakından tanıdım, her gün başka bir özelliğini... Şimdi onun haberini yazmak da bir o kadar manidar benim için. Hem şefim, hem arkadaşım. Bazen beni delirtmesine rağmen çok sevdiğim bu kişiliği, mercek altına yatırıyorum. Her yerde yayınlanmayan, bilmediğimiz özelliklerini öğrenmek üzere...

1

Ailecek İstanbullular. Türkiye Ermenilerinden Masis, doğma büyüme İstanbul Yeşilköylü. Yazıyı oluştururken bilmediğim bir sürü özelliğini öğreniyorum ben de. 2 yaşında okuma yazmayı sökmüş mesela. Çok enteresan, ilk defa duyuyorum böyle bir şeyi, nasıl yani? "***Her şeyi Susam Sokağı'nı izleyerek öğrendim. Ardından gazeteleri okumaya başlamışım. Birgün vapurda babamla birlikte yürürken bir adamın gazetesindeki GAP başlığını okumuşum. O zamanlarda bu konu gündemde. İnanmamışlar 2 yaşında okuyabileceğime, duymuştur sağdan soldan demişler. O hali anlarcasına adamın elinden gazeteyi alıp tüm cümleyi okumuşum. O zaman herkes inanmış ve şaşırmış tabi".***

Ailende müziğe ilgi var mı? "***Babamın müziğe ilgisi yoktu, ama annemin kulağı çok iyidir. Zaten kendisi de eski bir korist. Onunla birlikte küçük yaşlarımdan itibaren 6-7 sene boyunca kilise korolarında ben de şarkı söyledim. Çok sesli müzik duyumum o yaşlarda başladı. Müziğe ilgim çok fazla olmasına rağmen yönlendirme olarak biraz eksik kaldım maalesef... O dönem koromuzun şefi 'Bu çocuğu bir konservatuvara gönderin mutlaka' demişti. Türkiye şartlarında ailem derslerim çok iyi olunca beni sanata direkt yönlendirmemiş haliyle. O teknik eksiklikleri hala hissediyorum kendimde. O zaman zarfında hep kendi ilgimle sorarak, araştırarak öğrendim. 2008 yılında müzik eğitimi almaya başlayana kadar kimseden ders almadım".***

Aynı anda birden çok şeyle uğraşan ve üstesinden gelen bir yapın olduğunu biliyorum. Küçüklükten beri bu böyle miydi? "***İlkokul, ortaokul arasında halk oyunları, ortaokulda modern dans, basketbol, futbol, lisede yüzme, resim ve özellikle tiyatro ile ilgilendim. Ama en önemlisi tiyatroydu benim için, hala da devam etmek isterim... O dönemleri gerçekten özlüyorum. Şanslıyım ki iyi bir tiyatro geleneğinden yetiştim. Ali Kırkar hocamız Devlet Tiyatrolarında senelerce oynamış biriydi, bize bildiği her şeyi aktarıyordu. Öyle bir sistem oturtmuştuk ki eskiler yeni gelenlere her şeyi pratik bir şekilde aktarıyordu ve oyunlar böylelikle 1 ayda çıkıyordu. Ödüllerimiz de var o dönemden. Hatta hem çalıp hem oynadığım bir oyundan, oyunculuk ödülüm dahi var. Bu sistemi kendi çalışmalarıma da yansıtmaya çalışıyorum. Bir çok provamızda teatral çalışmalar yer alıyor sen de biliyorsun. Yaptığımız işlerin başarısının gözükmeyen sebeplerinden en önemlisi de bu bence. Dolayısıyla çoğu zaman birden fazla şeyle ilgilendim ben. Bunun bana çok yönlü düşünmeyi kattığına inanıyorum. Çok yönlülüğü kendime yedirdim. Hep öyle oldum öyle olmamayı bilmiyorum hatta. Bariz eksikliklerim var belki ama başka yönlerden kapandı o eksikler diye düşünüyorum".***

Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi'ndeyken Baalorc diye bir grupları varmış. Ben de kayıtlarını yeni dinledim. Oldukça başarılı buldum. Funk-disco, smooth jazz karışımı bir tarz. Böyle bir grubu şimdi kurmayı veya yer almayı düşünür müsün? "***Şimdiki yoğunlukta çok zor gözüküyor ama çok isterim tabi ki... Belki yeni dönemde böyle bir şeyler olabilir".*** Sertab Erener featuring nasıl başladı?

"***2008'de Sertab'ın müzik direktörü Sabri Tuluğ Tırpan, bir gün beni aradı. 'Sizin videolarınızı izledim, çok beğendim, rock müzikallerinin korolarını çalıştırır mısın?'dedi. O dönem yine yoğunluktan zamanları uyduramadık ama biz tanışmış olduk. Sonra bizi Sertab'a anlatmış. 2008'de o ekiple Enka'da bir konser verdik. 'Zor Kadın', 'Birdland' ve 'Acapella in Acapulco' söyledik. Öyle bir başlangıç oldu. Ertesi sene Kuruçeşme Arena'da full konser verdik. 22-23 parça ve 1 haftada çıkardık resmen. 'Beni Bağışla' ve 'Zor Kadın', kendi repertuvarımızdan da 'It Don't Mean a Thing' söyledik. TV programlarına çıktık. 2010'da Sertab Erener beni aradı. O zamanlarda Çin için koşturuyoruz. Yeni albümünde yer alacak bir şarkıyı benim aranje etmemi istedi. O zamanlarda grup tam dağılma aşamasındaydı. O olay arada kaynadı resmen, hiç istemediğim halde". '***

2

Hangi şarkı o? "***İstanbul. Aynı talihsizliği daha önce de yaşadım ben. İtalyan Acapella bir grup benden bir düzenleme istedi. Yetiştiremedim, öyle kaldı".***

Çok önemsiz gözüken detaylara inanılmaz vakitler ayırırken çok önemli işlerin elinden kayıp gitmesi de düşündürücü. Bunun sebebi ne sence? Bazen telefonlara bakmıyorsun, maillere dönmüyorsun. Sana ulaşamayanlar beni ve Nilay'ı arıyor. Bunu bize bir anlatır mısın? Amacın ne burada? (kahkaha atıyor) "***Telefonumla pek barışık değilim hakikaten ya... Bazen çok mühim şeyleri kaçırdığım da oluyor. Her şeye atlayıp yardırmayı sevmiyorum, sanırım asıl sebebi bu. O anlarda, iş bağlamış olmak için yapılan her türlü hareket samimiyetsiz geliyor bana".***

İçinde kalıp gidemediğin masterclasslar var mı merak ediyorum? "***2010 Mayıs'ta Almanya'da bir masterclass vardı. Babamın rahatsızlığı dolayısıyla ona gidememiştim. Ama asıl bomba, 2011 Haziran'da, tam metro videosunun patladığı dönemde, önceden gitmeyi planladığım bir masterclass ve aynı***

zamanda da çok prestijli bir koro yarışmasına gidemeyişimdir. Kariyerim açısından bulunmam gereken bir ortamdı orası ama eğer burada kalmazsam da koroyu kamp döneminde yalnız bırakmış olacaktım. Sonuçta Avusturya'daki yarışmaya hazırlanıyorduk ve bir tercih yapmam gerekiyordu. Kalmayı seçtim ve doğru olanı yaptığımı düşünüyorum".

Ona gidemedin ama Boğaziçi Jazz Korosu Avusturya'da 2 kategoride şampiyonluk yakaladı. Bu da çok güzel bir armağan. "***Feda olsun nice masterclasslar!"***

Hayran kitlenin yanında geniş bir çevren var mı Masis? "***Benim görüştüğüm insanlar genelde hep birlikte iş yaptığım insanlar oluyor mecburen. Ama iyi bir dostlukta uzun süre haber alamamak çok önemli olmayabilir, kaldığın yerden devam edersin. Bende de öyle oluyor biraz. Bunun dışında insanlarla konuşmayı ve tanışmayı çok seviyorum. Bazen bana selam vermekten çekinenlere ben selam veriyorum".***

Çalışmalar esnasında koristlerine karşı sertsin ama özel hayatında çok şeker biri olduğunu biliyorum. "***Benimle çalışan insanları aynen benim gibi değerlendiriyorum, belki de ondan. Herkesten her şeyi anında kavramasını bekliyorum. Tahammül sınırım bazen gerçekten çok az, bazen ise tahmin edebileceğinizden daha sabırlıyım".***

Hakkında çok fazla olumlu ve olumsuz şey konuşuluyor. Bunlar seni ivmelendip güçlendiriyor mu? Yoksa hakkaten de canını sıkıyor mu? "***Evet bu her gün artıyor bir de. Çift yönlü. Bir süre sonra, normali buymuş herhalde demeye başlıyor insan. Aslında ben bunu anaokulundan beri yaşıyorum zaten Ezgi. Her zaman 'hakkında fazlaca konuşulan' biri oldum. Yer yer canımı sıkıyor veya hoşuma gidiyor tabii, ama samimi olanları daha gerçek etkiler yaratıyor açıkcası. Galiba burada benim için söylenen şeyin olumlu veya olumsuz olmasından çok samimiyeti benim için önemli. Ve emin ol, içtenlikle, art niyet içermeden yazılmış, çizilmiş, söylenmiş her sözden payıma düşeni ve hayatta işime yarayacak olanları kesinlikle alıyorum. Onu nasıl anlıyorsun dersen eğer, samimiyet kendini fazlaca belli eden bir şey".***

Oluşturduğun gruplar arasında müthiş bir kavram kargaşası var. Bu konuda bir hata mı yapılıyor sence? "***Durumu özetleyecek ve bu oluşumun nasıl ortaya çıktığından bahsedecek olursak eğer, ben 2005 yılında Boğaziçi Üniversitesi Matematik Bölümü'nü kazandım ve BÜMK Jazz Korosu'nda söylemeye başladım. 2007 yılında da koronun şefi oldum. Haziran 2011'de ise, okuldan ayrılmak durumunda kalınca, isim konusunda sıkıntı çektik (ya da tam tersi) ve 2011 kadrosuyla kulüpten ayrılıp, adımızı o kritik ve hassas dönemde en az hasarla 'Boğaziçi Jazz Korosu' yaptık. Kulüpte bu isimde bir koro kalmayınca haliyle orada da bir jazz korosu kuruldu tekrar. Şu an okul bünyesindeki Boğaziçi Üniversitesi Müzik Kulübü Jazz Korosu ile Üniversiteden bağımsız olarak yoluna devam eden Boğaziçi Jazz Korosu (jazz korosu 2011 kadrosu) sıklıkla karıştırılıyor. Bu iki koronun ayrı korolar olduğu konusunda keşke herkes benim kadar hassas olsa... Kimse bu durumları detaylı bilmiyor, bu açıdan büyük problemler yaşıyoruz. 'Boğaziçi' kelimesine gelince, bu ismi tabiri caizse 'markalaştıranlar' da 2007-2011 yılları arası şefliğini benim yürüttüğüm ekipler oldu. Bu yüzden isim konusunda yapılan eleştirilere söyleyecek fazla bir sözümüz yok aslında. Bununla ilgili belki de bir basın açıklaması yapmalıyız. Çünkü insanların karışıklık yaşayıp yanlış konserlere gittiğini bile duyuyoruz".***

3

Bu sene senin ve koronun planları neler? "***Bu yaz zaten çok yoğunuz. Geçen sene Avusturya'da kazandığımız iki Dünya Şampiyonluğu üzerine, yarışmayı düzenleyen İnterkultur'un Nisan ayında yaptığı dünya sıralamalarına göre folklor kategorisinde birinci, dünya genelinde ise en iyi 20 korodan biri olarak açıklandık. Son olarak da Türkiye'de düzenlenen Donizetti Klasik Müzik Ödülleri'nde 'Yılın Korosu' ve 'Yılın Topluluğu' (halk oylaması) seçildik. Bu başarılara başarı katmak için".***

4

23-28 Haziran'da İtalya'da 'La Fabbrica del Canto' Festivali
4-14 Temmuz'da Amerika'da düzenlenen 2012 World Choir Games (Dünya Koro Olimpiyatları) ve
16-21 Ağustos'ta Macaristan'da düzenlenen 'Cantemus' festivalinde Türkiye'yi temsil etmeye hazırlanıyoruz. Ve tabii ki sponsor arıyoruz!

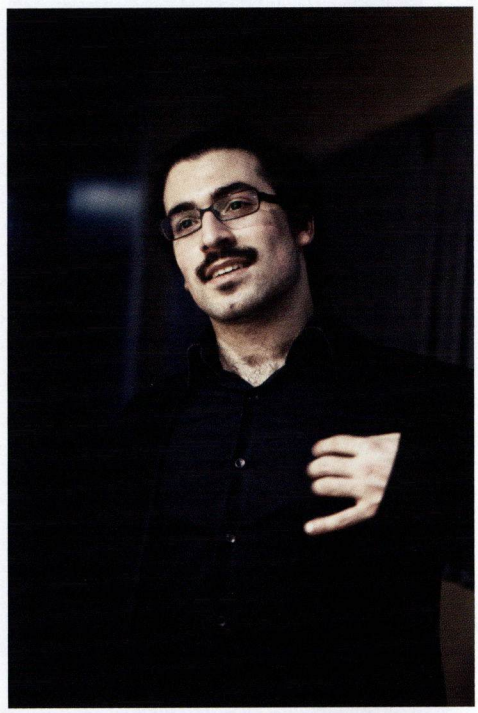

NELER OLACAK

"Jazz'ın Yıldız Haritası"

İKSV CAZ

19. İstanbul Jazz Festivali 3–19 Temmuz 2012

İstanbul Kültür Sanat Vakfı tarafından 19 yıldır düzenlenen İstanbul Jazz Festivali, 15 yıldan bu yana aralıksız destek veren Garanti Bankası'nın sponsorluğunda, bu yıl 3–19 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilecek.

19. İstanbul Jazz Festivali, yaklaşık 50 konser, 300'ü aşkın yerli ve yabancı sanatçıyla Temmuz ayında yine jazz'ın yıldız haritasını İstanbul'a taşıyacak. İstanbul Jazz Festivali konserlerine bu yıl ev sahipliği yapacak 20 mekan arasında, Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi, İstanbul Arkeoloji Müzesi, İstanbul Modern, Salon ve The Marmara Esma Sultan'ın yanı sıra geçen yıl ilk kez bir konser mekanı olarak kullanılarak büyük ilgi gören Bilgi Üniversitesi santralistanbul Kıyı Amfi'nin yanı sıra bu yıl festival kapsamında ilk kez kullanılacak Haliç Kongre Merkezi ve Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müzesi yer alıyor.

19. İstanbul Jazz Festivali'nin programı SALT Galata'da yapılan basın toplantısıyla tanıtıldı.
Basın toplantısının açılış konuşmasını yapan İKSV Yönetim Kurulu Başkanı Bülent Eczacıbaşı konuşmasında "*19. yılında festival, dünyanın dört bir yanından güncel müziğin öncü temsilcilerini İstanbul'da ağırlamanın ötesine geçen bir misyonu yükleniyor. Farklı ülkelerden ve geleneklerden sanatçıları özgün üretimler sergileyecekleri konserlerde bir araya getiriyor, genç jazz müzisyenlerinin gelişimine katkıda bulunuyor. Festival aynı zamanda jazz'ın yeni ufuklarını keşfetmeye yönelik konserler, bu müziğin yarattığı coşkuyu kent sokaklarına taşıyacak etkinlikler düzenliyor. (...) İKSV'nin 40. yılında, İstanbul Jazz Festivali takipçilerinin yakından tanıdığı dünyaca ünlü müzisyen Marcus Miller, İstanbul Jazz Festivali için, Türkiye'den usta müzisyenlerle birlikte 'The İstanbul Project' adlı yeni bir çalışma hazırladı. İzleyiciyle ilk kez festivalimizde buluşacak bu performansın daha sonra birçok ülkede yeniden sergilenmesini umuyoruz. Böylece vakfımızın dünya kültür-sanat birikimine katkıda bulunma yolunda önemli bir adım daha atacağına inanıyoruz*" dedi.

Festivalin Yaşam Boyu Başarı Ödülü Neşet Ruacan'ın...

İstanbul Jazz Festivali'nin bu yılki **Yaşam Boyu Başarı Ödülü** gitar tekniği ve ustalığıyla Türkiye'nin en saygın müzisyenlerinden, Türkiye'de jazz'ın gelişimine en çok emek harcamış isimlerden **Neşet Ruacan**'a takdim edilecek.

1948 İstanbul doğumlu **Neşet Ruacan**, müzik hayatına 10 yaşında, klasik gitar eğitimiyle başladı. 1960'lı yıllarda elektrik gitar çalmaya başlayan **Ruacan**, sonraki dönemde jazz gitara olan ilgisini keşfederek jazz teori dersleri almak üzere İngiltere'ye ve Amerika'ya gitti. Leeds College of Music, Berklee College of Music ve Brooklyn School of Music gibi önde gelen okullarda öğretim gören **Ruacan**, dünya çapında tanınmış sanatçılarla birlikte jazz müzisyeni ve stüdyo gitaristi olarak yüzlerce stüdyo kaydına imza attı. Sanatçı 1985'te katıldığı ve 1996'dan bu yana şefliği yaptığı TRT İstanbul Radyosu Jazz Orkestrası'ndan bu yıl emekli oldu. **Neşet Ruacan**, gerek verdiği konserler gerekse şefliğini yürüttüğü **TRT Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası**'yla Türkiye'deki jazz müzik hayatına çok önemli katkılarda bulundu.

Neşet Ruacan'a ödülü festivalin, **3 Temmuz Salı** akşamı **The Marmara Esma Sultan**'da gerçekleştirilen **açılış töreninde** takdim edildi.

Festival Programında Neler Var?

Jazz'ın Yıldız Ekibi 16 Sene Sonunda İstanbul'da: Keith Jarrett, Gary Peacock, Jack DeJohnette

Yaşayan en önemli jazz piyanistlerinden, Amerikalı besteci ve müzisyen **Keith**

Keith Jarrett Trio

Jarrett, yıldız ekibiyle **18 Temmuz Çarşamba** akşamı İstanbul Jazz Festivali'nde! Muhteşem doğaçlamaları ile jazz standartları ve klasik müzik eserlerine getirdiği benzersiz yorumuyla tanınan **Keith Jarrett**, 1996 yılında 3. İstanbul Jazz Festivali'nde verdiği konserden sonra ilk kez yine festival için İstanbul'da. **Keith Jarrett**, 1996'da birlikte çaldığı efsane ekip **Jack DeJohnette** ve **Gary Peacock** ile birlikte **saat 20.00**'de **Haliç Kongre Merkezi'nde** sahneye çıkacak.

Müziğinde sadece klasik jazz ile sınırlı kalmayarak, Batı klasik müziği, gospel, blues ve etnik halk ezgilerinden de yararlanan **Jarrett**, 1968'den 70'li yılların sonuna dek solo albümler yayımladı ve konserler verdi. Miles Davis'in 5 albümünde birlikte çalıştığı usta piyanist, 1983 yılından bu yana **Jack DeJohnette** ve **Gary Peacock** ile birlikte pek çok önemli kayda imza attı. 'Standards Trio' ismini alan üçlünün bir araya gelerek kaydettikleri *Standards Volume 1*, *Standards Volume 2* ve *Changes* büyük başarılar elde etti ve üçlü 25 yıldır jazz müziğinin en önemli, en çok albüm çıkaran ve en çok turlayan gruplarından biri oldu. Bugüne kadar birlikte beş kez Grammy adayı olan üçlü, aralarında *Downbeat* ve *Jazz Times* dergilerinin "En İyi Akustik Jazz Grubu" ödülü de bulunmak üzere dünyanın dört bir yanında birçok ödülün de sahibi.
Top of Form
Bottom of Form

Tünel Şenliği Müziğin Coşkusunu Kentin Sokaklarına Taşımaya Devam Ediyor

Festival kapsamında bu yıl üçüncü kez gerçekleştirilecek **Tünel Şenliği** müzikseverlere "**festival içinde festival**" sunmaya devam edecek. Farklı mekânlarda ve açık hava sahnelerinde düzenlenecek birçok konser, etkinlik ve atölye çalışmasıyla müziğin coşkusunu kentin kültür-sanat yaşamının nabzının attığı Tünel-Galata-Şişhane hattına yayan **Tünel Şenliği**, bu yıl da festivalin ilk hafta sonunda önde gelen sanatçı ve topluluklara ev sahipliği yapacak.

Coca Cola ve **Vodafone Freezone eş sponsorluğu**, **Beyoğlu Belediyesi işbirliğiyle 7 Temmuz Cumartesi** günü **saat 18.00**'de başlayacak şenlik, Beyoğlu ve Galata bölgesinde sokaklarda ve değişik mekanlarda konserler, atölye çalışmaları, özel sergiler ve ikramlarla gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam edecek. Tünel Şenliği'nin ayrıntılı programı, etkinlik haritası üzerinden takip edilebilecek.

Galata ve **Tünel**'de kurulacak **iki ana sahnedeki** ücretsiz konserlerle bütün bölgede bir festival atmosferi yaşanırken gece boyunca seyirciler değişik mekanlar ve sahneler arasında mekik dokuyarak, birbirinden farklı etkinliklere katılacaklar. **Salon**, **Nardis Jazz Club**, **SALT Beyoğlu**, **Alt**, **Pera Palace Oteli Balo Salonu**, **Beyoğlu Belediyesi Gençlik Merkezi** gibi Beyoğlu bölgesinin renkli mekanlarında gece boyunca sahne alacak sanatçılar arasında **Ferit Odman**, **Mehmet İkiz**, **Phronesis**, **Jo Stance**, **Jülide Özçelik**, **Gevende**, **Daniel Zamir** ile Hollanda ve Türkiye diplomatik ilişkilerinin 400. yılı kutlamaları kapsamında festivale konuk olacak **Eric Vloeimans**, **New Cool**

Jo Stance

Collective, **Lefties Soul Connection**, **Jungle By Night** ve **Ntjam Rosie** de bulunuyor. Şenliğin en özel mekanlarından, sınırsız biletle girilebilecek Hollanda Konsolosluğu bahçesi de etkinliğe renk katacak.

Müziğin Yeni Ufukları "Jazz İçin Tuhaf Bir Yer"De:
Magnus Öström, Bugge Wesseltoft, Erık Truffaz, İlhan Erşahin, Joaquın "Joe" Claussell Ve Nınety Mıles Sakıp Sabancı Müzesi'nde

Her yıl etkileyici programı ile olduğu kadar,

sıra dışı mekan seçimleri ve farklı etkinlikleri ile gündeme gelen İstanbul Jazz Festivali, geçen yıl başladığı "**Strange Place for Jazz**" / "**Jazz İçin Tuhaf Bir Yer**" etkinliğine bu yıl yeni bir mekanda hayat veriyor.
Adını ünlü jazz topluluğu E.S.T'ye ait bir albümden (*Strange Place For Snow*) alan "**Strange Place for Jazz – Jazz için Tuhaf Bir Yer**", bu yıl **14 Temmuz Cumartesi** akşamı Emirgan'daki **Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müzesi**'nde **Volvo Car Türkiye sponsorluğunda** gerçekleştirilecek. Saat 20.00'de başlayacak gecede, yenilikçi ve yaratıcı projeleri ile jazz müziğine yeni ufuklar kazandıran dünyaca tanınmış gruplar arka arkaya sahne alacak.

Gecenin ilk topluluğu, Avrupa jazz'ının en önemli topluluklarından olan E.S.T.

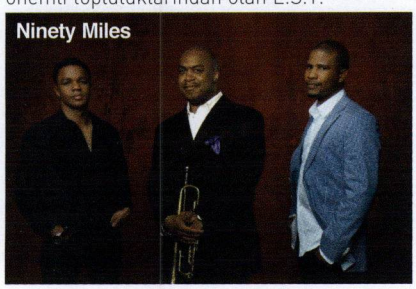

grubunun kurucularından perküsyoncu **Magnus Öström**'ün kendi adını taşıyan yeni grubu olacak. Sonrasında kadrosunda **Stefon Harris**, **David Sanchez** ve **Nicholas Payton** gibi üç usta jazz'cının yer aldığı **Ninety Miles**'ın vereceği konserle devam edecek gecenin kapanışını ise, Norveç'in yaratıcı elektronik-jazz müzisyenlerinden **Bugge Wesseltoft** ve "arkadaşları" **Erik Truffaz**, **İlhan Erşahin ve Joaquin "Joe" Claussell**'in vereceği konserle tamamlanacak. Üç konserin bir arada gerçekleşeceği bu gece Boğaz kıyısında essiz bir konumda yer alan **Sakıp Sabancı Müzesi**'nin güzel atmosferinde gerçekleşecek. Müzikseverler için son dönemlerin en ilginç ve etkin topluluklarını dinleme veya keşfetme imkanı sağlayan, unutulmayacak bir gece olmaya aday.

GÜNCEL MÜZİĞİN EFSANELERİ VE JAZZ'IN YILDIZLARI, AÇIK HAVA SAHNESİ'NDE

İKSV'nin 40. Yılında Marcus Miller Ve Arkadaşlarından Festivale Özel Bir Prömiyer: "The Istanbul Project"

Festival izleyicisi tarafından yakından takip edilen dünyaca ünlü müzisyen **Marcus Miller**, **İKSV'nin kuruluşunun 40. yılında** özel bir projeye imza atacak. **Marcus Miller**'ın İstanbul Jazz Festivali'nin siparişi üzerine bestelediği son eseri, **"The Istanbul Project"**in **dünya prömiyeri**, Türkiye'den değerli müzisyenlerin de katılımıyla, **5 Temmuz Perşembe** günü **Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**'nde **saat 21.00**'de gerçekleştirilecek. İstanbul Jazz Festivali'nin eser siparişi vererek, dünya yıldızları ile Türkiye'den sanatçıların

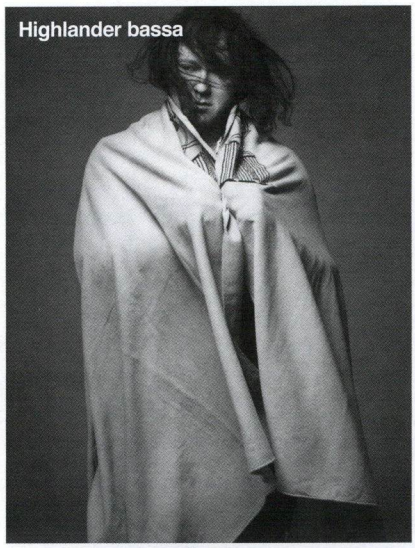

buluşturacağı prömiyerler serisi önümüzdeki yıllarda da devam edecek.

Marcus Miller'a bu konserde Türkiye'den önde gelen klarinet virtüözlerinden **Hüsnü Şenlendirici**, vurmalı çalgılar ustası **Burhan Öcal**, en basit ritimleri çarpıcı bir anlatıma dönüştüren usta sanatçı **Okay Temiz** (vurmalı çalgılar), ülkenin yetiştirdiği en iyi jazz trompet sanatçılarından **İmer Demirer** (trompet) ve kendine has tekniği ve ileri seviyedeki müzikal bilgisiyle gitar virtüözü **Bilal Karaman** (gitar) eşlik edecek. Ekibin diğer üyeleri ise üstün yetenekleri sebebiyle **Marcus Miller** tarafından desteklenen genç müzisyenler **Louis Cato** (davul), ve **Alex Han**'ın (saksofon), yanı sıra Miller'ın üyesi olduğu bir başka topluluk SMV ile birlikte birçok konser veren önemli müzisyen **Federico Gonzalez Peña** (tuşlu çalgılar).

Antony And The Johnsons, 39 Kişilik Filarmonia İstanbul Orkestrası'yla Bir Kez Daha Festivalin Konuğu Oluyor

Günümüzün en önemli seslerinden, çok yönlü sanatçı **Antony Hegarty**, çok özel bir proje için İstanbul'a geliyor. 2007 yılında yine İstanbul Jazz Festivali'nin konuğu olarak tarihi Şan Tiyatrosu'nda hafızalardan silinmeyen bir konser veren **Antony and the Johnsons**, dinleyicileriyle bu kez 39 kişilik **Filarmonia İstanbul Orkestrası** ile birlikte **Açık Hava**'da buluşacak.

Antony and the Johnsons, **9 Temmuz Pazartesi** akşamı **saat 21.00**'de **Açık Hava Sahnesi'nde** düzenlenecek olan "**Cut the World**" konserinde bugüne kadar yayımlanmış dört albümünden seçme şarkılarının Nico Muhly, Rob Moose ve Maxim Moston tarafından yapılan senfonik aranjmanlarını Anthony Weeden yönetimindeki **Filarmonia İstanbul** eşliğinde seslendirecek.

Müzik topluluğuyla birlikte adını ilk kez 1998 yılında duyuran **Antony and the Johnsons**, 2005 yılında yayımladıkları *I Am A Bird Now* adlı albümleriyle Mercury Ödülü'nü kazandı. 2009 yılında yayımlanan *The Crying Light* eleştirmenlerden büyük takdir toplarken,

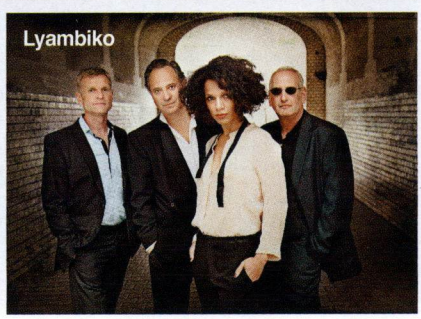

2010'da yayımlanan *Swanlights* için beş yıldız veren *The Sun* **Antony**'i "yaşayan en büyük seslerden biri" olarak tanımladı. Birlikte müzik yaptığı isimler arasında Björk, Boy George, Yoko Ono, Laurie Anderson, CocoRosie ve Lou Reed gibi isimler olan **Antony Hegarty**, 2008 yılından bu yana Londra Senfoni Orkestrası, Brooklyn Senfoni Orkestrası ve Sidney Oda Orkestrası gibi dünyanın önemli orkestraları ile de konserler verdi. **Antony Hegarty**, yalnızca müzik dünyasının gördüğü en güzel seslerden olmanın yanı sıra Belçika'da Palais Des Beaux Arts'ta, Londra'daki Isis Gallery'de ve Milano'daki Triennale'de eserleri sergilemiş görsel sanatçı kimliğiyle de tanınıyor.

Neo-Soul'un Kraliçesi Erykah Badu İlk Kez İstanbul'da

Uzun zamandır beklenen bir ilk, 19. İstanbul Jazz Festivali kapsamında gerçekleşecek. "Neo-Soul'un kraliçesi", dört Grammy sahibi **Erykah Badu**, etkileyici sahne performansı, eklektik müzik arzı, derin, renkli ve özgün sesiyle **Matraş sponsorluğunda 13 Temmuz Cuma akşamı saat 21.00**'de **Açık Hava Sahnesi**'nde ilk kez İstanbullu hayranlarının karşısında olacak.

İlk albümü *Baduizm*'i 1997 yılında yayımlayan ve bu kaydıyla Billie Holliday ile kıyaslanan **Badu**, yıllar içerisinde soul, neo soul, RnB ve hip hop türlerini harmanladığı kendine özgü müzik tarzını oluşturdu. *On&On* ile "En İyi R n B Performansı" dalında Grammy almayı başaran **Badu** ikinci albümü *Mama's Gun*'ı 2000 yılında yayımladı; bu kez de "Bag Lady" isimli şarkısı ile iki Grammy ödülüne aday gösterildi. Dördüncü Grammy'sini *Brown Sugar* filminin müziğindeki "Love of My Life" şarkısı ile 2003 yılında aldı. Aynı yıl üç senelik bir aradan sonra *Worldwide Underground*"u yayımladı. 2008 yılında yayımladığı ve Irak Savaşı'nın başladığı döneme denk gelen *New Amerykah Part One: 4th World War*'u 2010 yılında yayımladığı *New Amerykah Part Two: Return Of The Ankh* takip etti.

Besteci, albüm yapımcısı, oyuncu, aktivist ve moda ikonu kimliğiyle de adından söz ettiren sanatçı, 2003 yılında kurduğu kar amacı gütmeyen kuruluşu B.L.I.N.D (Beautiful Love Incorporated Non-Profit Development) ile sosyal, kültürel ve ekonomik konularda yardım çalışmaları düzenliyor.

Grammy'li Esperanza Spalding Ve Jazz Vokalin Parlayan Yıldızı Lyambiko Aynı Sahnede

Açılışını jazz standartları ve özgün besteleri,

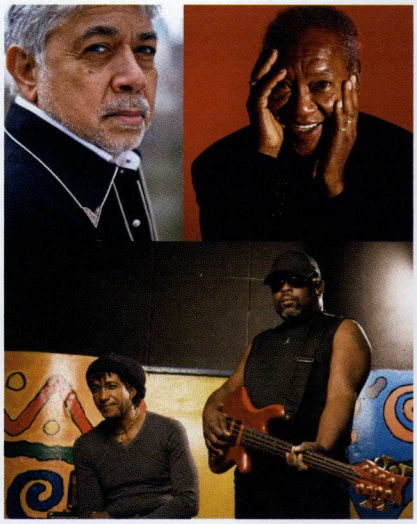

ipeksi vokaliyle seslendiren **Lyambiko**'nun yapacağı konserin ikinci yarısında kontrbasın genç dahisi, vokalist ve besteci **Esperanza Spalding** sahneye gelecek. Bu mükemmel jazz gecesi **16 Temmuz Pazartesi** akşamı **saat 21.00**'de **Harbiye Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi**'nde gerçekleştirilecek.

Gecenin açılışını yapacak, 2003 yılında

Sharon Jones

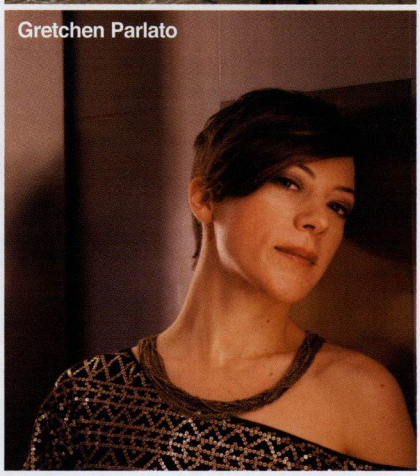
Gretchen Parlato

Boston Globe tarafından "Jazz müziğinin uzun zamandır gördüğü en büyük vokal" olarak nitelendirilen **Lyambiko**, Echo Jazz 2011'de de yılın en iyi kadın şarkıcısı seçildi. **Lyambiko**'ya piyanoda Marque Lowenthal, bas gitarda usta basçı Robin Draganic ve davulda Heinrich Koebberling eşlik edecek.

12 kişilik zengin bir orkestrayla izleyicilerin karşısına çıkacak **Esperanza Spalding**, 2011 yılının Grammy Müzik ödüllerinde " Yılın En İyi Çıkış Yapan Sanatçısı" ödülünü kazanarak, bu dalda ödül kazanan ilk jazz sanatçısı unvanını da elde etti. **Spalding** hem Oscar ödüllerinde hem de Nobel Barış Ödül Töreni'nde sahneye çıkmıştı.

Rock Müziğin Efsane İsmi Morrissey'den Açık Hava'da Unutulmayacak Bir Konser

İngiliz alternatif müziğinin ikonlarından, efsanevi topluluk The Smiths'in kurucusu, duyarlı ve protest şarkıların söz yazarı **Morrissey**, vereceği konserle festivalin muhteşem finalini gerçekleştirecek. Şiirsel şarkı sözlerinin yanı sıra, güçlü sahne karizması ile İngiltere ve Amerika'da olduğu kadar ülkemizde de geniş bir hayran kitlesine sahip olan sanatçı **19 Temmuz Perşembe akşamı saat 21.00'da Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi'**nde İstanbullu müzikseverlerle buluşacak. Konserin açılışını ise genç ozan şarkıcı **Kristeen Young** yapacak.

Morrissey, ismini ilk kez 1980'lerde, kurucusu ve vokalisti olduğu ünlü İngiliz alternatif rock müzik grubu **The Smiths** ile duyurdu. Gruptan ayrılmasını takiben solo kariyerine başladı. Bugüne kadar *Vauxhall & I, You Are The Quarry, Ringleader Of The Tormentors, Years Of Refusal* gibi albümlerle solo kariyerine başarı üstüne başarıyla devam eden sanatçı "Everyday Is Like Sunday," "The More You Ignore Me, The Closer I Get," "Let Me Kiss You," "First Of The Gang" ve "You Have Killed Me" gibi hitlere de imza attı. Radiohead, Jeff Buckley gibi müzik efsanelerinin de örnek aldıklarını söyledikleri **Morrissey**, *Rolling Stones* dergisinin yaptığı gelmiş geçmiş en iyi 100 şarkıcı listesinde yer alıyor.

Festival, Bu Sene De Kıyı Amfi'de

Caro Emerald'dan Bossa Nova, Jazz Ve Mambo Dolu Bir Gece

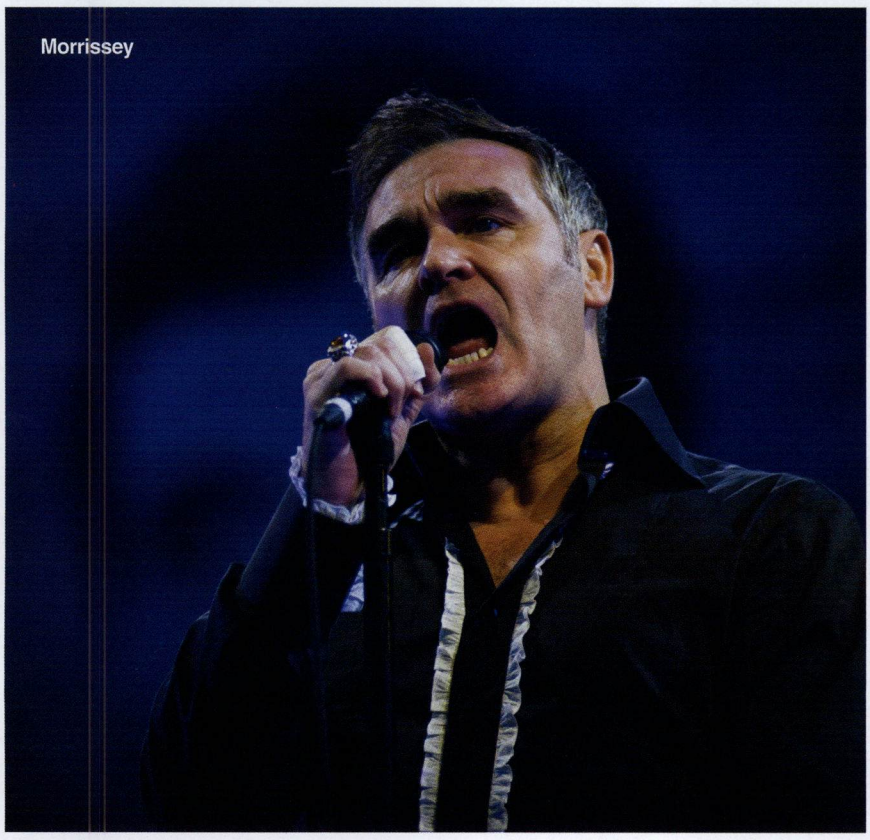
Morrissey

Abu Nawas

Hollanda'nın en başarılı şarkıcılarından **Caro Emerald** samba, jazz, bossa nova ve mambo türlerini birleştiren, 40'lı ve 50'li yılların filmleri ve müziğini harmanlayan sıcak ve hayat dolu şarkılarıyla festivalin bu seneki konuklarından. **Caro Emerald**, birbirinden göz alıcı sekiz müzisyenle birlikte **10 Temmuz Salı** günü **saat 21.00**'de Bilgi Üniversitesi **santralistanbul Kıyı Amfi**'de olacak.

2010 yılında yayımladığı 40'lı ve 50'li yılların tınıları ile harmanlanmış olan albümü *Deleted Scenes From The Cutting Room Floor* ile sadece Avrupa'da bir milyonu aşkın albüm satışı yakalayan **Caro Emerald**, Hollanda müzik listelerinin bir numarasında 30 hafta boyunca kalan "Back It Up" ve "A Night Like This" gibi hit şarkılarıyla hem Avrupa'da hem de Türkiye'de geniş bir dinleyici kitlesi edindi.

Muhteşem Sahne Performansıyla Sharon Jones & The Dap Kings İlk Kez İstanbul'da

Soul ve funk'ın efsanevi ismi, James Brown'ın en önemli mirasçısı, Mark Ronson ve Amy Winehouse gibi sanatçıların temsil ettiği sound'un öncüsü **Sharon Jones**, birlikte muhteşem sahne performanslarını gerçekleştirdiği grubu **The Dap-Kings** ile İstanbul'u hareketlendirecek. **17 Temmuz Salı** akşamı **saat 21.00**'de **santralistanbul Kıyı Amfi** sahnesinde olacak olan **Sharon Jones & The Dap Kings** coşkulu ve dans dolu bir gecede ilk kez İstanbullu hayranlarıyla buluşacak.

2002 yılında kurulan New Yorklu **soul**, **funk** ve **R&B** grubu **Sharon Jones & The Dap Kings**'in güçlü vokali **Sharon Jones**, üstadı James Brown ile aynı topraklardan, Augusta, Carolina'dan geliyor. 80'lerin ünlü klasik Soul grupları Soul Providers and the Mighty Imperials'ın üyelerinden kurulan **The Dap Kings** ise soul müziğin en revaçta olduğu 70'li ve 80'li yılların en derin savunucuları.

Soul müziğe tutkularını peş peşe çıkardıkları Naturally (2005) ve kendilerine büyük bir hayran kitlesi edindiren 100 Days, 100 Nights (2007) gibi başarılı albümleri ile gösteren **Sharon Jones & The Dap Kings**, 2010 yılında *I Learned the Hard Way*'i yayımladı. En iyi film dalında Oscar ve Golden Globe adayı olan *Up in the Air* filminin müziğinde yeniden yorumladıkları Woody Gurthie şarkısı "This Land Is Your Land" ile büyük ses getirdi. Bugüne kadar dünyanın birçok festivalinde sayısız konser veren ekip, "soul" kardeşleri Prince'in birçok konserinde de sahneye enerji kattı. Ekibin, geçtiğimiz sene yayınladığı canlı konser kayıdı *Soul Time!* tüm eleştirmenlerden tam not aldı.

Jamaika'nın Reggae Efsaneleri The Marmara Esma Sultan'da

Jamaika'nın bağımsızlığının 50. yılında gerçekleştirilen bu özel proje ülkenin efsane isimleri **Ernest Ranglin**, **Monty Alexander**, **Sly & Robbie** ve Jamaika kökenli İngiliz reggae sanatçısı **Bitty McLean** 4 Temmuz Çarşamba akşamı **saat 21.00**'de **DHL sponsorluğunda The Marmara Esma Sultan**'ın etkileyici atmosferinde bir araya getirecek.

1950'li yıllarda ska türüne şekil veren en önemli isim olan ve Avrupa festivallerinde fırtına gibi esen gitar virtüözü **Ernest Ranglin**, elli yıllık kariyerinde Amerikan jazz'ı, halk şarkıları ve Jamaika'nın müziğini aynı potada etkileyici bir biçimde eriten ve ülke müziğinin büyükelçisi kabul edilen **Monty Alexander** ve Jamaika'nın önde gelen reggae ekiplerinden **Sly & Robbie**'nin liderleri, bugüne kadar 200 bin kayıtta yapımcı ya da müzisyen olarak yer alan davulcu Sly Dunbar ile basçı Robbie Shakespeare aynı sahnede buluşacak. Topluluğa vokallerde Jamaika kökenli İngiliz reggae sanatçısı **Bitty McLean** eşlik edecek.

Arkeoloji Müzesi Bahçesi'nde Özel Jazz Projeleri

Kuşağının En İyi Trompetçilerinden Till Brönner'le Jazz Dolu Bir Gece

Almanya'nın en çok satan jazz albümlerine imza atan, kuşağının en iyi trompetçilerinden **Till Brönner 6 Temmuz Cuma** günü **saat 21.00**'de **Arkeoloji Müzesi**'nde İstanbullu jazz severlerle birlikte olacak

İlk albümü *Generations of Jazz*'ı 22 yaşında yayımlayan **Till Brönner**, 20 yıllık müzik kariyerine birçok albüm, film müziği ve ödül sığdırmayı başardı. Yalnız müzisyenliği ile değil, sesi ve sahne şovuyla da adından söz ettiren **Till Brönner** 2004 yılında yayımladığı *That Summer* albümü ile Alman Pop listelerinde 16. sıraya yükselerek Almanya'da tüm zamanların en çok albüm satan jazz sanatçısı unvanını da elde etti.

Trompet çalmanın ve şarkı söylemenin yanı sıra prodüktörlük de yapan **Brönner**, 2008 yılında yapımcısı olduğu bass-bariton Thomas Quasthoff'ın albümü ile Grammy Müzik Ödüllerine aday oldu. İkinci Grammy Müzik Ödülü adaylığını ise, Take 6 grubunun *The Standard* albümündeki solosu ile 'En iyi Enstrümantal Jazz Solosu' dalında aldı. Dave Brubeck, James Moody, Natalie Cole ve Tony Bennett gibi jazzın önde gelen isimleriyle aynı sahneyi paylaşan **Brönner**, Almanya'nın en prestijli müzik ödüllerden Echo Award'ı da beş kez kazandı.

Uluslararası Jazz Festivallerinin Yeni Yıldızları Gretchen Parlato Ve Ambrose Akinmusire Festivalde

İkinci albümü *When The Heart Emerges Glistening*'i ünlü **Blue Note** plak şirketinden yayımlayan **Ambrose Akinmusire** ve onun ardından tutkulu ve berrak sesiyle modern jazz'ın en yaratıcı genç yorumcularından, besteci ve söz yazarı **Gretchen Parlato**, **Passion Travel sponsorluğunda 11 Temmuz Çarşamba** akşamı **saat 20.45'te Arkeoloji Müzesi** sahnesinde dinleyenlere her yönüyle jazzın ruhunu yansıtacak bir gece yaşatacak.

The Los Angeles Times'ın 2011 yılında izlenmesi gereken isimler listesinde gösterdiği **Ambrose Akinmusire** günümüzün en önemli trompetçilerinden biri kabul ediliyor. 2009 yılında yayımladığı *In a Dream* Billboard dergisi tarafından "en büyüleyici jazz albümü" seçilen **Gretchen Parlato**'nun en önemli özelliği ise benzersiz sesini bir enstrüman gibi kullanabilmesi. Vokalliğinin yanı sıra şarkı sözlerini de kendi yazan **Parlato**; Wayne Shorter gibi önemli müzisyenlerin bestelerine de sözler yazarak onları yeniden yorumluyor.
Çıkışta olan yeteneklere üye festivallerde yer alma imkanını veren **Uluslararası Jazz Festivalleri Birliği'nin (IJFO)** düzenlediği "**Talent Opportunity Program**" kapsamında ve **Passion Travel sponsorluğunda** düzenlenecek konser, isimlerini şimdiden geniş kitlelere duyurmaya başlayan, "geleceğin Norah Jones'ları, Joshua Redman'ları" olma yolunda ilerleyen "**genç usta**"ları gecikmeden tanımak için eşsiz bir fırsat olacak.

Kuzey jazz'ının ünlü ismi Lars Danielsson yeni albümü "Liberetto" ile festivalde

Kuzey jazz'ının en önemli isimlerinden ünlü kontrbasçı **Lars Danielsson** festivalin bu yılki konukları arasında. **Türk Pirelli sponsorluğunda** düzenlenen bu konser **12 Temmuz Perşembe** akşamı **saat 21.00**'de **Arkeoloji Müzesi**'nde gerçekleşecek. Lirik yorumlarla güçlü ve nefes kesici bir virtüözlüğü bir araya getiren **Lars Danielsson**'un Anadolu ezgilerinden izler taşıyan son albümü ***Liberetto*** sonrasında İstanbul'da vereceği konserde kendisine ünlü Fransız piyanist **Yaron Herman** ve **Magnus Öström** de eşlik edecek.

Lars Danielsson, 18 yıl birlikte çaldığı ve kendi adı ile anılan 'Lars Danielsson Quartet' ile birçok başarılı esere ve albüme imza attı. **Danielsson** kendi grubunun yanı sıra Randy ve Michael Brecker, John Scofield, Jack DeJohnette, Mike Stern, Billy Hart, Charles Lloyd, Terri Lyne Carrington ve Dave Kikosk gibi isimlerle de çalıştı. Halen ünlü perküsyoncu Trilok Gurtu ile birlikte de çalan Danielsson, jazz repertuarına kattığı *Libera me, Melange Bleu* gibi önemli albümlerine 2012 yılında ***Liberetto***'yu ekledi. **Danielsson** Anadolu ezgilerinden izler taşıyan ***Liberetto***'da bir araya getirdiği çeşitli kültürlerin ve müzisyenlerin farklı seslerini etkileyici bir bütünsellikle harmanlıyor.

"Ustalarla Buluşmalar" Dhafer Yousse, 'Dance Of The Invvisible Dervishes' Adlı Projesinde, Hüsnü Şenlendirici Ve Aytaç Doğan'la Aynı Sahnede

İstanbul Jazz Festivali kapsamında 2006 yılından bu yana İstanbul'un tarihi mekanlarında düzenlenen ve dünyaca ünlü sanatçıları, yeni ve özgün üretimler sergilemek üzere bir araya getiren "**Ustalarla Buluşmalar**" konserleri bu yıl yine özel bir projeyle devam ediyor.

19 Temmuz Perşembe akşamı, **saat 21.00**'de **İstanbul Arkeoloji Müzesi**'nde gerçekleştirilecek konserde, Tunus avangart müzik sahnesinin en önemli isimlerinden, bugüne dek Bugge Wesseltoft'tan Omar Sosa'ya dek birçok usta isimle düetlere imza atan, udi, besteci ve vokalist **Dhafer Youssef**, **"Dance of the Invisible Dervishes"** adını taşıyan konserde, kendi deyimiyle "İstanbul'a aşkını ilan edecek."

Gecede **Dhafer Youssef**'a, kendi jenerasyonunun en önemli piyanistleri arasında kabul edilen **Kristjan Randalu** (piyano), Norveç'in en önde gelen gitaristi **Eivind Aarset** (gitar), bas virtüözlüğünün yanı sıra besteci, aranjör ve eğitimciliğiyle öne çıkan **Chris Jennings** (bas) ve dünyanın adı en önemli vurmalı çalgılar virtüözleri arasında sayılan Amerikalı **Marilyn Mazur** eşlik edecek. Türkiye'de klarinet denince akla gelen ilk isim olan, yerel müziği yurtdışına taşıyan isimlerden **Hüsnü Şenlendirici** ve mükemmel tekniği ve kompozisyonlarıyla dünya çapında tanınan kanun ustası **Aytaç Doğan** da ayrıca projeye eşlik edecek.

İSTANBUL MODERN'DE "YENİ OZANLAR"

"Yeni Ozanlar"ın Bu Yılki Konuğu The Dears, İlk Türkiye Konseriyle Festivalde

Kanadalı indie rock grubu **The Dears**, "**Yeni Ozanlar**" serisinin konuğu olarak ilk kez İstanbul'a geliyor**. 12 Temmuz Perşembe** akşamı **saat 21.00**'de başlayacak konserde **The Dears**, **İstanbul Modern**'in avlusunu bir açık hava şölenine çevirecek.

6 kişilik grubun üyeleri, vokal ve gitardaki **Murray Lightburn**, klaviyede **Natalia Yanchak** ve **Robert Benvie**, gitarist **Patrick Krief**, bas gitarist **Roberto Arquilla** ve perküsyoncu **Jeff Luciani**'den oluşuyor. **The Dears**'in zaman zaman kabareye varan sahne şovuyla bu konser, kaçırılmaması gereken bir gece vaat ediyor.

The Dears

Özan şarkıcı ve grubun vokali olan **Murray Lightburn**'un liderliğinde kurulan topluluk indie rock ve pop'ı bir araya getiren etkileyici müzikleri ve "Omega Dog," "You And I Are A Gang Of Losers," "Hate Then Love" gibi liste başı şarkılarıyla dünya çapında sadık bir dinleyici kitlesi edindi**.** 2003 yılında yayımladıkları ikinci albümleri olan *No Cities Left* ile *NME* tarafından "son zamanlarda çıkan en iyi grup" olarak tanımlanan **The Dears**, 2006 yılında üçüncü albümlerini kaydetmeye başlayana kadar dünyayı turladı. Sloan, The Tragically Hip, Keane, The Secret Machines ve Morrissey gibi çok önemli sanatçı ve gruplar ile birlikte dünya turuna çıkan **The Dears**, 2007 yılında yayımladıkları 4. albümleri *Gang of Losers* ile 2007 Polaris Music Ödülü'ne aday oldu. **The Dears** 2011 yılında yayımladıkları son albümleri *Degeneration Street* ile de Polaris Music 2011 listesine girmeyi yine başardı.

European Jazz Club Geceleri Salon'da Devam Ediyor

Festivalde Türkiye jazz sahnesinin başarılı isimlerini Avrupalı ustalarla özel projelerde buluşturan "**European Jazz Club**" serisi festival boyunca **Salon**'da devam edecek ve konserler **saat 22.30**'da başlayacak.

European Jazz Club konserleri kapsamında **09 Temmuz Pazartesi** akşamı **Baki Duyarlar Quartet feat. Eric Vloeimans**, **10 Temmuz Salı** akşamı **Oğuz Büyükberber feat. Simon Nabatov**, **Wolter Wierbos & Tobias Klein**, **11 Temmuz Çarşamba** akşamı **Bilal Karaman feat. Lars Danielsson** ve **17 Temmuz Salı** akşamı **Ayşe Gencer Band feat. Dimitri Baevsky'in** konserleri yer alıyor. **Tamer Temel** ve **Yahya Dai** konserlerinin tarihleri ise daha sonra açıklanacak.

"Genç Jazz" Konserleri"

Son dokuz yıldır genç jazz müzisyen ve topluluklarına İstanbul Jazz Festivali programında yer alabilecekleri bir platform oluşturan "**Genç Jazz**" **Konserler Dizisi**, bu yıl da devam ediyor.
Bu yıl **onuncu kez** düzenlenen Genç Jazz konserleri **7 Temmuz Cumartesi** günü gerçekleştirilecek **Tünel Şenliği** kapsamında ücretsiz olarak izlenebilecek.

"**Genç Jazz**" **Konserler Dizisi**'ne katılacak gruplar, **Salon**'da yapılacak değerlendirme konseri ile belirlenecek. **27 Mayıs Pazar** günü **13.00**'de başlayacak ve ücretsiz olarak gerçekleştirilecek **Genç Jazz Değerlendirme Konseri**'ne tüm jazz severler davetli. Festival kapsamında gerçekleştirilecek Genç Jazz konserlerine katılacak grupları seçecek olan kurul, **Hülya Tunçağ**, **Kerem Görsev**, **Önder Focan**, **Pelin Opcin**, **Sevin Okyay**, **Elif Çağlar** ve **Ferit Odman**'dan oluşuyor.

"**Genç Jazz**" **Konserler Dizisi**ne **9 yıl** içerisinde **100'ün üzerinde** jazz sanatçısı ve topluluk başvurdu ve **30'un üstünde** dünyaca ünlü jazz sanatçılarıyla aynı festivalde yer alma imkanı sağlandı.

Nardıs Jazz Club'da Festivale Paralel Konserler

İstanbul'un sevilen jazz kulüplerinden **Nardis Jazz Club** bu yıl festival heyecanına, festivale paralel olarak düzenleyeceği konserlerle dahil olacak. **Nardis**'te festival süresince tarihleri arasında Türkiye jazz sahnesinin önemli isimleri konser verecek.

Magnus Östrom

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Esperanza Spalding; yılın en başarılı jazz müzisyeni

Sevim Yolaçtı

İstanbul Jazz Festivali, 19. yılında çok iyi bir kadroyla jazz dinleyicilerinin karşısında. Hatta benim uzun süredir canlı izlemeyi beklediğim Keith Jarrett Trio'nun İstanbul'a gelecek olması, eminim ki benim gibi tüm jazz severleri de heyecanlandırmıştır. Ancak, kuşkusuz festivalin en dikkat çeken, en değerli isimlerinden biri de benim de hayranlıkla izlediğim ve dinlediğim Esperanza Spalding.

Esperanza Spalding, günümüzde jazz dünyasının parlayan yıldızlarından biri. Virtüöz seviyesindeki bas tekniğinin ve pürüssüz vokalinin yanı sıra, bestecilik ve liderlik de yapan Spalding, henüz 28 yaşında olmasına rağmen, defalarca dünya turnesine çıktı, dünyanın en önemli konser salonlarında çaldı ve kendi liderliğinde 4 albüm kaydetti. Spalding, geçtiğimiz yıl hem kendi kariyeri açısından, hem de jazz dünyası adına bir ilki gerçekleştirdi; tüm dünyada genç kızların sevgilisi olan Justin Bieber'in ve İngiliz grup Florence & The Machine'in de aday olduğu "Yılın En İyi Çıkış Yapan Sanatçısı" dalında Grammy Ödülü'nü kazandı (hatta kendilerine Beliebers adı veren Justin Bieber fanatikleri, sosyal medyada Spalding'i mesaj ve tweet yağmuru altına tuttular ve 2012'de Bieber'in tekrar aday gösterilmesi için çok büyük bir kampanya yaptılar).

Spalding, bu yıl ayrıca Beyaz Saray'da Obama ailesinin karşısında, Akademi Ödülleri gecesinde ve Oslo'daki Nobel Barış Ödülleri'nde birer konser verdi; hem müziğiyle, hem de ülkemiz magazin basınının kullandığı tabirle, 'sempatik tavırlarıyla' jazz dünyasının dışında da kendine bir hayran kitlesi edindi. En son albümü *Radio Music Society* ile İstanbul Jazz Festivali'ne konuk olan Spalding, Türkiye'de ilk defa bu projesini seslendirecek. 16 Temmuz akşamı Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde sahne alacak olan sanatçıya, *Radio Music Society* turnesinde birlikte çaldığı, kalabalık bir topluluk eşlik edecek.

Tarihte, bazı müzisyenlerin jazz'ın kurtarıcısı olarak görüldüğü olmuştur. Bu müzisyenlerin, jazz'ı tekrardan geniş kitlelere ulaştıracağı, jazz'ı tekrar popülerleştirip, ticari başarıyı artıracağı düşünülmüştür. Esperanza Spalding de işte bu müzisyenlerden biri. Belki George Benson'ın yarattığı büyük hayran kitlesi ve ciddi ticari başarısından bu yana, jazz dünyasını bu kadar heyecanlandıran ilk müzisyen Spalding oldu. Her ne kadar jazz'ı kurtarmak gibi bir misyonu üstlenmemiş olsa da, hem son albümü *Radio Music Society*'nin ulaştığı satış rakamları, hem de Grammy başarısı Spalding'i sahne ışıklarının tam da ortasına yerleştirdi.

Spalding, afro saçıyla, kendine has dansıyla, küçük elleriyle, bas çalarken şarkı söylemesiyle ve bunu harikulade bir kolaylık içinde yapmasıyla hayranlık uyandıran bir müzisyen. McCoy Tyner'ın da, kendisiyle ilgili "gerçek" (real thing) demesi de şaşılmayacak bir şey zaten.

'Esperanza', İspanyolca umut demek. Spalding'in hayatı da, müziği de, umut dolu, hayat dolu. Berklee School of Music'e girdiği yıldan itibaren, hem okuldaki profesörlerin, hem de ABD'deki jazz çevrelerinin radarına takılan müzisyenin hayat hikayesi de son derece kendine özgü ve bir o kadar da umut dolu.

1984 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde, Oregon Eyaleti'nin Portland şehrinde doğan Spalding, uzun yıllar boyunca kardeşi ve annesiyle birlikte yaşadı. Ekonomik durumu da çok parlak olmayan bu üç kişilik ailede Spalding, kendine rol model olarak aldığı annesinden çok önemli hayat dersleri aldı, hayatta hiç bir zaman yılmaması, hedeflerine ulaşmak için çok çalışması, kendini zorlaması ve etik değerlerine her zaman sadık kalması gerektiğini öğrendi.

Spalding zorluklarla dolu bir eğitim hayatı geçirdi. Kendine özgü bir öğrenme stili olan sanatçı, örgün eğitim sistemine tam olarak ayak uydurmakta çok büyük zorluk çekti. Uzun süreli bir hastalık geçirmesi de bunun üzerine tuz biber oldu ve annesinin de cesurca verdiği bir kararla, öğrenim hayatının büyük bir bölümünü evde eğitim alarak geçirdi.

Aslında, ABD'de ve Avrupa'da, 'home

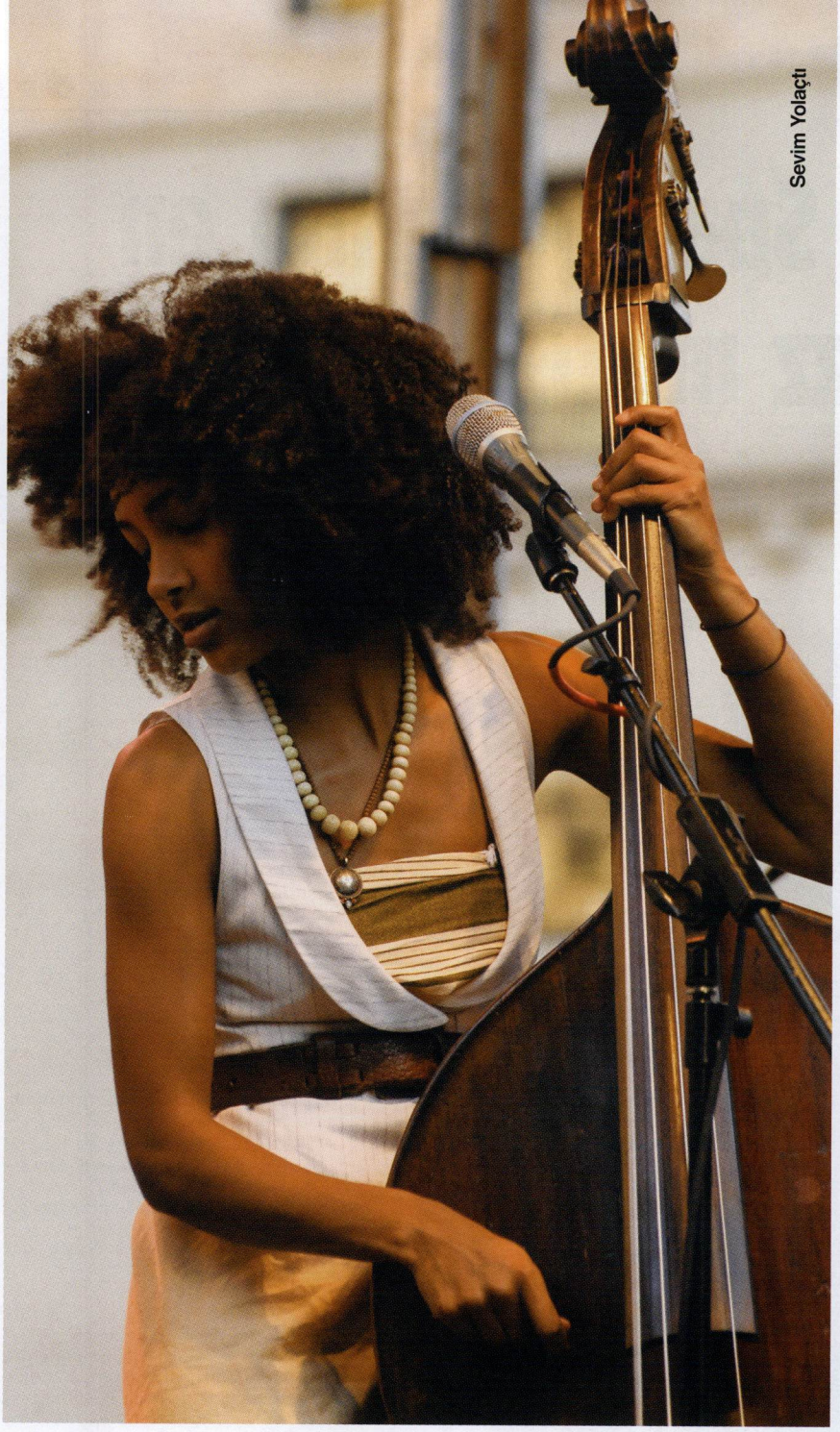

Sevim Yolaçtı

schooling' adı verilen evde eğitim, günümüzde daha da yaygın olarak uygulanıyor. Aslında örgün eğitim sisteminin, ortalama öğrenciye göre kurgulandığını düşünürsek, hem öğrenim güçlüğü olan öğrencilerin, hem de Spalding gibi farklı bir tarzı olan yetenekli veya üstün zekalı çocukların bu yöntemi tercih etmeleri ve ailelerin de bunu desteklemesi çok doğal. Özgün, yaratıcı bir bireyin yetişmesi için, yaratıcılığa izin veren, farklı öğrenim yöntemlerini içeren bir eğitim sistemine tüm dünyanın ihtiyacı var. Hem müzik, hem de diğer alanlarda eğitim, kişiye özel olarak tasarlanmalı ve uygulanmalı. Bu açıdan, bence Spalding için okula devam edememek bir şanssızlık değil, ona yeni kapılar açan ve vizyonunu genişletmesini sağlayan büyük bir şans olmuş.

Spalding, hayatının bu döneminden de hep çok olumlu bahseder: "Bir odada oturup, bana öğretilen her şeyi sorgulamadan kabullenmem beklenen bir ortama ayak uydurmam çok zordu. Ancak, evde eğitim görmenin, yani kendi kendime öğrenmenin ne demek olduğunu keşfettikten ve kendi yöntemlerimi geliştirebileceğimin farkına vardıktan sonra, bir daha okula dönmek ve oraya uyum sağlamak benim için imkansız bir hale gelmişti".

Ancak, Spalding'e daha anlamlı gelen ve gerçek anlamıyla yaşam sevinci kaynağı olan olgu müzikti. Müziğe olan büyük aşkının ilk kıvılcımı, dört yaşında televizyonda Yo Yo Ma'yı izlerken oluştu. İşte o an, hayatı boyunca müzik yapmak istediğini anlamıştı. Bir yıl içinde kendi kendine keman çalmayı öğrendi ve bunu izleyen on senelik dönemde hem gençlere ve çocuklara, hem de yetişkinlere açık olan Oregon Oda Müziği Orkestrası'nda çaldı. Bu toplulukta yer alması, müzisyenin klasik müzik altyapısını oluşturması ve müziğini teknik anlamda geliştirmesi için de önemli bir fırsattı.

Spalding, on beş yaşındayken, akustik bası ve bu enstrümanın kendisine sağlayabileceği yeni alanları yavaş yavaş keşfetti. Artık, klasik müzik çalmak yetersiz geliyordu, doğaçlama yapmalı, kendi üslubunu derinleştirmeli ve yeni tarzlar denemeliydi. Müzisyenin ilk kontrbas dersi hala açık bir şekilde hatırında: "İlk derste, öğretmenim blues dizisi için bas hattının nasıl oluşturulduğunu anlatmıştı: hangi akorların kullanılabileceğini, kaç ölçülük bir yapı olduğunu ve hangi dizilerin nasıl oluştuğunu... Tek yapmanız gereken, bu dizilerin farklı permütasyonlarını kullanmanız, zamanı iyi tutmanız ve müziği bir sonraki sese doğru götürmenizdir. Tabi ilk duyduğum zaman bunun ne anlama geldiğini anlayamadım, ancak nasıl yapıldığının farkına vardığım aman benim için her zaman en eğlenceli gelen iki şeyi birleştirme şansımın olduğunu öğrendim: kulaktan çalmak ve yeni bir şeyler yaratmak. Bu benim için özgürlük anlamına geliyordu, çok heyecanlı ve keyifliydi".

Şehirdeki çeşitli kulüplerde jazz, funk ve soul çalmaya başlaması çok vakit almadı. Spalding, o dönemler için de şöyle der: "Çaldığımız şarkıları ben yazıyordum, ancak komik bir şekilde, daha önce hiç aşık olmamıştım. Hem lead vokaldim, hem de şarkı sözlerini yazıyordum, ancak yazdığım şarkılar kırmızı trenler, oyuncaklar ve başka çocukça ilgi alanları hakkındaydı. Kimse benim tam anlamda ne hakkında şarkı söylediğimi anlamıyordu, ancak bir şekilde onlara bu şarkıları yutturmayı başarmıştım".

Müzisyen, 16 yaşında cömert bir burs kazanarak, Portland State Üniversitesi'nin müzik programına katıldı. Programdaki en genç basçı olan Spalding, sadece bir buçuk yıllık bas çalma tecrübesiyle, başta zorlansa da, programdaki öğretmenlerinin takdir ve sevgisini kazandı. O dönemlerde bugünkü başarısının ibarelerini henüz gösterememişti, ancak çok yetenekli olduğu kuşku götürmüyordu.

Portland State Üniversitesi'ndeki programı da başarıyla tamamlayan sanatçı, 17 yaşında Berklee School of Music'te jazz programına kaydoldu. Burası, bir bakıma kendi müzik kariyeri için tüm parçaların bir araya geldiği yerdi. Çünkü hem tekniğini geliştirme, hem de müzik anlayışını renklendirme fırsatını Berklee'de yakaladı Spalding. Dört yıllık programı üç yılda tamamladı; üstüne üstlük henüz yirmi yaşındayken Berklee'de hocalık yapmaya başladı. 2005 yılında, hem mezun olduğu okula eğitimci olarak devam etme başarısını göstermiş, hem de prestijli Boston Jazz Derneği ödülünü kazanmıştı. Spalding'in Berklee'ye hoca olmasının bambaşka bir anlamı daha vardı: Spalding, okulun tarihindeki en genç eğitmen olmuştu.

Hem batı yakasına taşınması, hem de Berklee'de bulunması dolayısıyla, jazz dünyasının en önemli isimleriyle tanışma fırsatı oldu sanatçının. Michel Camilo, Dave Samuels, Stanley Clarke, Pat Metheny, Patti Austin, Donald Harrison ve Joe Lovano, bu dönemde birlikte çaldığı dünyaca ünlü müzisyenlerden sadece birkaçıydı. Joe Lovano, aynı zamanda Berklee'de Spalding'in hocası ve aynı zamanda mentoru oldu.

Esperanza Spalding'in ilk albümü, piyanist Aruan Ortiz ve aynı zamanda Berklee'de hoca olan davulcu Francisco Mela'yla birlikte kaydettiği *Junjo*'ydu. Berklee'den mezun olduğu 2005 yılında kaydettiği bu albümde, klasik jazz'dan, çağdaş Brezilya müziğine ve Arjantin halk ezgilerine uzanan geniş bir yelpazede eserler seslendiren sanatçı, o zamana kadar geliştirmiş olduğu tüm müzikal yeteneklerini bu albümde sergiliyordu.

İkinci albümü, 2008 tarihli *Esperanza*, aynı

Sevim Yolaçtı

zamanda Spalding'in Heads Up şirketiyle anlaşmasının ilk ürünü oldu. Spalding, bu albümde özellikle kendini başarılı bir besteci, virtüöz seviyesinde bir enstrümantalist ve güçlü bir vokalist olarak kendini gösterdi. Albümde, kendisine piyanist Leo Genovese, davulcular Otis Brown ve Horacio 'El Negro' Hernandez ve saksofoncu Donald Harrison Jr. eşlik etmişti. Her ne kadar *Junjo* Spalding'in Amerika'da kendini göstermesi için çok iyi bir fırsat olduysa da, *Esperanza*, sanatçının dünyaya açılmasını sağlayan yegane albümdü. Kendi liderliğinde çıktığı turneleri ve vediği uluslararası konserleri, bu albümün başarısı da perçinledi. *Esperanza*, bir bütün olarak hem jazz, hem de soul ve pop müzik geleneğini bir araya getirerek, Spalding'in janrlar ötesi müzik yapma isteğini daha en başından gösteriyordu.

Henüz *Esperanza* albümünü yeni kaydettiği dönemde verdiği bir röportajda şöyle demişti Spalding: "Şimdiye kadar kendimi tanıdığım kadarıyla, tek isteğimin insanlara ulaşmak olduğunu söyleyebilirim. Kaliteli müzik yapmak istiyorum, ancak onun da ötesinde bu yeteneğimi insanları mutlu etmek ve hayatlarında tahmin etmedikleri yerlerde ve zamanlarda umut olduğunu göstermek için kullanmayı amaçlıyorum. Benim ismim İspanyolca'da 'umut' anlamına geliyor, ben de ismimin anlamını yaşamaya ve yaşatmaya çalışıyorum".

Spalding'in bir sonraki albüm kaydı, klasik müzik eğitimini bir adım öne çıkardığı, ama yine de özellikle vokali ve jazz penceresinden bakışıyla yaratıcılığını perçinlediği 2010 tarihli *Chamber Music Society* oldu. Davulda Terri Lyne Carrington ve piyanoda Leo Genovese'nin kendisine eşlik ettiği bu albüm, kompleks string trio aranjmanlarının etrafında swing hissinin yaşandığı, müzisyenin kendine has üslubunun ve etkisinin her alanında hissedildiği ve hem dünya müziğinden, hem de jazz geleneğinden birçok fikrin yeniden işlendiği bir kayıttı. Spalding, bu albümle eklektik kişiliğini ve sanatını, bambaşka bir üslup çerçevesinde değerlendirmiş ve dinleyicileriyle buluşturmuştu.

Esperanza Spalding, kendi liderliğini üstlendiği albümlerin yanı sıra, Mike Stern'in *All Over the Place* (2012) ve *Big Neighborhood* (2005), Jack DeJohnette'in *Sound Travels* (2012), Terri Lyne Carrington'ın *The Mosaic Project* (2011), Fourplay'in *Energy* (2008), Christian Scott'ın *Anthem* (2007), Stanley Clarke'ın *Toys of Men* (2007) Nicholas Payton'ın *Bitches* (2011), Ramona Bothwick'in *A New Leaf* (2006), The John Blackwell Project'in *4Ever Jia* (2010), Lionel Loueke'nin *Mwaliko* (2010), Ana Carolina'nın *Nove* (2009), Joe Lovano'nun *Folk Art* (2009) ve *Us Five* (2011) albümlerinde çaldı ve vokal yaptı. Ayrıca, Nando Michelin'le birlikte kısa bir proje gerçekleştirdi ve Nando Michelin Trio olarak *Duende* (2006) isimli bir albüm kaydetti.

Spalding'in, festivale getirdiği son projesi de, *Radio Music Society*. 2012 tarihli bu kaydı, Spalding için hem müzikal, hem de ticari başarı anlamda bir doruk noktası oldu. Albümle birlikte, bir de çeşitli videoları içeren bir CD/DVD de piyasaya süren Heads Up, Spalding ile yaptığı anlaşmanın ne kadar başarılı bir yatırım olduğunu da görüyor sanırım.

Radio Music Society, isminden de anlaşılacağı gibi, mainstream radyolarda çalınabilecek derecede genel zevke hitap edebilecek, öte yandan, kendi içinde ciddi derinliği olan bir albüm. Stevie Wonder etkilerini görmenin mümkün olduğu parçalar, Spalding'in mutluluk verici yorumu ve ekibin uyumu, albümün her anını keyifli bir tecrübeye dönüştürüyor.

Geçtiğimiz haftalarda da Spalding, *Radio Music Society* projesiyle, Londra'da bir konser verdi. Alternatif bölge Camden'daki ünlü konser salonu Koko'daki bu konsere benim de katılma, hem bu projeyi canlı olarak dinleme, hem de diğer dinleyicilerin tepkilerini gözlemleme fırsatım oldu. Spalding, konser boyunca dinleyicileriyle çok güzel bir iletişim içindeydi. Albümdeki neredeyse her şarkıyı çaldı, ancak albümden farklı olarak, uzun doğaçlamalara yer verdi.

Konser öncesi ve sonrasındaki yoğun programından ötürü röportaj yapamadım, ancak yine de kısaca sohbet etme şansımız oldu. Spalding, albümle ilgili dinleyicileri yönlendirecek bir bilgi vermek ya da yorum yapmak istemedi; o, müziğini dinleyenlerin, müziğin anlattığını müziğin kendisi aracılığıyla keşfetmesi gerektiğini düşünüyor. Ancak yine de albümdeki en sevdiği şarkının 'Crowned & Kissed' olduğunu da söylemekten kaçınmadı. Ayrıca, kısa bir albüm değerlendirme yazımı "Riffs" bölümünde bulabilirsiniz.

Esperanza Spalding, müzikal anlamda etkilendiği tek bir insan olmadığını söylüyor: "Birçok insanla çaldım ve hem çaldığım, hem de çalmadığım insanların müziklerini çok inceledim ve çalıştım. Hiç bir zaman başka müzisyenler gibi olmak istemezsiniz ne de olsa; ben de bu yüzden kendi tarzımı oluşturmaya çalışıyorum. Ancak örnek aldığım müzisyenlerden biri kuşkusuz Wayne Shorter. Geçtiğimiz yıllar boyunca harikulade müzik yapmasının yanı sıra, 78 yaşında hala kendini geliştiriyor ve değiştiriyor, yeni keşifler yapıyor olması da takdir edilesi. Bana neden hala müzik yaptığımı sürekli olarak hatırlatıyor Wayne Shorter ve o kesinlikle hayranlık duyduğum bir sanatçı".

Ancak, Spalding'in ünlü müzisyen Prince ile de çok özel bir dostluğu var: "Prince'le tanışmamız bir jam session'a dayanıyor. Stevie Wonder ile verdiğim bir konserin ardından yaptığımız bir jam session'da onunla tanıştım. O akşam saatlerce durmadan birlikte çaldık. Ancak, onu yıllar içinde birlikte çalarak ve sohbet ederek daha da iyi tanıdım. Başka bir insan için düşüncelerim farklı olabilir, ancak Prince kesinlikle müzikle dolu bir hayat ile neler mümkün olabileceğinin mükemmel bir örneği. Konserine gittiğiniz zaman, o performansın her saniyesinde onun yaratıcı enerjisini içinizde hissediyorsunuz. Prince, dünyadaki gelişmeleri, yeni konuları takip eden, yeniliklere çok açık bir müzisyen. Herkesin bildiği şeylere takılmak istemez, sürekli olarak kendini geliştirmek, bilmediği yerlere seyahat etmek ister. Eğer yenilikler hakkında bilgi edinmek isterseniz, yeni bir sorunuz varsa aklınızda, gitmeniz ve danışmanız gereken kişi Prince'tir".

Müzik kariyeri bu kadar başarılı olan Spalding için bugün de her şey kolay değil elbette. En büyük zorluğunu 'çalışmak için istediği kadar zaman bulamamak' olarak tanımlayan müzisyen, genel anlamda zamansızlıktan yakınıyor.

Benim için de Esperanza Spalding, bir çok açıdan çok önemli bir müzisyen. Londra'daki konserden önce de Türkiye'de, Joe Lovano'yla birlikte verdiği *Us Five* konserinde canlı izlemiştim. Orada, Lovano'nun bestelerini çalmışlar, çok daha derin ve katmanlı bir müzik icra etmişlerdi. Kendi müziği, daha sade ve basit duyulsa da ilk başta ve hatta eleştirmenler tarafından "bu jazz değil ki", şeklinde eleştirilere maruz kalsa da Spalding, bildiği yolda ilerlemeye devam ediyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, son albümünü dinlediğim zaman ben de tam olarak anlayamadım ve bir bütünlük hissedemedim. Ancak, albümü defalarca dinledikten sonra müziği ben de yaşamaya başladım, funky ritimleri, kısa ama anlamlı emprovize bölümleri, şarkıların sözlerini dinlerken daha da çok etkilendim. Ve şimdi elimden bırakamıyorum dersem, yalan olmaz.

Spalding'in benim için başka bir özelliği de, benimle aynı yaşta olması. Hep kendimden çok büyük müzisyenlerle ilgili, onların kariyerleriyle ve müzikleriyle ilgili yazılar yazarken ve onlara hak edilen bir hayranlık beslerken, bu sefer de henüz 28 yaşında olan ve kendini gerçek anlamıyla hem sanatçı hem de insan olarak, bir bütün halinde geliştiren bu müzisyenle ilgili bir yazı yazmak benim için de çok heyecanlı oldu. 10 yıla yaklaşan jazz yazarlığı serüvenimde, artık benim jenerasyonumdan insanların büyük başarılara imza atmaya başlaması, müzikte, sanatta, jazz'da kendi isimlerini oluşturmaları, kendi üsluplarını geliştirmeleri ve büyük etkiler yaratmaları benim için çok de gurur verici.

16 Temmuz'daki bu konseri, İstanbul Jazz Festivali'nin kaçırılmaması gereken konserler listesine en baştan alıyor ve herkese mutlu ve jazz dolu bir yaz diliyorum!

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Keith ve Dut

Bu ikiliyi birbirine nasıl bağlayacağımı henüz bilmiyorum ama söz, yazı bittiğinde ayrılmamacasına bağlanmış olacaklar.

Keith Jarrett Trio daha önce de 1996 yılında 3. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde Cemil Topuzlu Açıkhava Tiyatrosu'na gelmişti. O zamanlar "Gramofon" hala bir jazz kulübü idi, basit ve tatlıydı, bir Osmanlı sarayına dönüşmemişti henüz. Ajlan Büyükburç aramızdan ayrılmamıştı. AKM konser salonu, o güzelim mimari yapı yaşıyordu, ruhunu söküp almamışlardı daha hala. O günden bugüne 16 sene geçti ama bu dev trio hala birlikte, hala dimdik ayakta, şarap gibi yıllanmakta yıllarca kaybettiğimiz birçok şeye inat!

Art Blakey'le çalıştığı yıllarda Jack DeJohnette farkına varıyor genç yetenek Jarrett'ın ve onu hemen o sırada çalıştığı, daha sonra da Jarrett'la birlikte yer alacağı Charles Lloyd Quartet'e tavsiye ediyor. Ardından Jarrett Miles Davis'in grubuna geçiyor. Klasik piyano eğitimden gelmiş ama içindeki doğaçlama dürtüsünü engelleyemeyerek jazz'a geçiş yapmış biri olarak Bach'tan Shostakovich'e, solo albümlerden en sevdiğim albümlerinden biri olan "Arbour Zena"ya, meşhur "Köln Concert"ından, sadece "clavichord" çaldığı "Book of Ways"den "Fender Rhodes" çaldığı Miles Davis albümlerine kadar birçok farklı oluşumda yer aldı. Ta ki 1983 yılında ECM'in kurucusu "yetenek avcısı" Manfred Eicher piyaniste bir trio kurmasını önermesi üzerine Jarrett daha önce de birlikte çalışma fırsatı bulduğu arkadaşları basçı Gary Peacock ve davulcu Jack DeJohnette'e bir trio oluşturmayı teklif edene kadar. Daha öncesinde Gary Peacock'un 1977 tarihli "Tales of Another" albümünde birlikte çalan üçlü 1983 yılında kurularak hayatına başlıyor. Önce "Standards Volume 1" ardından "Standards Volume 2" çıkıyor ve ekip turnelere başlıyor. Kısa sürede en aranılan jazz triolarından biri haline geliyorlar. Sadece albüm çıkarmak değil kendi prodüktörlüklerini de yapıyorlar. 30 seneye yakın birlikteliklerinde 20'den fazla albüme imza atıyorlar.

Bu arada hayat devam ediyor tabii. Keith Jarrett'ın "CFS" denilen kaslarını oynatmasını zorlaştıran hastalığı gündemde, Gary Peacock kanser tedavisi görüyor. Ve bütün bunları hep beraber aşıyorlar. Sahnede kurdukları telepatik iletişim hayatlarına yansıyor. Albüm kapaklarının içindeki o okumayı çok sevdiğim kitapçıklarda Keith Jarrett arada anlatır anılarını. Orada satır aralarında gizlidir üçlünün birbirini nasıl tamamladığının hikayesi. Uzun zamandır kullanmadığım "iflah olmaz romantik" kelimesini de Jarrett için kullanabilirim gönül rahatlığıyla çünkü kendi de kabul ediyor bu durumu. Miles Davis gibi bir ustanın bile "yoktan var eden insan" diye adlandırdığı Jarrett, bana göre meyvelerin şahı "dut" iken Peacock ve DeJohnette'le birlikte harika bir "dut reçeli" olmuşlar. Yüksek tempolu parçalarda parçayı alıp şöyle bir silkeleyip yeniden yerine asan üçlü, ballad'lardaki geriden gelen rubato çalışlarıyla de bizi dut yemiş bülbüle çevirir diyebiliriz. "Never Let Me Go"mu desem "It's Easy To Remember"mı yoksa "If I Were A Bell"mi desem, Belki "Poinciana" belki de "Dedicated To You" bilemiyorum. Ama herkesin sevdiği bir Keith Jarrett Trio parçası mutlaka vardır diye düşünüyorum. Ve aynı parçayı başka bir kayıtta ya da konserde dinleseniz kesinlikle apayrı iki şey duyarsınız, test edildi onaylandı. Hiçbir zaman aynı çalmamak, melodi aşığı Jarrett'ın özellikle üzerinde durduğu bir şey. Zaten hep aynı çalıyor olsalardı 30 senede çoktan boşanmış olurlardı. Ama Jarrett mümkün olanı bulabilmek için hep çok dinliyormuş hem de her şeyi ve her dinleyişte yeni bir şeyler mutlaka bulabiliyormuş.

Parçaların çoğunlukla ilk olarak vokalli versiyonlarını dinlermiş ve piyanoyu da bu yüzden vokal gibi kullanma isteği geliştirmiş. Belki bazılarının sevip bazılarının sevmediği ama ne olursa olsun Jarrett'ın alametifarikası haline gelmiş olan inlemeler de bu vokale yönelme isteğinden doğmuş olabilir. Tamamıyla konsantre olarak çaldığını ve gereksiz gürültülerden son derece rahatsız olduğunu belirten ve bu gürültüler olduğunda konseri terk edebilen Jarrett konserler konusunda biraz sabıkalı. Bazılarının bu yüzden rahatsız olduklarını biliyorum ama sonuçta kaç tane trionun canlı konser kayıtları yok satıyor ki? Ve beyinin içindeki elektrik akımını serbest bırakabilmek için tam konsantrasyon şart. Jarrett aralarındaki telepatik iletişimi anlatırken "bir sonraki cümlede ne olacağını kesinlikle bilmiyoruz, akışına bırakıyoruz, birimizin bıraktığı yerden öteki başlayabiliyor her defasında şaşırtıcı bir şekilde" diyor bu da bana sürrealistlerin "Automatic Writing" denen tekniklerini hatırlatıyor. Eline bir kağıt ve kalem alırsın ve yazmaya başlayıp kopana kadar hiç ara vermeden tam konsantrasyonla ve hızla yazarsın. Ara verdiğinde bir önceki cümlenin son kelimesi ya da harfiyle başlarsın yeniden yazmaya. Amaç bilincini mümkün olduğu kadar dışarıda bırakarak üretebilmektir ve sonuçta ortaya çıkan bütün hem birbiriyle ilişkili hem de kendi içinde bir bütündür.Trans halinde yapılan bu çalışmada, kişinin bilinçaltının ortaya çıktığı söylenmektedir ki bu teknik daha sonra psikanalizde insan beynini anlayabilmek için de kullanılmıştır. Ve bu tip bir çalışma yapabilmek için tam anlamıyla konsantrasyon şarttır dolayısıyla kim ne derse desin ben Jarrett'in rahatsız edici gürültüye, konsantrasyonunu korumak amacıyla verdiği tepkiyi çok yanlış bulmuyorum. Ve hatta Volkswagen markasının reklam sloganlarından biri olan "Biz daha iyisini yapana kadar en iyisi bu", bence Keith Jarrett Trio'ya da slogan olarak çok şık durabilirdi diye düşünüyorum.

Dile kolay 30 sene. Keith Jarrett, Gary Peacock, Jack DeJohnette ayrı ayrı güzelken birlikte daha da mükemmel bir birleşim olmuşlar, yıllara inat katlanarak artmışlar. Belki şimdi ilk günlerine bakıp "Neydik ne olduk" diyorlardır, belki biri de bakıp "Duttunuz dut reçeli oldunuz" diyordur ve afiyetle yiyordur. 19. İstanbul Jazz Festivali kapsamında, 18 Temmuz Çarşamba saat 20.00'de Haliç Kongre Merkezi'ndeki dut ziyafetimiz de şimdiden afiyet olsun.

İstanbul Marcus'un Kanatları Altında

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Millet kendi arasında "Marcus Miller'a artık Cihangir taraflarında bir ev tutmalı" diye işi mizaha vuradursun festival izleyicisi tarafından yakından takip edilen dünyaca ünlü müzisyen (fahri Türkiyeli desek mi) İKSV'nin kuruluşunun 40. yılında özel bir projeye imza atıyor. İstanbul Jazz Festivali'nin değerli Türk müzisyenlerini dünya yıldızları ile buluşturduğu bu konser, festivalin bundan sonra da devam edeceği prömiyerler serisinin ilkini oluşturuyor. Marcus Miller'a bu konserde Hüsnü Şenlendirici, Burhan Öcal, Okay Temiz, İmer Demirer ve Bilal Karaman eşlik edecek. Ekibin diğer üyeleri ise üstün yetenekleri sebebiyle Marcus Miller tarafından desteklenen genç müzisyenler Louis Cato (davul) ve Alex Han'ın (saksofon), yanı sıra Miller'ın üyesi olduğu bir başka topluluk SMV ile birlikte birçok konser veren önemli müzisyen Federico Gonzalez Peña (tuşlu çalgılar). Festivalin ruhunu ve İKSV'nin yaptıklarını dile getirmekte belki de en yetkin müzisyen olduğu için Marcus Miller bu projenin mihmandarı olarak seçilmiş ama bunun altını dolduran başka başka fikirler de var. İstanbul Jazz Festivali Direktörü Pelin Opçin'in moderatörlüğünde Marcus Miller, Okay Temiz, İmer Demirer ve Bilal Karaman'ın buluştuğu neşeli basın toplantısına biz de JAZZ ekibi olarak katıldık. Dergimizin genel yayın yönetmeni Zuhal Focan'ın tam yerine rastgelen soru bombardımanına eksiksiz karşılık alamamış olsak da tasarlanan konserle ilgili yeterince bilgilendirilmiş olduk.

Marcus Miller, projede beraber çalacağı Türk müzisyenleri internetten seçtiğini ancak bugün gerçekten bir araya gelince kendilerinden daha da çok etkilendiğini söyledi. Kendisi için müziğin anlatacak bir hikayesinin olmasının önemini vurgulayan Miller, "Bu projeyi İstanbul'da gerçekleştirmenin benim için önemi çok büyük. Buradaki müzik sahnesi inanılmaz. Buradaki her bir müzisyeni dinlediğimde, tarihi duyabiliyorum. Ataların, büyük ataların müziğini duyabiliyorum. Burada müzikte duyduğum tarih beni gerçekten etkiliyor. Sizin hikayenizi, ailenizin hikayesini, halkınızın hikayesini duyabilmek, tarihi duyabilmek benim için çok önemli" şeklinde konuştu. Miller, "The İstanbul Project"in karşılıklı olarak hikayelerin paylaşılacağı ve birlikte sunulacağı bir fırsat olarak çok özel bir fırsat yarattığını da kaydetti. Dünyanın bir çok yerinde konser verdiğini, dilini bilmediği insanlarla müzik aracılığıyla iletişime geçtiğini belirten Miller, "Konserin sonunda artık kelimelerle aynı dili konuşmuyor olmamızın önemi kalmıyor, çünkü müzikte aynı dili konuşuyoruz. Müzik gerçek evrensel dil. Burada bu inanılmaz müzisyenlerle çalışmak beni heyecanlandırıyor. Daha yeni tanıştık, ne yapacağımızı konuştuk. Bence bu güzel bir ilişkinin başlangıcı" diye konuştu. Müziğin insanları bir araya getirme kuvvetine sahip olduğuna inandığını belirten Miller, dedi. Projede birlikte çalacağı müzisyenlerin müziklerini dinlediğinde kendisine dokunaklı gelen bir şey bulduğunu anlatan Miller, "Müziklerinde bir derinlik hissettim. Benim aradığım da buydu. Anlatacak hikayesi olan bir müzik arıyordum. Kendi hikayemi onların hikayesiyle birleştirmek istiyordum" diye konuştu. Miller, Türk müzisyenlerle birlikte çalacak olmanın kendisini heyecanlandırdığını belirterek "Bir kere birlikte çalınca ortaya bir konuşma çıkacak. Bunun insanların ilgisini çekeceğini düşünüyorum. O aşamada göreceğiz, belki bunun kaydını yaparız, belki dünyanın başka yerlerinde de çalarız, ama şu an benim için önemli olan birlikte büyük bir şey yapmak. Çok heyecanlıyım. Şu an hiçbirimiz ortaya ne çıkacağını bilmiyoruz ama iyi bir sonuç alacağımıza benim güvenim tam. Müzisyenlerin en iyi çalarken iletişim kurduklarına inanıyorum, çalmaya başlayacağız ve bir sürü soru cevabını bulacak" dedi.

İstanbul'a ilk olarak 90'lı yıllarda geldiğini aktaran Miller şunları söyledi: "Büyüleyiciydi. İstanbul benim şehrim New York'tan çok uzaktaydı, burada ne bileceğimi bilmiyordum. Çalmaya başladık, dinleyiciler sessizdi, New York'ta veya Atlanta'da alıştığımdan daha sessizdi, müziğimizin nasıl algılandığını bilemedik. Ama şovun sonunda insanlar çılgına döndü, İletişim kurmuştuk ve bunu hissetmek harikaydı. O günden bu yana bu iletişim duygusu giderek yoğunlaştı, daha doğrudan hale geldi, İstanbul dünyada çalmayı en çok sevdiğim yerlerden biri oldu. İstanbul benim için çok özel bir yer. Geçen yıl Miles Davis'in ölümünün 20. yıl dönümünde bir turne yapmaya karar verdik. İstanbul'u sadece çalınacak yerler arasına almakla kalmadık, turneye İstanbul'dan başlama kararı da aldık. Doğru duyguya varmak için başlanacak yerin burası olduğunu düşündük. Hatta erken gelip provalarımızı da İstanbul'da yaptık. Turnemiz harika geçti ve ben bunun İstanbul'dan başlamakla ilgisi olduğuna inanıyorum. Burayla çok güçlü bir bağ hissediyorum ve bu projeyi burada gerçekleştireceğimiz için çok heyecanlıyım. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç yapmadım, bu ilk olacak. İstanbul çok özel bir yer, Türkiye genel olarak çok özel bir yer."
Son beş yılını hayatının "artistik dönemi" olarak değerlendiren Miller bu dönemde müzikte yeni şeyler denediğini ifade ederek, bütün dünyada insanların hayatlarını yeniden değerlendirdiğini, kendisinin de bunu yaptığını söyleyip önemli olanın müzikle iyi bir duygu yaratabilmek ve insanlara neşe ve manevi güç verebilmek olduğunu belirtti.
İKSV'nin 40'ıncı yılı dolayısıyla hazırlanan "The İstanbul Project" 5 Temmuz Perşembe günü Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi'nde gerçekleştirilecek. Kadronun Türkiyeli kanadıyla ilgili şahsi olarak bir takım kuşkularım olduğunu belirtmeliyim ama onları şimdilik kendime saklayayım izninizle. Umarım yanılıyorumdur da söz konusu konserle ilgili izlenimleri dergimizin bir sonraki sayısında güle oynaya okursunuz.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Kıymeti kendinden menkul "6 Konser 1 Salon"

European Jazz Club konserleri 19. İstanbul Jazz Festivali'nde de şahane isimlerle devam ediyor. Avrupa'nın farklı kentlerinden yolları İstanbul'da kesişen müzisyenlerin buluşma noktası olan EJC konserleri, Doğu ile Batı arasındaki anlayış, diyalog ve etkileşim platformunun güçlenmesi adına bir adım niteliği taşıyor. Avrupa ve Türkiye jazz'ının başarılı temsilcilerinin bir araya geldikleri konserlerde jazz müziğinin ufku kültürlerarası bir etkileşim ile genişliyor; farklı kültürler, yaratıcı fikirler ve yetenekler birbirleriyle buluşuyor. European Jazz Club serisi festival boyunca Salon'da devam edecek ve konserler saat 22.30'da başlayacak.

Ayşe Gencer Band feat. Dimitry Baevsky
17 Temmuz Salı, 22:30, Salon İKSV
Müzisyen bir aileden gelen ve TRT'nin düzenlediği bir ses yarışmasını kazanarak müzik hayatına adım atan jazz vokalisti Ayşe Gencer, Salon'da Rus alto saksofon sanatçısı Dimitry Baevsky ile bir araya geliyor. Profesyonel müzik hayatına Elvan Aracı, İmer Demirer, Nezih Yeşilnil, Cankut Özgül'le başlayan ve çalışmalarını eşi İmer Demirer ile İstanbul'da sürdüren Gencer, çeşitli uluslararası festivallerde başarılı performanslar sergiledi. But Beautiful adlı ilk albümünü Aisha Records etiketiyle 2011'de yayımladı. Dimitry Baevsky ise St. Petersburg'da ve New York'ta jazz müzik üzerine eğitim gördü. Cedar Walton, Jimmy Cobb ve John Webber'in de katkıda bulunduğu ilk albümü 2005'te piyasaya çıktı. İkinci albümünü 2010'da, son albümünü 2012'de yayımlayan müzisyen, Avrupa ve Amerika'da birçok büyük festivalde sahneye çıktı.

Ayşe Gencer diyor ki:
Benim için hayatımın en önemli konserlerinden biri diyebiliriz. Özellikle Salon'da olması beni çok memnun etti. Bana bu teklif geldiğinde bir paniktir aldı, çünkü "But Beautiful" konseri olacaktı ve albümde bana çalan müzisyenlerle uzun zaman birlikte olduğumuz için kimseden vazgeçemezdim. İlk aklıma saksofon geldi ve bir tesadüf üzerine Dimitri Baevsky ile intenette tanıştık. Kendisini dinledik muhteşemdi, ben de albümümü gönderdim. Sonraki yazışmalarımızda seve seve geleceğini söyledi ve 17 Temmuz'da birlikteyiz. Benim için harika bir deneyim ve mutluluk olacak. Standartları çalacağız ve albümden parçalar seslendiriceğiz. Şimdiden çok heyecanlıyım, jazz severleri bekliyoruz.

Yahya Dai Quartet feat. Maciej Fortuna
18 Temmuz Çarşamba, 22:30, Salon İKSV
Türkiye'nin önde gelen jazz müzisyenlerinden, saksofon sanatçısı ve besteci Yahya Dai, dörtlüsüyle birlikte, Salon'da Polonya'nın en yetenekli genç jazz müzisyenlerinden Maciej Fortuna'yı ağırlıyor. 1990'da kurulan Asiaminor ile Almanya, Avusturya, İsviçre, İtalya, Macaristan, Yunanistan, Kıbrıs, İspanya ve ABD'de birçok konser verdi. 2002'de, acidplanet tarafından düzenlenen Joshua Redman Remix yarışmasında üçüncü oldu. 1999'da kurduğu Yahya Dai Quartet ile jazz'ın önemli isimleriyle ortaklıklar gerçekleştirdi. Yahya Dai Quartet, 2008 yılında yenilenen kadrosuyla birlikte, Ercüment Orkut ve Yahya Dai'nin bestelerini içeren Ümitvar Mavi adlı

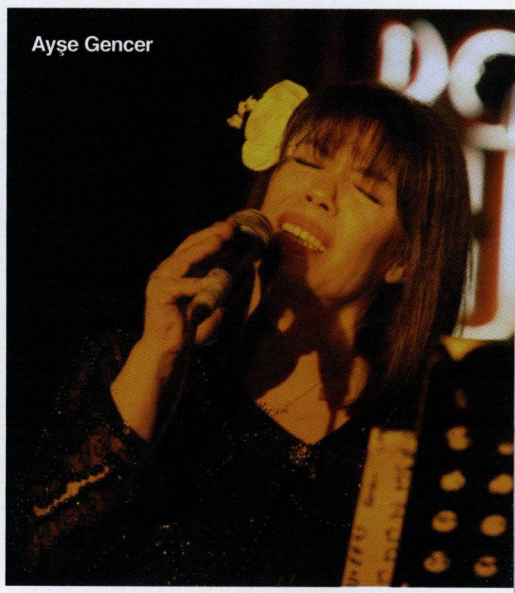
Ayşe Gencer

Baki Duyarlar

albüme imza attı. Trompetçi ve besteci Fortuna ise 2010 ve 2011 yıllarında Jazz Forum dergisi tarafından iki kez en çok yetenek vaat eden genç jazz müzisyeni (The New Hope) seçildi. Avrupa ve Amerika'da birçok performans sergileyen sanatçı, üçlüsüyle birlikte üç albüme imza attı.

Yahya Dai diyor ki:
Jazz Festivali'nin şehrimize en çok kalıcı katkısı olan kısmıdır "European Jazz Club". Böylelikle bir nebze olsun kendi evimizdeki "taşıma suyla değirmen çevirme" ruh halimizi kırabiliyoruz ve daha uluslararası bir platformda müzik deneyimleyebiliyoruz. Bunu bir zamanlar düzenlenen "iyi jazz ne?" gibi başlıklar altında yapılan resmi jazz sohbetlerinde de ayrıca dile getirmiştim. Zira en meşhurundan çikolata renkli jazz'cılara sırf merak ve hava olsun diye koşa koşa gelip ikinci veya üçüncü parçada çıkıp gidiveren dinleyici için değil, bu jazz dediğimiz... Onu yaşamak, hissetmek gerek ki, bu da senede bir kaç gecelik bir heves olamaz şüphesiz. Onun yerine, şehre örgün olarak yayılmış irili ufaklı kulüplerde, uluslararası standartlarda müzik yapan nice yerli müzik topluluğu ve müdavim gerçek dinleyici benim rüyalarımı süslerken, nihayet bir süredir bu "European Jazz Club" konser serisi ile İKSV de festivalin bu yönüne katkıda bulunarak, tabii ki biz yerli jazz müzisyenlerini de hem daha mutlu etti hem de daha fonksiyonel kıldı.
Gelelim benim konserle ilgili kısma. Bilindiği üzere 2011 Aralık ortasında Yahya Dai Quartet olarak "Ümitvar Mavi" adlı albümümüzü A.K. Müzik'ten yayınladık. Sonrasında da biri yurtdışında olmak üzere çeşitli konserler verdik. İşte bu projede çaldığımız besteleri ve tabii misafirimiz Maciej Fortuna bestelerinden oluşacak bir seçki ile dinleyicimizin karşısına çıkacağız. Adı üstünde bu konserler serisinde; yerli bir proje ile Avrupalı bir sanatçı bir araya getirilerek hem kaynaşma fırsatı hem de ileriye dönük yeni bağlantılar bir arada sağlanmış oluyor.
Bizler de Yahya Dai Quartet olarak grubumuzdaki enstrümanların dışında ve bizim takıma pozitif bir katkı sağlayabilecek bir müzisyen aramaya koyulduk haliyle. Bir süre araştırdıktan sonra Polonyalı genç trompetist Maciej Fortuna'nın hem müzikal çizgisi hem de enstrümanı itibariyle bu proje için uygun bir isim olduğuna karar verdik. Festival yönetimi kararımızı paylaştığında Maciej de olumlu yaklaşınca, bir sonraki aşama olan halihazırda projemizde olan parçaların iki solist enstrümana uyarlanması işelerine koyulduk. Şimdilerde Maciej'in bizler için seçtiği parçaları merakla bekliyoruz. Yakında onları da çalışıp son birkaç gün kala toplu prova da aldıktan sonra 18 Temmuz'a hazır olmuş olacağız. Polonyalı hocam Janusz Szprot ile aralarla da olsa 20 yıl gibi bir süre çaldıktan sonra bu konser sayesinde bir başka Polonyalı müzisyenle daha müziğimizi paylaşma fırsatı yakalayacağımız için mutluyum, mutluyuz, mutlu...

Baki Duyarlar Quartet feat. Eric Vloeimans
9 Temmuz Pazartesi, 22:30, Salon İKSV
Türkiye'nin uluslararası jazz müzisyenleri arasında yer alan piyanist ve besteci Baki Duyarlar, dörtlüsüyle birlikte, European Jazz Club konserleri kapsamında Hollandalı trompet virtüözü Eric Vloeimans ile buluşuyor. Randy Brecker, Ada Rovatti, Brian Lynch, Dick de Graff, Erkan Oğur, Bülent Ortaçgil gibi birçok önemli isimle müzikal işbirliklerine imza atan müzisyen, Baki Duyarlar OnQ Band ve It Trio gibi farklı müzik topluluklarıyla geniş bir yelpazedeki farklı müzik tarzlarını başarıyla icra ediyor. Baki Duyarlar Quartet'e bu konserde eşlik edecek Eric Vloeimans da Gatecrash adlı dörtlüsüyle funk, rock, elektronik ve klasik müzik gibi birçok farklı türe göz kırpan çok yönlü bir müzikal alanda geziniyor. Nefes kesici bir teknikle müziğini icra eden Vloeimans, trompetini çeşitli ses efektleriyle de besliyor.

Baki Duyarlar diyor ki:
Eric Vloeimans son yıllarda adından sıkça söz ettiren bir müzisyen. Önemli müzisyenler ile yaptığı ortak çalışmalar sonucunda tanınırlığı daha da arttı. Rotterdam'da yaşadığım yıllarda Amsterdam Bimhuis'da beraber çalışmalarımız olmuştu. Daha sonra başka bir proje ile Hollanda içinde altı konserlik bir turne yapmıştık. Şimdi yıllar sonra Eric'le Kağan Yıldız ve Cem Aksel eşliğinde, üç albümümden seçme parçalardan oluşmuş bir repertuvara yalnızca bir tane sıfır kilometre parça ekleyerek 5 Temmuz'da Hollanda Northsea Jazz Festivali'nde ardından da, 9 Temmuz'da İstanbul Jazz Festivali kapsamında İKSV Salon'da dinleyiciler ile buluşacağız. Vloeimans gibi bir trompetist ile tekrar sahne paylaşmak ve eski bir dostla beraber olmak benim için heyecan verici.

Oğuz Büyükberber feat. Simon Nabatov, Wolter Wierbos & Tobias Klein
10 Temmuz Salı, 22:30, Salon İKSV
Özgün bas klarinet doğaçlamalarıyla tanınan Oğuz Büyükberber, Avrupa'nın önde gelen üç jazz ustası, Simon Nabatov, Wolter Wierbos ve Tobias Klein'ı, Northsea Jazz Festival'deki performanslarının ardından, İstanbul'da soyut ve keyifli bir oda müziği akşamına davet ediyor. Hollanda ve Almanya gibi ülkelerde sık sık benzer projelerde yer alan doğaçlama ustaları bu konserde, üç üflemeli ve bir piyanoyla alışılmadık bir dörtlü oluşturacak. Dörtlünün repertuvarı ise Büyükberber'in sonsuz keşif imkânları sunan, alışılmadık kompozisyonlarından oluşuyor. Sıradışı bir akşama şimdiden hazır olun!

Oğuz Büyükberber

Oğuz Büyükberber diyor ki:
Festivalin bu bölümünde benim anladığım kadarıyla Turkiye'den bir gruba, Avrupa'dan bir müzisyen eklenerek yeni oluşumlar gerçekleştiriliyor. Bu da hem müzisyenler hem de izleyici için harika sonuçlar doğuruyor. Ben, bir süredir Amsterdam'da yaşıyorum. Ve bu konserde, şu ana kadar farklı projelerde birlikte çalıştığım müzisyenleri bir araya getirmek istedim. Simon, Tobias ve Wolter, Avrupa jazz ve çağdaş müzik çevrelerinde uzun yıllardır önemli islere imza atmış usta müzisyenler. Bir araya geldiğinde alışılmadık bir enstrümantasyon oluşturan bu yeni dörtlü, tınısal açıdan daha çok oda müziğine yakın bir yönelimde. Repertuvar, benim doğaçlamaya çok alan tanıyan, ucu açık diyebileceğimiz bestelerimden oluşuyor. İstanbul'daki konserimizden bir kaç gün önce Northsea Jazz Festivali'nde, Eylül'de de Amsterdam'ın en önemli konser salonu Bimhuis'ta genişletilmiş bir kadroyla sahne alacağız.

Tamer Temel Quintet feat. Matthias Pichler
4 Temmuz Çarşamba, 22:30, Salon İKSV

Matthias Pichler

Tamer Temel, 2005'te Avrupa Jazz Festivali kapsamında kazandığı bursla İtalya'da Siena Masterclass Summer Course'ta eğitim gördü. Çeşitli festivallerde ve jazz kulüplerinde performans sergiledi. Günümüzün en önemli saksofon sanatçılarından biri olan Mark Turner'dan özel dersler aldı. Barcelona adlı ilk albümünü 2010'da yayımladı. European Jazz Club'ın ilk konserinde Tamer Temel ile aynı sahneyi paylaşacak Avusturyalı kontrbasçı Matthias Pichler ise Anton-Bruckner Üniversitesi'nde jazz ve doğaçlama müzik üzerine eğitim aldı. Wolfgang Muthspiel, Ingrid Jensen, Matthieu Michel, Mark Feldman, Didier Lockwood, Marc Copland, Doug Hammond gibi isimlerle konserler verdi. 2004 ve 2006'da Avusturya'da Hans Koller Ödülü kazandı ve 2010'da Berlin'de düzenlenen International Double Bass Convention yarışmasında birincilik elde etti.

Tamer Temel diyor ki: Bu sene Matthias Pichler ile çalıyoruz quintet olarak. Matthias daha önceden canlı da dinleme fırsatı bulduğum ve Avrupa'da yaşayan basçılar arasında en beğendiklerimden biri. 2008 yılında İzmir'de Wolfgang Muthspiel ile izlemiştim, çok güzel bir konserdi. İKSV ile konuk ile ilgili görüşürken olabilecek konuklar için benim verdiğim listenin en başlarında yer alıyordu. Zamanlama ayarlanabildi ve konuğumuz olmayı kabul etti. Güzel bir birliktelik olacağını düşünüyorum, umarım öyle olur. Repertuvar benim parçalarımdan oluşacak büyük oranda, Matthias ile konuşuyoruz henüz, belki onun da müziklerinden de çalacağız ama henüz netleştirmedik. Konserlerde bütünlük konusuna biraz özen göstermeye ve çok

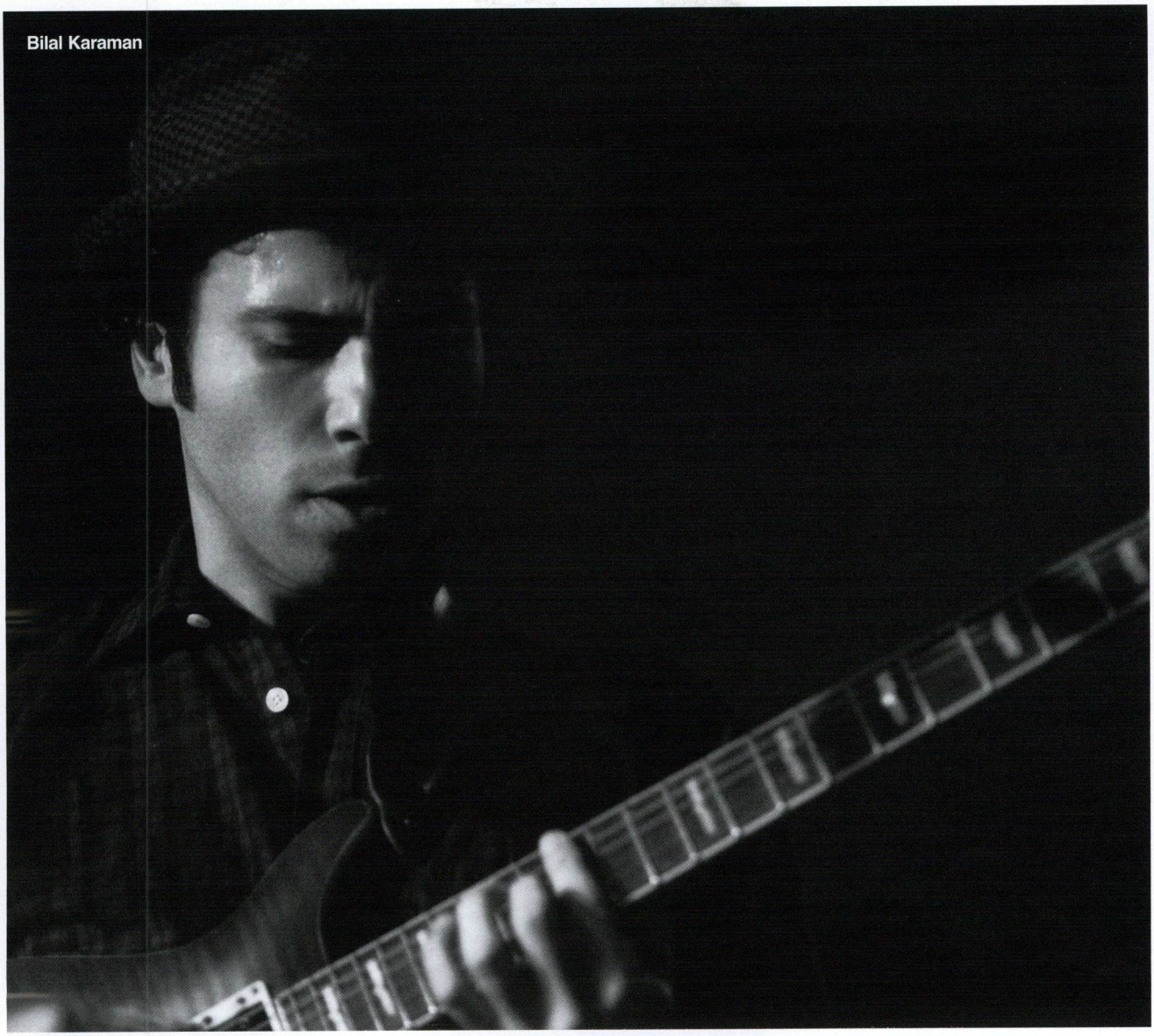
Bilal Karaman

eklektik olmayan bir yapıda parçalar seçmeye gayret ediyorum. Bu sene bir süredir beraber çaldığımız quintet ile çalacağız. Yapmayı düşündüğümüz yeni kayıttan parçalar ağırlıkta olacak konserde de. Kendi müziğini Avrupa'dan büyük

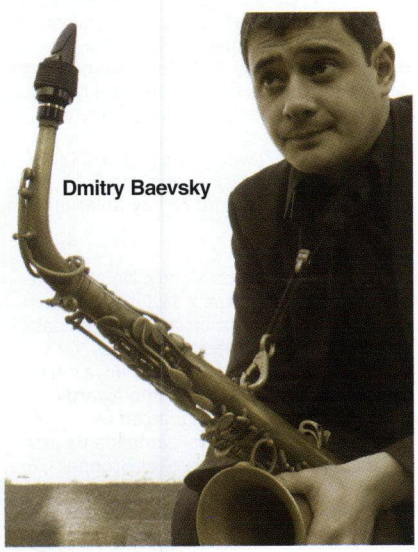
Dmitry Baevsky

icracılarla paylaşmak elbette çok güzel bir duygu, umarım daha da genişler ilerde ve bütün dünyadan konuklar eklenir.

Bilal Karaman feat. Lars Danielsson
11 Temmuz Çarşamba, 22:30, Salon İKSV
Türkiye'nin en yetenekli genç müzisyenlerinden Bilal Karaman, bu özel konserde jazz dünyasının yıldız basçılarından Lars Danielsson ile sahneyi paylaşacak. Önder Focan'ın Jazz Grup atölyelerine katılan Karaman, Doğan Canku'yla flamenko teknikleri, Donovan Mixon ve Wolfgang Muthspiel ile jazz gitar, Erkan Oğur ile Türk müziği ve perdesiz gitar, Aydın Esen ile yüksek armoni ve doğaçlama çalıştı. 2009 yılında Nardis Jazz Gitar Yarışması'nda birincilik kazandı. Neşet Ruacan, Aydın Esen, Leon Parker, Jack Gregg, Gustav Lundgren ve Ricky Ford gibi isimlerle farklı projelerde aynı sahneyi paylaşan gitarist, kendi bestelerinde modal ve melodik motifler ile modern armoniler ve doğaçlamaları sıkça kullanıyor. Karaman'a bu konserde eşlik edecek İsveçli kontrbas ve çello sanatçısı Lars Danielsson ise 1980'lerde, daha önce Miles Davis ile çalışmış olan David Liebman ile Lars Danielsson Quartet'i kurdu ve 10 albüme imza attı. Randy ve Michael Brecker, John Scofield, Jack DeJohnette, Mike Stern, Billy Hart, Charles Lloyd gibi dünyaca ünlü jazz müzisyenleriyle sayısız performans sergiledi.

Bilal Karaman diyor ki:
Ben Lars Danielsson ile çalacağım. Kendisini geçen sene Aksanat'ta dinledim. Aksanat yetkililerinden Canan Aydoğan özellikle tanışmamı ve belki birşeyler yapabileceğimizi söyledi ve tanıştık. Akşam yemeği yedik konser sonrası. Konserden çok etkilendim, daha sonra müziklerini dinlediğimde de çok beğendim. Özellikle Türkiye'de o kadar müzikal kontrbasçıların olmaması benim yurtdışından basçılarla çalışma isteğimi arttırıyor. Türkiye'de o seviyede basçılar olsa belki renk bir enstrüman düşünebilirdim. Lars hem kontrbas hem de çelloya çok hakim ve iyi bir müzisyen. Dolayısıyla Avrupa'dan bir müzisyen seçmem istendiğinde ilk aklıma gelenlerden biri oldu. Konserde çoğunlukla benim ilk albümden ve sonbaharda yayınlanacak ikinci albümden parçalar çalacağız. Ayrıca doğaçlamalar da olacak o geceye özel.

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

Zahmetsiz ve Büyüleyici

Tanınmış tatlılara sahip Alman mutfağından nefis bir pasta söylüyorum kendime, bir dilim Schwarzwaelder Kirschtorte (Karaorman Pastası). Ama bununla yetinmiyorum ve bu sıcaklarda biraz daha şımartmak istiyorum kendimi, bir top İtalyan dondurması alıyorum hemen yanına. Şimdi de bu karşı konulmaz iki tadın mükemmel uyumuna bırakıyorum kendimi. Evet işte Almanya'da doğup İtalya'da büyüyen **Till Brönner**'in trompetinde saklı olan tat da tam anlamıyla böyle bir şey. Sıcacık melodilerle yumuşuyor ve damağımızda eriyor.

Charlie Parker ve Louis Armstrong'un müzik hayatındaki rolünü her fırsatta tekrarlayan Till, 13 yaşında Charlie Parker'ı ilk dinlediğinde bu sound'un onu adeta uyardığını söylerken, bunu lirik bir erotizm ile ilişkilendiriyor. Zaten Brönner'ın müziğini düşündüğümüzde, kuzey jazz'ında duymaya alışkın olduğumuz o keskin köşeli trompet sound'unun bir hayli uzağında kalan, çok daha yontulmuş ve dingin bir sound ile karşı karşıyayız. Melankoliden çok romantizm, yer yer erotizm kokuyor. İnsanı zahmetsizce etkisi altına alan, yumuşacık, içimize işleyen, akıp giden bir melodi bu. Brönner'in trompet üzerindeki sihirli dokunuşlarını bedeninde hissediyor dinleyen. New York'ta onun müziğine "sexual healing" denilmesine şaşırmamak lazım.

Till, 1971 senesinde Almanya'da Viersen'de müzisyen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geliyor. Ailesinin yakın ilgisi altında geçen çocukluk yılları sonrasında önce klasik müzik daha sonra da Köln Müzik Akademisi'nde jazz trompet eğitimi alıyor. Sadece 3 sömestr sonra piyanist Horst Jankowski'nin ekibinde çalmaya başlayarak profesyonel müzik hayatına ilk adımı atmış oluyor. 1993 senesinde henüz 21 yaşındayken

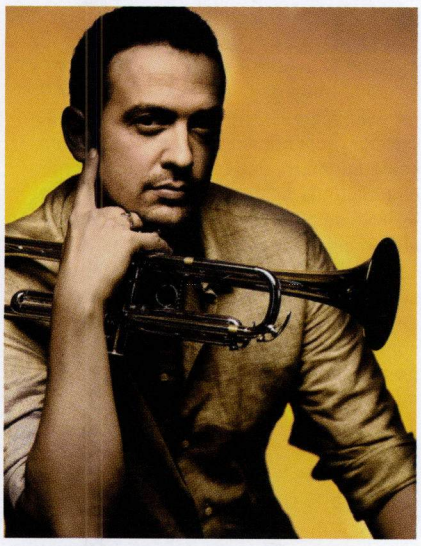

ilk solo albümü Generations of Jazz'ı kaydediyor. Bu yaşta bir müzisyenin, solo albüm kaydında Ray Brown, Jeff Hamilton, Frank Chastenier ve Gregoire Peters gibi isimlerle çalışması muhteşem bir tecrübe olmalı. Bu albüm bir çok ödüle layık görülüyor. 1996 senesinde çıkarttığı "German Songs" albümünde Brönner, Alman film müziklerini jazz ve klasik müzik formatında yorumlarken, ileride gelebilecek farklı projeleri sezdiriyor aslında. 1998 senesinde Verve etiketiyle piyasaya sürdüğü ilk albüm olan "Love" albümü ile ilk kez jazz vokalisti sıfatıyla dinleyenleriyle buluşuyor. 2000 senesinde Chet Baker'ın anısına "Chatting with Chet" albümünü yayınlayan Brönner, bu kayıtta Chet ile trompet düeti yapıyor. 2001 senesinde, jazz fotoğrafçısı William Claxton'ın hayatını anlatan "Jazz Seen" filminin müziklerini içeren albümü piyasaya sürüyor.

İşte bu noktada, müzik yaşamındaki önemli kırılma noktalarından biri ile karşı karşıyayız, bu açıdan ayrı bir paragraf açmakta fayda görüyorum. 30 yaşında (2002 senesinde) kaydettiği "Blue Eyed Soul" albümünde farklı tarzlara da yer vermesi, onun müzikal vizyonunun genişlemesi, yeniliklere yönelmesi anlamını taşıyor. 9 aylık uzun ve meşakkatli bir stüdyo çalışması ardından piyasaya sürülen bu albümde Till, Japon DJ ve prodüktör Samon Kawamura ve soul vokalisti Mark Murphy ile çalışıyor. Tüm müzik kariyeri boyunca elde etmiş olduğu farklı tecrübeleri, düşünceleri ve duyguları bu albümde birleştiriyor sanki Till. Bu albümün en önemli özelliği ise samimiyeti bence. Rahatlatıcı, her ortamda rahatlıkla dinlenilebilecek, inanılmaz keyifli bir albüm. Soul, hip hop ve funky ritmler üzerine trompet doğaçlamaları ile ilerleyen bu albümdeki melodiler sıcak ve cezbedici, dinleyeni müziğin içine çekiyor ve dinleyende eşlik etme isteği uyandırıyor. "Tub of Love" parçasında ise vokalist Brönner ile trompetçi Brönner'i birlikte dinliyoruz. Bu parçada vokal ile trompetin cümleleri mükemmel bir uyum içerisinde ilerliyor. Till, bu albüm hakkında şöyle konuşuyor: "İçimize tam olarak sinene ve evet işte kafamızdaki müzik buydu diyene kadar inanılmaz yoğun çalıştık, ama değdi, sonuç herşeyi açıklıyor. Ben müziğimi yapıyorum ve kimin onu nasıl etiketlediği ile ilgilenmiyorum. Önemli olan müziğimin dinleyenleri rahatsız etmemesi ve keyifli zaman geçirmelerine imkan vermesi. Kim rahatsız edici bir müziği dinlemek ister ki?".

Bundan sonra da yine oldukça önemli çalışmalara imza atmaya devam ediyor Brönner. 2004 senesinde soul vokalisti Joy Denelane ile kaydedilen "That Summer" albümü, Almanya pop listelerinde 16. sıraya yerleşerek onu ülkenin gelmiş geçmiş en çok satan jazz müzisyeni yapıyor. Bundan 2 sene sonra kaydettiği Oceana albümünün ise yine onun için ayrı bir yeri var, çünkü Till bu albümde Joni Mitchell, Leonard Cohen ve Peter Gabriel gibi olağanüstü isimlerin prodüktörlüğünü yapan Larry Klein ile çalışıyor. Konuk sanatçılar ise Madeleine Peyroux, Luciana Souza ve Carla Bruni. Farklı coğrafyalardan isimlere yer verilmesi bence yine Till'in "Blue Eyed Soul" sonrası dönemde müziğindeki yenilikçi ve eklektik gelişime dikkat çekiyor. Bu çizgide, 2007 senesinde kaydedilen, Alan Broadbent, Peter Erskine ve bas bariton Thomas Quasthoff'lu "The Jazz Album", Echo ödülünü alıyor ve Grammy'ye aday oluyor. 2007 senesi sonlarında yayınlanan "The Christmas Album" kaydı, jazz kategorisinde 2008 Echo ödülüne layık görülüyor. 2008 senesinde Bossa Nova'nın 50 yılı anısına "Rio" albümü piyasaya sürülüyor ve bu albümde Till, yine Grammy ödüllü prodüktör Larry Klein ile çalışıyor. Albümde yer alan konuk sanatçılar, Vanessa da Mata, Kurt Elling, Melody Gardot, Annie Lennox, Aimee Mann, Sérgio Mendes, Milton Nascimento ve Luciana Souza, albüme ayrı bir nefes katıyorlar. 2009 senesinde Till, "En iyi enstrümantal jazz solosu" dalında, vokal grubu Take 6'nın "Seven Steps to Heaven" parçasında çaldığı solo ile Grammy'ye aday gösteriliyor. Burada Terence Blanchard, James Moody, Pat Metheny, Gary Burton ve Chick Corea gibi isimlerle yarışması da Bronner'in hem müzikal olgunluğunun hem de yeteneğinin geldiği noktayı daha iyi anlamamıza yardımcı olabilecek nitelikte. 2010 senesinin sonlarında ise, The Killers, The Beatles ve David Bowie gibi grupların/sanatçıların parçalarını yorumladığı "At The End of the Day" albümü ile hayranlarını şaşırtıyor.

Dave Brubeck, James Moody, Natalie Cole ve Tony Bennett gibi jazz devleriyle aynı sahneyi paylaşan, Almanya'nın en çok satan jazz albümlerine imza atan, iki kez Grammy'e aday gösterilen, Almanya'nın en prestijli müzik ödüllerden Echo Award'ı defalarca kazanan, kuşağının en iyi trompetçilerinden ve aynı zamanda da jazz vokalisti kimliğiyle tanınan Till Brönner'i, 6 Temmuz akşamı Arkeoloji Müzesi'nin büyüleyici atmosferinde dinleme şansını kaçırmayın. Şimdiden keyifli konserler.

Sami Kısaoğlu
sami.kisaoglu@gmail.com

Altı Bölümde Bir Lars Danielsson Sözlüğü

Lars Danielsson ismi kimileri için kontrbasa orkestra içinde özgürlüğünü kazandıran ya da o enstrümanda alabildiğine yalın ses tabloları betimleyen bir ses ressamının ismi olabilir. Bu isim, bireysel bir dil oluşturmanın onlarca zorluğa gebe olduğu bir enstrümanda kendine özgü bir müzik dili yaratmayı başarmış olan bir adamın ismidir aynı zamanda. Kimilerine göre geride kalan 25 yılın en şair ruhlu kontrbas müzisyenidir aynı zamanda. Onunla (Lars Danielsson ile) olan şahsen tanışıklığım her ne kadar bundan 3 yıl önceye dayansa da kendisinin müziği ile olan tanışıklığım çok daha öncesine dayanıyor. Kontrbasa kuzeye özgü bir lirizmin yanısıra; melodik bir üslup kazandıran bu adamı 1990'ların sonundan günümüze uzananan süreçte takip etmekteyim. Doğup büyüdüğü kuzey folklorünün yanısıra, yabancısı olduğu kültürleri de tanımaya her daim meraklı Danielsson son derece geniş bir müzikal portfolyoya sahip bir müzisyen.

Danielsson 12 Temmuz Perşembe akşamı **İstanbul Jazz Festivali** kapsamında piyanoda **Yaron Herman**, davulda **Magnus Öström**'den oluşan üçlüsüyle birkez daha İstanbullu müzikseverlerin gönüllerinde taht kuruyor olacak. Bu konser öncesinde Danielsson ve müziğine dair 6 başlıktan oluşan bir sözlük denemesini Jazz Dergisi okurları için hazırladık.

Kuzey
Genel olarak kuzey daha spesifik anlamda ise İsveç, Danielsson için herşeyin başladığı ve şekillendiği yerdir. Sanatçının sesler paleti kuzeye özgü onlarca farklı folklorik renkle doludur.

Kontrbas
Kontrbasdan önce Danielsson'un hayatında başrol viyolonsele aittir. Gothenburg Müzik Konservatuarı'nde viyolonsel eğitimi alan sanatçının, kontrbası çalış stili ise viyolonsel eğitiminden derin izler taşır. Melodi üretimi açısından kısıtlı olanaklara sahip olan kontrbasın bedeni, viyolonsel eğitiminin ardından Danielsson için adeta "terra incognita"dır. Besteci kimliğinden gelen birikim ile kontrbas üzerinde onlarca farklı melodik ve folklorik keşif yolculuğuna çıkan Danielsson'un, ellerinde bu estrüman yeni bir boyut kazanır. Bu nedenle sanatçı kontrbasa zarif ve melodik bir üslup kazandırmış ender müzisyenler arasında yer alır.

Lirizm
Eski bir yazımda da belirtiğim üzere müzik de tıpkı diğer tüm sanatlar gibi yaratıcılarından bir üslup ister. İçinden keşiflerin geçtiği, yeniliklere gebe bir anlatımla kurgulancak olan bir sanatsal ifade ise zamanla bir imzaya dönüşür. Arjantinli **Astor Piazzolla**'nın şu sözlerine kulak vermek yerinde olur: *"Bir eseri ortaya koyduğunuz zaman bunu kendi stilinizde yapmalısınız. Eğer stil yoksa müzik de yoktur."*

Yukarıda özetlediğim müzikal tarz ya da üslup konusunu, Danielsson'un sanatı için tercüme edecek olursak kuşkusuz ilk dikkat etmemiz gereken nokta, kuzeye özgü olan melodik dilden doğan lirizm duygusudur. Danielsson'un müzikal lirizmin onlarca farklı ara tonunu kullanarak boyadığı ses tabloları, yıllar içinde adeta onun imzasına dönüşür. Danielsson'un albümlerine özgü büyülü bir atmosferin oluşmasına kapı aralayan bu lirizm duygusu, sanatçının kariyerinin ilk dönem albümlerinden itibaren oluşmaya başlayarak ACT'den çıkardığı 6 stüdyo albümünde zirve noktasına ulaşır.

Özgünlük
Gün ışığı ve gece. Yerel ve modern. Aydınlık ve karanlık. Risk ve durağanlık. Tüm bu kontrastlar çemberi bir aynanın önü ve ardı gibi yer alır Danielsson'un müziğinde. Akustik enstrümanların kullanımından, senfonik arajmanlara, elektronik altyapıların ve sample'ların müziğe dahil oluşundan, doğaçlama gelişen pasajlara kadar herşey Danielsson'a has bir dil içinde gelişir ve müziğin içinde kaybolur. Sanatçı kendi albümlerinde olduğu kadar yapımcı olarak imzasının bulunduğu albümlerde de kendine has tariflerini korur. Danielsson Danimarka'nın ünlü Radyo Konser Orkestrası için yazdığı eserlerin yanısıra; Victoria Tolsoy, Cæcilie Norby, Jonas Johansen gibi isimlerin kayıtlarında aranjör ve prodüktör olarak yer alır.

Sound
Danielsson kelimenin tam anlamıyla bir melodi koleksiyoncusudur. Bu geniş melodi dağırcığının oluşmasında ise bireysel yeteneklerinin ve eğitiminin payı olduğu kadar diğer müzisyenlerle olan işbirliklerinin de rolü vardır. 1990'lı yıllarda kurduğu **Lars Danielsson Quartet**, Avrupa jazz'ında adeta bir rüya takımıdır. Sanatçı David Liebman, Bobo Stenson ve Jon Christensen'den oluşan bu dörtlü ile 10 yılı aşkın bir süre aynı sahneyi paylaşır. Danielsson'un kendi dörtlüsü dışında kariyerinin erken dönemlerinde müzik yapma olanağı bulduğu diğer isimler de jazz tarihinin köşetaşları listesinde uzunca bir sıra oluşturur. Randy ve Michael Brecker kardeşlerin yanısıra John Scofield, Jack DeJohnette, Mike Stern, Billy Hart, Charles Lloyd ve Trilok Gurtu Group sanatçının bir dönem çalıştığı isimlerden sadece bazılarıdır.

Danielsson'un yakın tarihli kayıt geçmişine göz atacak oluduğumuz zaman tıpkı kariyerinin ilk yıllarındakine benzer bir zenginlik ile karşılaşırız. ACT'den birkaç yıl arayla kendi adına çıkardığı albümlerinde [*Libera Me* (2004), *Salzau Music on the Water* (2005), *Mélange Blue* (2006), *Pasodoble* (2008), *Tarantella* (2009), *Liberetto* (2012)] Danielsson, bu kez eski kıtanın müzisyenlerinin ağırlıkta olduğu bir grup müzisyen ile çalışır. Arve Henriksen, Eivind Aarset, John Parricelli, Leszek Mo□d□er, Magnus Öström, Matthias Eick, Nils Landgren, Niels Petter Molvaer ve Tigran gibi isimler usta başçının sanatında yepyeni müzikal pencereler açar.

Liberetto
Liberetto, Danielsson'un 12 Temmuz Perşembe akşamı saat 21:00'de İstanbul Arkeoloji Müzeleri Avlusu'nda seslendirecek olduğu son albümünün ismi. Çalışma onun sürekli olarak gelişen ve genişleyen jazz vizyonunu görmek adına güzel bir örnek. Sanatçının birkez daha müzikte zarafetin ve yalınlığın peşine düşmüş olduğu bu albüm, Ermeni folkloründen taşıdığı izlerle de Danielsson'un önceki albümlerinden farklılaşıyor. Piyanist Tigran Hamasyan'ın, 3 bestesi ile katkıda bulunduğu albüm Hamasyan'ın yanısıra kadrosunda Arve Henriksen, John Parricelli ve Magnus Öström'ü barındırır. Albüm Danielsson'un müzikal romantizmle olan flörtünü sürdürdüğü bir çalışma olarak geride kalır.

Can Karakuş
kuscan@gmail.com

50'lerin Amerikası'nda Özgür Bir Hollandalı

Caro EMERALD

Hollanda'dan yükselen, beraberinde samba, mambo, jazz ve bossa nova kokularını da sürükleyen bir modern swing rüzgarı... Caroline Esmeralda van der Leeuw (sahne ismiyle Caro Emerald), hem müziği hem sesi hem de sempatik tavırlarıyla dinleyici kitlesini daha şimdiden oldukça genişletmiş durumda. "Daha şimdiden" deme nedenim kendisinin 2. albümünü henüz piyasaya sürmüş olması. Tek albümle çıkış yapanlar listesinin ilk sıralarına yazılması gereken sanatçı şüphesiz bu yazki jazz festivalinin en renkli konuklarından biri olacak ve izleyenlere yerlerinde duramayacakları kıpır kıpır, keyifli bir gece yaşatacak.

Caroline, profesyonel anlamda olmasa da müzikle ilgilenen bir ailenin çocuğu olarak 1981 senesinde Amsterdam'da dünyaya geliyor. Çocukken piyano, keman ve flüt enstrümanlarını deneyen Caroline, 11 yaşında yer aldığı okul müzikalinde asıl enstrümanının sesi olduğuna karar veriyor. Hemen müzik eğitimi almaya başlıyor ve liseyi bitirince de konservatuvarda jazz vokal eğitimine devam ediyor. Bu noktadan sonra da müzik onun için profesyonel bir seçim halini alıyor. İlk single'ı çıkana kadar freelance şarkıcı ve vokal koçu olarak çalışıyor.

"Caro Emerald"ın hikayesi ise güzel bir tesadüf ile başlıyor. 2007 yılında, o zamanlar pek de ünlü olmayan Hollandalı sanatçıya, Kanadalı söz yazarı Vince Degiorgio ile birlikte yapımcı David Schreurs ve Jan van Wieringen'den bir telefon geliyor. Demo çalışmalarında birlikte çalıştıkları vokalistin müsait olmayışı nedeniyle, Caro'nun "Back It Up" şarkısını demo kayıtta seslendirmesini istiyorlar. İşte herşey bu noktada başlıyor. Caro parçayı öyle çok seviyor ki canlı repertuvarına ekliyor ve bundan bir yıl sonra da parçayı Amsterdam'da yerel bir televizyon kanalında seslendiriyor. İzleyiciler kolayca dile dolanan bu parçayı seslendiren bu tatlı kız için telefon ve mail yağdırıyorlar. Youtube'a eklenen düşük bütçeli bir videodan sonra ise şarkıyı nereden satın alabileceğini soran izleyicilerden oldukça yoğun bir talep geliyor.

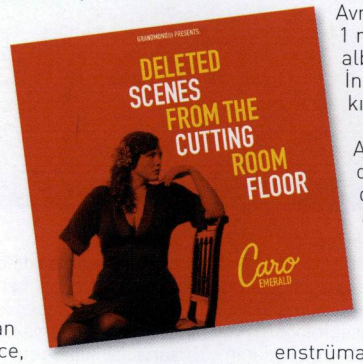

Böylece tek bir parçadan yola çıkarak, David, Vince, Jan ve Caro bir albüm fikri üzerinde çalışmaya başlıyorlar. 1940-50'li yılların film ve müziklerinden esinlenilerek hazırlanan albümde, o yılların Hollywood stüdyolarında kaydedilmiş havası taşıyan salon jazz'ı, sinemaya özgü tango ezgileri, groove jazz eserleri ve mambolar bir araya geliyor. Dolayısıyla, bu özgün prodüksiyon Caro'yu modern bir fenomene dönüştürüyor. Canlı performanslarında Caro, resmi giyimli 8 müzisyenden oluşan bir orkestra ile birlikte sahne alıyor.

Böylesine farklı bir tarz, kendine özgü bir müzik firması gerektirdiğinden, Schreurs ve van Wieringen, Caro'nun Hollanda'daki ilk parçası olan "Back It Up"ı piyasaya sürmek üzere Grandmono Records'u kuruyorlar. Devamında "A Night Like This" parçası, Ocak 2010'da Hollanda müzik listelerinde 1 numaraya yükseliyor. Aynı ay içerisinde, Grandmono Records, Caro'nun beklenilen ilk albümü olan "Deleted Scenes From The Cutting Room Floor" u piyasaya sürüyor.

Başarılı vokal, kendisini önce Avrupa, sonra dünya çapında üne kavuşturan ilk albümü "Deleted Scenes From The Cutting Room Floor" 2010 yılında yayınlandığında Hollanda'da müzik listelerine 1. sıradan giriş yapıp 30 hafta liste başında kalarak Michael Jackson'ın Thriller ile sahip olduğu rekoru kırmayı başarıyor. Henüz 6. haftasında Platin statüsüne erişiyor. Albüm Hollanda'da yılın en çok satan albümü oluyor. Caro, Hollanda`da Yılın En İyi Kadın Sanatçısı seçilip "Edison" ödülüne layık görülüyor. Hollanda'daki bu ciddi başarı Avrupa'ya da hızla yayılıyor. Kısa süre sonra da okyanus aşırı ses getirmeye başlıyor. Avrupa, Güney Afrika ve Avustralya'da hem albüm hem de hit şarkılar, listelerin üst sıralarına yerleşiyor. "Back It Up" ve "A Night Like This", İtalya'dan Avusturya'ya, Avrupa'da çeşitli listelerde 1 numarada yer alırken, albüm Polonya, Almanya ve İngiltere'de Gold kategorisine kısa sürede ulaşıyor.

Albüm, 50'lerin kalabalık dans pistlerini, özgür danslarını, flörtlerini anımsatıyor. Caro Emerald'ın sesi ve uyarıcı sözleri, klasik Amerikan sound'una modern bir pırıltı katıyor. Caro, albümü "Özgün jazz enstrümanları, farklı armoniler, hiphop ritimleri ve lirik hikâyelerin güçlü birleşimi" olarak tanımlıyor. Caro Emerald için bundan sonrası nasıl gelecek diye merak ediyorduk ki... İşte yeni bir albüm ve Caro Emerald Presents: "Drum Rolls & Heart Breaks"! Ama beklenenden farklı, ilginç bir çalışma bu. Caro ve müzik şirketi ilk albümün yakaladığı olağanüstü başarının arkasındaki swing dönemi müziklerine bir çeşit saygı duruşu yapmak istiyor ve ilk albümün esin kaynağı olan şarkıları 2 CD`lik bir çalışma içinde toplayarak yayınlıyor. Aslında bu gözle bakınca ortada 34 parçalık gerçek bir hazine var. Kimler yok ki: Jimmy Dorsey, Gene Krupa, Stan Kenton`ın big bandlerinden tutun da Andrew Sisters, The De Castro Sisters, The Dining Sisters, Boswell Sisters gibi *radio days* döneminin çok popüler kız vokal topluluklarına, oradan daha yakın çağların Dean Martin, Shirley Bassey, Eartha Kitt, Doris Day gibi starlarına uzanan sihirli bir koleksiyon. Caro, genel anlamda etkilendiği isimleri ise şu şekilde açıklıyor: "Ella Fitzgerald, Nina Simone and The Andrew Sisters gibi eski günlerdeki jazz'cılara tapıyorum. Jazz sevgimin dışında şaşırtıcı şekilde hiphop ve R&B seviyorum. Bunun için The Fugees ve Beastie Boys hayranıyım. Ve tabii ki soul... Aretha Franklin ve Otis Redding vazgeçilmez".

Bazı fotoğraflarında kırklı, ellili yılların sinema perdesinin ölümsüzlerinden Ava Gardner`a benzeyen, müziği bazen Fellini`nin La Dolce Vita`sını anımsatan Caro Emerald`ın sesi modern swing müziği için adeta biçilmiş kaftan. İşte bu başarılı ses, 10 Temmuz Salı akşamı Santral İstanbul Kıyı Anfisi`nde yankılanacak. Muhtemelen başta "Back It Up" olmak üzere şarkıların çoğu hep bir ağızdan söylenecek ve konser boyunca bol bol dans edilecek. Bu keyifli geceyi kaçırmamanızı tavsiye ediyoruz.

Beni Bir Adaya Bırakın, Kapıyı Da Çıkarken Çekin Lütfen!

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Ben mümkünse asgari ölçüde insan sesi olan o adada, bir süre Duke Ellington'ın "Azure"unu **Gretchen Parlato**'dan dinleyerek yaşayabilirim. Parlato'nun fısıltılı, özgün yorumuyla söylediği tekerleme tadındaki parçalarla o adada bütün bir yaz geçer.

Trompetçi büyükbaba ve basçı babadan gelen müzikal genlere sahip bir vokalist, besteci ve söz yazarı Gretchen Parlato. 2001 senesinde "Thelonious Monk Institute of Jazz Performance" bölümüne; Herbie Hancock, Terence Blanchard ve Wayne Shorter'ın da aralarında bulunduğu jüriden sıyrılarak kabul edilen ilk vokalist olma şansına sahip oluyor ve 2003 yılında California'dan New York'a taşınıyor. 2004'te "Thelonious Monk International Jazz Vocals Competition"da bu defa da Quincy Jones, Dee Dee Bridgewater, Flora Purim, Kurt Elling, Al Jarreau gibi ustalardan oluşan jüri kararıyla birincilik ödülünü kazanıyor. 2005'te kendi adını taşıyan ilk albümünü çıkarıyor Parlato. Piyanoda, vokaliste bir sonraki albümünde de eşlik edecek olan, genç yeteneklerden Aaron Parks'ı ve gitarda Lionel Loueke'yi duyuyoruz bu albümde. Orijinal girişiyle albümü "Skylark"la açıyoruz. Parçanın köprüsündeki bossa novaya yöneliş bize albümün geri kalanının nasıl olacağını haber veriyor aşağı yukarı. Albümde "Flor de Lis," "Ela e Carioca" ve "Chega de Saudade" gibi 3 Brezilya eseri var. Parlato seviyor oraları belli. Portekizce söylemeyi de tercih ediyor parçaları, orijinaline sadık kalarak. Gitarist Loueke ile söylediği hareketli "Flor de Lis"ten sonra Güney Amerika'dan İzlanda'ya hızlı bir geçiş yapıyoruz ve Bjork'un "Come To Me"sini yine kendine has yorumuyla seslendiriyor Parlato. Albümde 2 tane de Loueke bestesi var. Son parçada da Wayne Shorter'ın Juju'sunu ve Footprints'i birleştirerek bir düzenleme yapmış ve üzerine kendi sözlerini yazmış genç vokalist. Taze, orijinal fikirlerle dolu, oldukça yenilikçi bir ilk albüm bu albüm bana göre. Kendine özgü çok ritimli vokal tekniğini parçalarda ustalıkla gösteriyor Parlato. Ve 2009 yılında geliyoruz ikinci albüm "In a Dream"e. Yine havalı bir giriş ve albüm Stevie Wonder'ın "I Can't Help It"inin kolayca dile dolanan yorumuyla başlıyor. Ardından, girişinde Parlato'nun 2 yaşındaki mırıldanmalarını ve sonrasında da çok sevdiği ritmik el çırpmaları duyduğumuz kelebek etkisindeki Herbie Hancock "Butterfly"ını duyuyoruz. Geçen sene Babylon sahnesinde izlediğimiz piyanist Robert Glasper'in albüme de adını veren bestesi "In A Dream" Fender Rhodes eşliginde bizi rüyada gibi bir havaya sokuyor. Yine Brezilya yöresinden ve Wayne Shorter'dan birer eser eklemiş Parlato: "Doralice" ve "E.S.P." Defalarca dinlemeye doyulmayan bir albüm. Tekerleme gibi. 3. kereden sonra ezberliyorsunuz zaten. Tıkır tıkır kıpır kıpır eşlik ediyorsunuz dinlerken. Ama her şey bir yana "Azure" bir yana. Gitardan mıdır, yalınlıktan mıdır, bas solo sakinliğinden midir bilmem pasiflora etkisi yapıyor bu parça. Ve sene 2011, Gretchen Parlato son albümü "The Lost and Found" ile raflarda yerini alıyor. Kendine güveni artık fersah fersah yayılıyor bu albümde yetenekli vokalistin. Orijinal Parlato bestelerinde de bir artış görüyoruz; "Winter Wind" olsun "How We Love" olsun "Circling" olsun hem kendi bestelerinde hem parça sayısında kayda değer bir artış var. Kendrick Scott gibi genç ve dinamik bir davulcunun etkisi de fazlasıyla hissediliyor. Kritiklerden birçok ödül alan ve Parlato'nun başarı grafiğini daha da yukarı taşıyan bu albümdeki en keyifli parçalardan biri de trompetçi arkadaşı Ambrose Akinmusire'nin de kendi ikinci albümünde seslendirdiği, sözleri Parlato'ya ait Akinmusire bestesi "Henya." New York jazz sahnesinde çokça beraber çalışan bir grup müzisyen var gördüğüm kadarıyla. Birbirlerinin albümlerinde, konserlerinde de yer alıyorlar sık sık. Gretchen Parlato, Esperanza Spalding, Ambrose Akinmusire, Terri Lyne Carrington, Aaron Parks, Sean Jones, Kendrick Scott, Robert Glasper bunlardan birkaçı. Biz evrenin şanslı kulları bu müzisyenlerden bazılarını bu sene İstanbul Jazz Festivali'nde izleyebileceğiz. Gretchen Parlato ile aynı sahneyi paylaşacak olan diğer isim de trompetçi **Ambrose Akinmusire**. Akinmusire saksofoncu Steve Coleman'ın okullarına yaptığı bir ziyaret sırasında keşfediliyor. Üniversiteden sonra mastırını da yapıp "Thelonious Monk International Jazz Competition"da ödülünü aldıktan sonra 27 yaşında ilk albümü "Prelude"ü yayınlıyor. Albümde Akinmusire'ye eşlik eden gençler arasında yine piyanoda Aaron Parks var, basta Joe Sanders ve davulda da Justin Brown yer alıyor. Parçalardaki ritim değişiklikleri, düzenlemeler, ekibin kendi içindeki uyumu, beraber yükselişleri ve enstrümantal ustalık albümü bir ilk albüm için üst bir seviyeye taşıyor. Eski tatları da bulabildiğimiz modern ve defalarca dinlenesi bir albüm. Sextet formatındaki albümde piyanonun yanındaki vibrafon etkisinin hayranıyım. Bir de son parçadaki trompet piyano ikilisinin seslendirdiği "Stablemates"e dikkatinizi çekmek isterim. Akinmusire kendini ön plana çıkarmak yerine ortaklaşa bir çalışma yapmak istemiş olsa gerek ki albümde piyanist Akinmusire'nin "Trapped In A Dream"i, Walter Smith III'ün "Dingmandindo"su gibi parçalara da yer vermiş. Çok değil, dört sene aradan sonra 2011'de Akinmusire yeni albümü "When The Heart Emerges Glistening"i çıkarıyor. Bu defa piyanoda Gerald Clayton, basta Harish Ragavan ve davulda Justin Brown'dan oluşan bir ekip eşlik ediyor. Tenor saksofonda yine Walter Smith III var ve iki parçada Fender Rhodes'da Jason Moran katılıyor ekibe. Albüm sakin başlayıp sonradan çıldıran "Confessions To My Unborn Daughter" ile açılıyor. İlk albümünde de yaptığı piyano - trompet düetini bu defa da "What's New"de Gerald Clayton'la birlikte yapıyor Akinmusire. Her albümde bir "en sevdiği, dinlemeye doyamadığı" vardır ya insanın, benim için de bu albümün kahramanı "Henya." Orijinal bir Akinmusire bestesi. Hard bop'lu, free jazz'lı bazen atonal çoğunlukla dışa vurumcu bir albüm. Öncelikle beraber seslendircekleri "Henya" için, sonralıkla tüm diğer parçaları için, festivalin en romantik mekanı olan İstanbul Arkeoloji Müzeleri Avlusu'nu ziyaret etmeniz dileğiyle.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

TEMMUZ AYI PROGRAMI

Sezgi Olgaç Quartet

Jef Giansily Trio
02 Temmuz 2012 Pazartesi
Jef Giansily (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Sezgi Olgaç & Önder Focan & Ozan Musluoğlu Trio
03 Temmuz 2012 Salı
Sezgi Olgaç (vo), Önder Focan (g), Ozan Musluoğlu (b).

Can Olgun Trio
04 Temmuz 2012 Çarşamba
Can Olgun (p), Ozan Musluoğlu (b), Martin Kruemmling (d).

Uzunyol Üçlüsü feat. Barış Ertürk
05 Temmuz 2012 Perşembe
Barış Ertürk (ts), Yiğit Özatalay (p), Ahmet Türkmenoğlu (b), Kemal Emirel (d).

Jazz and Samba Istanbul 2012
Amy London, Maucha and and Roni Ben-Hur
06 Temmuz 2012 Cuma
Amy London (vo), Maucha Adnet (vo), Roni Ben-Hur (g), Ozan Musluoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d).

19. İSTANBUL CAZ FESTİVALİ - TÜNEL ŞENLİĞİ
Ferit Odman Quartet
07 Temmuz 2012 C.tesi
Engin Recepoğulları (ts), Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

19. İSTANBUL CAZ FESTİVALİ - TÜNEL ŞENLİĞİ
Mehmet İkiz Quartet
07 Temmuz 2012 C.tesi
Karl Olandersson (tp), Erik Lindeborg (p), Kristian Lind (b), Mehmet İkiz (d).

Yavuz Akyazıcı Trio
09 Temmuz 2012 Pazartesi
Yavuz Akyazıcı (g), Volkan Hürsever (b), Cengiz Baysal (d).

Burak Bedikyan Trio
10 Temmuz 2012 Salı
Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Deniz Dündar (d).

Ateş Tezer Trio
11 Temmuz 2012 Çarşamba
Uğur Güneş (p), Volkan Hürsever (b), Ateş Tezer (d).

Ekin Cengizkan Trio feat. Alex Maksimiw
12 Temmuz 2012 Perşembe
Alexander Maksimiw (g) Tamer Temel (ts), Ozan Musluoğlu (b) Ekin Cengizkan (d).

Istanbul Funk Unit
13 Temmuz 2012 Cuma
Yahya Dai (s), Anıl Şallıel (s), Kerem Turhan (keyb), Cenk Soyak (g), Tunç Erkan (b), Onur Alatan (d).

Özge Pınar Quartet
14 Temmuz 2012 C.tesi
Özge Pınar (vo)

Cem Tuncer Quartet
16 Temmuz 2012 P.tesi
Barış Ertürk (ts), Ercüment Orkut (Ham.org), Cem Tuncer (g), Ediz Hafızoğlu (d).

Andrea Romani Quintet
17 Temmuz 2012 Salı
Andrea Romani (flt), Tamer Temel (ts), Eylül Biçer (g),) Volkan Topakoğlu (b), Cem Aksel (d).

Lloyd Chicholm Quartet

Can Olgun

TEMMUZ AYI PROGRAMI

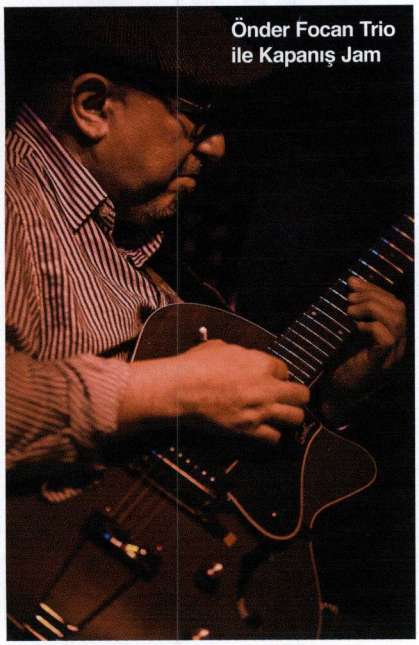
Önder Focan Trio ile Kapanış Jam

Amy london

Mehmet İkiz Trio

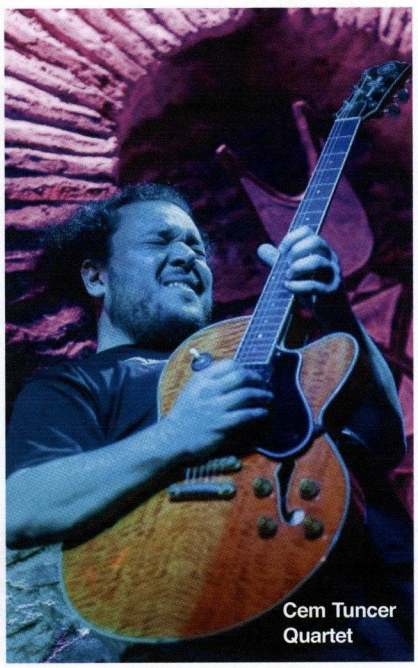
Cem Tuncer Quartet

18 Temmuz 2012 Çarşamba
Lloyd Chisholm (tp), Burak Bedikyan (p),
Volkan Topakoğlu (b), Deniz Dündar (d).

Dave Allen Quartet
19 Temmuz 2012 Perşembe
Tamer Temel (ts), Dave Allen (g),
Kağan Yıldız (b), Cem Aksel (d).

Buket Coşkuner
20 Temmuz 2012 Cuma
Buket Coşkuner (vo), Bora Çeliker (g),
Koray Üsgülen (org, p), Siney Yılmaz (ts),
Tolgay Yılmaz (d).

Sezgi Olgaç Quartet
21 Temmuz Cumartesi
Sezgi Olgaç (vo) Adem Gülşen (p) Emre Tankal (g)
Özgür Salıcı (b) Korhan Ogan (d).

Sinan Işık Trio
23 Temmuz 2012 P.tesi
Sinan Işık (p), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

Yeşim Pekiner & Emre Tukur Brazilian Boost
24 Temmuz 2012 Salı
Yeşim Pekiner (vo), Emre Tukur (p), Yahya Dai (ts),
Murat Arkan (g), Baran Say (b),
Alpdoğan Türeci (d).

Bilge Susar Quartet
25 Temmuz 2012 Çarşamba
Bilge Susar (vo), Yiğit Özatalay (p),
Özgür Salıcı (b), Korhan Ogan (d).

Önder Focan Trio ile Kapanış Jam
26 Temmuz 2012 Perşembe
Önder Focan (g), Ozan Musluoğlu (b),
Ferit Odman (d).

Andrea Romani Quintet

Akbank Jazz Festivali kapsamında bu yıl ikincisi düzenlenecek olan "JAmZZ Akbank Jazz Festivali Genç Yetenekler Yarışması" sunduğu yurtdışı eğitim fırsatı ve saygın jürisi ile genç yetenekleri bekliyor.

Jazz tutkunlarının heyecanla beklediği **22. Akbank Jazz Festivali** kapsamında bu yıl ikincisi gerçekleştirilecek olan **"JAmZZ Akbank Jazz Festivali Genç Yetenekler Yarışması"** başvuruları devam ediyor.

30 yaşını aşmamış amatör genç yeteneklere, Festival'in bir parçası olma ve profesyonel sanatçılarla birlikte sahnede "Jam Session" yapma imkanı sunan yarışma, "***nefesli***", "***vurmalı***", "***telli***", "***tuşlu***" ve "***vokal***" olmak üzere beş ayrı kategoride gerçekleştiriliyor.

Yarışmanın ön elemesi için adaylar, hazırladıkları bir demo CD, kısa öz geçmişleri, müzik tarzlarını anlatan ön yazı ve bir fotoğraf ile **Akbank Jazz Festivali / JAmZZ** konu başlığını ekleyerek **22 Eylül 2012, Cumartesi** gününe kadar Akbank Sanat / Beyoğlu adresine ulaştırmaları gerekiyor.

Jazz'ın Türkiye'de öncü isimlerinden **İmer Demirer**, jazz vokalisti ve Ayten Alpman'ın kızı **Ayşe Gencer**, Bilgi Üniversitesi öğretim üyesi ve Duman grubu davulcusu **Cengiz Baysal**, ünlü kontrbas sanatçısı **Volkan Hürsever** ve Türkiye'de jazz'ın ustaları denince ilk akla gelen isimlerden piyanist **Ali Perret**'in aralarında yer aldığı yarışma jürisi tarafından **14 Ekim 2012, Pazar** günü ön eleme gerçekleşecek. ***"En iyi performans"***, ***"en iyi doğaçlama"*** ve ***"en iyi yorum"*** kategorilerinde dereceye giren yetenekli genç jazz'cılar, **22. Akbank Jazz Festivali** kapsamında **15 Ekim 2012, Pazartesi** günü usta jazz müzisyenleriyle beraber Babylon'da düzenlenecek özel jam session'da sahne alacaklar.

Yarışmayı kazanan genç yetenekler, ayrıca **Venedik Jazz Festivali** kapsamında gerçekleşecek olan atölye çalışmalarına katılarak, sekiz gün boyunca **New York'taki New School for Jazz ve Contemporary Music Akademisi** eğitmenlerinden teorik bilgiler, kulak eğitimi ve ritm gibi birçok alanda dersler alacaklar.

Ayrıntılı bilgi ve başvurular için:
Akbank Sanat
İstiklal Caddesi No: 8 34435 Beyoğlu/ İstanbul – Tel: 0212 252 35 00- 01
www.akbankcaz.com

Dilek Tarhan
dilek@tamirane.com

Tamirane'de jazz...

Çağıl Kaya Happy People

Dolunay Obruk

Morning Jazz Sessions yaz aylarında da dopdolu!
Tamirane "Morning Jazz Sessions" kapsamında gerçekleştirilen canlı jazz performansları, Temmuz ve Ağustos aylarında Yahya Dai Quartet, Matinale, Kaan Mete "Manouche Trio", Çağıl Kaya Happy People, Dolunay Obruk Quartet, Selen Gülün Quartet, Aquavit ve Project Chet Baker'ı ağırlıyor, konserler 15:00'de başlıyor.

Limango'nun katkılarıyla her Pazar 15:00 ve 17:00 arası gerçekleştirilen "Morning Jazz Sessions" konserleri giriş ücreti yoktur.

www.tamirane.com

1 Temmuz 2012
"Morning Jazz Sessions"
Yahya Dai Quartet
Türkiye'deki Jazz sahnesini takip edenlerin yakından tanıdıkları müzisyenlerden oluşan Yahya Dai Quartet, Jazz-Fusion ve Jazz-Funk türlerinde gezinen seçkisi ve Quartet'in son albümü "Ümitvar Mavi"'den parçalarla "Morning Jazz Sessions"da.

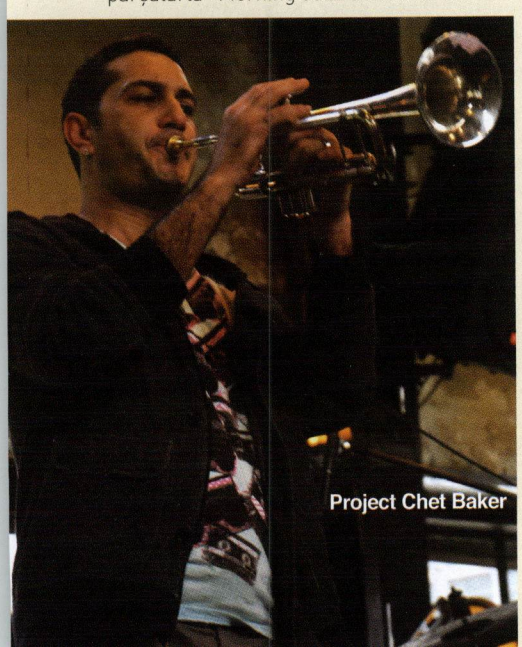
Project Chet Baker

Saksafon, ewi ve flütte Yahya Dai, klavyede Ercüment Orkut, bas gitarda Kağan Yıldız ve davulda Ediz Hafızoğlu.

8 Temmuz 2012
"Morning Jazz Sessions"
Matinale
Samba, Bossa Nova ve Brezilya Pop müziği yüklü repertuvarında 18 besteye yer verecek olan "Matinale" ilk kez "Morning Jazz Sessions"da. Vokalde Yeşim Pekiner, synthesizer ve piyanoda Emre Tukur, tenor saksafon ve flütte Yahya Dai, akustik basta Baran Say, davulda Alp Türeci.

22 Temmuz 2012
"Morning Jazz Sessions"
Kaan Mete "Manouche Trio"
"Morning Jazz Sessions"da daha önce Swing Band projesiyle sahne alan Kaan Mete, bu kez Manouche Trio ile. Repertuvarında özgün bestelere ve Jazz Manouche'a yer veren Manounche Trio, solo gitarda Kaan Mete, ritim gitarda Cyrille Allaigre ve kontrbasda Matt Hall'dan oluşuyor.

29 Temmuz 2012
"Morning Jazz Sessions"
Çağıl Kaya Happy People
2009 yılında Çağıl Kaya, Tamer Temel ve Yalım Akın tarafından kurulan Çağıl Kaya Happy People, R&B ve jazz arasında gidip gelen repertuvarlarıyla Tamirane'de. Rh Factor'den Erykah Badu'ya, Michael Jackson'dan Kenny Garret'a kadar uzanan geniş bir repertuvara sahip grup, vokalde Çağıl Kaya, saksofonda Tamer Temel, trombonda Emre Kayhan, gitarda Eylül Biçer, bas gitarda Oğuzhan Tosun ve davulda Onur Alatan'dan oluşuyor.

5 Ağustos 2012
"Morning Jazz Sessions"
Dolunay Obruk Quartet
Vokalde Dolunay Obruk, klavyede Ercüment Orkut, basta Ozan Musluoğlu ve saksofonda Yahya Dai'nin yer aldığı Quartet, jazz standartlarına getirdiği yorumlarıyla Pazar günlerinin keyfi "Morning Jazz Sessions" kapsamında Tamirane'de.

12 Ağustos 2012
"Morning Jazz Sessions"
Selen Gülün Quartet
Çağdaş müzikten jazz'a uzanan geniş bir yelpazede eserler üreten besteci ve piyanist Selen Gülün, "Just About Jazz Live" ve "Answers" albümlerinden, 80'lerin popüler parçalarından ve bazı jazz standartlarından derlemiş olduğu bir performans sergileyecek.

25 Ağustos 2012
"Morning Jazz Sessions"
Aquavit
25-26 Ağustos'ta santralistanbul'da gerçekleşecek kent festivali sun.day.sky'ın sahnelerinden biri yine Tamirane. Bu yıl dördüncüsü düzenlenen sun.day.skyfestival'de kulağınızı Tamirane Morning Jazz Sessions'dan ayırmayın! İstanbul'un önemli jazz merkezlerinde sergiledikleri canlı performanslarla ilgi toplayan Aquavit, klasik jazz eserlerine getirdikleri rock, funk ve fusion yorumlarıyla dikkat çekiyor. Emre Tukur tarafından kurulan Aquavit, jazz-funk parçalarının yanı sıra grubun bestelerine de yer veriyor. Elektrik piyano ve synthesizerda Emre Tukur, bas gitarda Tunç Erkan, trompet ve fluegelhornda Utku Akyol, tenor saksofonda Stephane Haessler, elektrik gitarda Eylül Biçer ve davulda Tolgay Yılmaz.

26 Ağustos 2012
"Morning Jazz Sessions"
Project Chet Baker
sun.day.skyfestival'de bir başka heyecan verici grup Project Chet Baker, lirik, melodik hatta zaman zaman melankolik bestelerin yaratıcısı, "Cool Jazz" akımının öncüsü Chet Baker anısına Mehmet Sezer tarafından 2008'de kuruldu. Mimar Sinan Üniversitesi sonrasında birçok projede yer alan ve farklı gruplarla sahne alan Sezer, Project Chet Baker ile, klasik Chet Baker tınısını günümüz jazz müziğine adapte ediyor, jazz standartlarından başlayarak Nujazz'a yaklaşan bir performans sergiliyor.

İstanbul yepyeni bir festivale kavuşuyor...

Tuborg GoldFest
(powered by Istanbul Open Air)

Dünyanın birçok ünlü grubunu Rock müzikseverleri ile buluşturacak "Tuborg GoldFest"le İstanbul müziğe doyacak. Temmuz ayında İstanbul Parkorman'da gerçekleşecek festivalde, dünyaca ünlü grup ve sanatçılar sahne alacak.

Guns'N'Roses, Evanescence ve Jetro Tull geliyor...

Parkorman, yenilenen çehresiyle "Tuborg GoldFest"e ev sahipliği yapıyor. Şehrin göbeğinde, stres ve kargaşadan uzakta, doğayla iç içe olacak bu festival, Türkiye'deki tüm rock sevenlerin de buluşma noktası olacak.

"Tuborg Goldfest" türler arası dağılıma gösterdiği özenle de dünya standartlarında bir festival olma özelliği taşıyor. Rock'n'roll, numetal, senfonik rock ve hard rock gibi rock müziğin farklı türlerinden dev isimlerin sahne alacağı festival, rock müziğin farklı türlerine gönül veren herkese muhteşem bir müzik deneyimi yaşatmayı amaçlıyor. "Adam Gibi Bira %100 Malt Tuborg Gold" sponsorluğunda gerçekleştirilecek "**Tuborg GoldFest**"te, **Guns'N'Roses, Evanescence, Apocalyptica, Jetro Tull, Within Temptation, Godsmack, In Flames, Lacuna Coil, Ugly Kid Joe** gibi dünyaca ünlü isimler müzikseverlerle buluşacak. Festivalde rock sevenleri bekleyenler bununla da sınırlı değil. Ülkemizin rock müzikteki en önemli sanatçı ve grupları da festival kadrosunda yerini almış. Pentagram, Redd, Erdem Yener, Gürcan Ersoy, Ayşe Saran, bu isimlerden sadece birkaçı. 3 tam gün sürecek festival, İstanbul'un merkezinde müzikle dolu bir yaz geçirmek isteyenleri ağırlayacak.

JETHRO TULL'S IAN ANDERSON "THICK AS A BRICK LIVE!"

Jethro Tull'ın beyni Ian Anderson ve arkadaşları Tuborg Gold sponsorluğunda 10 Eylül'de Küçükçiftlik Park'ta!

Tuborg Gold sponsorluğunda 10 Eylül'de İstanbul'a gelecek olan Küçükçiftlik Park'ta sahne alıp *Thick As A Brick*'i baştan sona çalacaklar. Yaklaşık iki saat sürecek olan konserin geri kalanında ise 2012'de çıkan *Thick As A Brick Pt.2*'den şarkılar ve unutulmaz Jethro Tull klasikleri seslendirilecek.

Thick As A Brick 1972'den Beri İlk Kez Canlı Çalınacak!

İngiltere'nin dünya müziğine en büyük armağanlarından biri olarak kabul edilen Jethro Tull'ın dünya müziğine en büyük armağanlarından biri de *"Thick As A Brick"* olarak kabul edilmektedir. 1972 yılında yayınladığı 44 dakikalık tek bir şarkıdan oluşan *"Thick As A Brick"* albümü dünya progressive rock tarihinin en önemli albümlerinden biri sayılırken, albüm çıktığı yıl birçok müzik dergisi tarafından yılın albümü olarak gösterilmiş ve ABD dahil birçok ülkede 1 numaraya kadar yükselmiştir.

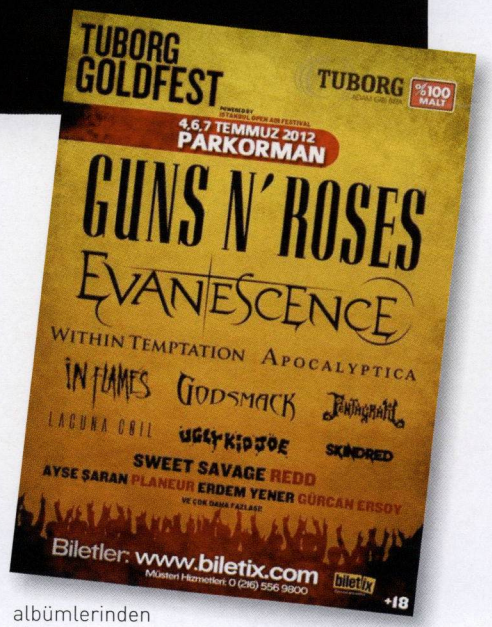

"Thick As A Brick" sözlerini Gerald Bostock, nam-ı diğer "Küçük Milton" (Ian Anderson'ın kendisi), adındaki hayali bir çocuğun büyümenin zorluklarına ilişkin yazdığı şiirden almaktadır. Ian Anderson'ın hayalinde canlandırdığı Gerald Bostock 40 yıl sonra yeniden ortaya çıktı ve bu yıl "Thick As A Brick Pt.2 – What Happened to Gerald Bostock" yayınlandı.

"Thick As A Brick" şarkısının tamamı en son 1972 yılında Jethro Tull tarafından verilen konserlerde çalınmış ve şarkı bütün olarak seslendirilmemiş. Yaklaşık 50 yıldır kısa bölümlerle çalınan "Thick As A Brick" ilk kez canlı olarak İstanbul'6da dinlenecek!

Konser hakkında ayrıntılı bilgileri www.mood-pro.com adresinden alınabilir.

Purple Concerts organizasyonuyla 4, 6 ve 7 Temmuz tarihlerinde gerçekleşecek "**Tuborg GoldFest**"in biletleri, Biletix'ten satılıyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

3. Alaçatı Jazz Rüzgarı

Alaçatı'dan Türkbükü'ne Esiyor...

Bu yıl üçüncüsü gerçekleştirilecek olan Alaçatı Jazz Festivali 25 Haziran Pazartesi günü start aldı. Alaçatı Yucca Otel'in ev sahipliğinde 6 Eylül 2012 tarihine kadar esmeye devam edecek olan Alaçatı Jazz Rüzgarı'nda havada uçuşan notalar kalplere dokunacak.

Jazz severler tarafından her yıl artan bir ilgiyle takip edilen "Alaçatı Jazz Rüzgarı" bu yıl 25 Haziran – 6 Eylül 2012 tarihleri arasında gerçekleştirilecek. 25 Haziran Pazartesi Neşet Ruacan Quartet ile başlayacak etkinlikte Türkiye'de jazz denince ilk akla gelen sanatçılar Alaçatı Marina yolu Yucca Otel'de sanat severlerle buluşacak.

Konu ile ilgili bir açıklama yapan Buğra Özçetin şunları söyledi: "İki yıldır gerçekleştirdiğimiz festival büyük ilgi görüyor. Festivalin geleneksel bir hale gelmesini hedefliyoruz. Her yıl üzerine ekleyerek jazz severleri sevilen yerli ve yabancı sanatçılarla buluşturmaya devam etmek istiyoruz. Jazz Rüzgarı, geçen yıllardan farklı olarak bu yıl ilk kez Alaçatı ve Türkbükü'nde eş zamanlı olarak esecek. Eş zamanlı iki festival bizim için oldukça yorucu ancak bir o kadar da keyifli olacak. Böylelikle daha fazla jazz severe ulaşabildiğimiz için mutluyuz".

Başta Alaçatı Belediyesi olmak üzere, Jolly Tur, Kavaklıdere, Seabird, Johnnie Walker, Mariachi, Jeanneau Yachts, Alovale, Uludağ Gazozları'nın, sponsorluğuyla gerçekleşen festivalin rezervasyonları başladı. festival ile ilgili detaylı bilgiye www.alacatijazzruzgari.com adresinden ulaşılabilir.

Program

25 Haziran Neşet Ruacan
26 Haziran Kerem Görsev
29-30 Haziran Burhan Öcal & Tuluğ Tırpan
4 Temmuz Allstars Jazz Band
5 Temmuz Allstars Jazz Band
11 Temmuz Valeria Proano
12 Temmuz Valeria Proano
18-19 Temmuz Sibel Köse & Neşet Ruacan
25-26 Temmuz Elif Çağlar & Neşet Ruacan
30 Temmuz Ayhan Sicimoğlu & Kerem Görsev Trio
1-2 Ağustos Melis Sökmen
8 Ağustos Sibel Gürsoy
9 Ağustos Selen Beytekin
15-16 Ağustos Ayşe Gencer & İmer Demirer
22 Ağustos Meltem Ege & Önder Focan
30 Ağustos Melis Sökmen
6 Eylül Allstars Jazz Band

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ayten Alpman Anısına

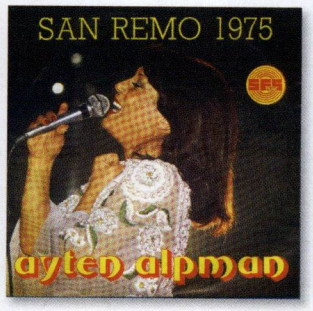

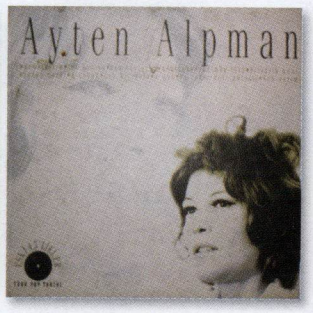

Ayten abla artık aramızda değil, bir kuş gibi uçtu gitti, ardından unutulmaz şarkılar bıraktı. Aslında kendisi bir şarkı idi, hani "Bir şarkısın sen" adlı şarkıda olduğu gibi, ömür boyu sürecek bir şarkı.

Hepimiz bu dünyaya bir bebek olarak geliriz, yaşımız ilerledikçe toplumsal yaşam bize birçok sıfat verir. Zamanla üzerimize aldığımız, farkında olmasak bile taşıdığımız bu sıfatlar üstümüze yapışıp kalırlar.

Yaşam boyu jazz ödülünü alırken

Ayten Alpman'ın da birçok sıfatı vardı ama bunlardan ona en çok yakışanı "şarkıcı" sıfatı oldu. Her şeyinden arındırıldığında ortaya kalan şey güzel bir yüreğin çevresinde sarmaşık gibi dallanmış budaklanmış bir şarkıcı kimliği idi, şarkıyla yaşadı, şarkılarla uçtu gitti.

Ben çocukken o çoktan bir efsane olmuştu, o zamanlar otuzlu yaşlarında olduğunu düşünemezdim bile, bizim evde annem ve rahmetli babam ondan "Ayten" ve iki çocuğunun babası İlham Gencer'den de "İlham" diye bahsederlerdi. Ayten ve İlham İstanbul gece hayatının iki renkli siması olarak şimdiki deyimle cemiyet hayatını esip üfürürlerdi.

Ben onunla ilk defa 1998 yılında tanıdım, Jazz Dergisi için röportaj yapmaya gidiyordum. Bu röportaj benim yaşamım boyunca yaptığım en heyecan verici röportajlardan birisi oldu. O karşısında fotoğrafçılarla gelen bir gazeteci bekliyordu, makyajını yapmıştı, beni karşısında görünce çok şaşırdı. Önce hayal kırıklığına uğradı sonra aramızdaki sohbet derinleştikçe röportajın ötesine ötesinde bir yerlere gittik.
Yazılanlar o günün Ayten Alpman'nın bir fotoğrafı idi.

Aradan geçen seneler içerisinde çok şey değişti, Türk müzikseverler onu yeniden keşfetti, albümleri yeniden basıldı, 50. sanat yılı kutlamaları yapıldı, ben ve eşim o konsere kapıda son dakikada iade edilen bir çift bileti 5 kişinin arasından kapıp satın alarak girebildik. Salon tıklım tıklım dolu idi, herkes geçmişe gitti ve geldi.

Başka şeyler de oldu, 1999 yılında deprem İstanbul'u vurunca onunla bu sefer de en son hayat arkadaşı Ümit Aksu üzerine konuşmak için ziyaret ettim, o sırada herkes korkudan bahçelerde oturuyordu, biz de bahçede konuştuk.

Yaşadığı müddetçe hiç kimseye röportaj vermeyen Süheyl Denizci vefat edince de ardından olsun bir şeyler yazabilmek için Ayten Alpman ile konuştum.

Açık Radyo'da sevgili arkadaşım Naim Dilmener ile radyo programlarımız arka arkaya idi, bir gün programlarımızı birleştirdik, Ayten Alpman'ı İlham Gencer ile aynı programda ağırladık, hem de canlı yayında bu gerçekleşti. Bir ara dördümüzün birlikte şarkı söylediği bir an bile oldu. Bu da radyoculuk hayatımın en güzel anlarından birisi idi.

İstanbul'da güzel jazz kulüpleri açılsın istiyordu, onların açıldığını da gördü. Yanılmıyorsam o da Nardis'te konser verdi. Yaşamı boyunca jazz müzisyeni olarak yaşadı ama onu ölümsüzlüğe taşıyan şarkısı "Bir Başkadır Benim Memleketim" oldu. Halbuki bu şarkı üç beş kuruş para kazansın diye Şerif Yüzbaşıoğlu'nun ona söylettiği bir Türkçe sözlü hafif batı müziği idi. Ama Kıbrıs harbinin atmosferi bir şarkıda tüm bir ülkenin duygularını yoğunlaştırınca o memleket Ayten Alpman'ın memleketi oldu.

Ölüm bir son değil bir başlangıçtır. Tüm dinler ve kadim öğretiler bunu bize asırlardan beri söylediği halde kendimizi bin bir meşgale ile sarmalayarak ölüm kavramını yok saymaya çalışıyoruz, halbuki tek bir gerçek var doğduğumuz gün aslında ölmeye de başlıyoruz. Herkes için bu bir gerçek. Ama herkesi farklı kılan kendilerine biçilen yaşamı nasıl kullandığı, bu dünyadan göçerken ardında neler bıraktığı.

Ayten Alpman pek az sanatçıya nasip olabilecek dolu dolu bir hayat yaşadı, şarkılarla nefes aldı, son nefesini verirken eminim ki yüreğindeki küçük serçe hala şarkı söylemeye devam ediyordu:

üzgünüm, acı sözlerim için
üzgünüm, seni kırdığım için
haklısın bana darılsan bile,
beni terk etsen bile,
ne yapayım, ben böyleyim...

üzgünüm, bütün olanlar için
üzgünüm, mutlu yıllarım için
aşkımız gölgesiz olmalıydı,
şüphesiz olmalıydı,
affedemem,
ben böyleyim...

ister vur, ister okşa
ister tut, ister yolla
ister sev, ister zorla
ben böyleyim...

Bu sözlerden sonra söyleyecek ne kaldı ki; hoşça kal sevgili Ayten'den başka.

Hülya Tunçağ
htuncag@gmail.com

Günümüzde Jazz

Festivalcilere Tüyolar

Sevgili dinleyiciler, yeni yılın bu ilk programında yeni sinyalle karşınızdayız. Ancak programın türünde bir değişiklik yok. Bir yıldır hep bu saatte yayınlanan "**Doğuşundan Bugüne Dek Caz**", Artık "**Günümüzde Caz**" adı altında devam edecek. Programlarımızı sürekli izleyen dinleyicilerimiz, son olarak 1960 yılına dek geldiğimizi hatırlayacaklardır. Jazz dünyasına 1960'dan geriye baktığımız zaman yapılan son reform hareketinin 1945 yılındaki Bop Ekolü olduğu ortaya çıkar. Daha önceki programlarımızda da anlattığımız gibi bazı deneysel akımlar jazz ortamını sararken bir yanda da ciddi, gerçek anlamda bir ekol doğuyordu. Bu ekolü sessizce hazırlayıp 1957'de ortaya koyan ise, 1947'den beri ünlü olan kompozitör-aranjör George Russell idi" diye devam ediyordu ilk "**Günümüzde Caz**" programım... 1972 yılı Ağustos'unda meslektaşım Ümit Tunçağ ile evlenince bu kez prodüktör hanesinde Tunçağ soyadıyla 2011 yılı Aralık ayına kadar aralıksız olarak Cumartesi geceleri yayınlandı... **Günümüzde Caz'ın** yanı sıra o zaman 1. Program diye belirtilen TRT-1 radyosunda da 25 dakikalık **Caz Albümü** programını hazırlıyordum. Müzik kaynağım ise Ankara Radyosu'nun gönderdiği ve çoğu ustam **Cüneyt Sermet**'in arşive kazandırdığı jazz kayıtlarıydı. Daha sonra bu kayıtlara kendi çabamla edindiğim plaklar ve en önemlisi de EBU ve Amerika'nın Sesi ile yapılan anlaşmaya bağlı olarak TRT Müzik Dairesi'ne gönderilen konser ve radyo kayıtları eklendi. Telif kurallarına göre bu kayıtlar bir kez yayınlanabilirdi. Yayınlandığı programın adıyla yayın tarih ve saatti de EBU yayın kuruluşlarına bildirilmek zorundaydı. Meslek yaşamımın en güzel programlarını bu kayıtlarla oluşturdum. Çünkü eşsizdiler.. Avrupa modern jazz'ını bu kayıtlarla keşfettim. Belleğimde çok yer eden kayıtlar ise Belgrad, Ohri ve Ljubliana Jazz Festivalleriydi. Bu festivallerin açılışını ise genellikle Belgrad Radio Big Band yapardı. Vojislav Simic'in yönetimindeki orkestra, yine Simic'in Makedon halk ezgilerinden yola çıkarak yaptığı harika düzenlemelerini çalardı. 1948'de kurulan orkestranın ünlü solistleri arasında trompetçi **Dusco Gojkovic** ve **Stjepko Gut** da yer alıyordu. Ayrıca, Finlandiya Yayın Kurumunca gönderilen **Pori Jazz Festivali** kayıtlarıyla Kuzeyli jazz'cıları keşfettim. Jan Garbarek'i de ilk kez Oslo Radyosunda Helge Hurum Big Band ile kaydettiği bir emisyonunda yayınlamıştım. Yıl 1972 idi. İşte o zamandan bu yana **Günümüzde Caz** tıpkı bir Barok yapıtındaki "sürekli bas" gibi gerek özel gerek meslek yaşamıma kesintisiz eşlik etti. 1980'lerde sinyali değişti. GRP All Star Band'in harika yorumuyla Wayne Shorter'ın başyapıtlarından "Footprints"di bu kez. Neredeyse iki dinleyici kuşağına seslenen programımın TRT Radyo-3'deki 40 yıllık yolculuğu, 31 Aralık Cumartesi sona erdi ama dinleyicisinden kopmadı. 2011 yılında yayına başlayan yepyeni, taptaze bir haber radyosu, **Günümüzde Caz**'a kollarını açtı. Bu radyo,"Rusya'nın Sesi" ya da kısaca **RS FM**, programımı kucaklayan kollar ise program sorumlusu sevgili Eray Aytimur ve genel yayın koordinatörü Barboros Devecioğlu'na aitti. 19 Şubat 2012 Pazar günü saat 18:00'de yayınlanmaya başlayan program için artık yeni bir sinyale gerek vardı. Oğlum Tan'ın önerisi ve emeğiyle Jaga Jazzist'in fütüristik müziği, yeni radyosunda yeni gün ve saatinde çok yakıştı Günümüzde Caz'a... Bana da yeni bir heyecan kaynağı oldu. Çünkü, yayıncılık aşkı damardan girer ve kolay kolay da bırakmaz sizi. İyi ki de bırakmıyor. Yoksa, yeni albümleri, festivalleri, özel anma programlarını nasıl paylaşabilirdim çok sevgili dinleyicilerimle. Örneğin,Temmuz ayının ilk iki programını, 19. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'ne ayırdım. Bu arada jazz konserleri için önerilerim var; The Marmara Esma Sultan'da Jamaika esintileri getirecek olan gitarcı **Ernetst Ranglin** ve özellikle virtüöz piyanist **Monty Alexander,** Açıkhava Tiyatrosu'nda **Marcus Miller**'ın "The İstanbul Project"i, Arkeoloji Müzesi bahçesinde Almanların Chet Baker'ı **Till Brönner,** şarkıcı **Gretchen Parlato**, çok sevdiğim İsveçli bascı **Lars Danielsson**'un "Liberetto" projesi, egzotik, eklektik proje "Ustalarla Buluşma", Sabancı Müzesi'nde çok merak ettiğim "Strange Place For Jazz" projesi, Açıkhavada bası, sesi, fiziğiyle parlayan **Esperanza Spalding**, Haliç Kongre Merkezi'nde yıllar sonra özlem gidereceğimiz **Keith Jarrett - Gary Peacock- Jack DeJohnette** Üçlüsü ve tabi İKSV Salon'daki tüm "European Jazz Club"konserlerini olanakları doğrultusunda tüm jazz severlere öneririm. Festivalin açılışında, bu yıl "Yaşam Boyu Başarı" ödülünü alan sevgili dostum gitarcı **Neşet Ruacan**'ı alkışlamayı sabırsızlıkla bekliyorum. Bu arada **Nardis**'in de festival süresince yansıyacak enerjisini paylaşmak gerek... Kulüp, 2-26 Temmuz arasında, ulusal ve uluslararası zengin bir programla sezonu kapatacak. 1 Eylül'de de yeniden jazz severlere kapısını açacak. Programın içeriğini dergimizde bulabilirsiniz. Bu yılın genç jazz'cılarını merak ediyorsanız, 7 Temmuz'da Tünel Şenliği'ne uğramadan geçmeyin: **Can Ercan Quartet**, **İlay Bal** ve Gremen Bızıkacıları, **Volkan Polat Trio** ve Wishboom'u keşfedebilirsiniz. Bu arada, 21 Nisan'da yitirdiğimiz divamız Ayten Alpman'ı sevgi ve saygıyla anıyorum. Yine 17 Temmuz'da Salon'da biricik kızı **Ayşe Gencer** de annesi için söyleyecek. Konuğu ise Rus alto saksofoncu **Dimitri Baevsky.**

Herşeye rağmen, festivalle ikinci bir anlam kazanan Temmuz ayının ve kalan yaz günlerinizin mutlu, sağlıklı ve müzik dolu geçmesini dliyorum. Konserlerde buluşmak üzere...

Programın Adı : Günümüzde Caz (TRT II. Program)
Yayın Tarihi : 02.01.1971
Yayın Saati : 22:30-23:30
Prodüktörü : Hülya Güngör

Sinyal Müziği - Night in Tunisia - 45"

Selen Aydoğdu
selen@360iletisim.com.tr

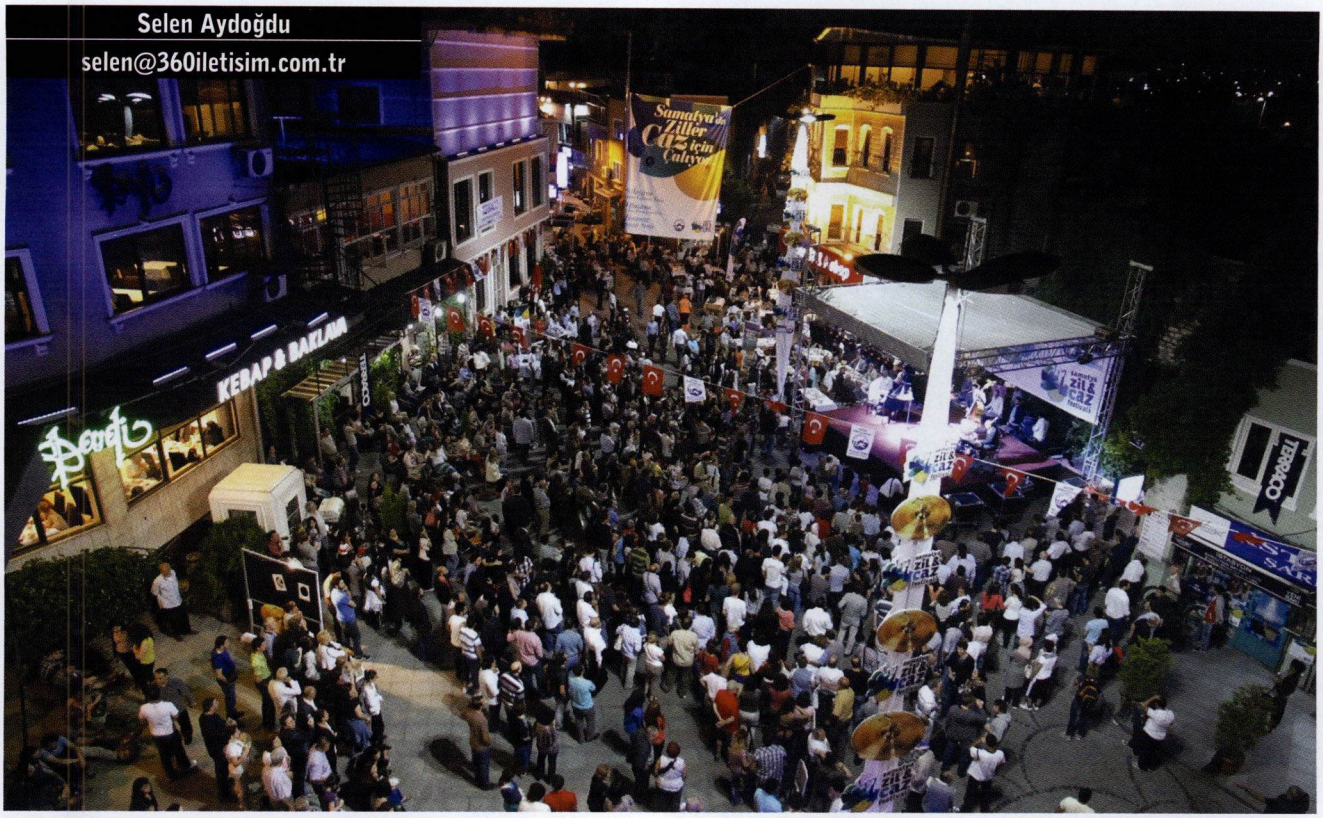

"Samatya'da Müzik; Zil ve Jazz"

samatya zil & caz festivali
6-7-8 Haziran 2012

Turizm Araştırmaları Derneği (TURAD) tarafından bu yıl ikincisi düzenlenen ve Fatih Belediyesi'nin ev sahipliğini yapacağı "Samatya'da Müzik; Zil ve Jazz Festivali" kapsamında 6 Haziran'da Mercan Dede – İstanbul Quartet, 7 Haziran'da Erkan Oğur – Telvin ve 8 Haziran'da Şevval Sam sahne aldı.

TURAD; yüz yıllardır farklı kültürleri bir arada barındıran, bu yönüyle 'İstanbul mozağı'ni tam anlamıyla yansıtan eski ve renkli bir semt olan Samatya'yı canlandırmak, yeni bir turizm çekim merkezi haline getirmek amacıyla gerçekleştirdiği "Samatya'da Müzik: Zil ve Jazz Festivali"nin bu yıl ikincisini gerçekleştirdi.

Festival kapsamında 6-7-8 Haziran tarihlerinde sırasıyla Mercan Dede-İstanbul Quartet, Erkan Oğur-Telvin ve Şevval Sam sahne aldılar.

Saat 21.30'da başlayan konserler müzikseverler tarafından ücretsiz olarak izlendi. Samatya Meydanı'ndaki işletmeler de meydanda hazırlanacak az sayıdaki masa ile festival için özel menüler hazırladı Geçtiğimiz yıl ilki düzenlenen ve Kerem Görsev Trio, Arto Tunçboyacıyan Trio ile Leman Sam'ın sahne aldığı festival, İstanbullu zil ustası Zilciyanların anısına "Zil ve Jazz" adını taşıyor.

500 Yıllık Serüven

17. yüzyılın başlarında Trabzon'dan İstanbul'a göç ederek Samatya'da yerleşen ve yaptıkları zillerle Saray'ın ilgisini çeken Zilciyan Ailesinin, ilk atölyesi Samatya'da. Dönemin padişahının özel fermanıyla zil üretme hakkı kazanan Zilciyan Ailesi'nin kalay, bakır ve altın karışımından özel bir formülle ürettikleri ziller, halen rock ve jazz dünyasının usta davulcuları tarafından ısrarla aranıyor. The Beatles, U2, Deep Purple, Pink Floyd, Rolling Stones, Gun's and Roses ve enstrümantal grupların en ünlüsü Shadow'un ritmik davulcusu Brian Bennet gibi dünyaca ünlü sanatçılar tarafından tercih edilmiş ve edilmeye devam ediyor.

Samatya'da Müzik: Zil ve Jazz Festivali
Samatya Meydanı 21:30

6 Haziran 2012 Çarşamba:
Mercan Dede - İstanbul Quartet
7 Haziran 2012 Perşembe:
Erkan Oğur -Telvin
8 Haziran 2012 Cuma:
Şevval Sam

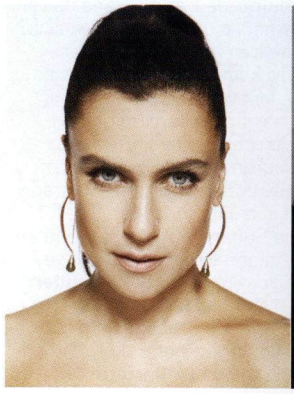

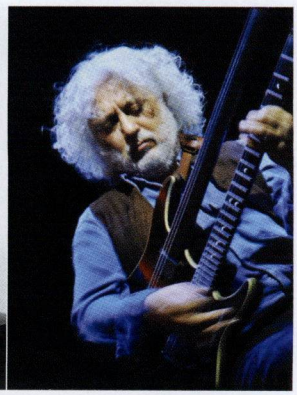

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

III. Bodrum Karsanat Jazz Festivali'nin Ardından

Bodrum'da yerleşik ve kısa adıyla Karsanat olarak bilinen Karya Kültür ve Sanat Derneği, sponsorların desteğiyle sürdürdüğü Jazz Festivali etkinliklerinin üçüncüsünü 18-19 ve 21 Mayıs'ta gerçekleştirdi. Bodrum Marina Yacht Club açık sahnesinde gerçekleşen festival etkinlikleri Kültür Bakanlığı'nın desteği ve Bodrum Belediyesi himayesinde, Ortakent ve Turgutreis Belediyeleri, Marina Yacht Club, THY, Sami Otel, Akustik Travel, 3 Rüzgar, SKY Marine, LVZZ Otel, DHA, Yarımada Gazetesi ve sanatseverlerin destekleriyle yapıldı. Günbatımında gerçekleşen festival, arka fonda yelkenlilerin ve kalenin eşsiz manzarası ile bütünleşerek yerli ve yabancı izleyenleri büyüledi.

Festival Sanat Yönetmeni Gülderen Erdoğmuş, açılış konseri öncesi yaptığı konuşmada, dünyanın ve Akdeniz'in en güzel turizm merkezlerinden sayılan Bodrum'un evrensel etkinliklerle daha da güzelleşeceğine inandıklarını ve düzenledikleri jazz festivallerinde jazz'ın farklı tarzlarını da sanatseverlerle buluşturmaya özen gösterdiklerini belirtti ve festivale destek veren kurum, kuruluş ve sanatseverlere teşekkür belgelerini sundu.

18 Mayıs'ta sahne alan Bilal Karaman Trio ve ünlü Fransız jazz keman sanatçısı Pierre Blanchard sundukları olağanüstü performansla seyirciyi Manouche jazz'a doyurdular. Blanchard birçok uluslararası keman ödülünün de sahibi. Özellikle 1984'de Stephane Grapelli'nin "Le Violin de Michel Warlop" ödülüyle ödüllendirdiği Blanchard, bu ödülle dünyanın en iyi jazz kemancıları arasında da yerini aldı. Karaman ve Blanchard önerimiz üzerine ilk defa bir araya geldiler ve festivalde birlikte konser verdiler. Grubun diğer elemanları ritim gitarda Şili'li sanatçı Jaime Fernandez ve kontrbasta Baran Say'dı. Konserde ünlü Manouche standardları yanı sıra Karaman'ın bestesi "Romanipen", jazz manouche formunda düzenlemelerini yaptığı "Caravan", "Dark Eyes", Beatles'in ünlü şarkısı "When I'm 64" ve Blanchard'ın bestesi "Balcanic dance" büyük alkış aldı. Blanchard ve Karaman'ın coşkulu soloları ve atışmaları akşamın hafızalardan silinmeyecek anlarıydı. Konser sonunda dakikalarca ayakta alkışlanan sanatçılar Django Reinhardt'ın ünlü bestesi" Minor Swing"le tekrar sahne alarak konseri tamamladılar.

İstanbul Bilgi Üniversitesi "jazz kompozisyon" bölümünü bitirdikten sonra New York Queens College, The Aaron Copland School of Music'te, "Jazz Performansı" dalında master yapmış olan genç kuşağın önde gelen jazz vokalistlerinden Elif Çağlar, 19 Mayıs festivalin ikinci günü; piyanoda Serkan Özyılmaz, basta Kağan Yıldız ve davulda Onur Alatan ile birlikte sahne aldılar. Çağlar sıradışı sesi ve yumuşak scat'larıyla ünlü klasiklerden "But not for me", "These foolish things", "I'ts allright with me", Billie Holiday'in ünlü şarkısı "Now or never" gibi birçok standardı ustaca yorumladı. Dinah Washington'un unutulmaz şarkısı "What a difference day made"de sanatçılar arasında bulunan Şansın Ölmeztürk sahne alarak trombon solosuyla geceyi taçlandırdı. Çağlar, standardların arasına serpiştirdiği ve son albümünde yer alan besteleri, "Jamaica", "Circus Love", "Everyones Error", "Say where you at", Just Because" ile usta vokali yanı sıra besteleriyle de yerli ve yabancı jazz severleri büyüledi. Tekrar, tekrar sahneye davet edilen sanatçı Jobim'in ünlü parçası "One Note Samba" ile konseri tamamladı.

21 Mayıs gecesi kapanış konserinde, Cengiz Özdemir Beşlisi gecenin konuklarıydı. Bodrum'a yerleşen jazz sanatçılarından piyanist ve besteci Cengiz Özdemir, konserde "Habbecik" ve son albümü "Madımak"tan parçalara yer verdi. Özellikle gruba kattığı bağlama ile jazz'da farklı ve sıra dışı bir sound yakalayan Özdemir, kendi müziğimizle jazz'ı harmanlamış. Konseri "Habbecik" albümünden "An Meselesi" ile açan sanatçı, konserin devamında yeni albümünden "Madımak", "Köprü", "Deniz İçin", "Özgür Kelebekler", "Bluuz", "Dandini Dasdana", "Sulukule" gibi birçok bestesine yer verdi. Piyano sololarıyla jazz severleri büyüleyen Özdemir yanı sıra bas gitarda Eylem Pelit, davulda Volkan Öktem, bağlamada Volkan Kaplan ve saksofonda Çağdaş Oruç da sololarıyla geceye damgalarını vurdular. Seyircinin yoğun ilgisi üzerine Festival Sanat Yönetmeni Gülderen Erdoğmuş tarafından sahneye davet edilen sanatçı, esprili bestesi "Doremidoredo" ile festivali noktaladı.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz Voices 2012

Bu seneki Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması'nda en yüksek puanı alarak Litvanya'da her sene düzenlenen "Jazz Voices" yarışmasına katılmaya hak kazanan vokalistimiz Ceyda Köybaşıoğlu oldu. Ben de bu güzel organizasyonlu yarışmada jüri üyesi olma şansına sahip oldum bu sene ve Elif Seven Klaipeda'dan bildiriyor.

Tabii ki adını ilk duyduğumda hemen internetten araştırma yaptım. Klaipeda Litvanya'nın batısında Baltık Denizi kıyısında, nüfusu yaklaşık 200.000 olan küçük bir liman şehri. Ama küçüklüğüne rağmen her sene düzenlediği jazz festivalleri ve uluslararası bir jazz vokal yarışması bile var. Yarışmanın direktörü Steponas Januska da aynı zamanda bir müzisyen, çok iyi bir vokalist, çok da centilmen bir beyefendi. Hakikaten o kadar iyi organize olmuşlar ki daha gitmeden bana hangi gün ne var, provalar saat kaçta, jüri yemeği nerede kiminle, otelden kaçta alınacağız gibi bilgileri maille bildirdi. Ben de bu düzen, nizam, intizam içinde kendimi "Karlofça Antlaşması"nı imzalamaya gidiyormuşum gibi hissetim. Gün geldi. Vokalistler bir gün önceden gitmişlerdi provalar için. Yurt dışından gelen jüri üyeleri de benim gibi bir gün sonra gitmeyi tercih etmişlerdi. Klaipeda'ya en yakın havaalanı olan Palanga Havalanı'na indiğimde bizi otele götürmek üzere bekleyen bir minibüs vardı. Finlandiya'dan gelen jüri üyesi ve "Lady Summertime" jazz vokal yarışmasının kurucusu, "Jazzrytmit" dergisi genel yayın yönetmeni Osku Rajala ve Finli fotoğrafçı, "Jazzrytmit" dergisi yazarı Mikael Juntunen, Estonya'da yapılan "Nomme Jazz" vokal yarışması direktörü ve kendi de vokalist olan Jaanika Vetsel ve ben otele doğru yol aldık. Jüri yıllardır aşağı yukarı aynı olduğu için bu üç arkadaşım birbirlerini tanıyorlardı neyse ki elimden gelen tüm Türk sıcaklığını göstererek aralarına kaynayabildim. Bol bol konuşma vaktimiz oldu. Herkes kendi ülkesindeki politikadan, müzikten, jazz'dan, gelecekten konuştu. Çıkan sonuç: dünyanın her yerinde aşağı yukarı aynı sorunlar mevcut. Ardından öğlen ilk jüri yemeğimiz oldu. Yemek ama nasıl zarif anlatamam. Balıklı, şaraplı, sohbetli. Jüride bu saydığım ben dahil dört kişi dışındakilerin hepsi Litvanyalı; bir gitarist, iki vokalist, bir trombonu, bir basçı, bir davulcu, bir festival organizatörü bir de Litvanya eski kültür bakanı bulunuyor. Bakan Bey bayanların elini öpecek kibarlıkta bir beyefendi, tek sorun. O İngilizce bilmiyor, ben Litvanca bilmiyorum hatta bu ülkeye dair "In Spain the best upper sets do it, Lithuanians and Letts do it, Let's do it, let's fall in love"dan öte bir bilgim de yok. Neyse jüri şürekası olarak kaynaşıp karnımız da doyduktan sonra yarı finalin olacağı Klaipeda konser salonuna doğru hareket ettik. Girer girmez sahneye baktım. Hazır, yarışmacıları bekliyor. Biz jüri odasına çıktık. Yine ikramda sınır tanınmamış, somonlu ekmekler, şaraplar, viski ve konyaklar. Listeye baktım, 18 vokalist, kişi başına 2 şarkı, hesaplayınca 36 şarkı ediyor, bir anda o kadar içki mantıklı gelmeye başladı. Yarışma başladı. Sunucuların sponsorları sayması o kadar uzun sürdü ki herhalde bugün sponsorları bitiririz yarışmaya yarın geçeriz diye düşündüm. Neyse, hayırlısıyla vokalistler teker teker çıkmaya başladılar. Hepsinde yetenek gani gani. Entonsayonları iyi, teknikleri, doğaçlamaları, ne ararsan var. Çoğu profesyonel. Bazılarının ikinci albümleri bile çıkmış. Tabii büyük çoğunluğunda R&B'ye meyil var bir de parça bitişlerinde artistik puan toplama amaçlı olsa gerek, tiz tonlarda bağırmak hedef haline gelmiş gibi. Yarı finalde iki parça seslendirilmesi gerekiyordu bunlardan biri mecburi listeden seçiliyor yani iki yarışmacı aynı parçayı da seçmiş olabiliyorlar, diğeri de serbest parça. Beni en çok şaşırtan Latviyalı yarışmacının serbest parça olarak seçtiği, çok sevdiğim Mingus bestesi "Goodbye Pork Pie Hat" oldu. Sıra geldi bizim vokalistimiz Ceyda Köybaşıoğlu'na. 12. sırada sahne alan Ceyda zorunlu parça olarak "The Man I Love"ı, seçmeli parça olarak ta "Love For Sale"i seslendirdi ve kolayca finale yükseldi. Açıkçası yarı finalde, direkt elenecek birkaç isim dışında vokalistler arasında çok büyük seviye farkı gözükmüyordu ta ki finale gelinceye kadar. Finalden önce Ceyda'yla konuştuğumda heyecanlı olduğunu ve final parçaları için düzenlemeler yaptığını biliyordum ve o büyük gün geldiğinde bakalım Ceyda kaçıncı çıkacaktı? Finale dokuz kişi seçilmişti bunların üçte biri Litvanyalı'ydı. Ceyda birçok insanın istemeyeceği şekilde birinci olarak çıktı sahneye ama iyi ki de öyle oldu. Bu defa her vokalist ikisi zorunlu biri serbest olmak üzere toplam üç parça seslendirecekti. Ceyda inanılmaz bir "Night In Tunisia" ile giriş yaptı, yerimizde zor oturduk öyle bir enerji. Ardından yine çok keyifli bir "Georgia On My Mind". Bu iki parça Ceyda'nın zorunlu parçalar listesinden seçtikleriydi. Ve son olarak da Ceyda'nın shakerlarla eşlik ettiği "Triste." Bize o kadar güzel bir program hazırlamıştı ki gerçekten bittiğinde tüylerim diken diken olmuştu. Bu kadar iyisini beklemiyordum, çok gururlandım. Ceyda çok iyiydi de ardından onunla malesef aynı iki zorunlu parçayı seçmiş Litvanyalı kız pek iyi değildi. Ceyda'nın "Night In Tunisia" ve "Georgia On My Mind"ından sonra kızınkiler fazlasıyla zayıf kaldı. Bir de yanlış tondan giren bir vokalist arkadaşımız oldu o da kötü bir deneyim yaşadı. Sahneye çıkan her insanın mutlaka başına gelmiş bir şey olduğundan, tecrübeyle sabit biliyorum o "ton farkı"nın ne acı bir durum olduğunu. Piyanist doğru akorları inatla basar sen duy diye ama o sırada "doğru ton" senden aniden nedensizce ayrılan bir sevgili gibi kendi yoluna doğru gitmeye başlamıştır bir kere. Kal dersin kalmaz "ayrılmalıyız" der ve gider. Sen de öylece bakakalırsın "doğru ton"un ardından elin kolun bağlı. Çok üzüldüm çünkü Lela benim favorilerimden biriydi. Final için açıkçası vokalistler oldukça çalışmışlardı ve hepsi kendi düzenlemelerini yaptılar. Ceyda dışındaki diğer favorilerimden biri de Daniel adlı Hırvat vokalistti. Kalimba ile "Nature Boy" introsu yapıp saksofonla dalga sesi çıkartacak kadar keyifli ve orijinal bir düzenleme yapmıştı. Sonuç, Grand Prix ödülünü ve birinciliği Litvanyalı kızlarımız aldı. Bunun en büyük nedeni 12 kişilik jüride 6 kişinin Litvanyalı olması olabilir de, olmayabilir de. Ceyda ikincilik ödülünü bileğinin hakkıyla aldı, üçüncülük ise kalimbacı Daniel'in oldu.

Çok keyifli geçti Litvanya. Bol bol müzik konuştuk, Baltık Denizi'ni gördük, özellikle Jaanika, Mikael ve Osku'yla çok keyifli vakit geçirdim. Jaanika Estonya'da da jüri olduğunda daha önce yarışmaya katılan bütün Türk vokalistleri hatırlıyor adları ve soyadlarıyla; Ceren, Yaşam, İpek, Başak, Cem. Meltem Ege zaten herkesin favorisi. Türkiye'deki jazz hakkında bilgileri var yani. Türk vokalistlerin başarısı da hiç azımsanacak gibi değil ama. Her sene de bir yenisi ekleniyor "Şu Çılgın Türkler"e. "Yarışma" denen zorlu sınavı hakkıyla geçen tüm vokalist arkadaşlarımı tebrik ediyor, organizatör ve sponsorlara teşekkür edip müziğe destek verdikleri için mutlu oluyorum. Umarım bu destekler yıllarla doğru orantılı olarak artar da ülkemizdeki yetenekler sanatlarını daha çok insanla paylaşma fırsatı bulabilirler.

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Fransa'dan...

Paris'te baharın habercisi kestane ağaçlarının çiçeklenmesiyle olur. Bu bir işarettir. Çünkü jazz'la ilgili faaliyetler de başlayacak demektir. Önceki yıllarda hava koşullarının izin verdiği sürece ılık bahar gecelerini sabahın ilk ışıklarına kadar uzatır ve şimdi çoğu kapalı olan kulüpleri dolaşırdık. "After Hours"u yaşamak da apayrı bir zevk verirdi. Artık zamanı geldi diyerek böyle upuzun, alışılmışın dışında sürprizlerle dolu bir gece yaşamanın tam zamanı diye düşündüm.

Amacım yeni yerler ve değişik yüzler görmekti; **Alimentation Général** (tüm yiyeceklerin satıldığı yer...) adını gördüğümde gözlerime inanamadım. Uzun bir gecenin başlangıcı buradan olmalıydı. The South Africain Jazz grubu Chengetai ve Supreme Jika... Güney Afrika'nın müzik elçileri olarak tanınan bu grup ülkelerinin renklerini ritmik olarak en iyi şekilde yansıtıyorlar. Genel olarak baktığımızda ise kulübün ismiyle orantılı bir program yaptığını görüyoruz. Jazz'ın yanı sıra soul ve dünya müziklerinden de örnekler veren gruplar var.

İkinci durak yine aynı mahallede **Charonne Atölyesiydi.** Steve Potts ve arkadaşları. Kendisine gitarda Michel Felberbaum, kontrbasta Darryl Hall, davulda J.Claude Montredon eşlik ediyordu. Steve Potts müzisyen bir aileden geliyor. Kuzeni Buddy Tate, Count Basie orkestrasında saksofon çalıyor. Potts saksofon çalmaya başladığı yıllarda aynı zamanda mimarlık öğrenimine devam ediyor. Günün birinde Fransa'ya yerleşmeye karar veriyor. Steve Lacy ile çok kere dinlemiştim. Yıllarca şimdi kapalı olan 7 Lezars jazz kulübünün de demirbaş müzisyenleri arasındaydı. Şimdilerde ise Charonne Atölyesinde doğaçlama üzerine ders veriyor. Funk jazz ağırlıklı programı uzun gecemiz nedeniyle sonuna kadar dinleyemeyerek ayrıldım. Bu arada Potts İtalyan müzisyenlerle de çalıyor. Piyanisti ise Gianni Lenocci. Stüdyo kayıtları yapıyorlarmış.

Şimdi bir başka mahallede Bab-İlo Kafe'ye gidiyorum. Georges Edouard Nouel üçlüsü programda. İlk kez dinleyeceğim bir grup. Fakat iki parçadan sonra ayrıldım. Pek ilginç gelmedi.

Jazzcartoon'a gitmek için mahalleyi değiştiriyorum. Mym Trio piyanoda Michel Roux, kontrbasta Jacques Gafiero davulda Philippe Minault. Bizlere gelince: McCoy Tyner'dan Jobim'e, Joe Henderson'dan Horace Silver'a doğru uzun bir yolculuk yaptık ve hatta Brad Mehldau'nun bazı kompozisyonlarını da dinledik (bu arada bir trio olarak dolaştığımı belirteyim). If your Own Sweet Way'in yorumunu çok sevdim.

Cave Du 38 Riv'le artık biraz daha merkeze yakınlaşmıştık. Kontrbascı Patrick Laroche dörtlüsü bir jam session'a öncülük ediyordu. Kalabalık bir müzisyen grubu vardı. Çok geç bir saatte başlayacaklarından fazla kalamadan ayrıldık. Café Laurent Sain Germain'in merkezinde son derece sempatik bir kulüp. Christian Brenner Trio devamlı müzisyenlerinden. Brenner, Parizien bir jazz piyanisti. Çoğu zaman sürpriz davetliler oluyor. Bu kez alto saksofoncu Guillaume Naturel de aralarındaydı. Zaman daraldığı için ancak kısa bir süre kalıp ayrılmak zorunda kaldık.

Caveau des Legendes'da Alain Jean Marie üçlüsü (kontrbasta Gilles Naturel, davulda John Betsch ve vokalde Manu Le Prince. Manu geceyi Jobim'in Luisa isimli parçasını çok güzel yorumlayarak bitirdi. Sonra hep beraber Mere Agitée isimli bir kulübe gittik. Fransızca da agité kelimesinin birçok anlamı var. Adı, kıpırdayan, hareketli, yerinde duramayan hatta biraz da "sinirli anne" olan bu kulüp, bana kalırsa dinamik oluşundan dolayı bu ismi hakkediyor. Genelde Manuş müziğinin belli başlı isimleri çalıyor. Bu gece de Christophe Brunard ve André Jorro ikilisi vardı ama onları dinlemeye gelen arkadaşları, Montmartre'ın tanınmış müzisyenleri ve Django ekolünden Ninine de oradaydı. Stella By Starlight yorumları muhteşemdi...

Artık geceyi bitirmek zorundaydık. Günün ağarması yakındı. Alacakaranlıkta Paris'in uyanışı ne kadar güzeldi. Elimde kocaman bir liste var. Çok azını gerçekleştirebildim. Devamını getireceğim. Dönüş yolunda ise ne kadar şanslı olduğumuzu düşündüm. Öyle ya jazz dinlemek için kocaman bir listeyle dolaşabilmek zenginliğine sahiptik. Bu kulüplerin yaşam savaşında onlara arka olmamız çok zevkli bir görev olacaktı.

Diğer haberlere gelince: Chihiro Yamanaka'yı 2 yıl önce **Duc de Lombards** jazz kulübünde dinlemiştim. Ufak tefek bir yapıya sahip olmasına rağmen Oscar Peterson'un haşmetli fiziğiyle orantılı bir enerjiye sahip. Japonya'da neobop öncülerinden olan Chihiro, Toshiko Akiyoshi gibi Berklee'den çıkma. Bud Powell'dan Tristano'ya uzanan ve Ravel'i anımsatan kompozisyonları, tuşesi, armonileri ile çok yetenekli bir piyanist. Kendisine kontrbasta Mauro Gargano ve kontrabası çok iyi çalmasına rağmen davulda karar kılan Remy Vignolo eşlik etti. Manu Dibango yakında 80.nci yaşını kutlayacak. Televizyondan kaçan ama radyoya hayır demeyen bu saksofonu, her Pazar sabahı Africa No:1 adlı radyoda 2 saat süren bir program yapıyor. Müzisyen olmak için, protestan bir rahip olan babasını ikna etmek epeyi bir zamanını almış. Memleketi olan Kamerun'dan Avrupa'ya göç etmesi bütün yaşamını değiştiriyor. Hayat dolu, son derece sempatik ve dolu bir müzisyen. O jazz'ın, swing'in ve soul'un ta kendisi... Past, Present ve Future isimli albümünde funky etkisi var. Dediğine göre 80.nci yaş gününde büyük bir sürpriz yapacakmış...

Baiser Salé (tuzlu öpücükler) kulübünde Alain Jean Marie, ilk kez dinlediğim trompetçi Franck Nicolas ile çaldı. Guadeloupe Adası'ndan olan bu müzisyen, memleketlisi Alain ile "biguine" müziği yaptılar.

Bu arada bana da yol gözüktü. Yakında Kuşadası'nda olacağım.. Bakalım bizi ne gibi sürprizler bekliyor?

Isben ÖNEN
isben.onen@gmail.com

Viyana'dan

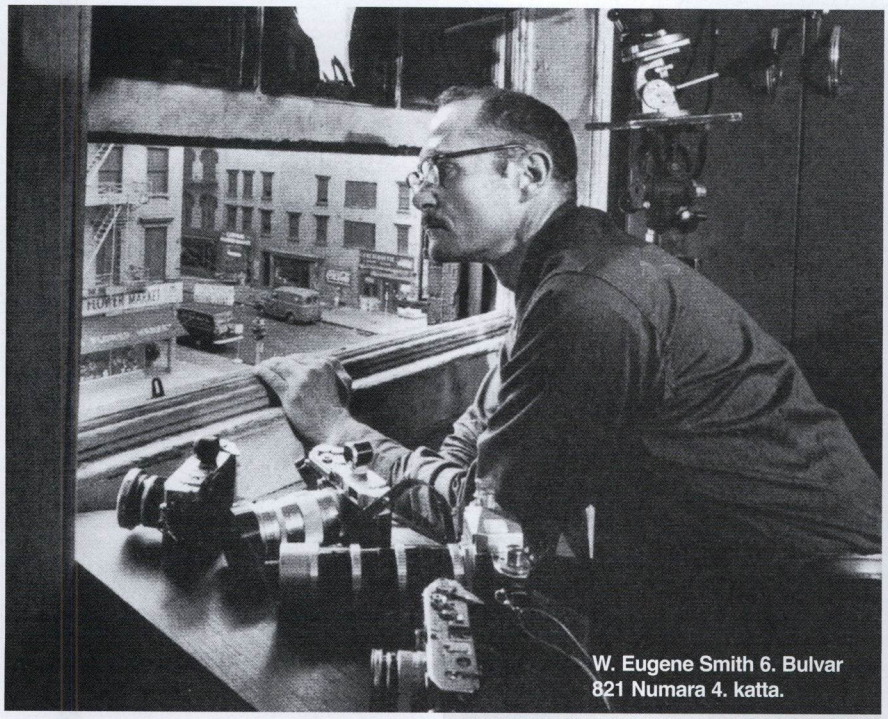

W. Eugene Smith 6. Bulvar 821 Numara 4. katta.

Sevgili Eugene,

Anımsıyorum.

Evet, New York altıncı bulvar sekiz-yirmi-birdeki evini anımsıyorum.

1956 yılının Aralık ayında genç bir mimar olarak kendimi Brooklyn'de büyük bir karmaşanın ortasında şaşkınlık içinde bulduğum günü de iyi anımsıyorum. Sen, bize anlattığına göre, 1918'de Kansas'da doğmuştun. Newsweek için çalışırken orta format kameralara geçmeyi reddettiğin için kovulmuştun. İkinci Dünya Savaşı'nda Japonya'da fotoğrafçı olarak çalışmıştın ve savaş alanından sedyeyle taşındığın bu ülkeye ve kültürüne hayran kalmıştın. 1957'de otuz sekiz yaşındayken düzenli yaşamını, eşini ve dört çocuğunu, Life Dergisi'ndeki çok iyi gitmekte olan işini bırakıp, bu beş katlı, köhne bloğa yerleşmiştin. Geçmişten çok konuşmak istemezdin, ama bizim Sam (Stephenson) rahat duramayıp işleri karıştırmış, yedi yıl usanmadan çalışmıştı parçaları birleştirmek için. Ona tek bir şart koşmuştun, tüm bu bilgilerle ve kayıtlarla ne yapacaksa sen gittikten sonra yapacaktı. Öyle de oldu.

"Chaos manor"a ne oldu diye sorarsan, yukarıdan gökdelenler tarafından gözetlenen tuğla duvarları griye boyandı. Büyük olasılıkla bugün yarın yıkılıp yerine onlara benzer bir yapı dikecekler. Şu sıralar ise peruk ticareti yapan Chang ailesi, sekiz-yirmi-birin sahibi ve yarım yüzyıl önce olan bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bilmemek bazen bilmekten daha iyi galiba, onlar için bu köhne yapı bir iş yeri ve onu öyle da seviyorlar.

Aksatmadan tuttuğun defterlere beş yüz seksen dokuz kişinin adını not düşmüştün, belki de bir o kadar daha insan o merdivenleri çıkmıştı. Tam üç yüz jazz müzisyenini bin yedi yüz kırk banda kaydetmiştin. Tahmin edilemeyecek bağlantılar ve kimler yoktu ki: Monk ve Hall Overton, Monk'un 1959 yılındaki Town Hall'daki "big-band" konserlerinin provalarını evinde yapmıştı. Miles, Mingus ve Teddy (Charles) Blue Moods albümünün ısınma turlarına burada çıkmışlardı. Bill Evans, Roland Kirk, Jimmy Guiffre, Sonny Clark, Stan Getz, Jim Hall, Don Cherry, Paul Bley, Lee Konitz, Elvin Jones, Al Haig, Eric Dolphy hatta sonralari Chick Corea da uğrayanlar arasındaydı. Sam, Ornette Coleman'in beşinci kattaki hırpalanmış Steinway'i çalarken gördüğünü söylemişti. Hatta yaptığı araştırmalar Alice (McLeod) Coltrane ve Joe Henderson'in 1961 yılında Detroit'ten New York'a taşındıktan sonra bir süre beşinci katta birer oda kiraladıklarını ortaya çıkardı. Anlayacağın evin bir jazz tapınağından farkı yoktu, ya da bilindik adıyla bir "jazz loft"uydu.

Dokuz küsur dakikalık Yesterdays kaydını düşünüyorum: türlü üflemelilerde Roland Kirk, bariton saksofonda Jay Cameron ve davulda Edgar Bateman, 4 Ocak 1964... Ah, o Roland'ın (Kirk) dünyayı üflemesi ve ah Sofie! O güzel kadın, hep uzaklara bakan, eli saçlarında haliyle usumda dün gibi. Ara sıra ona da yazıyorum, yazıyorum ama bir türlü gönderemiyorum. Eski heyecanlar, yeni kaygılar getiriyor, yüzleşmeler insanı bu dünyanın kılıyor. Kirk'ün uzun solosundan, daha doğrusu kendi kendiyle konuşarak çaldığı eş zamanlı sololarından sonra, onun yanına ilk kez oturduğumdaki heyecanımı anımsıyorum. Beni hep yüreklendirirdin. Özellikle bitkin düştüğüm her mimarlık macerasından sonra. Bir keresinde, bu dünyaya öteki gelişimde jazz müzisyeni olmayı deneyeceğim dediğimde, "Sen onu bırak da bu seferin keyfini çıkar demiştin!". Şimdi de burada olsaydın, tüm yazdıklarını göndermem için ısrar edeceğine eminim. Her neyse, insan büyüyor ve küçülüyor bir şekilde.

Ayakta nasıl durduğunu hiç birimizin anlamadığı o eski tahta merdivenden çıkarak başladığımız gece uçuşlarının yavaşlatılmış bulutları bir trombon solosuyla dağılırdı. Bazı gecelerde ise beklenmedik konuklarla ve olaylarla... Hırsızlar, satıcılar ya da fotoğrafçılık öğrencileri. Bir takım geceler ise sessizliği bozan altıncı bulvar otobüsünün tekrarlanan geçişleriyle varılan sabahın çiçekli, kokulu koşturmasıyla tanımlanırdı.

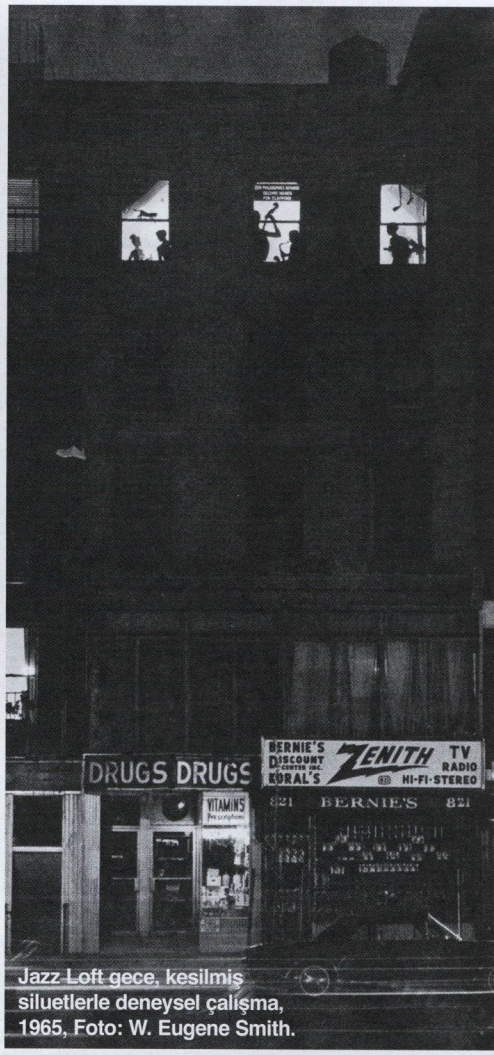

Jazz Loft gece, kesilmiş siluetlerle deneysel çalışma, 1965, Foto: W. Eugene Smith.

Carole Thomas ve saç tıraşı zamanı, önde Eugene'in ses kayıt cihazları.

Monk, Overton ve Town Hall Band, 1959, Foto: W.E.S

Bu uçuşlarda neleri saklamaya karar vermiştin...

Ne olup ne bittiğini kontrole gelen bir polis memuruyla olan konuşmayı kaydettiğin New York'ta bir günün kesiti. Oğlun, ailen ve geride kalanların anımsandığı hüzünlü bir sakinlik.

29 Mart 1960 sabaha karşı, günün tüm yorgunluğuna rağmen Dave'in (McKenna) sade bir girişle başladığı ve sonra Zoot'un (Sims) ve Roy'un (Haynes) da katılmasıyla gelen yazı, Indian Summer'ı anımsıyorum. Daha sonra kaydı dinlerken, benim kahkahamın da sesli tarihe geçtiğini fark edince kopan şamatayı da tabii. On üçüncü kanaldan kaydettiğin ve 29 Haziran 1963 tarihli on dört dakikalık: Three Little Words... Sonny Rollins, Paul Bley, Henry Grimes ve Roy McCurdy. Devamında Hal'in Sonny'le yaptığı solo üzerine konuşması...

David'le (X. Young) yaptığın ve çatı katının coşkulu yaşamını konuştuğunuz kayıt: bir öznel kent tarihi... Eğer yanlış anımsamıyorsam David, sekiz-yirmi-bire ilk taşınanlardandı. 1954'te resim yapacak ucuz bir atölye ararken görmüş ve yıkılmayı bekleyen bu harap yapıyı, dedesinden aldığı üç yüz dolarla kendi onarmıştı. Hatta tüm tesisatları kendi döşemişti. "Loft"ta onunla tanıştığım sıralarda Art (Farmer), Miles (Davis) ve Sonny (Rollins) için albüm kapakları yapıyordu. Bir jazz tutkunuydu...

Anımsıyorum, uzun bir günün ve yılın sonunda soluğu sende almış ve oracıkta bir köşede sızmıştım. Tarih 31 Aralık 1959... Leroy Parkins, Doug Watkins, Zoot, Jimmy Raney ve Sonny Clark ve müzik canlıdan da canlı... Kapı çalmış ama duyan olmamıştı. Sonunda gecikmeli açılan kapıdan içeri kim girsin istersin: Lee Morgan, Pepper Adams ve Yusef Lateef. Yeni yıldan daha başka ne istenebilirdi diye düşündüğümü anımsıyorum. Kapıdan ne zaman kimin gireceğini bilemezdik: bir soyguncular, polisler, kadınlar, bir postacı, satıcılar, erkekler, evsiz bir ihtiyar, Henri Cartier Bresson, evli bir çift, bir kontrbas, Salvador Dali, ustalar, amatörler, kediler, bardak ve şişeler, gri bulutlar ya da nemli bir tahta merdiven kokusu. Bir de orada olan ve tüm bu gelenlere, beraberlerinde getirdikleri şeyi gerçekleştirmelerini sağlayan demirbaşlar vardı: Hal'ın 1954'te taşınırken getirdiği ve her zaman akortlu iki duvar piyanosu, Dick Cary'in kuyruklu piyanosu, tabii David'in piyanosu ve Ronnie'nin (Free) davul seti. En son görüşmemizde bana Ron'a ne oldu diye sormuştun ya, unutmadan söyleyeyim: Hal'ın o zamanlardan bir öğrencisi tam otuz beş yıl sonra Ron'la yolda karşılaşmış. Biliyorsun en son 1959 sonu, 1960 başlarında bir konsere gitmek için çıkmış ve ortadan kaybolmuştu. Meğer bizim Ron'u polisler kendinden geçmiş bir şekilde yolda arabalara karşı yürürken bulup, birkaç ay tutulacağı bir hastaneye kaldırmışlar. Çıkınca New York'u geri dönmemek üzere terk edip, taksi şoförlüğü yapmış ve tam yirmi beş yıl davula elini bile sürmemiş. Şimdilerde ise tüm alçak gönüllüğüyle Hot Springs'de bir otelde çalmaya devam ediyormuş. Ronnie'nin kapı eşiğinde, üzerinde bir takım ve elinde davuluyla geldiği akşam üstünü unutamıyorum. Başka hiçbir şeyi yoktu çünkü; her şeyi kendisiydi. Harika bir "swing"i vardı ve büyük bir yetenekti. Odasındaki duvara tek bir şey yapıştırılmış: gazeteden kesilmiş bir Miles Davis fotoğrafı. Hatırlarsın 1958 Ağustos'unda Esquire dergisindeki şu meşhur Harlem fotoğrafı için geç kalınca toplu fotoğrafa girememişti. Meğer sonrasında, o meşhur takım elbise ve elinde sigarasıyla yanında Lester, Charlie (Rouse), Mary Lou Williams ve Oscar Pettiford da olduğu bir başka fotoğraf çektirmiş. Çeken ise Dizzy! Anlayacağın o fotoğrafı bile asmayacak kadar kendi halinde biri hala.

Sen bırakıp gittikten yıllar sonra, kırk bin fotoğraf ve dört bin saatlik ses kaydı, bir sonbahar günü iki koca kamyonla Arizona Üniversitesi'ne vardı. Sekiz küsur yıllık yaşanmışlığı iki ton ağırlığında kayda dönüştürmüştün. O günleri düşündüğümde, evet belki de tüm bu kayıt işi pek çoklarına anlamsız geliyordu. Hatta bazıları senin bütün bunlarla uğraşıp dururken yaşamın kendisini kaçırdığını, bu kablolu, mercekli dünyada yitip gittiğini söylemeyi günlük bir öğüt haline getirmişlerdi. Oysa sen bambaşka bir özle karşılaşmıştın ve kendini silmeden onunla ne yapacağını, daha doğrusu onu neye dönüştüreceğini bulmuştun. Artık incelik, hafiflik, içedönüşle kotarılan dışavurumlardan söz eden pek yok. Dışa-vurularak boşaltılan bir geri-dönüşler zamanını yaşıyoruz.

Bize ikinci dünya savaşı yıllarını anlatırken fotoğrafçılık mı, insanlık mı; düğmeye mi basmalı sedyenin ucundan mı tutmalı ikileminin anlamsızlığını ve Filipinler'de yanan bir köyde mahsur kalanları taşıdığın o günü anlatmıştın. Kaydettiğin tüm o harika müziklerin yanında tekrar tekrar dinlenmesi gerekenler arasında... Sekiz-yirmi-bir numarayı ya da senin dediğin gibi "chaos manor"u bırakıp gittin gideli, insanlık da gitti gidecek bir hal aldı desem sanırım hiç şaşırmazdın.

En çok seninle konuşmalarımızı özlüyorum. İstediğini yapmak için her şeye yeniden başlama cesaretini gösterebildiğin, kendin gibi olduğun ve tüm sıkıntılara ve alt üst olmalara rağmen inceliğini hiçbir zaman bırakmadığın için tekrar teşekkürler. Pek çok şeyi yeni baştan düşünmeme neden oldun.

Not: Mektubumu aldığında, bana geciktirmeden geri yaz! Eğer o zamanlardaki gibi bütün paranı lensler, fotoğraf makineleri, karanlık oda malzemeleri, bantlar, mikrofonlar, kablolar, kitaplar, içki ve benzeri şeylere harcamış olursan, karşı ödemeli gönder. Bu arada bana bıraktığın bantta, bir Eylül sonu gece yarısından sabah uzanan tam yedi saatlik bir New York var: O hafta sonu kentte hava sıcaklığı gece bile aşırı yüksek olduğundan açık pencereden taksi kornaları, kapalı çiçek toptancılarının sessizliği, sonradan Walter olduğu anlaşılan bir adamın bağrışları, uykusu kaçmış olan genç davulcu Amoss'un sıkıcı soruları ve seni havaalanına götürme önerisi, sabahki Japonya yolculuğu için erken uyumuş olan Carole'un yokluğu, caddeden bir ıslık, sabaha karşı anahtar sesleri gürültülü bir merdiven çıkışı, gelen Sonny Clark!

Ses kayıtları ve notlar.

Jay Cameron(bs) ve aynada Steve Swallow, sabaha karşı 4:09, Foto: W.E.S

Tayfun Avdan
Linköping / Sweden

İsveç'ten

Nacka Forum
Fee Fi Fo Rum

Kuzey Avrupa ülkelerinde ki özellikle takip ettiğim İsveç'te, az nüfusa rağmen bu kadar çok üretken ve tanınmış jazz müzisyeninin olması dışında, jazz müzisyenlerinin aynı zaman diliminde çok fazla farklı projede yer almaları ve farklı grupların kurucuları olmaları oldukça dikkatimi çekiyor. Tabii ki bunun nedenleri, artıları ve eksileri için bir akıl yürütmek gerek ama bu çeşitliliğin derinine indikçe, farklı fikirlere ya da seslere kulak verdikçe ve sürekli yenilerini keşfettikçe artılarının oldukça ağır bastığını söyleyebilirim. İstanbul'da çeşitli festivaller ve kulüpler kuzeyli jazz müzisyenlerini her yıl konuk etse de buradaki hareketliliğin çoğunu henüz yansıtmadığını takip ettiğim kadarı ile söyleyebilirim. Bu konu ile giriş yapmamın sebebi ise bu sayı için size tanıtmak istediğim, yeni albümleri "FEE FI FO RUM" u geçen ay yayınlayan İsveçli jazz dörtlüsü "**Nacka Forum**". Her bir üyesinin biyografisi bambaşka tanınmış ve sürekli takip edilen projeler ve gruplar ile dolu. Dolayısı ile fikir deposu bir dörtlü ile karşı karşıyayız. Dolayısı ile kuzey Avrupa jazz gruplarının albümlerini elimize aldığımızda mutlaka içindeki her entrümanistin kendi özel çalışmalarına göz atmalıyız. Böylece dallanıp budaklanan bir bilgi dağarcığına ve farkındalığa erişebiliriz diye düşünüyorum. Nacka Forum, inanılmaz üretken, yetenekli ve kuzey Avrupa jazz'ının çok tanınmış dört jazz müzisyeni tarafından kurulmuş özel bir grup. Grubun ana müzisyeni Jonas Kullhammar da İsveç'in en tanınmış jazz müzisyenlerinden. Birçok kez İsveç jazz Grammy ödülüne aday gösterilen, farklı projeleri ve grupları ile birçok kez yılın müzisyeni seçilen Johan Kullhammar'ın inanılmaz uzun bir diskografisi var. Grubun kurucusu Goran Kajfes'in solo projesi X/Y ile ilgili daha önce Jazz Dergisi'nde bilgi vermiştik ki bu solo projesi ile Goran kuzey Avrupa'nın en önemli ve prestijli jazz müzik ödüllerinden birisi sayılan "Nordic Music Prize" ödülünü aldı. Goran'ın sürekli konser verdiği "Substropic Arkestra" ve Oddjob gibi (Oddjob Akbank Jazz günleri kapsamında Haziran ayında İstanbul'daydı) "Nacka Forum" grubu da albüm kaydettiği diğer ana grubu. Goran bu üç projede de bambaşka sesler yaratıyor. Farklı tarzlarda farklı ruhlar yakalıyor. Oddjob'un konser performansında bir rock grubunun enerjisini ve yoğunluğunu alabiliyorken, Nacka Forum grubunun albümünde Ornette Coleman, Don Cherry, Art Ensemble of Chicago ya da Sun Ra ruhunu hissedebilirsiniz. "Nacka Forum" grubu üyeleri de etkilendikleri ve bu projenin özündeki müzisyenlerin ya da ekolün ne olduğunu açıklıyorlar. Ama 60'lı yıllardan sonra gelişen bu free jazz ekolüne dayandırdıkları ana hissiyatı, genç ama deneyimli müzisyen kişiliklerinden çıkan modern sesler ve ritimler ile oldukça güçlendiriyorlar.

Nacka Forum 1999 yılından itibaren 3 albüm yayınladı. Son albümleri "Fee Fi Fo Rum"u 7 senelik bir aradan sonra yayınladılar. Albüm yayınlanır yayınlanmaz müthiş bir konser turnesi programı yayınladılar. Aslında İsveç'teki deneysel jazz müzik dinleyicisinin aklında çok ciddi bir yer açmışlar kendilerine. Çünkü geniş spektrumlu antibiyotik gibi nereniz acısa müzikleri orada. Yarattıkları sesler ve ritimler damarlardan doğru noktayı bulup dinleyiciyi rahatlatıyor ya da yarattıkları karmaşa ile rahatsız ederek rahatlatıyor. Bazı parçalarda oldukça akıllıca kullanılmış elektronik sesler, dokunuşlar da duyacaksınız. Aslında müzisyenlerin kullandıkları enstrümanların fazlalığını ve çeşitliliğini görünce de bir fikir edinebiliyor dinleyici. Bazı parçalarda, kararlaştırılmış bir ana melodinin tekrarlarının arasında, Jonas Berthling ve Kjell Nordeson'ın devam eden sağlam ritim birlikteliklerinin üzerine cornet ve saksofon olabildiğince kendi deneysel seslerini stüdyoya bırakmışlar. Bazı parçalarda ise tersine ritim grubunun yarattığı karmaşayı nefesliler ana melodiler ile desteklemişler. Her ne kadar ana hissiyatın dayandığı ekolden bahsetsek de uzun aralıklarla albüm yayınlayan bir grup olarak, sadece 60'ların free jazz ekolünün bir örneğini beklememek gerek. Bu albümde, daha birçok başka yeni fikir, birikim ve modern seslerin heyecanla bir albüme sığdırılmak istendiğini söylemeliyiz. Müzikleri hakkındaki merak edilebilecek ayrıntıları ise "Nacka Forum" röportajına bırakalım.

www.nackaforum.com

Goran Kajfes - Cornet, Bas trompet, Steiner EVI, perküsyon, Tutor, Flexatone, Elektrik trompet
Jonas Kullhammar - Tenor-, Baritone- & Bas saksofonlar, Piccolo flüt, klarinet, Mini Moog, Mellotron, perküsyon, Moisturizer
Johan Berthling - Kontrabas
Kjell Nordesson - Davul, Vibrapon, Timpani, Tamburin

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Teddy Charles

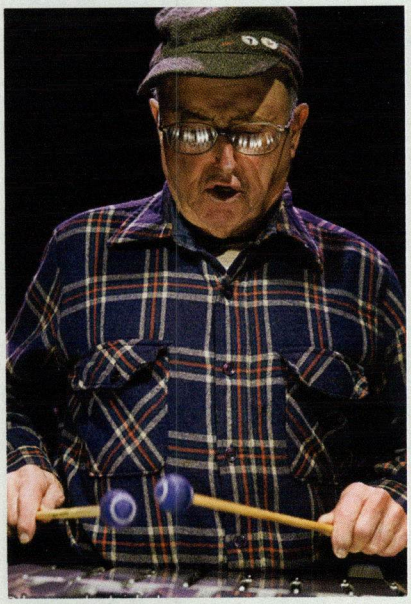

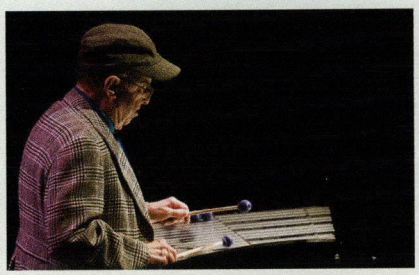

2 16 Nisan 2012 tarihinde 84 yaşında vefat eden Teddy Charles hem usta bir vibrafoncu hem de deneyselliği seven bir besteciydi. 1960'lı yıllarda, Karayiblerde gemi kaptanlığı yapmak için jazz'a bir süre ara vermişti. Ona göre uzun yol kaptanlığının taviz kabul etmez şartları ile jazz'ın doğaçlama zorlukları arasında büyük benzerlik vardı. 2009 yılında yayınladığı "Dancing With Bulls", 40 yıl aradan sonra çıkardığı ilk albüm olmuştu.

Charles, yumuşak tonlu vibrafondan keskin tınılar çıkarabilen bir avuç virtüöz jazz müzisyeninden biriydi. 1950'lerde bebop ve çağdaş klasik müzikten feyz alan eserler besteledi ve dönemin en maceracı besteci ve düzenlemecileriyle işbirliği yaptı. 1956 yılında yayınlanan ve eleştirmenlerden büyük övgüler alan Teddy Charles Tentet albümünde cool ekolünün öncülerinden saksofoncu Jimmy Giuffre ve trombonu Bob Brookmeyer ve teorik ileri modal jazz gurusu George Russell'in eserleri de yer almaktaydı.

Charles, 1953 yılında akor bazlı şarkıların esaretinden kurtulup spontane kontrpuan hayranlığını ortaya çıkaran eserler yorumladı. Özellikle trompetçi Shorty Rogers ile birlikte çaldığı Variations on a Theme by Bud adlı eseri yalnızca Lennie Tristano'ya gönderme yapmakla kalmadı 5-10 yıl içinde ortaya çıkacak olan Ornette Coleman'ın free jazz ekolünün de habercisi oldu.

Theodore Charles Cohen, 13 Nisan 1928 yılında Massachusetts eyaletinin Chicopee şehrinde dünyaya geldi. Dört kardeşin en küçüğü olarak küçük yaşlardan itibaren ailesi tarafından piyano ve davul çalmaya teşvik edildi. 1946 yılında, New York'taki ünlü Juilliard müzik okulunun vurmalı çalgılar bölümüne yazıldı. O günlerde New York, bebop akımının da ağırlık merkezi konumundaydı. Boş zamanlarını Woody Herman orkestrasının genç üyeleri Stan Getz, Brew Moore ve Ed Shaugnessy ile geçirmekteydi. Bir keresinde Coleman Hawkins topluluğunda, o gün gelemeyen Thelonious Monk yerine piyano çaldı.

Teddy Charles, kendi kendine vibrafon çalmayı öğrendi ve Hall Overton'dan kompozisyon dersleri almaya başladı. 1948 yılında Benny Goodman'ın, bebop çalmak için oluşturduğu orkestrasına katıldı. Bir yıl sonra da basçı Chubby Jackson'un topluluğuna geçti. Aralıklı olarak klarinetçi Buddy DeFranco ile de çalıştı. 1950 yılında Artie Shaw orkestrası ile turneye çıktı.

1952 yılından itibaren Shaugnessy, Overton ve trompetçi Art Farmer'in teşviki ile tümüyle kendi müziğine odaklandı. Basçı Charles Mingus'un jazz bestecileri atölye çalışmaları (Jazz Composers Workshop) sırasında oluşan toplulukla 1955 yılında Newport jazz festivaline katıldı. Mingus, Miles Davis, trombonu Britt Woodman ve davulcu Elvin Jones ile birlikte yer aldığı Blue Moods albümünün aranjörlüğünü de üstlendi.

Charles, 1950'li yıllarda Prestige, Jubilee ve Bethlehem plak şirketlerinde prodüktörlük yaptı ve Prestige'in New Directions serisinin sanatçılarından John Coltrane'in adım adım yükselişinde azımsanamayacak bir rol oynadı. Aynı zamanda klasik Teddy Charles Tentet topluluğu adına George Russell'dan Lydian M-1, Jimmy Giuffre'den The Quiet Time adlı besteleri ve Gil Evans'tan You Go To My Head adlı standardın ışıltılı bir yorumunu sipariş etti.

Jazz'a paralel olarak yelkenli kaptanlığı ve profesyonel kurtarma dalgıçlığı da yapmaya başlayan Charles 1960 yılında Newport jazz festivaline teknesiyle gitmeye karar verdi ama yarı yolda rüzgarın aniden azalması sonucu Newport limanına zamanında varamadı ve festivali kaçırdı. O yıl içinde radikal bir karar alarak hem jazz müziğini hem de top model eşi Diana'yı terk etti ve hayatının sonraki 20 yılını denizlerde kaptanlık yaparak geçirdi.

Karayiblere uğradığında oradaki lokal calypso müzisyenleri ile arada bir çalsa da jazz'a kesin geri dönüşünü 1980 yılında Antigua'da gerçek bir jazz klarnetçisi ile piyanonun başına otururak yaptı. Jazz virüsü geri dönünce denizcilik işlerini New York'a taşıdı. Piyanist Harold Danko ile çalmaya başladı ve 1988 yılında Verona Jazz Festivali'ndeki konserlerini albüm olarak yayınladı.

Son yıllarda hem New York'un Village Vanguard, Iridium ve Smalls gibi kulüplerinde çalıyor hem de jazz üzerine konferanslar veriyordu. Ayrıca, bir gemi güvertesinin ve bir bebop topluluğunun eşyaları ile donattığı evinde de dostlarıyla jam session'lar gerçekleştiriyordu.

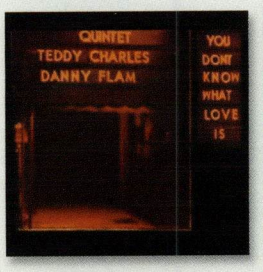

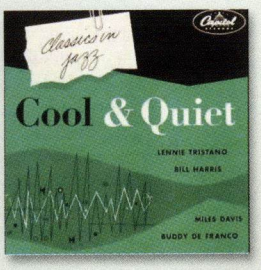

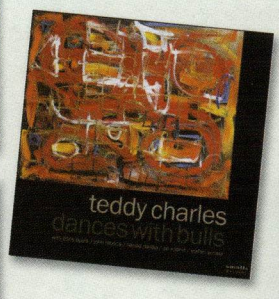

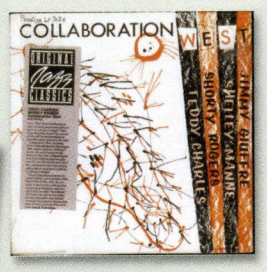

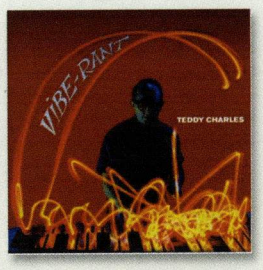

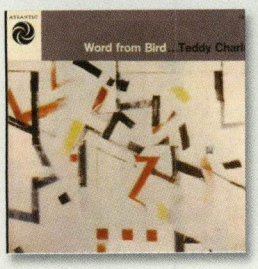

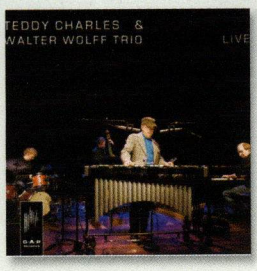

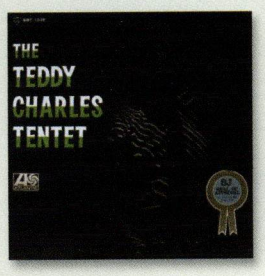

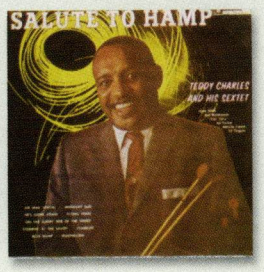

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

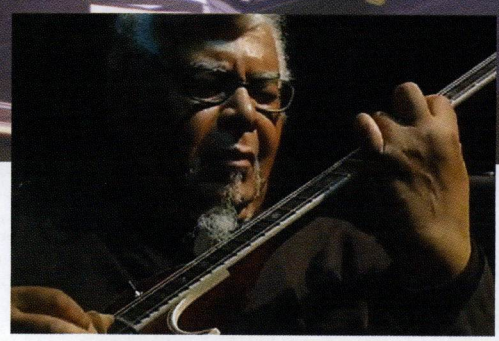

Pete Cosey

30 Mayıs 2012 tarihinde 68 yaşında vefat eden gitarist Pete Cosey, 1960'lı yıllarda birçok blues ve R&B albümünde yer almasına rağmen, şöhreti Miles Davis'in 1973-75 yılları arasındaki elektrik topluluğundaki distorsiyonlu ve wah wah pedallı gitar tınısıyla yakalamıştı.

9 Ekim 1943 yılında Chicago'da doğan Cosey'nin çocukluğu Phoenix şehrinde geçti. Annesi piyanist, babası ise Louis Jordan, Big Bill Broonzy topluluklarında çalışmış bir saksofoncuydu. Yirmi yaşına gelmeden Chicago'ya geri döndü ve şehrin blues kulüplerinde çalışmaya başladı. O yıllarda popüler olan Motown tarzına benzer bir şeyler yaratmak isteyen Chess Records, oluşturduğu stüdyo topluluğuna Cosey'i de aldı. R&B şarkıcısı Fontella Bass'in "Rescue Me" adlı hit parçasında yer aldı, ayrıca Etta James ve Little Milton'a eşlik etti.

Chess adına yaptığı en parlak çalışmalar 1968 yılında Muddy Waters'ın "Electric Mud" ve 1969 yılında Howlin' Wolf'un kendi ismini taşıyan albümleriyle oldu. Bu albümler klasik blues yerine daha fazla rock ve psychedelic tınılar içerdiği ve Cosey'nin uzun gitar sololarına yer verildiği için Waters ve Wolf tarafından pek hazzedilmeseler de piyasaya sürülme amaçlarına fazlasıyla ulaştılar. Cosey, çalışmalarını aralıksız sürdürüyordu, Chicago'nun deneysel doğaçlamayı destekleyen siyahi müzik hareketi AACM'in üyesi oldu. Aretha Franklin, Gene Ammons ve Sonny Stitt ile turnelere çıktı. Philip Cohran and the Artistic Heritage Ensemble ile soul jazz'ın klasik albümlerinden biri olarak kabul edilen "The Malcolm X Memorial"da yer aldı.

1973 yılının ilkbahar aylarında Cosey, Miles Davis'in topluluğuna turnedeyken katıldı.

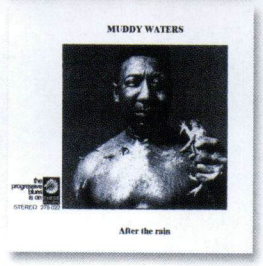

Davis, otobiyografisinde belirttiği gibi "(Cosey) bana tam istediğim Jimmy Hendrix ve Muddy Waters tınılarını sağladı."

Bir sıra gitar pedalının arkasında oturan uzun sakallı Afro saçlı bu adam hem normal hem de 12 telli gitara özel akorlar uygulayıp karışık ritmlerin arasından vuruşlar yapan ve sololarını adeta bir hayalet gibi aniden ortaya çıkaran bir müzisyendi. Çalma şekli, rock ve jazz'ın uç noktalarında dolaşan Vernon Reid, Henry Kaiser ve Arto Lindsay gibi gitaristleri fazlasıyla etkiledi. Davis'in en deneysel ve aykırı albümleri kabul edilen "Agharta," "Pangaea," "Get Up With It" ve "Dark Magus"ta Cosey'i net olarak algılayabilmek mümkündür.

İlerki yıllarda, Herbie Hancock'un kült "Future Shock" albümünde yer aldı. Davulcu Ronald Shannon Jackson ve basçı Melvin Gibbs'in Power Tools topluluğunda bir süre çaldı. Butch Morris yönetimindeki Burnt Sugar grubunun Stravinsky'nin "Bahar Ayini" melodilerine doğaçlama yorum getirdiği "The Rites" albümünde konuk sanatçı oldu. Pete Cosey, 2001 yılında, Gary Bartz ve John Stubblefield gibi 1970'lerin Miles Davis toplulukları müdavimleriyle Children of Agharta adlı bir topluluk da kurdu.

Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Red Holloway

Al Grey, Clark Terry, Red Holloway

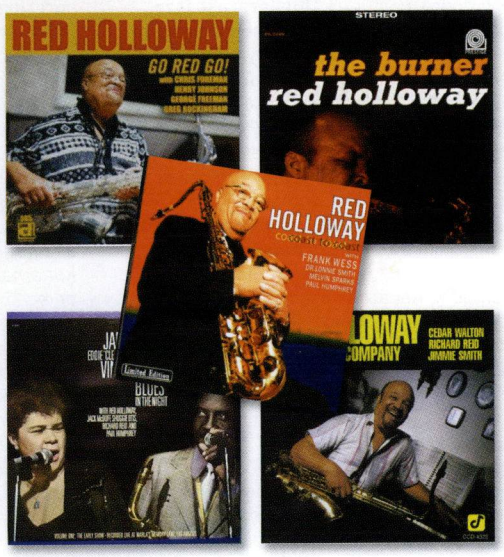

25 Şubat 2012 tarihinde 84 yaşında aramızdan ayrılan saksofoncu Red Holloway, her devrin ve her türün müzisyeniydi. Hem alto hem tenor saksofona hakim olan Holloway, blues'dan bebop'a her tür toplulukta yer almış, blues rock sanatçısı John Mayall'ın turnesine çıktığı gibi, çalgıdaşı Sonny Stitt ile de bebop atışması yapabilmiştir. Bu konudaki düsturu "müzik müziktir, geçinmek için çalmayacağım tür müzik yoktur" olmuştu.

James Wesley Holloway 31 Mayıs 1927 tarihinde Arkansas eyaletine bağlı Helena kasabasında dünyaya geldi. Annesi onu doğurduğunda 13 yaşını yeni bitirmişti. Çocukluğu babasız geçti; 20 yaşına geldiğinde babasını ilk defa gördü. Oniki yaşında Chicago'ya taşındıklarında annesinin teşvikiyle önce piyano ardından banjo en sonunda da tenor saksofon çalmayı öğrendi.

Okul topluluklarında çaldıktan sonra profesyonelliğe ilk adımını 1943 yılında basçı Eugene Wright'ın Dukes of Swing topluluğunda attı. 1946 yılında askere alındı, orada da askeri topluluklarda çaldı. Terhis olduktan sonra blues piyanisti Roosevelt Sykes ile turneye çıktı. Bir röportajında Holloway "Blues çalmayı bana Roosevelt öğretti" demişti.

Chicago konservatuarında askeri bursla okurken, kendini şehrin otantik blues ortamında buldu; Jump Jackson, Memphis Slim ve BB King ile çalışma imkânı buldu. Bir süre sonra kendi dörtlüsünü kurdu. Bu dörtlü çalıştığı kulübün house band'i oldu ve Chuck Berry, Billie Holiday ve Ben Webster gibi birçok misafir yıldıza eşlik etti. Bununla da yetinmeyerek hem blues hem de o günün popüler tarzı doo-wop çalan müzisyenlerin albüm kayıtlarında ve turnelerinde yer aldı.

1960 yılında New York'a taşınan Holloway, 2 yıl boyunca R&B şarkıcısı Lloyd Price'in büyük orkestrasında ardından kısa bir süre orgcu Bill Doggett'in topluluğunda çaldı. Blues tonaliteli saksofon stili ile şehirde kısa sürede ün yaptı ve diğer bir orgcu Brother Jack McDuff'ın topluluğuna girerek daha geniş kitlelere hitap etmeye başladı. Bu toplulukta, henüz şarkı söylemeye başlamamış olan gitarist George Benson da yer almaktaydı. McDuff'ın topluluğuyla geçirdiği 3 yıl içinde ünü Avrupa'ya yayıldı.

1967 yılında Los Angeles'e yerleşti ve oradaki Parisian Room kulübünün hem program yöneticisi hem de house band direktörü oldu. Bunun yanında, kariyerinde kendisine en çok para kazandıran grup olarak nitelediği Mayall's Bluesbreakers ile turnelere çıktı. Blues tarafı bu kadar güçlü ve dolu olmasına rağmen, jazz'ı da boşlamadı; bebop müzisyeni Sonny Stitt ile bir saksofon duosu kurdu ve dünyanın değişik yerlerinde hem festivallerde hem de kulüplerde sahne aldı. Bunların dışında kendi adına 20'ye yakın albüm de çıkaran Red Holloway, yaşadığı 6000 nüfuslu Cambria adlı kıyı kasabasının bir dönem belediye başkanlığına adaylığını koyduysa da seçilemedi.

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

Paris'den

30 Nisan Uluslararası Jazz Günü

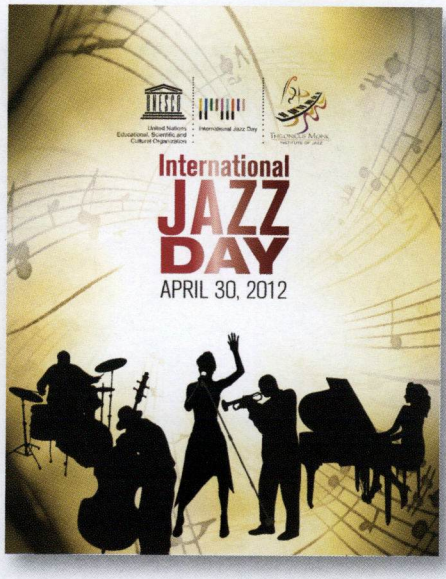

"Her anı yoğun yaşamak, ekip halinde çalışmak ve özellikle de 'öteki'ne saygı göstermek. Jazz özgürlüğün ete kemiğe bürünmesidir, zira kaynakları kölelikten besleniyor. Üstelik başkalarını yargılamak, rekabet jazz'a tamamen yabancıdır. Jazz yaparken birlikte çaldığınız müzisyeni asla yargılamazsınız. O ne yaparsa yapsın, çalma tarzı nasıl olursa olsun içinizden asla şöyle geçirmezsiniz: "Yaptığı hoşuma gitmiyor!" O anda kafanızdaki tek düşünce, ötekinin daha iyi olmasına, gelişmesine nasıl yardım ederim'dir."

UNESCO'nun tayin ettiği yeni **İyi Niyet Büyükelçisi Herbie Hancock** **"I. Uluslararası Jazz Günü"** vesilesiyle kurumun "**The UNESCO Courier/Le Courrier**" dergisinde gerçekleştirilen bir söyleşide jazz'ın değerlerini yukardaki sözlerle somutluyor. Evet, doğru duydunuz, **Uluslararası Jazz Günü**. Bu seferki **Paris Mektubu**'muz şöyle de başlayabilirdi: "***Duyduk duymadık demeyin, artık dünyanın bir de Jazz Günü var. Bundan böyle*** *(Türkiye hariç?)* ***her yıl 30 Nisan tarihi Dünya Jazz Günü olarak kutlanacak",*** ve benzeri sözlerle devam edebilirdik. Ama her birinin, gerçek birer jazz'sever, cazkolik, cazoman olduğuna inandığımız **Jazz Dergisi** okurlarının büyük bir kısmının bu **Gün**'den haberdar olduğunu tahmin ediyoruz. Yine de söylemeden edemedik. Kenarda köşede, Gün'lerinin olduğunu bilmeyen jazz'sever kalmasın diye. Artı, bu günün tarihi açılışını 27 Nisan Cuma günü Paris'teki UNESCO merkezinin içinde(n) yaşadık. Birazını, izlerini paylaşalım istedik...

Ne amaçla Jazz Günü?

Hadi, deliye her gün bayram diyecek kadar ileri gitmeyelim, AMA! Yine de muhtemelen bir kısmınız diyeceksiniz ki, "Dünyada her gün bir şeyin günü. Jazz'ın bir Gün'ü olsa olmasa ne fark eder, zaten bu günlerin hemen hepsi faso fiso, ya da ticari amaçlı, değil mi!" Böyle düşünenler bizce de büyük oranda haklı. Gün enflasyonu, duygu ve kese sömürüsü gırla... Ancak bu Gün'e bir açık kapı bırakın, ufak bir şans tanıyın. ZİRA: *Jazz ne bir din, ne bir mezhep, ne bir ideoloji, ne bir dogma; Jazz'severlik bir parti üyesi olmak değil; tek kitaplı, tek mollalı, tek kıbleli bir cemaat hiç değil. Tam tersine başkaldırdıkça, melezleştikçe, karıştıkça, çoğaldıkça, açıldıkça, çeşitlendikçe zenginleşen, yaratanına, yorumlayıcısına olduğu kadar dinleyicisine, izleyicisine çoğu zaman kendi aldığı oranda zevk de veren; ortamına göre hüzünlendiren, huzurlandıran, keyiflendiren, sevindiren, çoşturan bir duygu soyutlaması, bir yaşam pınarı...* Keşke bütün günleri jazz günü olarak kutlayan, kutsayan; insanı bencil kaygılarından esirgeyen, bağışlayan bir dünyada yaşasak!

25 Ekim - 10 Kasım 2011 tarihlerinde toplanan UNESCO 36. Genel Konferansı, 2012'den itibaren 30 Nisan'ı "Uluslararası Caz Günü" ilan etmeye karar vermişti. Amaç, *"jazz'ı farklı toplumlarda tanıtmak, yaygınlaştırmak; bütün dünyada bir eğitim aracı; barışı, işbirliği ve halklar arası diyalogu güçlendirici öğe olarak kullanmaktı."* Bu vesileyle Jazz müziğinin teşvik ve tanıtım sürecine katılmış pek çok ülke, hükümet (*Türkiye hariç!*), sivil toplum kuruluşu, eğitim kurumu ve aydın insan müziğin aynı zamanda daha kapsayıcı bir toplum oluşturulmasına yapabileceği katkının önemine vurgu yapmışlar.

Yine UNESCO'nun koyduğu geniş tanımlı amaca göre, *"Bu gün dünyanın bütün toplumlarını; okulları, sanatçıları, tarihçileri, akademisyenleri ve jazz tutkunlarını, jazz'ı kutlamak ve jazz sanatı, onun kökleri, geleceği ve etkileri hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir araya getirecektir. Böylesine önemli bir uluslararası sanat formu, barışı, insan hakları ve insan haysiyetine saygıyı, düşünce özgürlüğünü, kültürlerarası diyalogu ve çeşitliliği sağlamak; ayrımcılığı ortadan kaldırmak, cinsiyet eşitliğini geliştirmek ve gençlerin toplumsal değişimdeki rolünü teşvik etmek için kutlanacaktır."*

UNESCO Genel Müdürü **Irina Bokova** 27 Nisan'da yaptığı açış konuşmasında, jazz'ı "***Tarihte olduğu kadar günümüzde de olumlu toplumsal değişimlerin motoru***" niteledi. UNESCO'nun bu günü bu nedenle seçtiğini kaydetti. Genel müdür, "***Kökleri köleliğe uzanan bu tutkulu müzik sesini başından beri her türlü baskıya karşı kullandı. Jazz bütün kültürlerin yüreğine hitap eden bir özgürlük diline sahip***", sözleriyle bu müziğin çağdaş dünyada her geçen gün yükselen tutuculuk, karanlık duygu ve düşüncelere karşı yerinin altını çizdi.

Niçin Herbie Hancock ve Fransa?

Bu gün'ün mucidi midir, bilemeyiz fakat Uluslararası Jazz Günü'nü 72 yaşındaki Afro-Amerikalı büyük piyanist ve besteci **Herbert Jeffrey "Herbie" Hancock** ve başkanı olduğu **Thelonious Monk Institut of Jazz**'ın mücadelesine borçlu olduğumuzu UNESCO'da düzenlenen açış günü sırasında öğrendik. Hancock **Birleşmiş Millletler**'in 195 üyesini jazz konusunda ikna edebilmek için öncelikle "***Jazz demokrasinin kendisini ifade edebilmesinin ilk biçimlerinden biri olmuştur***" savını kanıt kullanmış. Bu sav özellikle ırk ayrımcılığı politikasını resmen 20. Yüzyılın ikinci yarısına kadar yaşatmış ABD örneğinde geçerli. Afro-Amerikalılar gerçekten de önce jazz'da, sonra da basketbol sayesinde beyazlarla eşit bir konum sağlayabilmişler, hatta bu alanlarda üstünlüklerini sergileyebilmişlerdi.

Herbie Hancock 1963 yılında Fransa'nın Akdeniz kıyı köylerinden **Juan-Les-Pins**'de yaşadığı bir anıyı **L'Humanité** gazetesinin muhabirine şöyle anlatıyor: "***Antibes Festivali için bir konser öncesinde Miles Davis ve Tony Williams ile oturmuş denizi seyrediyorduk. Zenci olarak hiç bir dışlanma hissetmeden yaşamanın, istediğimiz yere gidebilmenin nasıl iyi geldiğini konuşuyorduk. Miles içine çektiği havada bile bu özgürlüğü hissettiğini söylemişti.***" Hancock, Uluslararası Jazz Günü'nün açılış gününün 1930'lardan itibaren Afro-Amerikalı sanatçılara, jazz'cılara açtığı kucağı, onlara verdiği değerle dünyanın jazz'a ve siyahi sanatçılara bakışını değiştiren Fransa'da düzenlenmiş olmasını normal karşılıyor.

27 Nisan Paris Programı

Sabah 10'da başlayıp 12 saat süren program gerçekten de çok zengindi. Sayısı binlerle ölçülen ziyaretçilerin her şeyi izlemeleri mümkün değildi. Herbie Hancock ve İrina Bokova'nın açış konuşmalarının ardından başlayan günün ilk kısmında aralarında **Giovanni Mirabassi, Hamid El Kasri, Riccardo Del Fra, Swan Berger, Tigran Hamasyan** gibi sanatçıların bulunduğu 11 kısa konser vardı. **Barbara Hendricks, Dee Dee Bridgewater, Herbie Hancock, Hugh Masekela, İbrahim Maalouf** paralelde düzenlenen **Jazz Atölyeleri**'nde konuştular, katılımcıların sorularını cevapladılar.

Karşılıksız ve kamuya açık bu şenlikte jazz üzerine belgesel ve konulu jazz filmleri gösterildi, fotoğraf sergileri açıldı. **Bertrand Tavernier** (sinema yönetmeni), **Danilo Perez** (jazz sanatçısı), **François Lacharme** (Jazz Akademisi başkanı) , **John Edward Hass** (jazz yazarı ve akademisyen), **Julien Delli Fiori** (FIP müdürü, jazz yazarı ve radyo

programcısı), **Nicolas Pflug** (Blue Note Records başkanı), **Rainer E. Lotz** (jazz tarihçisi ve arşivcisi), **Vladimir Cosma** (jazz ve film müzikleri bestecisi), **Wayne Shorter** (jazz sanatçısı) gibi dünyaca ünlü uzmanların katıldığı "**Jazz ve Sinema**", "**Küresel Jazz ve Barış**", "**Bir Özgürlük Sesi Jazz – Demokrasi Mücadelesinde Yeri**" başlıklı farklı yuvarlak masalar gerçekleşti. **TSF Jazz** radyosu gün boyu UNESCO'dan naklen yayın yaptı. Akşam da http://liveweb.arte.tv/fr/video/Journee_internationale_jazz_Unesco_Barbara_Hendricks_George_Benson_Marcus_Miller_Herbie_Hancock/ adresinde tümünü izleyebileceğiniz **ARTE** televizyonun canlı yayınladığı **Barbara Hendricks, Biréli Lagrène, China Moses, Dee Dee Bridgewater, Herbie Hancock, Hugh Masekela, George Benson, Marcus Miller, Tania Maria** ve bir dizi Avrupalı, Fransız jazz'cının katılımıyla 2,5 saat süren görkemli bir toplu konser verildi. (*Umarım ki siz bu satırları okuyuncaya kadar bu tarihi konser internet ağlarında kalır. Özellikle de Masekela'nın 27 Nisan'da 18. Yılını dolduran Güney Afrika Cumhuriyeti'nde Aparteid politikasının sonuna ithaf ettiği* ***Stimela*** *performansı enfes... UH*)

30 Nisan'da I. Uluslararası Jazz Günü içlerinde Azerbaycan, Birleşik Arap Emirlikleri, Cezayir, Ermenistan, Güney Afrika, Karadağ, Küba, Lübnan, Madagaskar, Malezya, Moldavya, Sırbistan, Tayland, Togo, Umman, Uruguay, Yeni Gine, Yunanistan ve belli başlı büyük ülkelerin de yer aldığı 31 ülkede 100'ün üstünde konser ve çeşitli faaliyetlerle kutlanacak. İlk yılın merkezi olarak jazz'ın doğum yeri kabul edilen **New Orleans** ile **Jazz'ın Kâbesi** diye tanımlanan **New York** kentleri seçilmiş. 30 Nisan'da New Orleans'da gün doğarken kentin sembolik meydanı **Congo Square**'de Herbie Hancock ile **Ellis Marsalis** (1934) ve üç oğlu **Branford, Delfeayo, Winston** anlamlı bir konser vermişler. Sonra beraberce New York'a uçup orada daha yoğun bir programa katılmışlar.

Yeri gelmişken altını çizelim. UNESCO'nun yayınladığı resmi programa göre Türkiye'de hiç bir faaliyet öngörülmediği gibi (kendi soruşturmamızla öğrenebildiğimiz kadarıyla) gayriresmi olarak da hiç kimse Türkiye'de I. Uluslararası Jazz Günü'nde bir girişimde bulunmamıştı. Üzüldük. Umarız gelecek yıl Jazz Günü "küçük" ya da "büyük" kapılardan geçip Türkiye'ye de gelir. Çünkü yukarda adını saydığım ülkelerin çoğunda bizim Jazz Dergimiz kadar yayın olmadığı gibi, Jazz sanatçılarımızın yarısı kadar jazz sanatçısı bile yok. Akşam konserinin başlamasından önce son konuşmayı yapan İyi Niyet Elçisi Herbie Hancock'un dediği gibi, gelin elbirliğiyle "***Dünyanın her gününü Jazz Günü'ne dönüştürelim***."

• • •

FESTİVALLERDEN: Parc Floral, Musette des Puces, Samois ve La Villette

Bu sene Paris'e yaz gelemedi. Sizler oralarda sıcaklardan bunalırken, bizler buralarda kazaksız, şemsiyesiz sokağa çıkamadık. Derece son 2 ayda 22'yi 2 kez bile göremedi. Ama Paris'in ünlü Çiçek Bahçesi, **Parc Floral**'in bakımlı çiçekleri açtığı gibi, 9 Haziran'dan beri de **Paris Jazz Festivali** de ışıl ışıl bir sezon açtı. 8 hafta sonu, 16 gün, 29 konser ve neredeyse bedava. Her yıl tekrarda yarar gördüğümüz bir özellik. Parka giriş ücreti olan 5,5 avroyu ödeyen büyükler isterlerse o günkü 2 veya 3 konseri bedava izleyebilirler. 7 yaşının altı ücretsiz, 25'e kadar aralar 2,75 avro. Paris Belediyesi'nin düzenlediği bu konserlerin bedava olması ne katılımcı sanatçıların, ne de katılımcı seyircilerin kalitesini düşürüyor. **Budd Powell, Stéphane Grappelli, Michel Portal, Chet Baker, Eric Dolphy, Eddy Louiss, Dexter Gordon** gibi isimlerin yol arkadaşı ünlü İsviçreli baterist, aynı zamanda ressam **Daniel Humair**'in jazz ve resim temasıyla açtığı festivalde ertesi akşam tanınmış Fransız sinema ve tiyatro oyuncusu **Jacques Gamblin**'in seslendirdiği edebiyat metinlerinin eşliğinden Fransız piyanist **Laurent de Wilde** Altılısı vardı. Sonraki haftalarda **İbrahim Maalouf, Biréli Lagrène, Hadouk Trio,Stéphane Belmondo, Eric Legnini, Keb'Mo ve Orchestre National du Jazz** gibi isim ve gruplar havalar ne olursa olsun binlerce jazz'severin akın akın Çiçek Parkını doldurmasını sağlayacak. Ayrıntı: www.parisjazzfestival.fr

2005'te jazz kemancısı **Didier Lockwood** ile bit pazarcı gitarist **Serge Malik**'in dostluğundan doğan **Saint-Ouen Bit Pazarı Jazz Festivali, Festival Jazz Musette des Puces** inanılması zor popüler bir festivale dönüştü. Paris'in hemen Kuzey sınırındaki bu eşsiz (ama artık epeyce tuzlu) Bit Pazarı'nda, Roman-Manuş gitar **Django Reinhardt** geleneğinden kim gündemdeyse orada. İçinizde, dükkanlarda, sokak köşelerinde, kahvelerde gönlünden koptuğunca çalıyorlar. Ama gerçek rengi yoksulun dans ve şarkı enstrümanı Musette (bir cins küçük akordeon) veriyor. Yine kamu yararına, keyfine. Buyrun hepinize açık... 23-24 Haziran'da Juliette, Nicoletta ve Arthur H'da Jazzy Musette havalarıyla halk balolarına, sokak danslarına renk, ritim ve lzzet katacaklar. www.festivaldespuces.com/

Django dedik. Orada bir duralım. Django'nun (1910-1953) son yıllarını geçirdiği **Samois-sur-Seine** köyü 33. kez Django'yu anıyor. Her yıl büyüyen festivalin programı bu yıl adeta ikiye katlanmış. 27 Haziran - 1 Temmuz arasına yayılmış 20 civarında konserde **Dr John,Al Di Meola, Kora Jazz Trio, Mike Stern, Richard Bona, Youn Sun Nah, Robert Fonseca, Sylvain Luc, Thomas Dutronc, İbrahim Maalouf, Yom, Ferré biraderler** en gözüme çarpan isimler. Ne olacak bu Jazz'severin hali? www.festivaldjangoreinhardt.com/

Şimdiden 3 ay sonraki burnumuzun dibindekini izler olduk. Bari 29 Ağustos – 9 Eylül arasındaki **Jazz à la Villette**'i yakalayalım! **David Murray** ve **Macy Gray** açıyorlar, **Archie Shepp Big Band** "**Attica Blues**" ile kapatıyor. Arada **Kenny Baron, Dave Hollande mı desek, Bill Carrothers & Marc Copland, Jacky Terrasson, Lee Konitz, David Sanchez, Louis Sclavis, Bill Frisell, Portico Quartet** ve daha kimler... Alttaki adrese kısa bir göz atmak yeterli. www.citedelamusique.fr/minisites/1209_jazzalavillette/index.aspx

Elbette jazz yaz mevsiminin ağır topları Antibes (12-22/7 www.jazzajuan.com/), Marciac (27/7-15/8 www.jazzinmarciac.com/) , Nice (8-12/7) www.nicejazzfestival.fr/) ve Vienne (28/6-13/7 www.jazzavienne.com/fr/) gibi Jazz şenliklerini hatırlatmadan geçmeyelim.

• • •

MEKANLARDAN: Olympia, New Morning, Matisse Müzesi ve Lombardiya işgal altında...

Olympia konser salonu 92'lik saksofon (ve de bütün üflememeliler) ustası ve besteci **Yusef Lateef** ile piyanonun yaşayan efsanelerinden 82'lik genç adam **Ahmad Jamal**'i nereye sığdıracak bayağı merak ediyorum. 27 Haziran'da gerçekleşecek böyle bir buluşmanın bir daha hiç bir zaman olmayacağını kestirmek için pek kâhin olmaya gerek yok. Ama o salonda yer bulmak için bugünlerde sihirbaz olmaya gerek var. Onlar tarih yazacak, bizde DVD ve CD'lerden izleyeceğiz. Ahmad Jamal'i ilk kez 1986 veya 87'de New York East Side'ta, kısa bir süre kendisine ait amfiteatr biçiminde bir konser salonunda solo dinlemiştim. Çarpılmıştım, diyebilirim. Aradan geçen 25 yılda muhteşem şaraplar gibi "yaşlandı". Bir de Yusef Lateef'li bir masa pardon sahne tahayyül edin! O ayrıcalıklı seyirciler iki saat başka bir gezegende yaşayacaklar.

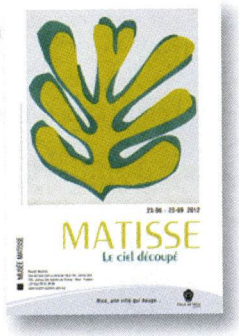

New Morning'in artık neredeyse gelenekselleşen "All Stars" günleri giderek gerçekten yıldızlaşıyor. 30 Haziran'da başlayıp 4 Ağustos'ta bitecek cümbüşte Jacques Schwarz-Bart, Terez Montcalm, John Scofield, Roy Hargrove, Eddie Palmieri, Kenneth Garrett, Omar Hakim, Allen Toussaint ve Brooklyn Funk Essential gibi santçı ve gruplar var. www.newmorning.com

Nice Matisse Müzesi'nde jazz resimleri konseri. Müzenin iç avlusunda 2008'den beri her yaz, Haziran sonunda ünlü ressam Henri

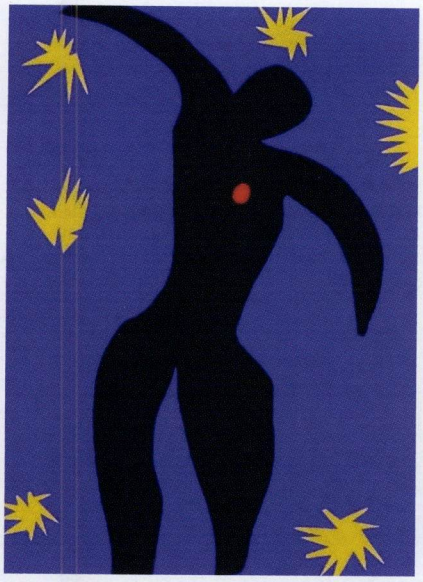

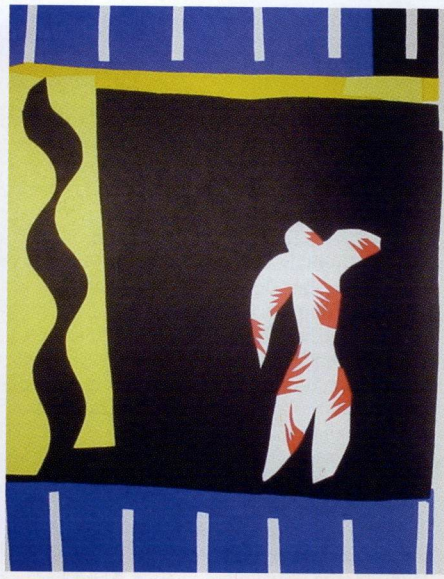

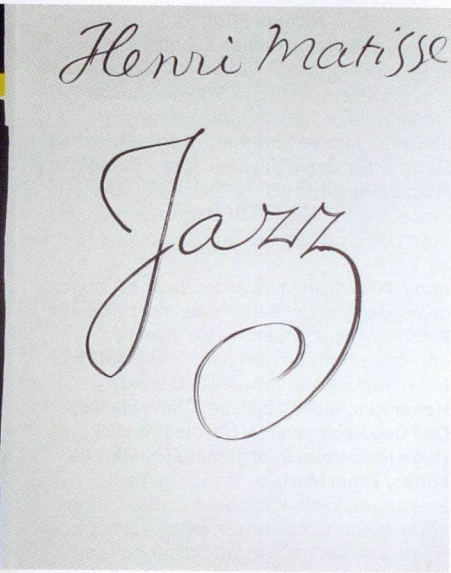

Matisse'in Jazz resim ve desenleri etrafında jazz konserleri düzenleniyor. **Compagnie So What**'ın verdiği **"Kesik Gökyüzü"** sergi dizilerine paralel füzyon , Swing, klasik Fransız dans ve halk müziği motifleriyle beslenen jazz konserleri büyük ilgi çekiyormuş. Düşünce çok güzel, örnek ola! http://www.musee-matisse-nice.org/

İsrail'in jazz ordusu Lombardiya Düklerinin malikânelerini işgal etti!!! Geçtiğimiz 5-7 Haziran geceleri İsrailli **jazz Kuvvetleri** Paris'in ünlü Lombardiya sokağındaki 4 gece kulübünü bastılar. *Satılmış bu Fransızlar be, cazoman kardeşim*! Ne direnmesi, kucak açtılar! Ve nasıl alkış, nasıl ilgi, nasıl sevgi ve de ne başarı ne başarı! Boyuna posuna bakmadan bu ne üretkenlik, bu net yaratıcılık! İsrail jazz'ı, **Adam Ensemble, Amos, Avi, Gilad, Itamar, Omri, Shai, Shauli, Tomer.**.. Avishai hariç hepsi oradaydı. Şapka!

Fenomen **Melody Gardot** Mayıs sonu, Haziran başı egzotik kişiliği, enfes sesi, kırık Fransızcasıyla Paris radyo jazz programlarının yıldızıydı. Fransız vatandaşlığına başvuran sanatçı için Yıldız sözcüğü (raconumuza) pek uygun değil, ama Gardot 3. albümü **"The Absence"** ile de sevgi ve hayranlığı hak ediyor (mu ne dersiniz?) deriz. (*Aranızda cazoman Fransa yolcuları varsa, Melody Gardot 2 Temmuz'da 23. Strasbourg Festivali'ni, 27 Temmuz'da da Marciac'ı açıyor. 11 Temmuz'da da Vienne Festivali'nde. Bilginize*!)

• • •

ÖDÜLLERDEN: La Defense, Académie du Jazz

İlkbahar Fransa'da ödüller için biraz kesat bir mevsimdir. Ancak yazın yoğunlaşan festivallerde ödüller çoğalır. Öncelikle de genç nesil jazz'cılar için Fransa'nın belki de en önemli jazz ödülü olan ve sadece bedava konserlerden oluşan (Paris) **La Defense Jazz Festivali** (23/6-1/7) sırasında düzenlenip dağıtılıyor. Bu yıl 35.cisi düzenlenen yarışmaya 3 orijinal parçalı bir CD 4 Haziran'a kadar organizasyon komitesine yollanması gerekiyor. Adaylar arasından seçilecek 10 topluluk veya genç sanatçı 29 ve 30 Haziran tarihlerinde beşer beşer profesyonel jazz'cılardan oluşan bir jüri ve kamu önünde yarımşar saat çalacaklar. Kazananlara toplam 10 bin avroluk ödüller veriliyor ve kayıt, konser olanakları sağlanıyor. (http://ladefensejazzfestival.hauts-de-seine.net/concours)

Geçen mektubumuza yetişemediğinden bu kez eklemek istediğimiz **Académie du Jazz**, son derece saygın Jazz Akademisi **Django Reinhardt 2011** ödülleri şöyle dağılmıştı: En İyi Albüm – **Ambroise Akinmusire "When The Heart Emerges Glistening"** (Blue Note); En İyi Fransız Müzisyen – **Nguyen Lê**; En İyi Fransız Albümü – **Michel El Malem "Reflets"** (Cristal Records); En İyi Vokal – **Gregory Porter "Water"** (Motema); En İyi Avrupalı Müzisyen **Francesco Bearzatti.**

• • •

SÜRELİLERDEN: BHCF, JM/Jm, Jazz News

Jazzhot 3 ayda bir ritmiyle çıkıyor, ama ritmi bizimle uyuşmuyor. 660. sayının özetini gelecek mektupta bulacaksınız. Uluslararası Jazz Günü sırasında abone olduğumuz ve yaş ortalaması 70 civarındaki dinozor cazomanların çıkarttığı aylık **Bulletin du Hot Club de France (BHCF)** bülteninden ses seda yok. Telefona mesaj bıraktık, e-mektup yolladık çıt yok. Elden verdikleri Mart 2012 - 609 numaralı sayıyla yetineceğiz. Aslında Jazzhot gibi ancak aboneyle dağıtılan bu ünlü ve efsanevi **BHCF** varisleriyle biz de siftah temas etmiş olduk. Dilerim ki arkası gelir. Zira adı var, kendi yok **Hot Club du Jazz** kulübünün bülteni 62 yaşında.

Neredeyse cep kitabı boyutunda, toplam 34 ama dolu dolu sayfalık BHCF'in 609. sayısında 3 hikâye, hepsi gerçek sanatçı, yapımcı hayatları tefrika ediliyor. Örneğin 1950'lerin başında ABD'ye göçen Fransız bir kadın öğretmen, **Marcelle Chailleux Morgantini** ve orada kurduğu **MCM** plak yapım şirketinin tarihi incelenmiş. "**French Connection - 1**" başlıklı bu diziden sonra, jazz'severlerin çok az tanıdığı, ancak bülten yazarlarına göre dünya tenor saksofonların ilk 10'una girmesi gereken **Ike Quebec**'in serüvenlerinin 3. Bölümü var. Aynı sayıda 9 özel albüm, 2 kitap tanıtımı ve son haftalarda yitirilenlerle ilgili ayrıntılı haber ve yorumlar yer alıyor. Şayet ilerde yeni sayıları yollarlarsa biz de bu dinozorların yayın organından daha sıkça sizlere söz edebiliriz.

Jazz Magazine/Jazzman (**JM/Jm**) ve yayın hayatına gireli ancak bir yılı aşan, ancak şimdiden kendine çok saygın ve popüler bir yer edinen **Jazz News** (**JN**) son 3 sayılarında, güncellik nedeniyle zaman zaman aynı müzisyenlere, aynı olaylara yer vermişler. Ama hiç de rahatsız olduğumuzu söyleyemeyiz. Yer yer tekrarlar olsa da birbirini tamamlayıcı enfes bilgiler arşiv ve dağarcıklarımızı besliyor. Örneğin her iki derginin de Nisan ayında baş konuğu Brezilya'nın en çılgın, belki de en yaratıcı cazcısı **Hermeto Pascoal** olmuş. JM/Jm onu kapaktan fotoğrafıyla konuk yapıp, 80 CD önerili zengin bir "**Jazz & Brezilya**" dosyasıyla tamamlarken, JN geniş bir söyleşiyle kişiliği ön plana çıkartmış. Yine iki derginin birer ay arayla kapaktan duyurdukları bir başka ortak konuk Latin ve Anglo-Amerikan karışımı Jamaikalı piyanist **Monty Alexander**.

Son ayların üzerinde en çok konuşulan Jazz vokalisti **Gregory Porter** yeni albümü ve şenlendirdiği Fransız Jazz şenlikleri vesilesiyle o meşhur kış kalpağı gibi şapkası ve sevimli sırıtmasıyla JN'un Mayıs kapağında. Dergi aynı sayıya bir hayli zengin bir "**Ray Charles'dan D'Angelo'ya Soul Jazz**" dosyası eklemiş. Soul türünün vazgeçilmez "20 albüm" referansı da hiç fena değil. Aynı derginin Haziran sayısındaysa "**Vo(u)dular Diyarına Seyahat**" diye 20 sayfalık bir araştırma ve röportaj bölümü var ki, gerçekten bugüne kadar jazz'ın büyü ve inançlar açısından böylesine ele alınışını hiç görmemiştim. ABD'den Afrika Fas, Nijerya ve Benin'e, tabii ki bu geleneğin şu anda en yaygın olduğu Karayip Adaları ve Haiti'den Güney Amerika Trinidad, Bahia'ya uzanan geniş bir coğrafyada bu olgu geçmişinden günümüze titizce işlenmiş. Yine JN'un Nisan sayısı **James Brown**'ın "**It's Man's Man's Man's World**"üne gönderme yaparak, jazz dünyasında halen süren erkek egemenliği etrafında, ama yalnızca son zamanlarda çoğalan, yükselen kadın jazz'cılara bir dosya hasretmiş. Dergi "**Genç bir dâhinin güzergâhı**" başlığıyla kapak yıldızı olarak tanıttığı bas ve kontrabasa hakim olduğu oranda başarılı bir şarkıcı olan **Esperanza Spalding** ile konuya girmiş. **Diana Krall,**

Norah Jones, Melody Gardot, Youn Sun Nah gibi günümüzün çok sevilen kadın jazz'cılarıyla devam etmiş. Ayın konuğu ise Fransız sinemasının en cazoman sinema yönetmeni **Bertrand Tavernier**.

JM/Jm ise Haziran sayısında önümüzdeki 3 ayda Fransa ve Avrupa'da düzenlenen belli başlı jazz festivallerinin toplu programlarını yayınlamış. Hatta listede ABD ve Kanada festivalleri bile var. Fakat arşivlik bu sayının esas özelliği **Louis Armstrong**'dan **Gregory Porter**'a 101 en önemli erkek sesiyle yorumlanmış albümü, hem de gerekçeleriyle derlemiş olmasında. Jazz'da (sanatta) tercihlere her zaman sübjektiflik kaydını koyarak yapılmış seçkilere baktığımızda bilmediğimiz daha neler varmış, demekten başka sözümüz kalmıyor.

• • •

KİTAPLARDAN: Arab Jazz, Son "Impro", Meteliksiz Marsilya

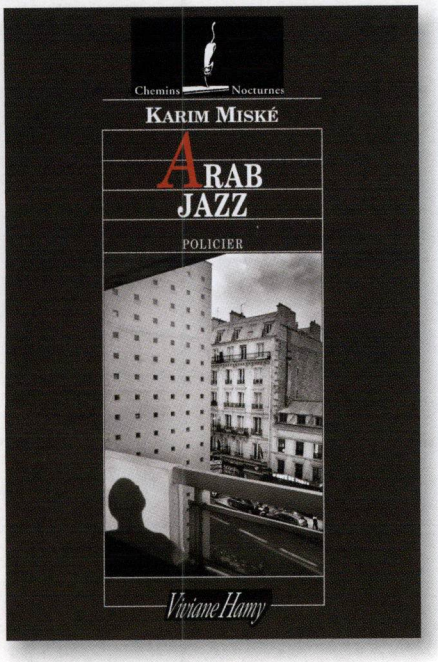

"Arab Jazz" (Vivian Hamy yayınları) 1964'te Abidjan'da (Fildişi Sahili) Moritanyalı bir babadan, Fransız bir anneden doğan, Paris'te büyüyen, Dakar'da (Senegal) gazetecilik okuyan Fransız belgesel filmcisi, gazeteci **Karim Miské**'nin ilk kitabı. Paris'in 19. Bölgesi'nde Koşer suşiçi, Türk kebapçı, Yahudi berber, Ermeni kitapçıların arasında geçen, arka planda jazz ve dünya müziğinin hakim olduğu bir polisiye roman. Daha okumadık ama adına (t)avlandık bile... **www.karimmiske.com**

Jean-Pierre Castelain araştırmacı ve roman yazarı. Kişilik bu defa 1950 ve 60'lı yılların Amerika'sında, ırkçıların ortasında, Ku Klux Klanlar ve Mafyaların ortasında bir saksofon sanatçısının yükseliş ve düşüşünü romanlaştırmış. Gerçek kişi ve hikâyelerden esinlenerek yazılmış **"La Dernière Impro/ Son Doğaçlama"** (Amalthée yayınları) Castelain'in son romanı. Bakarsınız okurlarımızdan Fransızca bilenler Miské ya da Castelain'i okumak belki de Türkçeye kazandırmak isterler...

Gazeteci, yazar, jazz eleştirmeni, üniversite hocası, araştırmacı 4 kişilik **Michel Samson, Gilles Suzanne, Elisabeth Cestor, Francis Marmande** ekibi araştırmışlar ve **"A Fond De Cale, Un siècle de jazz à Marseille 1920-2010/ Meteliksiz, Marsiya'da Bir Yüzyıl Jazz 1920-2010"** (Wildproject yayınları) diye bir kitap yazmışlar. Bilimsel nitelikli bu çalışma Marsilya'nın dünya jazz tarihindeki yeri ve rolünü kanıtlıyor.

• • •

ALBÜMLERDEN: Madcluster, Jazz in Paris, Kühn biraderler

"Madcluster Vol. I" (IMR) gitarist ve besteci **Alain Blesing** ve 3 arkadaşının Lyonlu **Immuzik** kolektifi olarak gerçekleştirdikleri ilk **Jazz Rock** veya **Deneysel Jazz** türü eser. 25 yıldır eşi Senem Diyici ile birbirinden bir hayli farklı 13 albümü olan Blesing bu kez de eleştirmenlerden tam not almış.

Universal France sayesinde "**Jazz in Paris**" başlıklı 110 albümlük enfes bir koleksiyon oluşmuştu. 1954-71 arası 45 devir ve 25-30 santimetrelik jazz plağı arşivlerinden hareketle hazırlanan bu enfes diziye 3 yıl önce son verilmişti. Sevinerek öğrendik ki Universal Yapım şirketi eski arşivlerden yeni CD'ler yayınlamaya devam edecekmiş. Bu arada yeni çıkan 5 albümden son iki tanesini edindik ve dinledik.

Bunlardan ilki 1922-76 yılları arasında, yaşamış son derece önemli bir Fransız piyanist ve bestecisi **Bernard Pfeiffer**. Haksız yere gölgede kalmış bu doğaçlama ustasına Jazz in Paris dizisi ciddi bir vefa borcu ödemiş. Çifte CD'li "**Improvisation**" albümünde sanatçı jazz klasiklerini kendi stili içersinde ancak jazz'ın verebileceği özgürlük havasında yeniden yorumlamış. Yeni baskıya daha önce hiç olmayan 8 parça daha eklenmiş.

Gölgede kalmış bir başka sanatçı besteci, orkestra şefi ve trompetçi **Ivan Jullien** 40 yıl boyunca 10 binin üstünde düzenlemesi olan bir sanatçı. Jazz in Paris yine çifte albümde Jullien'in tüm Riviera kayıtları "**Complete Riviera Recordings**" başlığıyla basmış. Dinlerken duygulanmamak elde değil. Henüz edinemediğimiz diğerleri **Rhoda Scott, Boulou Ferré ve Cravic/Roussin/Varis** üçlüsüne ait.

Bir kaç gün öncesine kadar ünlü Alman besteci ve piyanist **Joachim Kühn**'ün New York'ta yaşayan, kendisinden 15 yaş büyük **Rolf Kühn** isminde klarinetçi bir ağabeyinin olduğunu bilmezdim. İki kardeş "**Lifeline**" (Impulse) isimli son derece ilginç bir albüm imzalamışlar.

Bir kaç tane de lezzetli kırıntı:
Andy Emler Megaoctet - "E Total"
Isabelle Olivier – "Dodecasongs"
Laurent de Wilde – "Over The Clouds"
Leila Martial – "Dance Floor"
Raymond Boni – "Welcome"
Shai Maestro – "Shai Maestro Trio"

• • •

ŞAPKALAR: André, Ekwabi, Lefebvre, Marsh, Sassetti,Weber ve Bley ve de UNESCO

Fransız Jazz Akademisi'nin kurucu üyelerinden, gazeteci-eleştirmen **Jacques André**'yi 81 yaşında yitirmişiz. Kendisi Boris Vian'ın ölümünden sonra gündelik **Combat** gazetesindeki köşe yazılarını devralmışmış.

Uzun yıllar **Angélique Kidjo, Jean-Luc Ponty, Manu Dibango** gibi isimlerle çalışmış Kamerun kökenli basçı **Noel Ekwabi** 18 Nisan'da 51 yaşındayken aramızdan ayrılmış. Tanınmış dobro, Hawai gitar yorumcusu **Primitifs du Futur** ve **Ukulélé Club de Paris** üyelerinden **Cyril Lefebvre** geçtiğimiz 7 Nisan'da 65 yaşında dünyaya gözlerini yummuş. Kanserin 9 Mart'ta yendiği İngiliz baterist **Tony Marsh** 77 yaşındaymış. Portekizli piyanist **Bernardo Sassetti** geçtiğimiz 10 Mayıs'ta bir kayalıktan düşerek öldüğünde henüz 42 yaşına basmamışmış. Günümüz jazz'ına büyük katkıları olan **Enja Records**'un kurucularından Alman kişilik **Horst Weber** 24 Şubat'ta vefat ettiğinde 78 yaşındaymış.

Amerikalı şarkıcı **Kay Davis** 27 Ocak'ta 91 yaşında; saksofoncu **Red Holloway** 25 Şubat'ta 84 yaşında; akordeoncu **Frank Marocco** 3 Mart'ta 81 yaşında; saksofoncu **Hal McKusick** 11 Nisan'da 88 yaşında dünyaya son kez şapkalarını çıkarıp veda etmişler.

Son iki şapkayı **Carla Bley** ve UNESCO'ya çıkartmak istiyoruz:

76 yaşındaki muhteşem kadın jazz'cı, piyanist, besteci **Carla (Borg) Bley**'e 26 Nisan'da müzik ve sanata katkılarından ötürü **Toulouse- Le Mirail Üniversitesi**'nden **Doctor Honoris Causa / Fahri Doktor Ödülü** verildi. Besteciliğin neredeyse mutlak erkeklerde olduğu bir dönemde (şimdilerde kadın jazz bestecilerine daha sıkça rastlar olduk), 60'lardan itibaren jazz dünyasına ağırlığını koymasını bilmiş bu kadına tanıdığımızdan beri hayrandık. Bravo Toulouse Üniversitesi'ne de!

Paris mektubumuza **UNESCO**'nun dünyanın sayılı günleri arasına **Uluslararası Jazz Günü**'nü katmasıyla başlamıştık. Şapka elde bel önde, jazz'ın, müziğin sınırlarını aşan aşağıdaki işlevlerinin bir kez daha altını çizerek bitirmek istiyoruz:

"Jazz insanlararası her türlü engeli ortadan kaldırır, karşılıklı anlayış ve hoşgörü zemini, fırsatı yaratır; Jazz düşünce özgürlüğünün taşıyıcısıdır; Jazz birlik ve barış için bir simgedir; Jazz bireyler, gruplar ve toplumlar arasındaki gerilimleri azaltır; Jazz cinsiyet eşitliğini geliştirir; Jazz gençlerin toplumsal değişimdeki rolünü güçlendirir; Jazz sanatsal yenilikleri, uygulamaları, yeni ifade biçimlerini ve geleneksel müzik biçimlerinin yeni formlara dâhil edilmesini teşvik eder; Jazz kültürlerarası diyalogu harekete geçirir, dışlanmış topluluklardaki gençlere olanak sağlar."

Gelecek günlerin hepimize esirgeyen, bağışlayan, hoşgören, mutluluk ve esenlik getiren bol 'Jazz Gün'lü anlar yaşatması umut ve dileğiyle...

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Efsaneler

Calypso Kralı; Metin Ersoy

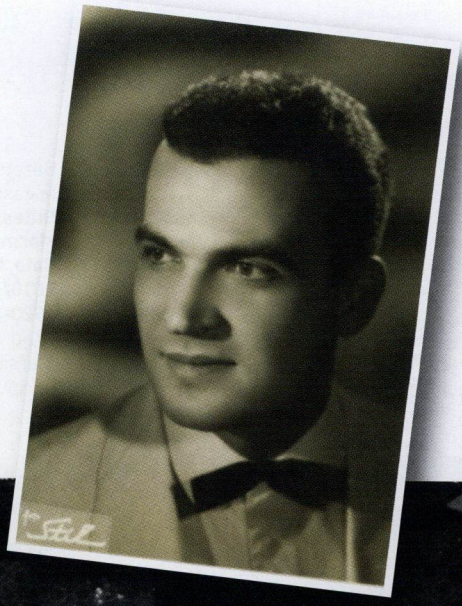

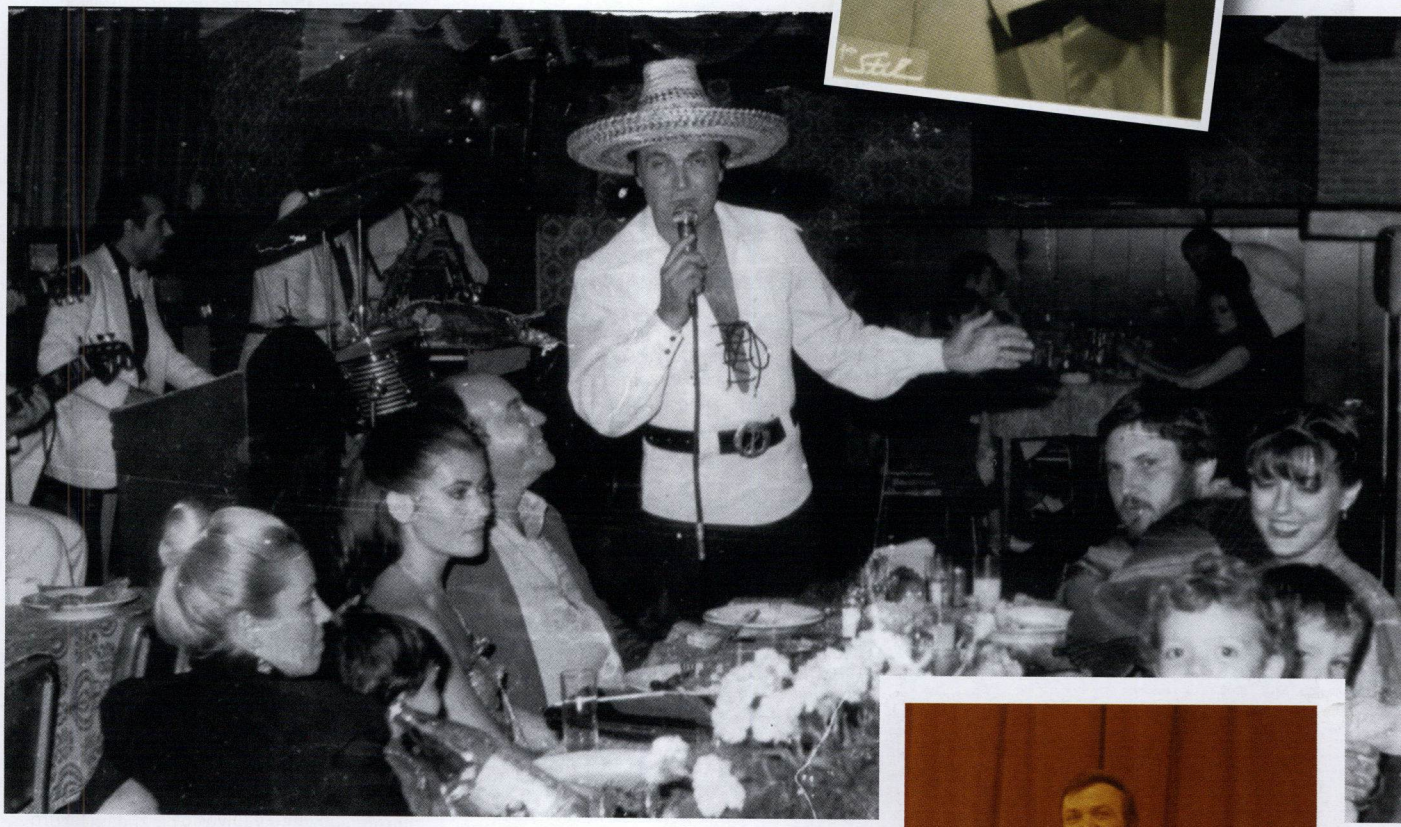

Calypso müziği Trinidad Adası'ndan ortaya çıkmış bir müzik türü. Afro-Caribbean kökenli bir müzik olan Calypso müziği içinde jazz öğeleri de barındırıyor. Calypso müziğini İngiliz, Fransız ve İspanyollar yıllar boyunca kendi dillerinde söylediler. Ülkemizde ise bu müziğin temsilcisi uzun yıllar boyunca Metin Ersoy oldu.

Metin Ersoy'un müzik serüvenini sizlere kısaca anlatmak istiyorum; Metin Ersoy, 1958 yılında Dean Martin'in "You Belong To Me" şarkısını söyleyerek konservatuar sınavını kazanır, konservatuarda klasik müzik eğitimi aldığı yıllarda piyanoda jazz müziği, tango ve latin şarkılar çalarken için piyano odasının kapısına bir arkadaşını gözcü olarak koymak zorunda kalıyordur çünkü bu tür müzikler o yılların Türkiye'sinde yasaktır. Metin Ersoy, okula devam ederken bir yandan sevdiği müzikleri icra etmeye başlamıştır. O dönemin jazz müziğine merak salmış her müzisyeni gibi bir an önce sahneye çıkmak istemektedir. Bu isteği yıllar sonra İstanbul'un en önemli gece kulübünde gerçekleşecektir.

Metin Ersoy, yedek subaylığını tercüman teğmeni olarak Kore'de ve Japonya'da yapar. Calypso müziğini de orada yakından tanıma fırsatı bulur. Türkiye'ye dönünce ise kararını çoktan vermiştir, Calypso müziğini Türkiye'de tanıtacaktır. Söylemek istediği şarkılarda sadece aksanını oturtmak için iki sene çalışır. Çünkü Karayiplilerin konuştuğu değişik bir aksandır. Nasıl bizim Karadeniz türkülerimiz farklı bir aksanla söylenirse aynı onun gibi. 27 Mayıs 1960 tarihinde askeri müdahale olmadan iki gece önce, Cumartesi gecesi, Amerikalı bir arkadaşı Metin Ersoy'u İlham Gencer'in sahibi olduğu Çatı Gece Kulübü'ne götürür. Orada çıkar ve iki şarkı söyler, İlham Gencer ise kendisine "Seninle bir sezon anlaşma yapacağım" der. Hem Metin Ersoy hem de İlham Gencer iki gün sonra gerçekleşecek olan askeri müdahaleden habersizdirler. Askeri müdahale sonrasında örfi idare, yani sıkıyönetim ilan edilir. İstanbul sınırları içinde müzik yapılması yasaklanmıştır. 1960'ın Eylül ayında Metin Ersoy tekrar Çatı'ya döner. Bir sezon boyunca Metin Ersoy, Ayten Alpman, Aydemir Mete ve Ali Çetinkaya kadrosuyla çalışırlar. Metin Ersoy, o dönemin her müzisyeni gibi yokluk zamanının müzisyenidir. Bir şarkının tekrarını dinlemek için radyonun başında 15 gün beklenilen günlerdir. Müzisyenlerin bir gitar teli almak için yurtdışına sipariş ettikleri ve aylarca bekledikleri günlerdir.

Tam on beş yıl önceydi Metin Ersoy kalipsolar söyler dansını yapardı. On beş yıl sonra Metin Ersoy gene var. Tek notasını ve adımını şaşırmadan kendisini «KRAL» yapan müziğin ritim ve kurallarına sadık kalan, yolundan sapmayan bugün gene «Hep Beraber Matilda» diyor.
İçimden Metin Ersoy'un yanaklarından öpüp ellerini sıkmak geliyor. Soruyorum aranızda böyle idealist krallar varsa adreslerini veriniz. Onlarında yanaklarından öpüp ellerinden sıkayım.
Mete AKYOL - HÜRRİYET 15 - HAZİRAN - 1975

Bu süre içerisinde Metin Ersoy, Harry Belafonte'yi dinlemeye başlar ve çok sever, hatta 1976 yılında Hamburg'da Harry Belafonte ile tanışırlar. O günün hatırası olsun diye Belafonte'ye sahnede taktığı altın madalyonunu hediye eder.

İlk 45'liği olan "Love Love Alone" ise 1961 yılında piyasaya çıkar. 1970 yılında piyasaya çıkan "Vakit Yok Gemi Kalkıyor" adlı şarkısıyla ise asıl ününü yakalar. Bu şarkıya çok emek verir. Ali Öke'nin 'Zaman Uçuyor' adlı şiirinin üzerinde bazı değişiklikler yapar ve sözler ortaya çıkmış olur. Şarkı çıkar çıkmaz çok popüler olur, 1971'de Ajda Pekkan ile turneye çıktıklarında konser verdikleri şehirlerde hangi eve davet edilseler, plağını görmektedir. Metin Ersoy'un tabiriyle Titanik dahil bütün gemiler batmıştır, sene 2012 olduğu halde gemisi hala ayaktadır.

Türkiye'de pop müziğinin yeni oluşmaya başladığı yıllarda Metin Ersoy "calypso" müziğinin Türkiye'deki temsilcisi olmaya karar vermiştir. Metin Ersoy, müziğinin dışında giydiği kostümlerle de fark yaratan bir kişi olmuştur. Hawaii gömlekleri, geniş paçalı pantolonları ve kocaman tokalı kemerleriyle o yılların Türkiye'sinde yapılmadık bir işi yapmıştır. Erol Büyükburç ve Erkut Taçkın rock'n roll şarkıları söylerken Metin Ersoy ise kafasına koyduğu calypso müziğinde karar kılmıştır. İlham Gencer'in kendisine koyduğu isimle artık "Calypso Kralı" olarak anılmaya başlanmıştır. Bugünler de bile sahne sanatçısı olma özelliğini ilerleyen yaşına rağmen halen korumaktadır, o kadar sahneye düşkündür ki 1961-1975 yılları arasında sadece 7 adet 45'lik yapmıştır. Sahne performansı, sahnede yaptığı danslar ve seyirciyle olan diyaloğu Metin Ersoy'u daima bir sahne sanatçısı yapmıştır. Yaptığı doğaçlamalarla şarkıları her defasında daha farklı yorumlamıştır, o yıllarda bir röportajında bu durumu şöyle açıklayacaktır: **"Calypso papağan gibi söylenmez. Şarkı ile oynayabilirsiniz. Halkla irtibat kurabilirsiniz. Onda jazz ruhu vardır. Üstelik ritm olarak da bünyemize uygun bir türdür".** Metin Ersoy'un ilk albümünü "20. Sanat Yılı" olan 1978 yılında piyasaya çıkarır. Daha önce 45'liklerinde yer alan şarkıların dışında Harry Belafonte'nin en güzel şarkılarından olan "Matilda", "Day-O", "Mama Look A Bobo", "Love Love Alone" gibi calypso şarkıları albümde yer alır. 1980'li yıllarda kaset olarak piyasaya sürülen "Mavi Yolculuk", Metin Ersoy'un yayımlanan son albümü olur. Albümün en akılda kalan şarkısı ise bir Nasrettin Hoca fıkrasının müziğe uyarlanmış hali olan Talat Kurter'in söz ve müziğini yazdığı "Filler" şarkısıdır.

Müziği hiç bir zaman bırakmayan ve halen bazı özel gecelerde sahne alan Metin Ersoy'un popüler müziğimiz için önemli bir değer olduğunu düşünüyorum. Oğlu Emir Ersoy ise latin müziğinin en iyi örneklerini bugünlerde bizlere dinletiyor. Armut dibine düşer sözü Emir Ersoy için fazlasıyla geçerli, kanımca eksik olan latin orkestrası açığını kapattığını düşünüyorum.

2012 yılının Haziran ayında ise sevgili Hakan Eren, sahibi olduğu Ossi firmasının etiketiyle "En iyileriyle Metin Ersoy" albümünü piyasaya çıkardı. Hakan Eren günümüzün en cesur yapımcılarından birisi ve bu özelliğini büyük bir istikrarla sürdürüyor. Bana Metin Ersoy albümü yapacağını söylediğimde içimden "işte eksik kalan bir bir albüm daha çıkıyor" demiştim. Albümde yer alan şarkılar Metin Ersoy'un o dönem hit olmuş şarkılarını içeriyor. Sadece bununla da kalmıyor ve 3 adet konser kaydıyla bize sürprizlerini sunuyordu. Hele "Don't Stop The Carnaval" benim için en büyük sürprizdi. Geleneksel bir Trinidad folk şarkısı olan "Don't Stop The Carnaval" bir çok jazz meraklısı için Milestone JazzStar'dan duymaya alıştığımız Sonny Rollins, Ron Carter, McCoy Tyner ve Al Foster'in muhteşem yorumuyla kulaklarımızda yer etmişti. Benim için albümün bir diğer sürprizi ise "When The Saint Go Marching In" oldu, bir çok şarkıcı tarafından söylenmiş olan bu şarkıyı Metin Ersoy'dan dinlemek bambaşka bir duygu. Henri Salvador'un bestesi olan Melody D'Amour şarkısının Türkçe sözlü hali olan "Beyaz Güvercin" de dikkat çeken bir diğer şarkı. Harry Belafonte'nin söylediği Angelina şarkısını ise Metin Ersoy kendine özgü yorumuyla seslendirmiş. Yine Harry Belafonte'nin seslendirdiği "Love, Love Alone" şarkısı da Metin Ersoy'un albümünde yer alan bir diğer önemli şarkı. Tabii o yıllarda bu şarkılara emeği geçen aranjörleri anmadan geçemeyeceğim; Şerif Yüzbaşıoğlu ve Esin Engin'i bir kez daha bu satırlardan anmış olalım.

"En iyileriyle Metin Ersoy" albümü gibi daha nice albümler plaklardan CD olmayı bekliyor, bir liste yapıyor olsam sanıyorum bu şekilde CD olarak basılabilecek 10-15 albüm rahatlıkla sayabilirim. Her şeyden önce bu tür albümler müziğe büyük bir katkı sağlıyor. Geçmişte bu ülkede müzik adına neler yapıldı, bizlere bunu dinleme fırsatı sağlıyor. Metin Ersoy gibi müzikte 50 yılı devirmiş bir sanatçıyı da bir defa daha hatırlamış oluyoruz. Çoğu müziksever için Metin Ersoy, Harry Belafonte'nin adeta Türkiye şubesidir, benim için de bu tanım geçerlidir. Harry Belafonte şarkılarını böylesine güzel yorumlayan birisi olmasının yanı sıra, ısrarla inandığı ve sevdiği müziğin üzerine yoğunlaşması benim için Metin Ersoy'u ayrı bir yere oturtuyor. Aradan yıllar geçmesine rağmen hala Calypso şarkıları söylemesi onu daima Calypso Kralı olarak anmamızı sağlayacaktır. Metin Ersoy sayesinde belki de farkında olmadan bir çok kişi Calypso müziğini sevmiştir, kimbilir.

Türkiye'de popüler müziğin temelleri hiç şüphe yok ki jazz, rock'n roll, latin ve "commercial" şarkılarla atıldı. Geçmişi bilmeden bugünü yorumlamanın doğru olmadığını defalarca yazmış biri olarak bir defa daha hatırlatmanın zararı olmayacağını düşünüyorum. Umarım nice albüm tozlu raflardan pırıl pırıl dijital kayıtlara çevrilir ve bizler de dinleme fırsatı yakalarız.

Filiz Küçük
filiz.kck@gmail.com

Dilek Sert Erdoğan

"Ben şimdi binli kitlelere hitap eden bir mikro starım. 20 yıla kalmadan milyonlarca dinleyiciye ulaşmış bir makro star olurum. Olamazsam haksızlık olur."

Uraz Kıvaner'in deyişiyle jazz dünyamızın 'Panik Prenses'i o. İşi konusunda titizliği ve detaycılığı sebebiyle almış bu unvanı. Kendi tanımıyla 'çevresine, yaşadığı topluma duyarlı, anarşist ruhlu, sahnede her şeyini ortaya koyan, ailesiyle neşe içinde kıkırdayıp, çocuklarını uyuttuktan sonra savaş boyalarını sürüp koşa koşa konsere yetişen bir kadın' Dilek Sert Erdoğan.

Sonbaharda dinleyicilerle buluşturmayı hedeflediği, tamamı kendi şarkılarından oluşan albümünün heyecanını yaşıyor ve 'Şu ana kadar Türkiye'de bu türde yapılmış başka bir albüm yok' diyerek iddiasını ortaya koyuyor.

Türkiye' de müzik yapıyor olmanın size ve müziğinize getirileri ve götürüleri neler?
Müziği içinde yaşadığımız toplumdan bağımsız olarak düşünemiyorum. Zor şartlar altında müzik yapıyor ve de yaşıyoruz. Türkiye'de gündem çok hızlı iniş çıkışlar gösteriyor. Diğer yandan çok zengin bir mozaiğe sahibiz. Kendini ifade edebilmek açısından şarkı söyleyebilmek çok güçlü bir durum. Aynı zamanda hayata bir çeşit meydan okuma. Üstelik çok coşkulu bir dinleyici kitlesi var. Öte yandan pek çok meslekte olduğu gibi Türkiye uluslararası müzik piyasasının tam kenarında yer aldığından özellikle benimle aynı türde müzik yapan sanatçılar için bazen daha fazla tanınırlık açısından dezavantajları da var elbette. Batı ülkelerindeki müzisyenlere oranla bizlerin dünya medyasında yer alma şansımız çok daha az.

Müziğe başladığınız yıllarda kendinize kimi ya da kimleri rol model almıştınız?
Çok erken yaşlardan itibaren her türlü müziği dinledim. Belli bir yaşa kadar gelişigüzel bir sürü şey biriktirdikten sonra kategorize edip seçici davranmaya başladım. Elbette çok sevdiğim ve beni derinden etkileyen pek çok sarkıcı var. Ama ilk hangileri derseniz Whitney Houston ve Tina Turner derim. Hepsinin beğendiğim farklı farklı özellikleri var o yüzden rol model aldım diyemem.

Şu zamandan o yıllara baktığınızda, kendiniz için çizdiğiniz yolda hedefinize ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz? Ne gibi sapmalar olmuş?
İnsanın hayatta tek hedefi olmamalı. Ama çok erken bir yaşta 'konser şarkıcısı' olma kararı almıştım ve şu an bu kararımdan sapmadım. Bu konuda tutarlıyım. İstemediğim yerlerde, istemediğim şarkılar söylemeyi asla düşünmedim ve düşünmeyeceğim. Sadece Türkiye'de değil, dünyada tanınan, izlenen bir şarkıcı olursam tam olarak müzikal hedefime ulaştım diyebileceğim. İstanbul'da olmak istediğin iki kulüpte konser veriyorsun, çok iyi müzisyenler eşlik ediyor, müzikal çevren geniş, bunları Türkiye'den dünyaya taşımak sıradaki hedef.

Kendinizi 20 yıl sonra nerede, nasıl ve ne konumda görmek istersiniz?
Çocuklarımın düğününde şarkı söylerken Şaka bir yana hayat sürprizlerle dolu bir yolculuk. Bilemem elbette benim için neler hazırladığını ama diyelim ki ben şimdi binli kitlelere hitap eden bir mikro starım. 20 yıla kalmadan milyonlarca dinleyiciye ulaşmış bir makro star olurum. Olamazsam haksızlık olur!

Müzisyen olarak geliştirdiğiniz en güçlü ve geliştirmeniz gereken en zayıf özelliğinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?
Çok güzel sesi olan ve şarkı söyleyen birçok şarkıcı var. Sanıyorum beni ayıran en önemli özellik güçlü bir yoruma ve özel bir gırtlağa sahip olmam. Benimle ilgili yazılarda en fazla kullanılan tanımlamalar zenci gırtlaklı kadın, beyaz zenci gibi tanımlamalar. Zaman zaman atalarımın Missisipili olduğuyla ilgili espriler bile geliyor kulağıma. Hoşuma gidiyor elbette. Çünkü çok enerjik bir müzik yapıyorum. Tamamen emprovize yaşıyorum ve emprovize bir müzik yapıyorum. Sahnede hem müzikal hem de tavır olarak emprovize olmak, doğaçlama yapmak herkesin tercih edemeyeceği bir yol. Seviyorum sahneyi, çok rahatım orada, samimiyetim bulaşıcı. Çok belirgin bir zayıf özelliğimin olduğunu düşünmüyorum dürüstçe söylemek gerekirse.

Türkiye'de kadın olmanın ya da kadın müzisyen olmanın zorlukları nelerdir?
Kadın müzisyen olmak bence hiç zor değil. Bizim içinde bulunduğumuz müzikal toplulukta bununla ilgili hiçbir sıkıntı yaşamadım. Müthiş müzisyenler var. Pek çoğu da çok sevdiğim arkadaşlarım. Yeni tanıdıklarınla ise kaynaşmak çok kolay çünkü hepimizin ortak dili müzik. Başka kaygılar yok. İşini iyi yapan, anadili müzik olan herkese yer var sahnede. Zorluk çekenler genelde müzikten ziyade müzik yapmanın getirileri konusunda beklentileri çok farklı olanlar olabilir. Ama en büyük zorluk, sanıyorum, bu kadar emek ve enerji karşılığında maddi anlamda büyük çoğunluğumuzun bu emeğinin karşılığını alamıyor olması olabilir.

Türk kadınının hayattaki duruşu hakkında neler düşünüyorsunuz?
Hangi Türk kadınından bahsettiğinize göre değişir bu sorunun cevabı. Büyük şehirlerde, imkanları daha geniş olan, belirli çevre ve bölgelerde yaşayan kadınlarla, daha küçük yerlerde, köylerde, kasabalarda yaşayan kadınlarımızın durumu tamamen farklı. Şehir kadınları ayakları yere basan, ekonomik özgürlüğünü elinde tutan, bağımsız ve özgür bir profil çizerken ne yazık ki pek çok hemcinsimiz bizim kadar şanslı değil. Fırsat

eşitliği sağlanmalı, daha çok üretmeye teşvik edilmeli. Benzetme yapmak gerekirse, bir kısım kadın nüfusu Belçika'da yaşarken, bir kısmı ise adeta İran'da yaşıyor gibi. Arada uçurumlar var. Halen çocuk gelinler, tecavüz suçları, töre cinayetleri ve daha birçok kadına yönelik şiddet olaylarının tartışıldığı bir gündem var. Kadın olmak bazı ülkelerde daha zor ve ne yazık ki bizim ülkemiz de bu ülkelerden biri.

Günlük çalışma rutininiz nasıl? Günde kaç saatinizi kendi müziğiniz için ayırabiliyorsunuz?
Sanılanın aksine her an şarkı söyleyen, her fırsatta müzik dinleyen biri değilim ben. İlginçtir, fırsat bulduğum her an kitap okuyan biriyim ben daha ziyade. Müzik benim ruhumun bedenimin bir parçası, bir uzuv gibi. Bir dönem gelir arka arkaya parçalar bestelerim; sonra durur bazen 1 yıl hiç içimden gelmez. Çok prova yapmayı sevmem; iyi müzisyenlerle ve hele sizi çok iyi tanıyan müzisyenlerle çalışmanın en harika tarafı bu bana göre. Ama öğrenmem gereken bir şarkı ya da prova etmem gereken durumlarda bildiğin asker gibi olurum, çok disiplinliyimdir. Hatta fazla titiz. O kadar titizlenirim ki, bu yüzden Uraz Kıvaner bana isim taktı. Panik Prenses. Panik prensesmişim ben!

Dilek Sert Erdoğan'ı tanımlayan ve müziğini besleyen özellikler ya da uğraşlar neler?
Konuşma sesi çizgi film kahramanlarına benzeyen ciddi bir altodur. Ben ne diyebilirim ki beni tanıyanlara sormanız lazım beni aslında. Sadece kendisiyle meşgul olan bir kadın değilim; çevresine, yaşadığı topluma duyarlı, anarşist ruhlu, sahnede her şeyini ortaya koyan, ailesiyle neşe içinde kıkırdayıp çocuklarını uyuttuktan sonra savaş boyalarını sürüp koşa koşa konsere yetişen bir kadınım. Kolay pes etmem, uzun zamandır kendime çizdiğim yolda adım adım ilerliyorum. Biriktirdiğim çok fazla şey var. O yüzden çok yakın bir gelecekte çok güzel buluşmalar bekliyor dinleyicileri ve henüz tanışma fırsatımız olmayan yeni dostlarımızı.

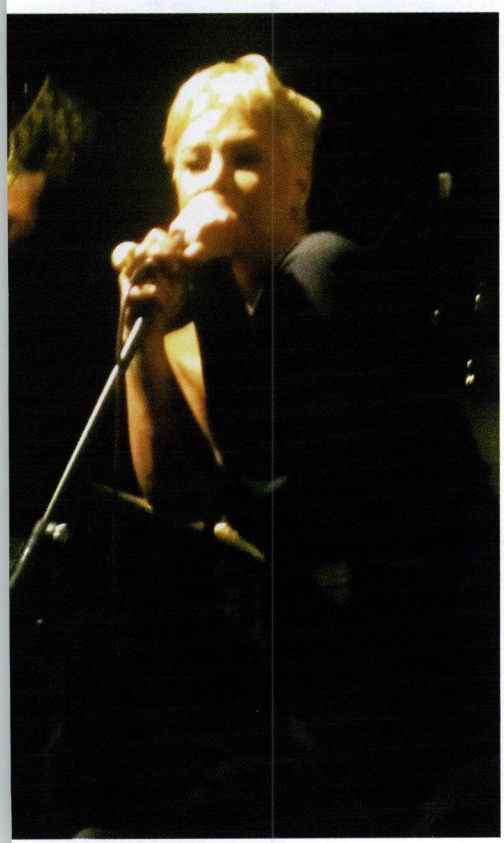

Şu sıralar hangi projeler üzerinde çalışıyorsunuz?
Uzun bir süredir benim için çok önemli olan albümümün çalışmaları devam ediyor. Yıllardır bana en çok sorulan soru neden hala bir albüm yapmadığım. Cevabını ben de tam olarak bilemiyorum. Tembellik mi, yoksa konserlerde yaşadığım ve dinleyicilerle paylaştığım o coşkunun bana yetiyor olması mı cidden bilemiyorum. Ama artık o kadar çok soruluyor ki albüm, sanırım zamanı geldi. Bu konuda bana en ciddi baskıyı uygulayan kişi eşim Ulusoy, o yüzden yapımcılığımı da o yapıyor. Tamamı benim şarkılarımdan oluşan bir İngilizce albüm geliyor bu sonbahara. Müzik direktörlüğünü Genco Arı yapıyor. Bu albümün her notası ona emanet. Genco bir sihirbaz, bir dünya sanatçısı ve aynı dili konuşuyoruz. Ne yapmak istediğimi çok iyi hissediyor ve beni çok iyi tanıyor. Şu ana kadar Türkiye'de bu türde yapılmış başka bir albüm yok bunu altını çizerek söylüyorum. Müthiş müziyenler var. Sound'u, düzenlemeleri, kaydı, miksajı ile dünya standartlarının üstünde bir çalışma bu. Bu yüzden hepimiz çok heyecanlıyız.

Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?
Öğretmek, öğretmenlik yapmak bambaşka bir mevzu ve çok farklı bir iş. Açıkçası bununla ilgili çok talep geliyor bana. Ama benim çok kendime has bir üslubum var. İçimden geldiği gibi, içgüdüsel olarak şarkı söylüyorum ben. Dolayısıyla benim koçluk yapacağım kişilerden başka 'ben'ler yaratma riskim çok yüksek. Bu sebeple uzak duruyorum. Teknik öğretilebilir ama ruh bambaşka. Ne istediklerini, ne tür şarkılar söylemek istediklerini ve ne anlatmak istediklerini iyice düşünüp kavramalarını istiyorum önce. Bizim yaptığımız müzik çok öznel, sağlıklı eleştiri yapmak mümkün değil. Birinin çok beğendiğini diğeri hiç sevmeyebilir. Benim jazz sahnesinde gördüğüm en büyük eksiklikler genelde sahne duruşu ile ilgili oluyor. Nedense jazz elit müziği gibi algılanıyor ve tabir-i caizse 'yüksek sanat' diye satılıyor o sahnelerde. Dolayısıyla görsellik, sahnedeki seyirciyle kurulan iletişim hep gözardı ediliyor. Bu bana göre çok yanlış. Çünkü bu güzel büyük bir paket. İçinde her şey olmalı. Kötü performanslar, süslü sahneler ve şovlarla, bol konuşmayla kapatılmaya çalışılır genelde. Ama yetenekli bir müzisyenin sahnesi o yetenekle doğru oranda zenginleşirse tadından yenmez.

CD VİTRİNİ

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sa**x	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wb**d	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Önder Focan & Meltem Ege Group

Songbook
Equinox Music 501159 (2012)

Müzisyenler
Meltem Ege (vo)
Önder Focan (g)
Şenova Ülker (tp)
Bulut Gülen (tb)
Ozan Musluoğlu (b)
Ferit Odman (d)

Önder Focan gitaristiği yanında besteciliği ile de bilinen bir jazz müzisyenidir. Focan bestelerinin bir kısmı enstrümantal, bir kısmı da Türkçe veya İngilizce sözlü parçalardır.
Yurtiçinde ve yurtdışında birçok başarıya imza atan genç neslin önde gelen jazz vokalistlerinden Meltem Ege, son dönemde repertuarında Focan bestelerine sıkça yer vermekteydi. Ana repertuarı Önder Focan bestelerinden oluşan bir proje etrafında Şenova Ülker, Ozan Musluoğlu, Ferit Odman ve Bulut Gülen'in katılımıyla güçlenen grup "Songbook" albümünü kaydetti. Albümle ilgili geniş röportajımız bu sayımızda yer alıyor.

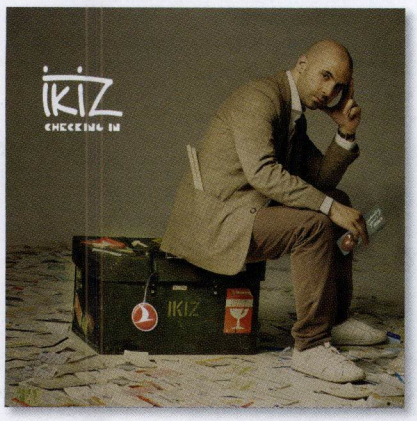

Mehmet İkiz

Checking In
Equinox Music 501135 (2012)

Müzisyenler
Mehmet İkiz (d)

1979 İstanbul doğumlu olan Robert Mehmet Sinan İkiz bugün dünyaca tanınan bir davulcu. Müzik ve davula olan ilgisi çok küçük yaşlarda başladı. Üç yaşındayken Stockholm'e taşınan İkiz, ilkokulda Lars Dohlon'un grubu Straight Ahead ile çalmaya başladı ve 1991-1996 yılları arasında grubuyla İsveç'teki festivallerde çalarak turneler yaptı. 1995-1998 yılları arasında Stockholm Müzik Konservatuarında, Afro-Amerikan müzik programında okuyan sanatçı 1998 yılında Los Angeles Music Academy'de okumak için burs kazandı. Eğitmenlerinin arasında Tony Inzalaco, Sherman Ferguson ve Joe Porcaro gibi isimlerin yer aldığı Los Angeles programı süresince, Amerikan caz sahnesinde çok değerli deneyimler edinen İkiz, David Ornette Cherry'nin Impressions Of Energy'siyle çaldı.
Albümde pek çok sanatçı yer alıyor; Magnus Lindgren (s), Patrik Skogh (tp), Karl Olandersson (tp), Nils Landgren (tb), Erik Lindeborg (p), China Moses (vo), Joel Holmes (Rhodes), Lars Danielsson (b), Kristian Lind (b)...

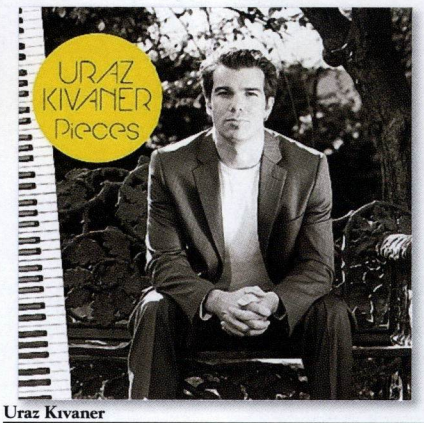

Uraz Kıvaner

Pieces
Rec. 300934 (2012)

Müzisyenler
Uraz Kıvaner (p)
Engin Recepoğulları (ts)
Ozan Musluoğlu (b)
Ferit Odman (d)
İsmail Altunsaray (bağlama)

Albümde yer alan parçaların herbiri kendi hikayesini anlatan ama hikayeler birleştiğinde sanatçıyı özetleyen bir resim. İşte "Pieces" yani "parçalar" albümün çıkış noktası tam olarak da bu.
Herbiri birbirinden ayrı hikayelerin, farklı kültürlerden dokunuşların yalın ve güzel bir şekilde bir araya geldiği bir bütün.
Uraz Kıvaner albümde yer alan ilk parçayı; Song for TÖ (Tuna Ötenel). Müthiş bir müzisyen hem de müthiş bir insan olan en büyük ilham kaynağı olan Tuna Ötenel için yazdı. Bu parça, onu düşündüğü zaman gözünün önüne gelen Tuna Ağabeyini anlatır. Bestesi ve düzenlemeleri Uraz Kıvaner'e ait 6 enstrümantal parça ve bunlara ek olarak iki Amerikan jazz standartından (I Fall in Love Too Easily – Body and Soul) oluşan albümün projelendirilmesinde ve kayıt aşamasında Uraz Kıvaner dışında; Engin Recepoğulları, Özan Musluoğlu, Ferit Odman, İsmail Altunsaray gibi jazz dünyasının bir çok önemli isim bir araya geldi.
Albümün kayıtları İstanbul Babajim stüdyolarında gerçekleşti. Bunun yanısıra albümün fotoğraf çekimleri Tunç Süerdaş'a, kartonet tasarımı ise yazarımız Elif Seven'e ait.

Murat Verdi

Shuara
Equinox Müzik (2012)

Müzisyenler
Murat Verdi (d, perc)
Nana Vasconcelos (vo, perc)
Ebru Yazıcı (vo)
İmer Demirer (tp)
Levent Altındağ (as)
Mısırlı Ahmet (perc)
Murat Berber (ney, zurna)

Uzun yıllar yurtdışında yaşadıktan sonra Türkiye'ye dönen çok yönlü müzisyen Murat Verdi, biri hariç tamamı kendisine ait 11 besteden oluşan ilk albüm projesi "Shuara", müzikmarketlerde yerini aldı.
Eski Türkçe'de" Şairler" anlamına gelen "Shuara" albümünde sırasıyla "Mimi Upendo", "Subindo", "Beyond the Horizon", "Kudema", "Shalimar", "Ovada", "Yarın Senin", "Corcovado", "Funky Zeybek", "Okundu" ve "Tulpar" adlı parçalar yeralıyor...
Albümde jazz yazarı ve radyo programcısı Hülya Tunçağ'ın bir önsözü yeralıyor. "Murat Verdi'nin yaşam terazisinin kefeleri, iki farklı eğilimini yansıtır. Başarılı bir iş adamlığı ve müzisyenlik... Onu iş adamı olarak tanıyanlar, yüreğindeki müzik, özellikle "Jazz" tutkusunu bilemeyebilirler. Oysa dingin, zarif görüntüsünün ardında, Berklee süzgecinden geçmiş teknik bir davulcu, yaratıcılık sınırlarında dolaşan ateşli bir müzisyen gizlidir. Bu tanımlamanın en iyi kanıtı da elinizde tuttuğunuz "Shuara" albümü... Murat Verdi'nin müzikal bir yolculuğudur albüm. Adına uygun olarak zaman zaman şiirsel bir akıcılıkta gerçekleşen bu yolculuğun durakları ise 1980'lerin Fusion'ı, Brezilya ritimleri, Türk Halk Müziği renkleri, 2000'lerin modern jazz'ı... Verdi'nin müzik birikiminin bir bölümünü yansıtan "Shuara"ya renk katan trompetçi İmer Demirer, neyzen/zurnacı Murat Berber, soprano saksofoncu Levent Altındağ, darbukacı/bendir Mısırlı Ahmet ve şarkıcı Ebru Yazıcı'nın yanı sıra yıllardır kendine özgü sesine, ritmineözlem duyduğumuz Nana Vasconcelos, albümün tatlı sürprizi... Yetenekli Verdi ailesinden sevgili Murat Verdi'nin bu eklektik çalışması, son yıllarda büyük bir sevinçle izlediğim üretken Türk jazz sahnesine bir zenginlik daha katacak. Marşandiz ve Digilog by TC stüdyolarında kaydedilen albümün miks ve mastering Tarık Ceran tarafından gerçekleştirilmiş.

Evrim Demirel

Ada
Kalan 9844 (2012)

Müzisyenler
Evrim Demirel (p)
Özer Özel (yaylı tanbur)
Volkan Topakoğlu (b)
Erdem Göymen (d)

Kalan Müzik etiketiyle piyasaya çıkan bu albümde topluluk besteci - jazz piyanisti Evrim Demirel'in önderliğinde bildiğimiz müzikal unsurları bilmediğimiz bir bakış açısıyla yeniden yorumluyor. Albümde Demirel'in bestelerinin yanı sıra Hafız Post'a ait fazla bilinmeyen bir ilahiye de yer verilmiş. Tanbur sanatçısı Özer Özel yaylı tanburu ve sesiyle eserlere olağan üstü katkılarda bulunmuş ve ortaya çok üsluplu

heyecan veririci bir çalışma çıkmış. Doğu ve batı çalgılarını daha önce de bir çok yapıtında bir araya getirerek kendine has bir yol çizen Evrim Demirel yine Kalan Müzik'ten 2006 yılında yayınlanan Makamsız albümünden sonra müzikal fikirlerini bu kez jazz platformuna taşımış. Kotrabas'ta Volkan Topakoğlu ve davulda Erdem Göymen çok başarılı ustalıklı yorumlarıyla müziği bir üst seviyeye taşımayı başarmışlar. Albümde perdesiz bir "keyboard" olan Evrim Demirel'in özel yapım çalgısı "Continuum"; "Makam" , "Modalite" ve "Atonalite" arasında gidip gelen etkileyici bir unsur olarak çıkıyor karşımıza. Bu albüm melodik zenginliği, keyifli ritmik yapısı ve derin müzikal fikirleri ile hafızalarda uzun vadeli yer edinecek gibi görünüyor. İster jazz ister Türk müziği ister klasik müzik takipçisi olsun iyi müziğin peşinde koşan her türlü dinleyici bu albümü mutlaka dinlemeli. 7 parçanın yer aldığı albüm ile ilgili geniş röportaj bu sayımızda.

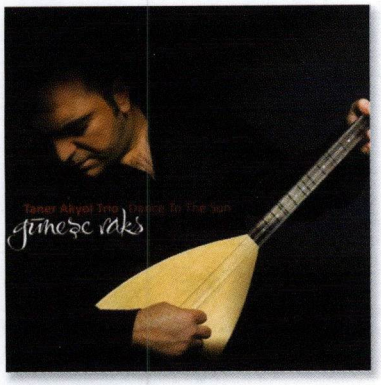

Taner Akyol

Güneşe Raks
Enja 9541 (2012)

Müzisyenler
Taner Akyol (bağlama)
Antonis Anissegos (p)
David Kuchhermann (perc)

Taner Akyol Bursa doğumlu bağlama (saz) müzisyenidir. Bağlama ile başladığı kariyeri 14 yaşında keman ile devam etti. 1996 yılında Berlin'e taşınan sanatçı ilk solo konserini de verdi. Bunu pekçok konser ve ödül izledi. Taner Akyol Trio 1993'de kuruldu. Stüdyo kayıtlarında birlikte yer alan sanatçılar Dance to the Sun'da şimdiye değin kaydettikleri en enerjik ve önemli kaydı paylaştılar. Fazil Say'dan övgü dolu sözler aldılar. Piyanist Antonis Anissegos Yunanistan'in önde gelen "yeni klasik" ve emprovizatörleri arasında yer alıyor. Perküsyoncu David Kuchhermann hem doğu hem Afrika ritimlerinde ustalaşmış bir müzisyen. Albümde besteler, aranjmanlar ve Arif Sağ, Cemile Cevher Çiçek, Fazıl Say bestelerinden oluşan bir repertuarla 9 parçaya yer verilmiş.

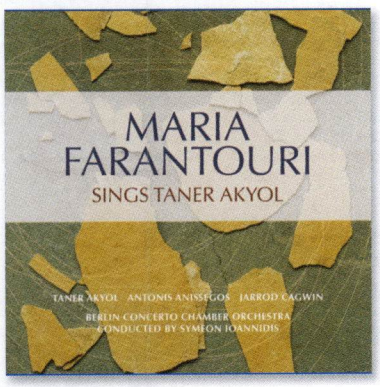

Maria Farantouri

Sings Taner Akyol
Enja 95612 (2010)

Müzisyenler
Maria Farantouri (vo)
Taner Akyol (bağlama, vo)
Antonis Anissegos (p)
Jarrod Cagwin (perc)
Berlin Concerto Chamber Orchestra

Taner Akyol'un vokalist Maria Farantouri ve Simeon Ioannidis şefliğindeki Berlin Concerto Chamer Orkestrası ile kaydettiği 2010 kaydı bu albümde 11 parça yer alıyor. Anadolu ezgilerinin Yunanlı bir şarkıcı tarafından seslendirildiği bu özel çalışmayı türünden hoşlananlara öneriyoruz.

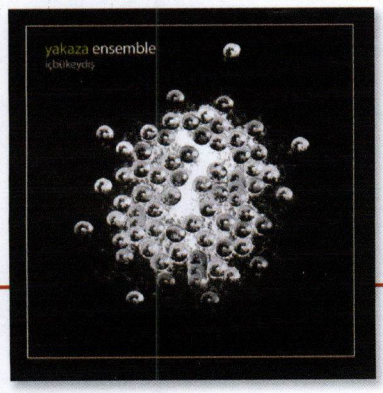

Yakaza Ensemble

İçbükeydış
Ak Müzik 205 (2012)

Müzisyenler
Eray Düzgünsoy (afgan rebabı, g)
M. Fakih Kademoğlu (ney, bendir)
Ömer Sarıgedik (perdesiz g)
Ceren Erendor (viyolonsel)

Mart ayında Japonya'da Syunoven adlı sanatçının çalışmalarıyla beraber CD + kitap olarak yayınlanan albüm piyasada. İki sene aradan sonra yayınlanan buikinci albümde yedi parça bulunuyor. Yazar Bedirhan Toprak'ın Gecenin İzi adlı şiirinin kullanıldığı albümün açılış parçası olan İçbükeydış'ın yanı sıra Geri Dönüş parçasında gruba kontratenor Kaan Buldular eşlik ediyor. Bunun dışında Kum, Multan, Şeha, Persona ve İz albümdeki diğer parçalar. Grupta bu albümde Afgan Rebabı, Şakuhaçi, Çello, Ney, Elektronikler gibi daha önceki albümdeduyduğumuz seslerin yanı sıra gitar vokal ve saksofon gibi enstrümanlar da eşlik ediyor. Dışta kaldığını düşündüğümüz herşeyin içte olduğuna işaret eden bir kelime oyunu İçbükeydış. Aynı zamanda zıtlıkların birbiriyle varolduğu fikri ise bestelerin yapım aşamasında gruba hareket noktasını oluşturmuş. Albümün soundunun belirlenmesinde tüm çalışmaların gece hazırlanmış olması da önemli bir rol oynuyor. 2010 yılında A.K. Müzik tarafından yayınlanan ilk albümleri A'mak-ı Hayal den sonra özellikle yurtdışında pekçok konser veren Yakaza Ensemble ikinci albümlerinin Türkiye'den önce Japonya'da yayınlanmasıyla da bir ilki gerçekleştiriyor. Aynı zamanda İçbükeydış parçası üzerine üç japon djin hazırladığı remixler EP olarak plak formatında Japonya'da yayınlandı. Yakaza Ensemble'in bu yeni albümü, grubun ismini kendi koyduğu Yeni Dünya Müziği adına ikinci bir adımı oluşturuyor.

Esperanza Spalding

Radio Music Society
Heads Up 33174 (2012)

Müzisyenler
Esperanza Spalding (vo, b)
Leo Genovese (p, Rhodes, keyb, guembri)
Terri Lyne Carrington (d)
Jamey Haddad (perc)
Gretchen Parlato (vo)
Justin Brown (vo)
Chris Turner (vo)
Jeff Galindo (tb)
Becca Stevens (vo)
Alan Hampton (vo)
Darren Barrett (tp)
Daniel Blake (s)

Müzik dünyasında parlaması çok da uzun zaman almayan Grammy ödüllü basçı, besteci ve vokalist Esperanza Spalding'in bu yeni albümğnde 12 parça var. Albüm Esperanza'ya müzikal kariyerinde yardım eden insanları onurlandırmak adına yapılmış. Uzun zamandır birlikte çalıştığı saksofoncu Joe Lovano, piyanist Leo Genovese ve davulcu Terri Lyne Carrington dışında albümde Jack DeJohnette, Billy Hart, Lalah Hathaway, Gretchen Parlatogibi yakından tanıdığımız isimler de var. Müzikal kariyerinde etkileşim içinde olduğu ve kendisine yol gösteren insanlarla beraber bir proje üretme fikrinden çıkan bu albümde ortaya çıkan enerjiden çok memnun kalacaksınız.

Albümde yer alan American Music Program kadrosu: Kyle Zimmerman (as); Renato Carano (as); Stanley Mathabane (ts, as), Nicole Glover (ts), Jeff Rathbone (bs), Benjamin G. McDonald (tp), Benjamin Seacrist (tp), Kiran Bosley (tp), Stan Bock (tb), Dan Brewster (tb), Jerry Stalnaker (btb), Kama Bell (clt), Andrew Olson (as), John Carey (as), Aaron Reihs (ts), Noah Conrad (tp), Noah Hocker (tp), Ian Garner (tb), Javier Nero (tb), Matt Warming (tb), Sam Seacrist (as), Stanley Mathabane (ts), Hayden Conrad (ts), Ashton Summers (tb), Jef Lee Johnson (g), Olivia DePrato (vi), Jody Redhage (cello), James Weidman (org), Algebra Blessett (vo), Raydar Ellis (ses), Savannah Children's Choir: choral vocals; Lionel Loueke (g), Raymond Angry (org), Tivon Pennicott (ts), Igmar Thomas (tp), Corey King (tb), Joe Lovano (ts), Ricardo Vogt (g), Lydon Rochelle (d), Janice Scroggins (p), Billy Hart (d), Jack DeJohnette (d), Lalah Hathaway (vo), Leni Stern (vo), Anthony Diamond (s), Q-Tip (vo), Gilad Herselman (g).

Tord Gustavsen Quartet

The Well
ECM 2237 (2012)

Müzisyenler
Tore Brunborg (ts)
Mats Eilertsen (b)
Tord Gustavsen (p)
Jarle Vespestad (d)

"Restored, Returned"den iki sene sonra dört kişilik ekibiyle turnelere de çıkmaya başlayan Gustavsen'in merakla beklenen yeni albümüdür "The Well". Saksofoncu Tore Brunborg'ün İskandinav tonu, melodik cümeleri ve bluesa yakın duran sesi albüme bambaşka bir hava katmış diyebiliriz. Davulcu Jarle Vespestad'ın zarif ritimleri ve basçı Mats Eilertse'in tınıları ile Gustavsen'in karizmatik derecede yumuşak ve içten çalışı sonucunda bir güzel Gustavsen albümü daha!

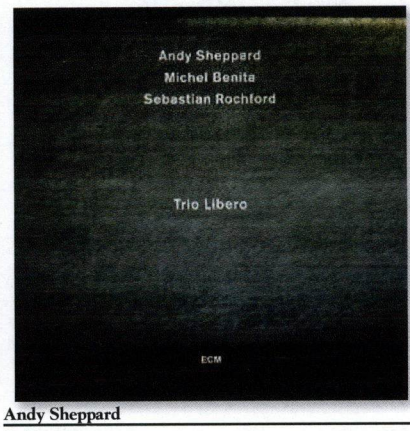

Andy Sheppard

Trio Libero
ECM 2252 (2012)

Müzisyenler
Andy Sheppard (ts, ss)
Michel Benita (b)
Sebastian Rochford (d)

İngiliz saksofoncu Andy Sheppard'ın basta Michael Benita ve davulda Sebastian Rochford'dan oluşan lirik triosu ile çıkardığı son albümü "Trio Libero". Davulcu Rochford İngiliz jazz sahnesinin yepyeni bakış açısına sahip davulcularından biri. Bestelerin üç müzisyen tarafından yapıldığı albümde bol bol doğaçlama dışında ""I'm Always Chasing Rainbows" gibi standartlar da duymak mümkün. Bas ve davulun Sheppard'ın melodik ve ritmik yaratıcılıktaki cümlelerine verdikleri yaratıcı cevaplardan oluşan keyifli bir albüm.

Tim Berne

Snakeoil
ECM 2234 (2012)

Müzisyenler
Tim Berne (as)
Oscar Noriega (Bb,bclt)
Matt Mitchell (p)
Ches Smith drums (perc)

ECM'den Michael Formanek ve David Torn'la birlikte çıkardığı zorlayıcı albümlerden sonra, kendi şiirliğini yaptığı bu ilk albümü alto saksofoncu Tim Berne'ün. Oda orkestrası tadına yakın bir tatta olan bu albümde stile yönelik referanslardan uzaklaşarak müzikal fikirlere yoğunlaşmak istediğini belirten Berne'ün sağlam alto tınılarına albümde Oscar Noriega'nın sert klarineti ve Mat Mitchel'in esrarlı piyanosu ile Ches Smith'in davul, timpani ve kongaları eşlik ediyor.

Ibrahim Maalouf

Diagnostic
Harmonia Mundi 8722 (2012)

Müzisyenler
Ibrahim Maalouf (tp)
Serdar Barçın (s)
Jérémie Dufort (tuba)
Piers Faccini (harm)
Jasko Ramic (acc)

Sara Nemtanu (vi)
Jasser Haj Youssef (arabic vi)
Nenad Gajin (g)
Zalindâ (batucada)
Oxmo Puccino (ses)
Frank Woeste (keyb)
Xavier Rogé (d)
Ben Molinaro (b)

Lübnanlı trompetçi İbrahim Maalouf'u bu son albümünde jazz, funk ve klasik Arap ezgileri çerçevesinde dolanan doğaçlamalar duyuyoruz. Eski işlerinden farklı olarak Maalouf bu albümünde kendini sanatını bir terapi niteliğinde gören trompetçi gibi konumladığı bir filmin müziklerini bestelemiş gibi duruyor. Her biri flashbackler doğrultusunda duygularla oynayan 11 orijinal besteden oluşan albümde Maalouf'u ilk defa piyano çalarken duyuyoruz bunun yanında şarkı da söylüyor. Acı, nefret ve depresyonun hayatın itici gücüne dönüştürüldüğü bu albümde bizden biri, saksofonda Serdar Barçın'ı görmek de ayrıca çok keyifli.

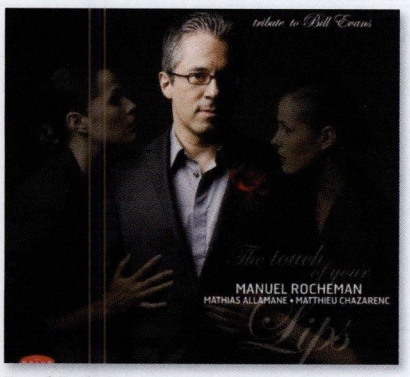

Manuel Rocheman

The Touch of Your Lips (Tribute to Bill Evans)
Naive 209718 (2010)

Müzisyenler
Manuel Rocheman (p)
Mathias Allamene (b)
Matthieu Chazarenc (d)

Bill Evans'ın anısına yapılmış bir albüm olan "The Touch of Your Lips" müzikal bir aileden gelen piyanist Manuel Rocheman'a basta Mathias Allamene ve davulda Matthieu Chazarenc eşlik ediyor. Johnny Mandel'in "Suicide Is Painless"ından, bir Bill Evans bestesi olan "We Will Meet Again"e, "Daniel's Waltz," "Only Child" gibi birçok bestenin Bill Evans'ınki gibi trio formatında duymak mümkün.

Gilad Atzmon & The Orient House Ensemble

The Tide Has Changed
World Village 450015 (2010)

Müzisyenler
Gilad Atzmon (as)
Frank Harrison (p)
Yaron Stavi (b, vo)
Eddie Hick (d, vo)
Tali Atzmon (vo)
10 senelik birliktelik sonucunda "Gilad Atzmon and The Orient House Ensemble"ın yedinci albümü raflarda yerini aldı. Gilad'ın notalarının bebop cümlelerle çözümlendiği albümde eşi Tali Atzmon'un hava dolu, üflemeli tadındaki vokali ekibe daha büyülü bir hava katıyor. Gilad'ın taşkın sesinin yanında piyanist Frank Harrison, sakin içe dönüklüğünü koruyor. Davulcu Eddie Hick için ise daha önceki kayıtlarda perküsyonlarda yer alan Asaf Sirkis'in yerini doldurmak heyecan verici olsa gerek. Bütün düzenlemeleri kendi yapan Atzmon Charlie Parker'ın anısını bu albümle yaşatmış oluyor.

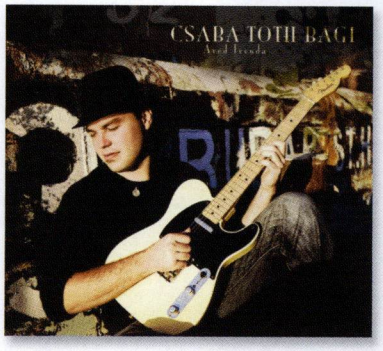

Csaba Toth Bagi

Aved Ivenda
Enja 95792 (2011)

Müzisyenler
Csaba Toth Bagi (g)
Vasil Hadzimanov (p)
Dave Weckl (d)
Laszlo Mathe (b)
Al Di Meola (g)

Bu yeni albümünde gitarist Csaba Toth Bagi Makedonya, Sırp ve Macar ezgilerini jazz yapısı içinde yorumluyor. Bunun için de albümde Macaristan'ın en iyi müzisyenlerinden biri olan bastçı Laszlo Mathe ile çalışıyor. Gitarda Al Di Meola, davulda da Dave Weckl'ın yer aldığı albüm sayesinde kritikler Bagi'yi "Macaristan'ın Gary Moore'u" olarak adlandırdılar. Duygu dolu ve parlak tonlardaki gitarıyla jazz konusundaki yetkinliğini kendi kültürünün kökleriyle harmanlayan gitarist albümde ustalığıyla kulakların pasını atıyor.

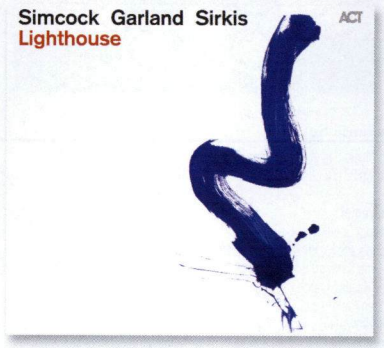

Simcock, Garland, Sirkis

Lighthouse
ACT 9525 (2012)

Müzisyenler
Tim Garland (ss, ts, bclt) Gwilym Simcock (p)
Asaf Sirkis (d, perc)
Asaf Sirkis (d, perc) Folk ritimleri başta olmak üzere dünyanın farklı kültürlerinden etkilenilmiş ve enstrümanları birleştirme anlamında hayal gücünün sınırlarının zorlandığı bir albüm Tim Garland, Gwilym Simcock ve Asaf Sirkis'in "Lighthouse"u. Modern İngiliz müzik tarihine de yakından bakış atılan bu hareketli albümde, hepsi kendilerine ait dokuz orijinal beste var.

JBBG Jazz Bigband Graz

Urban Folktales
ACT 9528 (2012)

Müzisyenler
Horst-Michael Schaffer (vo, tp, cond)
Heinrich von Kalnein (s, flt, cond)
Christoph „Pepe" Auer (s, clt, bclt)
Johannes Enders (s, flt)
Martin Harms (s, bclt)
Bernhard Nolf (tp, flgh)
Axel Mayer (tp, flgh)
David Jarh (tp, flgh)
Johannes Herrlich (tb)
Robert Bachner (tb)
Wolfgang Tischhart (tb)
Uli Rennert (keyb)
Matthias Loibner (electric hurdy-gurdy)
Henning Sieverts (b, cello)
Gregor Hilbe (d, programming)
Barbara Buchholz (theremin)

Geçmişten günümüze big band sayısının azalmasının nedeni finansal olabilir. Almanya'da big bandlerin finansörleri ulusal radyolardır Fransa'da ise ulusal jazz orkestrasıdır. Avusturya'da ise yüksek standartları tutturan en önemli orkestralardan birisi JBBG - Jazz Bigband Graz'dir. Bazen rock, bazen swing bazen groove gibi stillerindeki çeşitlilik sayesinde Avusturya folk müziğinden, Afrika müzikleri ve bazı çağ ötesi küresel seslerden etkilenerek yaptıkları bu albümde birçok farklı ülkeden müzisyeni bir arada bulmak mümkün.

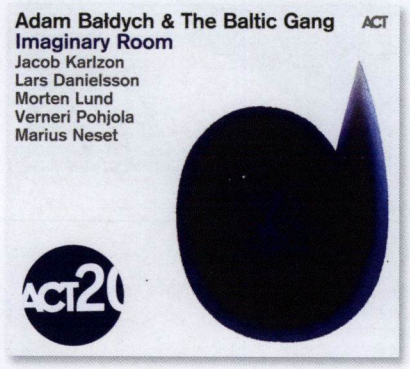

Adam Baldych & The Baltic Gang

Imaginary Room
ACT 9532 (2012)

Müzisyenler
Adam Bałdych (vi)
Jacob Karlzon (p)
Lars Danielsson (b, cello)
Morten Lund (d)
Verneri Pohjola (tp)
Marius Neset (s)
Nils Landgren (tb)

"Imaginary Room"da bildiğiniz bütün keman genellemelerini unutun ve insanların neden Adam Bałdych'i "şeytan" diye adlandırdığını anlamaya çalışın. Bunun tek nedeni şeytan zekasıyla gösterdiği virtüözlüğü, dışa vurumculuğu ve değişkenliği. Çok değerli müzisyenlerden oluşan orkestrasında ekip kendini Bałdych'in son bestelerine adıyor ve ortaya son derece görülmeye değer yaratıcılıkta bir eser çıkıyor, nefes kesen sololar ve zorlayıcı melodiler eşliğinde.

Matthias Schriefl

Six, Alps & Jazz
ACT 9670 (2012)

Müzisyenler
Matthias Schriefl (tp, alphorn, brass)
Johannes Bär (tuba, alphorn, brass)
Peter Heidl (flt, ts, clt)
Florian Trübsbach (obua, as, reeds)
Heiko Bidmon (clt, flt, s)
Gregor Bürger (bassoon, bs, clt)

Matthias Schriefl'in ülkesine dönüşü ve ülkesinin folk müziğini korkusuzca yorumlayışı, bu albümün bizimle buluşmasının en önemli nedenidir. Şehirin orta yerinde bir ormanda tanıdık ezgilerin bir araya gelerek doğaçlamayla yaratıcı bir şekilde yeni Alman folk müziğini yaratmasıdır bu albüm. Ya da Bavyera Alpleri'nin genç bir trompetçi tarafından yeniden yorumlanması.

Vijay Iyer Trio

Accelerando
ACT 9524 (2012)

Müzisyenler
Vijay Iyer (p)
Stephan Crump (b)
Marcus Gilmore (d)

2009'daki "Historicity"den beri piyanist Iyer, triosunu hep daha iyiyi bulmaya doğru iten bir tavır içerisinde. Orijinal parçalardan, Michael Jackson klasiği "Thriller" yorumuna kadar birçok farklı ve heycanlı parça bulmak mümkün albümde. Stephen Crump'ın akılda kalıcı melodik cümleleri ve Marcus Gilmore'un davuldaki ustalığı ile severek dinleyeceğimiz bir Vijay Iyer albümü daha.

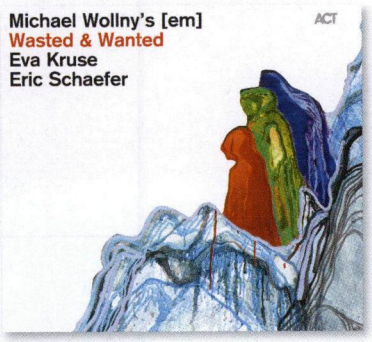

Michael Wollny

Wasted & Wanted
ACT 9515 (2012)

Müzisyenler
Michael Wollny (p)
Eva Kruse (b)
Eric Schaefer (d)

Kendini yeniden keşfetmenin, biraz başkaldıran ama temiz bir başlangıcın yaratıcılıkla buluştuğu bir albüm. Her ne kadar Wollny'nin adı trionun adı ile bütünleşmiş olsa da ekip besteler ve performans anlamında son derece demokratik dağılıma sahip. Ekipteki en önemli yenilik prodüktör Guy Sternberg'ün de düzenlemeler olan katkısı. Her biri besteci de olarak farklı farklı yönlere götürüyorlar albümü. Enerjik ve yenilikçi, hiç sıkılmadan dinleyeceksiniz.

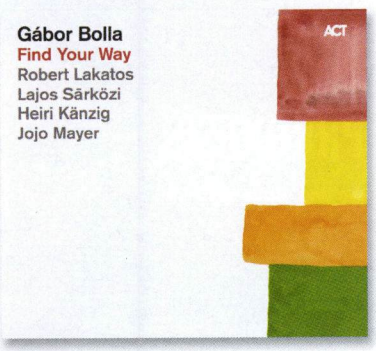

Gabor Bolla

Find Your Way
ACT 9529 (2012)

Müzisyenler
Gábor Bolla (ts, ss)
Robert Lakatos (p, keyb)
Lajos Sárközi (vi)
Heiri Känzig (b)
Jojo Mayer (d)

Hep yeniyi keşfetmek ve yeniden yaratmak ne kadar da yorucu bir iştir. ACT'den çıkan bu ilk albümü "Find Your Way"de genç saksofoncu Gábor Bolla bunu tam anlamıyla yapıyor. Nasıl mı? Çingene müziği, bebop ve soul gibi bütün müzikal etkileşimlerini harika bir ekiple birlikte ortaya koyarak. Hep beraber çıkılan ve yeni müzikal boyutların keşfedildiği bir albüm dinlemeye hazır mısınız?

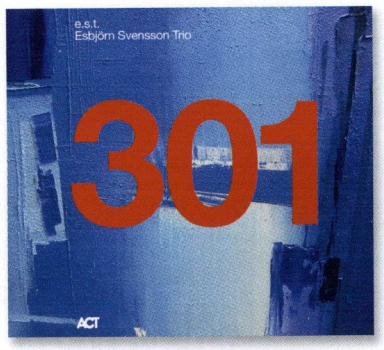

e.s.t

301
ACT 9029 (2012)

Müzisyenler
Esbjörn Svensson (p)
Dan Berglund (b)
Magnus Öström (d)

Ensjörn Svensson'un hüzünlü kaybından sonra daha önce yaptığı kayıtların basımı, bir veda albümü...

The Jubile Album

20 Magic Years
ACT 9570 (2012)

Müzisyenler
Esbjörn Svensson (p)
Dan Berglund (b)
Magnus Öström (d)

ACT Music 20. senesini kutlamak için 20 tane sanatçıyla ortak bir albüm sunuyor biz dinleyicilere. Meraklıları için bulunmaz bir 20 senelik jazz tarihi niteliğinde olan bu albümdeli sanatçılar arasında Yaron Herman Trio, Lars Danielsson, Viktoria Tolstoy, Nils Landgren, Esbjörn Svensson, Rigmor Gustafsson, Ida Sand, Paolo Fresu, Gerardo Nuñez, Nguyên Lê sayılabilir.

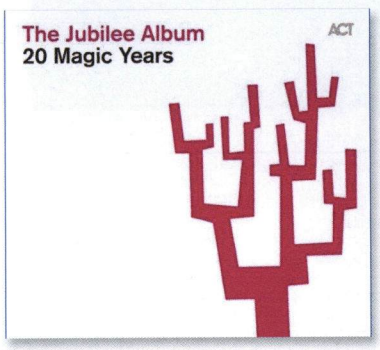

The ACT

Jubile Concert
ACT 6015 (2012)

Müzisyenler
Nils Landgren (tb, vo)
Céline Bonacina (bs)
Verneri Pohjola (tp)
Michael Wollny (p)
Nguyên Lê (g)
Lars Danielsson (b)
Wolfgang Haffner (d)

Stil anlamında oldukça cesur, enerji dolu, nefes kesen bir albüm. Şubat 2012'de ACT aile bandosunun Nils Landgren'le jazz'ın ötesini keşfe çıktıkları bir yolculuk. Çok seslilik ve ustalık anlamında bulunmaz bir müzikal vaha niteliğinde. Albümün Konukları; Cæcilie Norby (vo), Leszek Mozdzer (p).

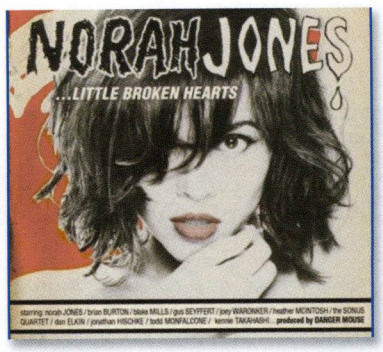

Norah Jones

Little Broken Hearts
Blue Note 31548 (2012)

Müzisyenler
Nils Landgren (tb, vo)
Céline Bonacina (bs)
Verneri Pohjola (tp)
Michael Wollny (p)
Nguyên Lê (g)
Lars Danielsson (b)
Wolfgang Haffner (d)

Albüm Norah Jones ve prodüktör Brian Burton'ın toplamda 12 bestesinden oluşuyor. Albüm kapağı, Burton'ın stüdyosundaki eski tarz film afişlerinden etkilenerek oluşturulmuş. Hatta Norah Jones da her gün stüdyoda bu afişe baktığı için söyleyişinde eski film kahramanlarınınki gibi cool bir tarz hissediliyormuş. "Little Broken Hearts"ın Norah Jones'un müzikal evriminde önemli bir noktada durduğunu söyleyebiliriz.

Renaud Garcia Fons

Solo – The Marcevol Concert
Enja 95812 (2012)

Müzisyenler
Renaud-Garcia Fons (b)

Usta basçı Renaud Garcia-Fons'un sadece kendisini kontrbasta duyduğumuz bir albüm. Bazılarında sadece bas duyarken bazılarında da looplar eklenmiş ve önceden kaydedilmiş elektronikler ve parmak şaklatma gibi perküsif sesler var. Doğu ve batı, Afrika ve Latin Amerika, orta çağ ve modern müzik arasında gidip gelen melodiler sayesinde yetenekli basçı zaman ve mekan arasında hayal gücüne dair bir yolculuğa çıkmış bulunuyor.

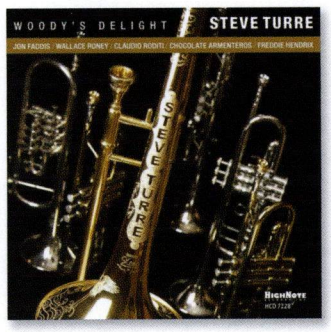

Steve Turre

Woody's Delight
HighNote 72282 (2012)

Müzisyenler
Steve Turre (tb, shells)
Jon Faddis, Wallace Roney, Claudio Roditi, Chocolate Armenteros, Freddie Hendrix (tp)
Luis Perdomo, Xavier Davis (p)
Aruan Ortiz (fender rhodes)
Buster Williams, Andy Gonzalez, Corcoran Holt, Nilson Matta, Dion Parson (d)
Duduka Da Fonseca (d, birambeau)
Jimmy Delgado (timbales & conga)
Pedro Martinez (bongos & campana)
George Delgado (conga)

Steve Turre 1982 yılında usta Woody Shaw'un beşlisinde sekiz sene çalıştı ve 14 albümde yer aldı. Kendi liderliğindeki bu albüm, tromboncu Steve Turre'nin HighNote'dan çıkan dördüncü albümü. Genç Freddie Hendrix'den 83 yaşındaki Chocolate Armenteros'a kadar geniş bir müzisyen yelpazesi ile müzikal bir kutlama havasında geçen bu şenlikli albümü dinlemekten büyük zevk alacaksınız.

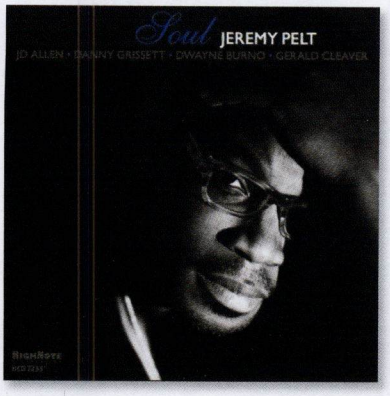

Jeremy Pelt

Soul
HighNote 72332 (2012)

Müzisyenler
Jeremy Pelt (tp, flgh)
JD Allen (ts)
Danny Grissett (p)
Dwayne Burno (b)
Gerald Cleaver (d)
Joanna Pascale (vo)

Clifford Brown, Lee Morgan ve Freddie Hubbard'la olan benzerliğiyle gündeme gelen Jeremy Pelt, jazz eleştirmenleri tarafından sürekli övgü toplamaktadır. Hepsi de birbirinden önemli altı kişilik bir ekiple çalan müzisyene piyanoda Danny Grissett ve tenor saksofonda JD Allen eşlik ediyor.

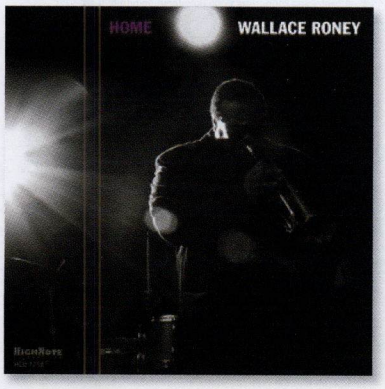

Wallace Roney

Home
High Note 72182 (2012)

Müzisyenler
Wallace Roney (tp)
Antoine Roney (ss, ts)
Aruan Ortiz (keyb)
George Burton (Fender Rhodes)
Doug Carn (org)
Rahshaan Carter (b)
Kush Abadey (d)
Darryl Green (d)
Bobby Ward (d)
Shakoor Sanders (perc)

Modern jazz'in öncü trompetçilerinden biri olan Roney, yeni albümü "Home"da postmodernizmle 60'ların klasik Blue Note albümleri tadını birleştiriyor. Geçen yıllarla birlikte Roney Miles Davisvari bir ton geliştirdi kendine. Albümde kardeşi saksofoncu Antoine Roney de yer alıyor ve ekip Wallace Roney'in orijinel bestelerini seslendiriyorlar. Bunların yanında Wayne Shorter'ın "Utopia"sını ve John McLaughlin'in "Pacific Express"ini duymak mümkün. 10 kişilik bir ekipten oluşan bu dinamik albümü seveceksiniz.

Eric Alexander & Vincent Herring

Friendly Fire
High Note 72322 (2012)

Müzisyenler
Eric Alexander (ts) — Vincent Herring (as)
Mike LeDonne (p) — John Webber (b)
Carl Allen (d)

New York'un en güzel mekanlarından biri olan "Smoke"da ilk olarak bir araya gelen alto saksofoncu Vincent Herring ve tenor saksofoncu Eric Alexander, yeniden bir araya gelmek için de yine burayı seçmişler. Kulüpteki bir konserden canlı kayıt olan bu albümde. Swing ve tutku dolu albümdeki parçalardan bazıları Hank Mobley'in "Pat 'n' Chat"ı ve "Dig Dis"i, McCoy Tyner'ın "Inception"ı, "Mona Lisa", "You've Changed" ve bir Vincent Herring bestesi olan "Timothy."

Piero Odorici

with the Cedar Walton Trio
Savant 2115 (2012)

Müzisyenler
Piero Odorici (ts) — Cedar Walton (p)
David Williams (b) — Willie Jones III (d)

İtalyan tenor saksofoncu Piero Odici'nin piyanist Cedar Walton ve triosuyla beraber gerçekleştirdiği bir çalışma. Coltrane gibi ruha hitap eden bir tona sahip olan saksofoncunun bu albümünde Karayip groovelarından sakin ballad'lara swing esintilerinden organik cümlelere kadar birçok farklı tarzı bulmamız mümkün. "Over The Rainbow," "Tin Tin Deo," "If I Should Lose You,"My One and Only Love" albümde bulabileceğimiz parçalardan sadece bazıları.

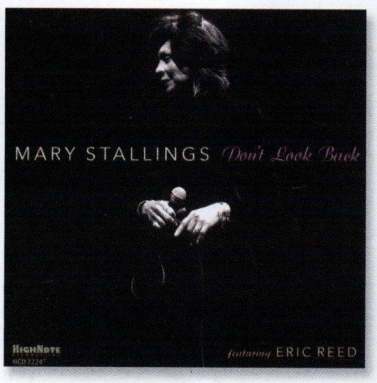

Mary Stalling

Don't Look Back
High Note 7224 (2012)

Müzisyenler
Mary Stallings (vo) — Eric Reed (p)
Reuben Rogers (b) — Carl Allen (d)

Bir önceki albümü "Remember Love"ı 2005 yılında çıkarmış olan vokalist Mary Stalling 7 sene aradan sonra 9. albümü olan "Don't Look Back"le geri dönüyor. Piyanist aynı zamanda da müzik direktörü Eric Reed'le çalıştığı bu albümde swing dolu ritimlerle vokalistin seslendirdiği parçalardan bazıları "When Lights Are Low," "Love Me Or Leave Me," "Key Largo,"Soul Eyes," "Don't Misunderstood,"Mary's Blues".

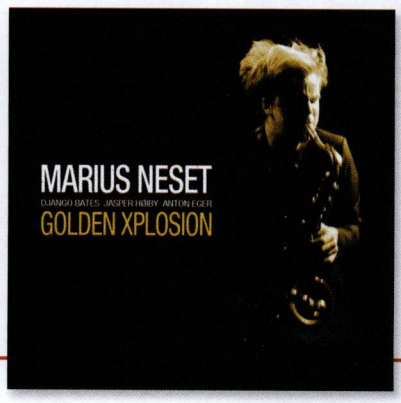

Marius Neset

Golden Xplosion
Edition Rec. 1027 (2011)

Müzisyenler
Marius Neset (ts) — Django Bates (p, keyb)
Jasper Hoiby (b)
Anton Eger (d)

25 yaşındaki Norveçli saksofoncu Marius Neset, Michael Brecker'ın virtüözlüğünün dışında müziğe kattığı renkleri ve gücü, ayrıca Jan Garbarek vari tonal yapıyı da müziğine ekleyen bir müzisyen. Neset'in albümdeki 11 orijinali de birbirinden değerli ve vazgeçilemez nitelikte. Albümle aynı ismi taşıyan Golden Xplosion inanılmaz bir tenor saksofon solisiyle başlayıp grubunda katılımıyla funky bir hale dönüyor. City on Fire'de ise grup olarak nasıl sıkı tınladıklarını duyabilirsiniz. Angel of North isimli parçayı kafanızda saksofonun önderlik ettiği bir Pat Metheny Band eseri gibi canlandırabilirsiniz. Marius Neset bu albümle jazz dünyasında adını iyice duyuracağa benziyor.

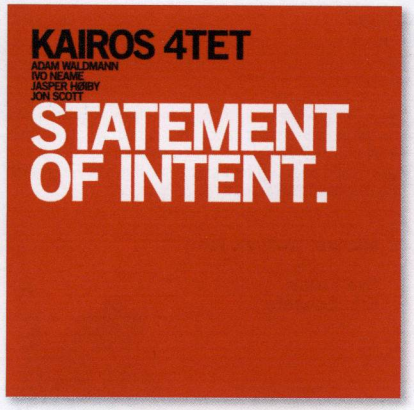

Kairos 4tet

Statement of Intent
Edition Rec. 1026 (2011)

Müzisyenler
Adam Waldmann (s)
Ivo Neame (p)
Japer Hoiby (b)
Jon Scott (d)
Emilla Martensson (vo)

Bu genç İngiliz dörtlü geçen sene çıkardıkları ilk albümleri Kairos Moment ile isimlerini duyurdu. Waldmann'ın beklenmedik soloları ile enstrüman severleri çokca mutlu edecek bir albüm. Daha önceki hallerine göre daha çok bir solist grubu haline dönmüş haliyle karşımızdalar. İki parçada gruba eşlik eden vokalist Emilla Martensson ise berrak sesli, kesinlikle dinlenmesi gereken bir isim.

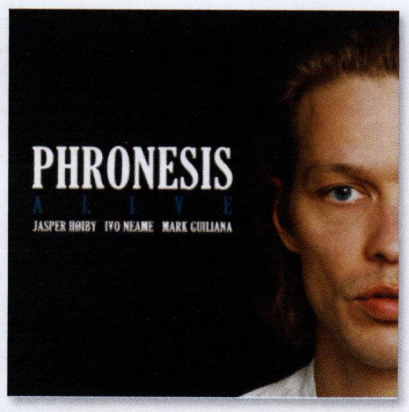

Phronesis

Alive
Edition Rec. 1021 (2010)

Müzisyenler
Ivo Neame (p) — Jasper Høiby (b)
Mark Guiliana (d)

Grubun 2009'da çıkardığı Green Delay albümünden de bilindiği üzere Phronesis'in güçlü kompozisyonları, dozunda bıraktıkları soloları ve ritmik değişkenlikleri grubu öne çıkaran şeyler. Bu albümde onlara Amerikalı ünlü davulcu Mark Guiliana da katılmış. Tüm parçalar grubun lideri basçı Jasper Høiby'ye ait. Parçalar genelde üst üste binen farklı ritmlerdeki bas partisyonlarının üstüne Guiliana'nın yaratıcı eklemeleri ile devam ediyor. Bu başlangıçlar ise devamında latine, oradan da free-swing' doğru kayabiliyor.

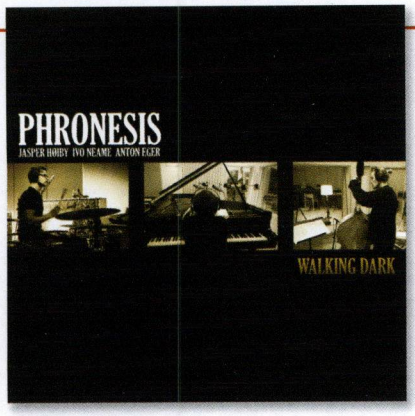

Phronesis

Walking Dark
Edition Rec. 1031 (2012)

Müzisyenler
Ivo Neame (p)
Jasper Høiby (b)
Anton Eger (d)

Grubun bu albümdeki çalışma şekli üçlünün daha önce yaptıkları Pitch Black isimle projeden geliyor. O projede müzisyenler tamamen karanlıkta çalıyorlardı ve onlara ilham veren isim ise basçı Jasper Hoiby'nin görme engelli kız kardeşiydi. Daha önceden aşina olduğumuz ritmik katmanlar ve motiflere bu sefer Chick Corea'yı anımsatan partisyonlar da eklemişler. Albümde besteci özelliklerinin dışında da uzun ama lezzetli sololar çalabildiklerini de bolca kanıtlıyorlar.

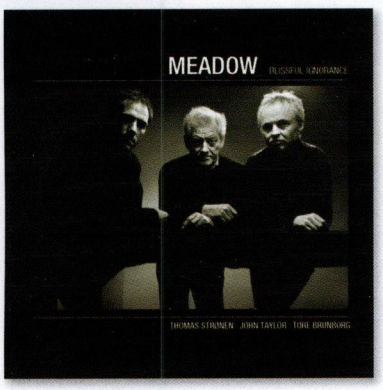

Meadow

Blissful Ignorance
Edition Rec. 1025 (2011)

Müzisyenler
John Taylor (p)
Tore Brunborg (s)
Thomas Strønen (d)

Eğer Wayne Shorter eğer ECM'den çıkan bir Kuzey Avrupa jazz'ı projesinde çalışsaydı, ortaya çıkacak albüm bu olurdu! 2011'in en başarılı albümlerinden biri olan Blissful Ignorance'la aynı ismi taşıyan parçadaki derinden gelen tenor saksofon melodisi, Tunn Is'deki romantik hava ve Reven'deki minimalist yaklaşım albümde öne çıkan anlar.

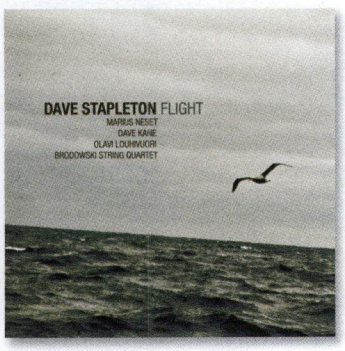

Dave Stapleton

Flight
Edition Rec. 0272 (2012)

Müzisyenler
Dave Stapleton (p)
Marius Neset (ts)
Dave Kane (b)
Olavi Louhivuori (d)
Brodowski String Quartet

Bu sayıda kendi albümünü de tanıttığımız Marius Neset'in de konuk olduğu albüm 'jazz grubu ve yaylılar' konseptine yeni bir bakış açısı getiriyor. Melodik pasajlar yerine müziğe renk katmak için kullanılmış yaylılar. Albüm Avrupa jazz'ının ilginç örneklerinden biri.

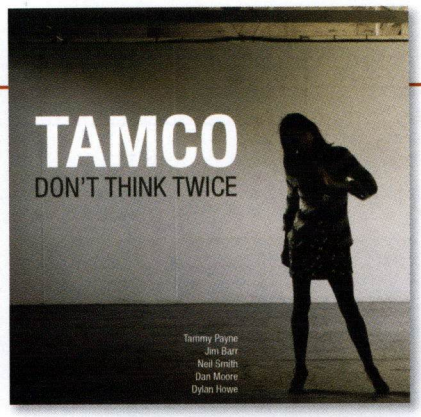

Tamco

Don't Think Twice
Edition Rec. 1022 (2010)

Müzisyenler
Tammy Payne (vo) — Jim Barr (b)
Dan Moore (Hammond org) —
Neil Smith (g) — Dylan Howe (d)

Tammy Payne İngiltere'den çıkan en iyi soul ve jazz şarkıcılarından biri ancak 90'ların başında başarılı performanslar verdikten ve kendini insanlara tanıttıktan sonra sahnelerden uzun bir süre uzak kaldı. 20 sene gecikmeli olarak ise ilk albümünü 2010'da çıkardı. Albümde 60'ların bilinen parçalarının yorumları var. Dylan, Cohen, Spector ve Jacques Brel gibi isimlerin parçalarını yorumlamış. Aranjmanlar çok başarılı, ve orijinallerinden oldukça uzak ve ilginç yorumlar var. Bu albümle Payne kendini tekrardan dinleyenlere hatırlatacaktır.

Troyka

Moxxy
Edition Rec. (2012)

Müzisyenler
Chris Montague (g)
Kit Downes (Hammond org, p, Fender Rhodes)
Joshua Blackmore (d)

2009 yılında çıkardıkları albümle kendilerini İngiliz jazz camiasına tanıtan trio, yeni albümleriyle Avrupa jazz camiasını şaşırtmaya hazırlanıyor. Dokusal gitar loopları, ilk başta yersiz gibi gelen ancak daha geniş bir perspektifle dinlendiğinde kendini ortaya koyan groove'lar ve çılgın riff'lerle bezeli albümde kendilerine has müziklerini sahne icrası formatından çıkarıp albüm ortamına indirgeyebilmişler.

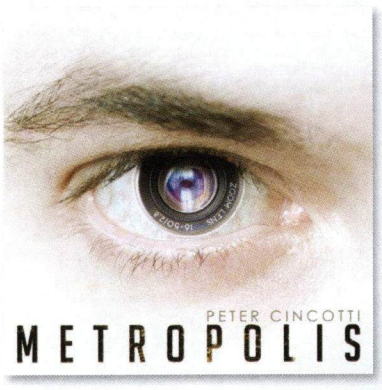

Peter Cincotti

Metropolis
HeadsUp 33862 (2012)

Müzisyenler
Peter Cincotti (p, vo)

Cincotti'nin daha az jazz içeren albümlerinden biri olan Metropolis'in soundunu Coldplay ve Maroon 5 arasında bir yere koyabiliriz. Tabi bunlara Peter Cincotti'nin parlak ve tutkulu vokali de ekleniyor. Albümün açılış parçası Do or Die bir ofis asansöründeki aşk hikayesini anlatıyor, Madeline ise eski bir sevgiliye ithaf editmiş. Albümdeki parçalar çok iyi bir prodüksiyondan geçmiş. Parçalarda gitar, synth'ler, ve beat'lerin yanı sıra akustik enstrümanlar da yer almış.

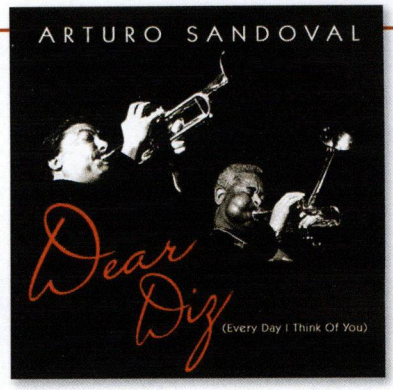

Arturo Sandoval

Dear Diz
Concord 33020 (2012)

Müzisyenler
Arturo Sandoval (tp)
Dustin Higgins, Brian Nova (g)
Ralph Morrison, Sara Parkins (vi)
Roland Kato (viola)
Trevor Handy (cello)
Dan Higgins (flt, aflt, as)
Rusty Higgins (aflt, as)
Rob Lockart, Brian Scanlon, Bob Sheppard (clt, ts)
Greg Huckins (bclt, bs)
Bob Mintzer (ts)
Willie Murillo, Dan Fornero, Gary Grant, Wayne Bergeron (tp)
Steven Holtman, Andy Martin, Bruce Otto (tb)
Craig Gosnell (btb)
Shelly Berg (p)
Joey DeFrancesco (Hammond b-3 organ)
Gary Burton (vib)
Gregg Field (d)
Andy Garcia (bongos)
Joey de Leon, Munyingo Jackson (perc)

Arturo Sandoval bu tribute albümünde onu ve ailesini içinde bulundukları zor koşullardan kurtaran akıl hocası ve dostu Dizzy Gillespie'yi anıyor. Gillespie'nin harika parçalarını big band formatında çalan 'süpergrup'a ilginç iki isim de eşlik etmiş. Aktör Andy Garcia ve vokalist Manolo Gimenez.

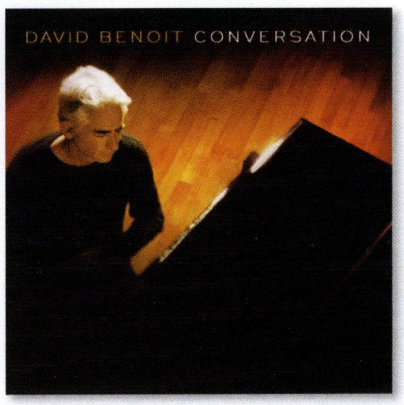

Davit Benoit

Conversation
Heads Up 33275 (2012)

Müzisyenler
Davit Benoit (p)
Pat Kelley (g)
Jamey Tate (d)
Brad Dutz (perc)

Hali hazırda değişik müzik türlerini ve fikirlerini harmanlayabilen bir müzisyen olan David Benoit bunu bu kez de besteci ve aranjör tarafını da öne çıkararak bir 'sohbet' sunmuş dinleyenlerine. Albümde yer alan genç klasik müzik sanatçıları da kendi müziklerini Benoit gibi daha yaratıcı, heycan verici ve daha az geleneksel bir yere götürmeye çalışmış. Benoit ise bu 'sohbet' ile dinleyenlerin çok farklı hisler duyacağını, ancak amacının zaten o sohbet ile ortaya çıkan ilişkiyi yakalamak olduğunu söylüyor.

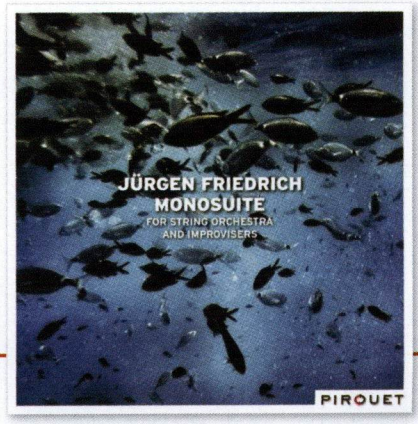

Jürgen Friedrich

Monosuite
Pirquet 180642 (2012)

Müzisyenler
Jürgen Friedrich (comp, cond)
Hayden Chisholm (as)
Achim Kaufmann (p)
John Hébert (b)
John Hollenbeck (d)
Sequenza String Orchestra

Dinleyeni hemen içine çeken, daha önce dinleyenin hiç duymadığı bir güzelliğe götüren bir albüm Monosuite. 22 kişiden oluşan orkestra ve solistler birbirleriyle çok doğal, canlı ve esnek bir şekilde etkileşimde bulunuyor.

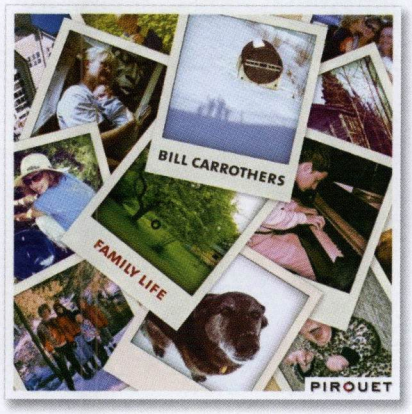

Bill Carrothers

Family Life
Pirquet 3063 (2012)

Müzisyenler
Bill Carrothers (p)

Dinleyeni hemen içine çeken, daha önce dinleyenin hiç duymadığı bir güzelliğe götüren bir albüm Monosuite. 22 kişiden oluşan orkestra ve solistler birbirleriyle çok doğal, canlı ve esnek bir şekilde etkileşimde bulunuyor.

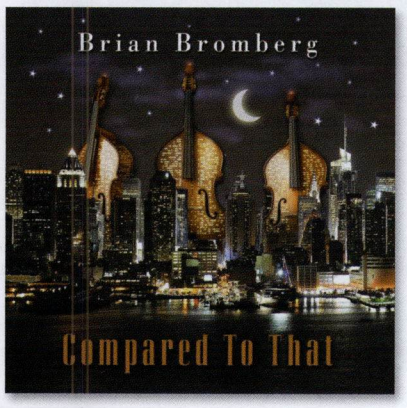

Brian Bromberg

Compared To That
Mack Avenue 7028 (2012)

Müzisyenler
Brian Bromberg (b)
Charlie Bishart (vi)
Vinnie Colaiuta (d)
Bela Fleck (banjo)
Larry Goldings (Hammond b3 organ)
Gary Meek (ts)
Alex Acuna (perc, g)
Randy Brecker (tp, flgh)
George Duke (p)
Mitch Forman (p)
Jeff Lorber (p)
Tom Zink (p)

Smooth jazz çalışmalarıyla da bilinen Brian Bromberg bu albümle tekrar straight-ahead jazz formatına dönüş yapmış. Albümde yer alan sanatçıların kendi esntrümanlarıyla sürüklediği parçalarda Bromberg de basıyla farklı çalım tarzları ile kendini gösteriyor. Chicago'nun Does Anybody Really Know What Time It Is isimli şarkısı ve Rick James'in Give It To Me Baby'si de albümde Bromberg tarafından yorumlanmış.

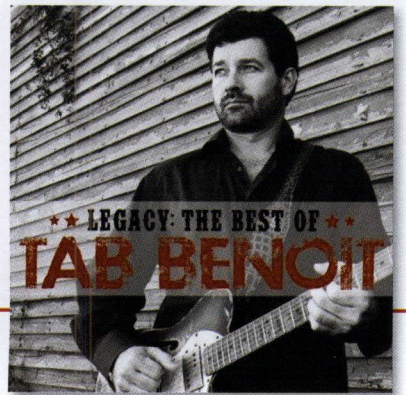

Tab Benoit

Legacy: The Best Of
Telarc 33301 (2012)

Lousiana'lı şarkıcı, gitarist ve besteci Tab Benoit'in Telarc'tan çıkan albümlerinden en iyi parçalardan oluşan albümde hem orijinalleri hem de yorumları yer alıyor.

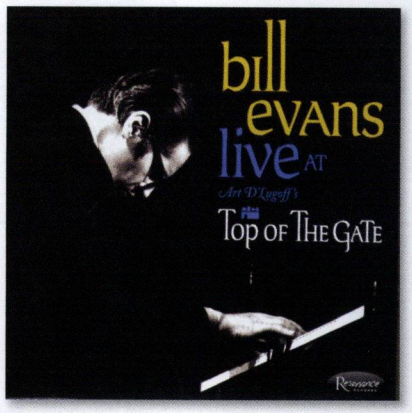

Bill Evans

Live at Art D'Lugoff's / Top Of The Gate
Resonance

Müzisyenler
Bill Evans (p)
Marty Morell (d)
Eddie Gomez (b)

23 Ocak 1968 tarihinde yapılan bu kayıt, yeni bulunmuş. Efsane sayılan bir kadroyu bir arada duyma şansı veren bu albümde, Monk ve Ellington parçalarının dışında bir adet Evans bestesi ve diğer klasikler yer alıyor. Albümün kitapçığı da dolu dolu. İçinde uzun metinler, fotoğraflar ve anılar var.

New York Gypsy All Stars

Romantech
Eterna 0033 (2012)

Müzisyenler
Ismail Lumanovski (clt)
Panagiotis Andreau (b)
Engin Kaan Günaydın (d)
Tamer Pınarbaşı (kanun)
Jason Lindner (keyb)

Roman müziğinin Amerika'daki öncü gruplarından The New York Gypsy All-Stars'ın ilk albümü "Romantech" Türkiye'de de piyasaya çıktı. Ocak 2012'de Amerika'da piyasaya çıkan albüm, Balkanların çingene ruhunu funkla birleştiren, Makedon, Türk, Yunanlı ve Amerikalı müzisyenlerin oluşturduğu New York Gypsy All-Stars grubu, uzun zamandır beklenen ve orijinal parçalardan oluşan ilk albümleri "Romanetch"i, müzikseverlerin beğenisine sundu. Albümde, on parça yer alıyor. Dünyanın en iyi müzik okullarından Julliard ve Berklee mezunu olan NYGA üyeleri, müziklerinde "Balkanların ve Yakın Doğu'nun birbirine kenetlenmiş köklerini ayrıştırarak, melodik olarak tüm Balkanları, ritim ve armonilerinde ise bütün dünyayı kapsayan bir çizgide ilerliyor. repertuvarlarını, uzun yıllar boyunca iradelerini muhafaza eden ve kendilerini Romantech'in icrasına ve kaydına adamış müzisyenlerin, genellikle uzun soluklu oturumlarda ya da Karadenizlisinden Brooklyn ahalisine kadar kendinden geçmiş kalabılkların önünde beraber çalıp doğaçlamaları ile oluşturuyor. NYGA, aralarında Selim Sesler, Derya Koroğlu, Al Di Meola, Brooklyn Funk Essentials, Ivo Papasov, Hüsnü Şenlendirici, Zülfü Livaneli ve Vassilis Saleas gibi birçok grup ve müzisyenle beraber sahne almış.

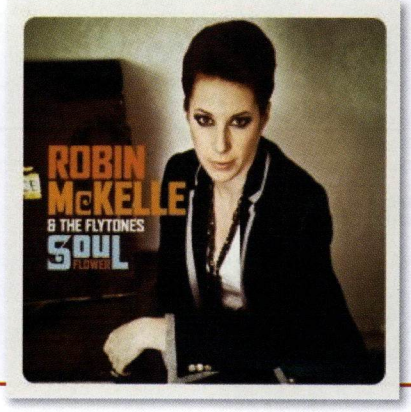

Robin MCKelle & The Flytones

Soul Power
Sony Music 31712 (2012)

Müzisyenler
Robin McKelle (vo)

Rhythm & Blues etkileri taşıyan 3. albümü Mess Around'dan sonra Robin Mc Kelle yeni albümü Soul Power'da tarzını korumuş. Albümde yer alan 12 parçanın 8'inde imzası bulunan sanatçının bu çalışmasında ayrıca 3 de cover parça yer alıyor. Gregory Porter ile bir de duet yapan sanatçı, grubu Flytones ile olukça başarılı bir birliktelik sergiliyor. Sesini kilise ayinlerinde vokalistlik yapan annesinden alan McKelle küçüklüğünde piyano dersleri yanında tam on yıl ayrıca French Horn eğitimi almış. McKelle'nin Thelonious Monk Vokal Jazz Yarışması'nda birincilik ödülü almış ardından ilk albümü Never Let Me Go isimli albümü piyasaya çıkmış. Soul Flower'da McKelle'in sesinin yanında Ben Stivers'in Wurlitzer orgunun da büyük önemi var. Soul müziğin her dönemini sevenler bu albümü de sevecekler.

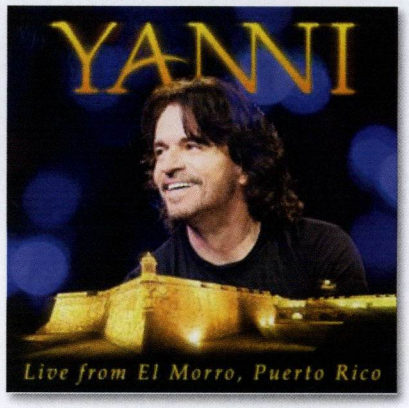

Yanni

Live at Morro, Puerto Rico
Sony Music 52852 (2012)

40'ın üzerindeki altın plak ödülü ve 35 milyona yaklaşan albüm satışıyla tüm zamanların en çok satan new age sanatçısı ünvanına sahip olan sanatçının Morro konserinin canlı kaydı olan albüm; Hindistan "Tac Mahal", Yunanistan "Akropolis" ve Çin'deki "Yasak Şehir" gibi yine çok önemli dünya miraslarında konserler verebilen ender sanatçılardan biri. Sanatçının bu konserleri de bu geleneğin devamı niteliğinde. Puetro Rico, San Juan'daki "Castillo San Felipe Del Morro"da konser vermek, Yanni'nin her zaman hayali idi. Sanatçı bu hayalini 20 yıl sonra çok özel 2 konser ile gerçeğe dönüştürdü. El Morro'daki ilk konser kaydı olan bu konser kendisini bir dünya vatandaşı olarak tanımlayan ve günümüzün en önemli bestecilerinden biri olan Yanni için inanılmaz bir deneyim oldu.
Ülkemizde de konser vermiş olan sanatçının HD kalitesinde ve 5.1 Dolby Digital surround ile kayıları gerçekleştirilen El Morro konseri şimdi piyasada. "Yanni: Live At El Morro, Puerto Rico"da Yanni ve orkestrasının nefes kesen performanslarıyla son stüdyo albümünden "Truth of Touch", "Voyage" ve "Vertigo" gibi şarkıları yer alırken, ayrıca "Nightingale" şarkısının yeni bir versiyonu da bulunuyor. Yanni hayranları ayrıca uzun zamandır yeniden kaydedilmemiş olan "The End of August," "The Rain Must Fall," "Felitsa," "Ode To Humanity", "Niki Nana" ve "One Man's Dream." gibi şarkıların da kayıtlarını bu albümde dinleyebilecekler.

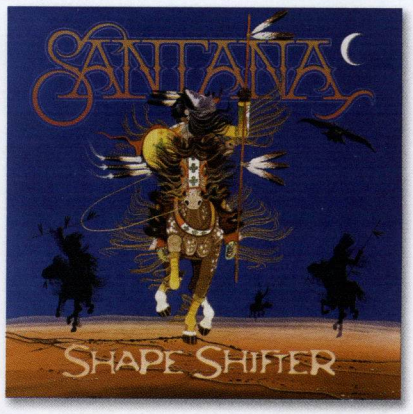

Santana

Shape Shifter
Sony Music 99662 (2012)

Carlos Santana'nın Amerikan yerlilerine adadığı ve sanatçının 36. albümü olan bu çalışmadaki kompozisyonlar müzisyenin yıllardır yaptığı çalışmaların arasından özenle seçilmiş. Sadece parçalar değil, parçaların albümdeki sıralamasıyla da bir hikaye anlatmak isteyen Santana bu albümde konserlerinde bolca çaldığı ancak daha önce hiç kaydetmediği Spark of the Divine'ye ve bir Toure Kunda parçası olan Dom'a da yer vermiş.

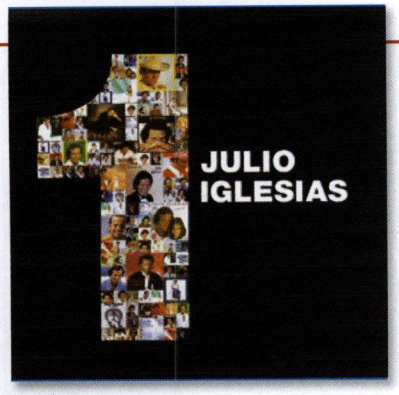

Julio Iglesias

One
Sony Music 88452 (2012)

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de çok sevilen pop şarkıcısı Julio Iglesias 38 parçaya yer verdiği yeni albümü "1" piyasada. İngilizce ve İspanyolca şarkıların yer aldığı albümde şarkılar yeniden söylenerek bu albüm için kaydedilmiş.Bir özet albüm olma özelliğini taşıyor. Albümün en önemli özelliği ise sanatçının seneler içinde değişen sesi ve yeni aranjmanlarla sevilen şarkılarına farklı bir bakış açısı özelliği taşıyor.

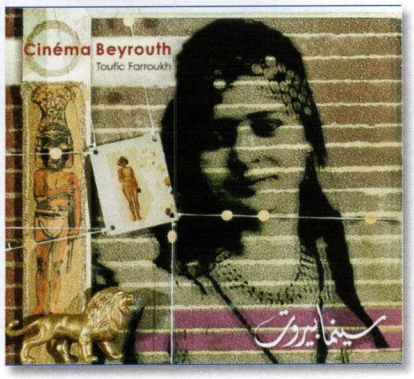

Toufic Farroukh

Cinema Beyrouth
Enja 95832 (2012)

Müzisyenler

Toufic Farroukh (ss, ts)
Sylvain Gontard (tp)
Didier Havet (soubassophone, tuba)
Leandro Aconcha (p)
Luc Isenmann (d)
Nicolas Giraud (tp)
Daniel Zimmermann (tb)

Kompozisyonlarını bir film yönetmeni edasıyla yapan Toufic Farroukh müziğiyle füzyonu daha farklı bir şekilde ele alıyor. Arap müziğine yakın soundunu batı enstrümanlarıyla seslendiriyor. Bu da ilginç bir sonuç veriyor. Virtüoziteden çok müziğin diline, anlattıklarına önem veren saksofoncu bu albümde de aynı şeyi hedeflemiş.

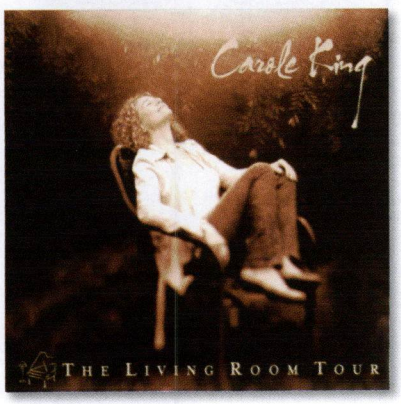

Carole King

The Living Room Tour
Rockingale Rec. 62002 (2006)

Ülkemize yeni giriş yapan bu albüm 300.000'den fazla satış yaparak çıktığı 2005 yılında çok başarılı olmuştu. Bu konser kaydında ağırlık sanatçının Tapestry albümüne verilmiş. King'in bestelediği, ancak başka müzisyenler tarafından ünlü yapılan parçaların orijinallerini dinlemek ise çok ilginç. Albümde (You Make Me Feel Like) A Natural Woman," "The Locomotion," and "Chains." Her medley of "Take Good Care Of My Baby"/"It Might As Well Rain Until September"/"Go Away Little Girl"/"I'm Into Something Good"/"Hey Girl"/"One Fine Day"/"Will You Love Me Tomorrow gibi hitlerin yorumları yer alıyor.

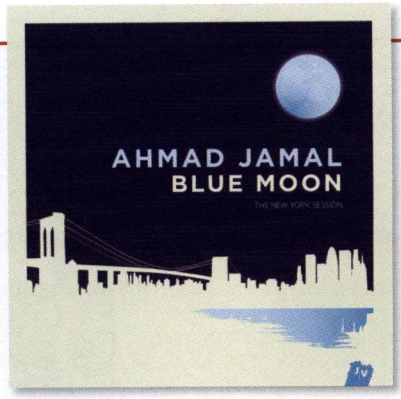

Ahmad Jamal

Blue Moon
Jazz Village 123 (2012)

Müzisyenler

Ahmad Jamal (p)
Reginald Veal (b)
Herlin Riley (d)
Manolo Bedrana (perc)

9 parçanın yer aldığı bu albümde Ahmad Jamal standart ve klasiklere yeni bir yorum getiriyor. Chess ve Impulse zamanlarını anımsatan bu albümü kaçırmayın.

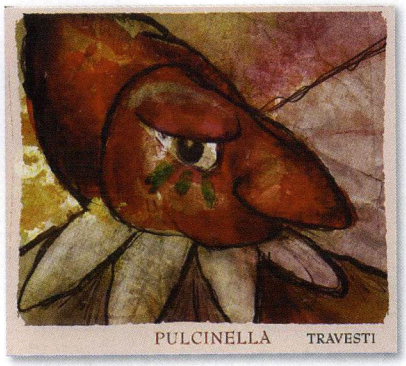

Pulcinella

Travesti
Enja 97112 (2012)

Müzisyenler

Ferdinand Doumerc (s, flt)
Florian Demonsant (acc)
Jean-Marc Serpin (b)
Frédéric Cavallin (d, perc)

6 yıldır birlikte çalan Fransız grup jazz, tango, musette ve rock'ı harmanlıyor. Müziklerinde metallophone, melodica ve glockenspiel gibi enstrümanlara da yer veriyor. Tamamen kendine has bir sound'u olan grubun albümü sizi bir dünya turuna çıkaracak.

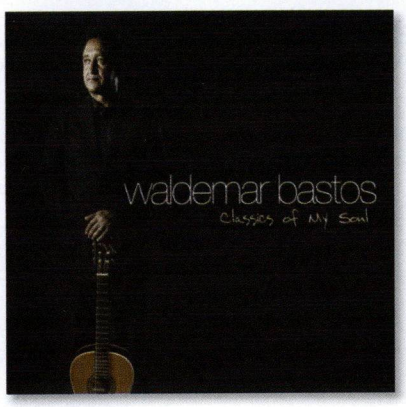

Waldamar Bastas

Classics of my Soul
Enja 95842 (2012)

Müzisyenler

Waldemar Bastos (vo, g)
Derek Nakaomoto (p, b-3, synthesizers, loops)
Mitchell Long (ag)
The London Symphony Orchestra

Angolalı Waldemar Bastos müziğe çok genç başladı. Daha sonraları ise Angola çapında her türlü müziği çalarak aslında belki de müziğindeki evrenselliği deneyimledi. Müziğinde hayat deneyimlerini, Angola kültürünü ve uluslararası kardeşliği anlatan Bastos müziğinin bölgesel değil, evrensel olduğunu söylüyor.

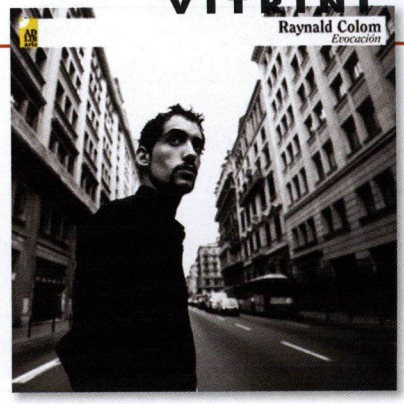

Raynald Colom

Evocacion
Jazz Village 420 (2012)

Müzisyenler

Raynald Colom (tp)
Juan Gomez (g)
Eric Mc Pherson (d)
Aruan Ortiz (p)
Omer Avital (b)
Roger Blavia (perc)

Yıllarca jazz ve flamenko çalan Colom, bu albümüyle dinleyenler hayatın içinden yaşayan şarkılarla karşılaşacaklar. 9 parçanın yer aldığı bu çalışmada yaratıcı emprovizasyonun en iyi örneklerini de bulacaksınız.

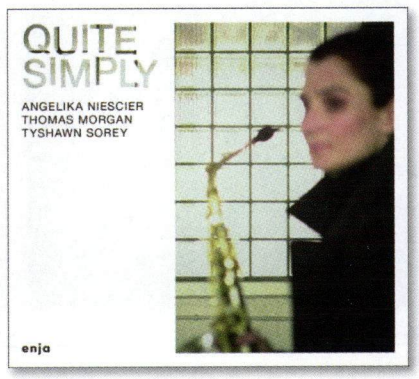

Angelica Niescier & Thomas Morgan & Tyshawn Sorey

Quite Simply
Enja 95742 (2011)

Müzisyenler

Angelica Niescier (as)
Thomas Morgan (b)
Tyshawn Sorey (d)

Angelika Niescier 1981'den beri Almanya'da yaşayan Polonyalı bir sanatçıdır. uzun yıllar boyunca Jim Black ve Steve Swallow ile birlikte yapmış olduğu çalışmalarıyla tanınır. Manhattan School of Music'de Gerry Dial ve Ray Brown'ın öğrencisi olan başarılı bascı Kaliforniyalı Thomas Morgan yer alıyor. Yine aynı yaşlarda olan ve Steve Coleman, Joey Baron'ın öğrencisi olan geçtiğimiz aylarda Nardis Jazz Club'da da sahne alan Tyshawn Sorey genç New York jazz sahnelerinin başarılı isimlerindendir. Bu albümde birbirine yakın fikirde olan müzisyenlerin bu çalışmasında doğaçlamanın ve yaratıcılığın bir enstrümanda nasıl sınırlarının zorlanabildiğini duyacaksınız. Niescier 2010'da Jazz Echo ödülü kazandı.

Toni Kitanovski & Cherkezi Orchestra

Shukar
Yellowbird 77192 (2011)

Makedon Toni Kitanovski'ye bu albümde Cherkezi Orchestra eşlik ediyor. Shukar, 'iyi' demek. Avrupa Roman müziğinden esintiler taşıyan albümde başka kültürel müziklerle de etkileşimler var. 12 parçanın yer aldığı albümde, örneğin Addis Abeba isimli parçada Etiyopya jazz'i, Lagrimas Negras'ta ise Kübe ve Latin etkileri var.

Livio Minafra 4tet

Surprise!!!
Enja 95782 (2011)

Müzisyenler
Gaetano Partipilo (s),
Livio Minafra (p, keyb)
Domenico Caliri (g)
Maurizio Lampugnani (perc)

1982 Bari doğumlu piyanist Livio Minafra müzisyen bir aileden geliyor. Birçok grupta çalıp başarılı olduktan sonra son iki yıldır kendi dörtlüsüyle çalan Minafra'nın müziğinde progresif rock, Özbek ve Balkan müziklerinden esintiler var. Albümde ise 9 parçaya yer verilmiş.

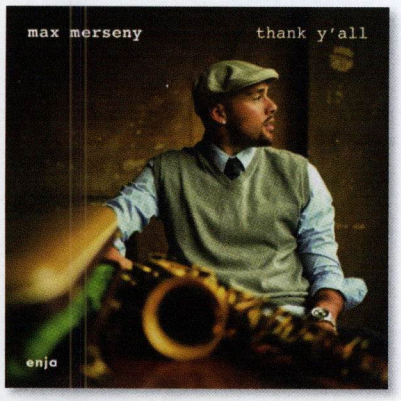

Max Merseney

Thank y'all
Enja 78512 (2011)

Müzisyenler
Max Merseny (as, flt)
Ferdinand Kirner (g)
Christoph Holzhauser (d)
Matthias Bublath (p)
Igor Kljujic (b)

"Thank Y'all ', Münih'li genç müzisyen Max Merseney'in ilk albümünde sanatçı onu etkileyen bir çok müzik dalından aldıklarını (en başta hip-hop) jazz ile harmanlıyor.

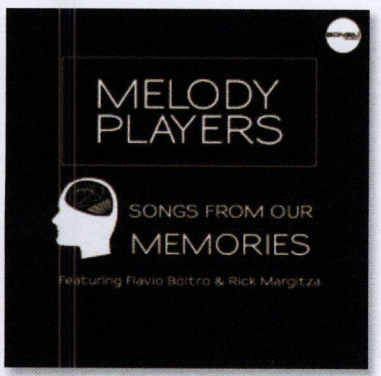

Melody Players

Song from Our Memories
Bonsai Music 9224 (2012)

Müzisyenler
Rick Margitza (s)
Bernard Vidal (g)
Tony Match (d)
Favio Boltro (tp)
Peter Giron (b)

Hepimiz jazz, pop, soul, etnik ve halk müziği dinleyerek büyüdük. Bu parçaların çoğu hala hafızalarımıza kazılı... Erik Satie'den Serge Gainsbourg'a, J.S. Bach'tan Astor Piazzolla'ya veya Beatles'a. Sakin bir kayıtta Melody Players Trio bu güzel parçaları akıcı, duygusal ve müzikle resim yaparak yorumladı.

Tord Gustavsen Quartet

The Well
ECM 2237 (2012)

Müzisyenler
Tore Brunborg (ts)
Mats Eilertsen (b)
Tord Gustavsen (p)
Jarle Vespestad (d)

Restored, Returned isimli albümlerinden iki yıl sonra yeni bir albümle çıkan Tord Gustavsen Quartet bu albümde saksofoncu Tore Brunborg'a daha fazla ses vermiş. Brunborg hem kuzey jazz'ını hem de blues'u harmanlayan tarzıyla albümdeki melodik yapının temelini oluşturuyor. Gustavsen'in acele etmeden, gospel vari çalımı ise onun imza soundunu yansıtıyor.

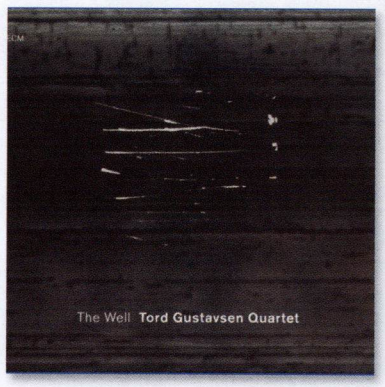

Lisa Wahlandt

Wowowonder
Enja 9715 (2012)

Müzisyenler
Lisa Wahlandt (vo)
Sven Faller (b)
Marco Lobo (perc)
Walter Lang (p)
Gerwin Eisenhauer (d)

Kendini söz yazarlığında daha da ileri götürmek isteyen Wahlandt bu albümde jazz'dan dünya müziğine, poptan folka geniş bir yelpazede parçalar sunmuş. Dylan, Cohen gibi efsanelerden etkilendiğini söyleyen müzisyen, parçalarında kendi hayat hikayesini başka hikayelerle harmanlamış. 14 parçanın yer aldığı albümde İstanbul sahnelerinde de yer alan grup Almanların e.s.t'si olarak adlandırılan Trio Elf sanatçıya eşlik ediyor.

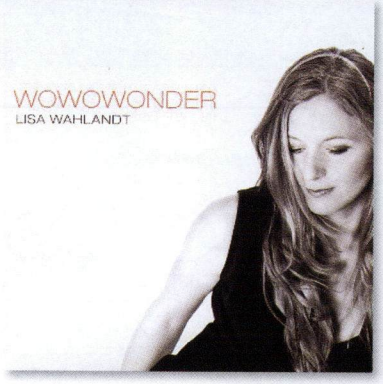

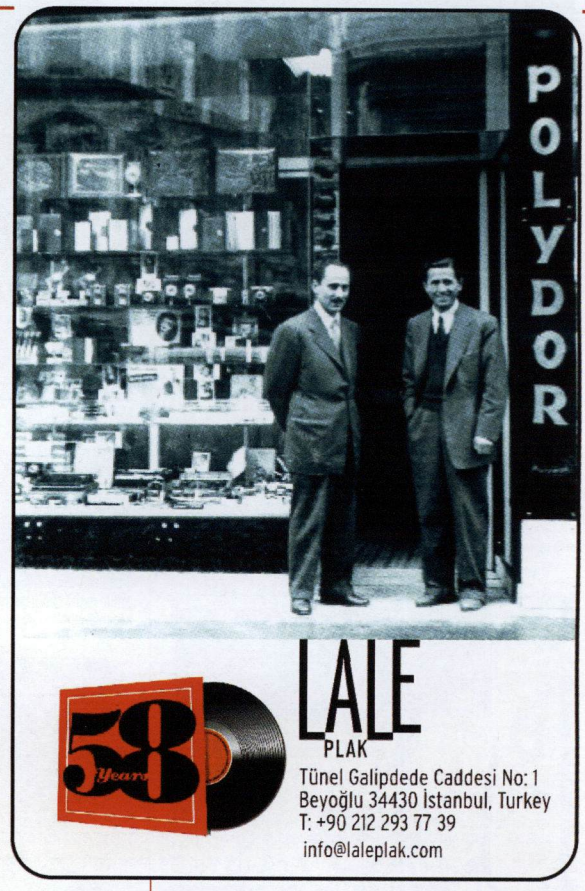

Sade

Bring Me Home / Live 2011
Sony Music 977359 (2012)

10 yıllık bir aradan sonra tekrar dönen Sade, görsel açıdan da ilginç bir "live" DVD ile geri döndü. Pollstar ödüllü sahnenin de kayıt altına alındığı bu DVD Sade hayranları tarafından karçınlmamalı.

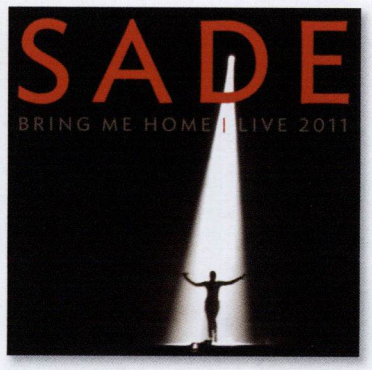

Mario Frangoulis

Beautiful Things
Sony 20372 (2011)

Yunan tenör Mario Frangoulis'in hayranlarının uzun zamandır beklediği 'Beautiful Things' albümü piyasada. Sanatçının 2 yılı aşkın süredir üzerine çalıştığı bu albüm; dünyaca ünlü müzisyenler ve orkestralar eşliğinde Amerika, Yunanistan ve İngiltere'de kaydedildi. "Sometimes I Dream" ve "Follow Your Heart" albümlerinin ardından yayınlanan bu albüm, Celine Dion ve Sarah Brightman gibi isimlerle çalışmış olan Stephan Moccio ve Michael Jackson, Celine Dion, Michael Buble ve Madonna gibi dünyaca ünlü isimlerin şarkılarında imzası olan David Foster ile kaydedildi. Ayrıca albümde Andrea Bocelli ile birlikte çalışmış olan Francesco Sartori de Farngoulis'e eşlik eden bir diğer isim olarak dikkat çekiyor. "Beautiful Things" albümünde "A Hero is Inside" şarkısında Mario Frangoulis, etkileyici aktris ve şarkıcı Vanessa Williams ile buluşuyor. Albümde ayrıca Maria Callasa'ya ithaf edilen "Maria" şarkısında Frangoulis'e Vittoria Grigolo eşlik ediyor. Yunan Diva Alkistis Protopsalti, "Rojo Violento" şarkısındaki düetiyle albüme son derece muazzam bir Akdeniz enerjisi ve tutkusu ekliyor. Beautiful Things albümünün prodüktörlüğünü ise Mario Frangoulis'in Sometimes I Dream albümünün de prodüktörlüğünü yapmış olan ve bir çok ödüle sahip olan dünyaca ünlü müzisyen Steve Wood üstleniyor.

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Selam,

Bu sayıda 12 tonda yazdığım bir çalışma var 12 tane majör modalite (zaman zaman lydian ve lydian augmented olabilen) her ölçüde değişiyor ve ilk 6 tondan sonra formülde ufak bir değişiklik var. Dikkat ederseniz formül D majör tonuna kadar m3'lü yukarı ve 5'li aşağı hareketlerle devam ediyor yalnız G majör (Lydian)den 5'li aşağı inersek tekrar C majöre döneceğimizden zinciri G den sonra 4'lü aşağı devam ettikten sonra aynı formülü D majörden uyguluyoruz. Tekrar m3'lü yukarı ve 5'li aşağı... Bu şekilde 12 ton (bu çalışmada mod diyebiliriz) tamamlanmış oluyor. Tonlar ya da modlar arasında geçiş yaparken birbirine çok yakın sesler kullanıldığına ve bazen ortak notalara dikkat.
Bu gibi çalışmaları kendiniz de istediğiniz formüllerle çeşitleyebilirsiniz bu sadece basit bir örnek.

İyi çalışmalar.

12 ton etüd

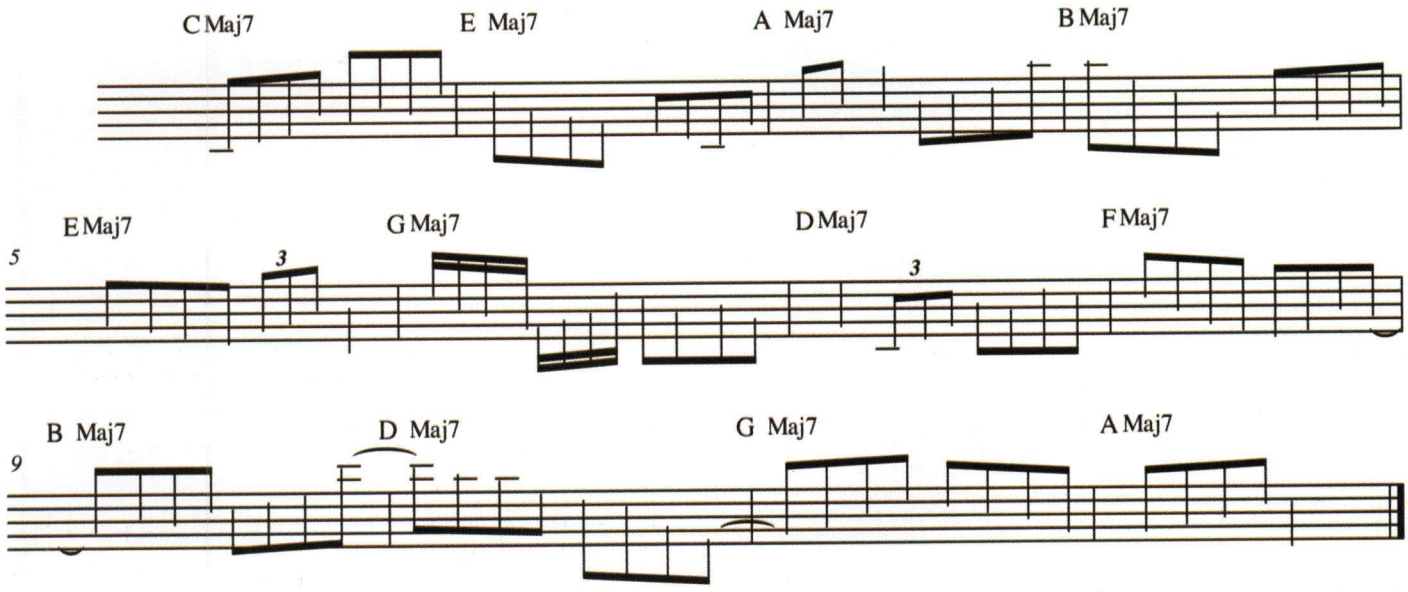

Türkiye'nin Tek

JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Dergisi

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 TL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 TL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Ozsezen
ulkemplm@yahoo.com

Sabri Tuluğ TIRPAN

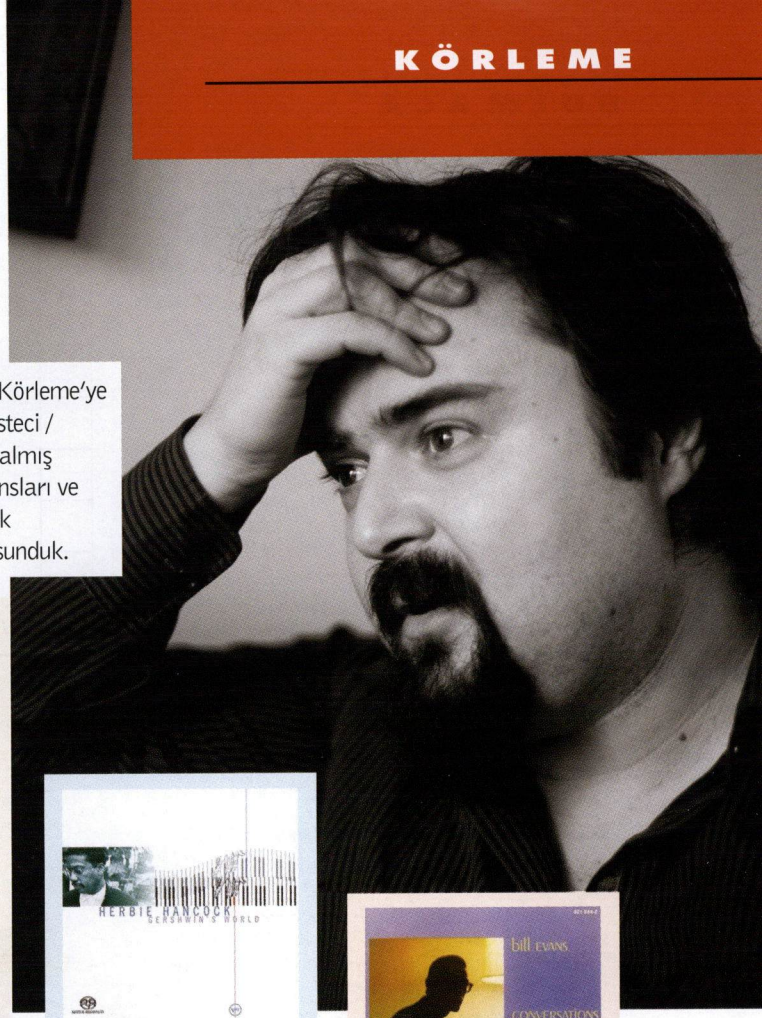

Jazz müziğinde yeni arayışlara ve yeni renklere değer veren Tuluğ Tırpan'ın Körleme'ye katılmak istediğini duyduk ve bu fırsatı kaçırmadık. Klasik müzik kökenli besteci / piyanist Tuluğ Tırpan; klasik müzik ve jazz alanında önemli festivallerde yer almış çağdaş bir müzisyen. Ünlü Hintli müzisyen Trilok Gurtu ile yaptığı performansları ve Balkan ezgilerine olan ilgisi piyanistin alternatif yaklaşımlara her zaman açık olduğunun bir göstergesi. Sanatçıya 4 piyanist / besteciden oluşan bir seçki sunduk.

Vijay Iyer

Tirtha
2011/ACT
Duality / Vijay Iyer

Vijay Iyer (p)
Nitin Mitta (tabla)
Prasanna (g, vo)

Vijay Iyer bu. Metrik olaylara takılır hep. Sol eli bir sekizlik azaltarak mesela. Ligeti gibi. Hintlilerde herşey birbiriyle bağlantılı. Ritim zekası matematik zekasıyla çok alakalı. Hintlilerde de doğal olarak ritmik bir akıl var. Bu piyanist aynı zamanda fizikçidir. Çok ilginç birisi. Mesela Gary Peacock'da biyoloji çalışmıştı University of Washington'da. Bu kombinasyonda ben de çok çaldım. Tabla ve piyano. Trilok Gurtu ile çaldık. Bence sound olarak da çok güzel bir kombinasyon. İlla herkes jazz çalacak diye bir şey yok. Jazz yelpazesinin altında bu tarz alternatif kişiliklerin olması bence çok güzel. Bu "inspirational" bir sanatçı. İngiltere ve Amerika'daki birçok Hintli müzisyene ilham veriyor. Linear Approach'u var. Bu çalışda blok akorlar yerine "invention" tarzı her iki eli de kontrpunktal olarak kullanıyor. Seçtiği notalarda tablanın çaldığı sesleri referans alıyor. Burada çok büyük krediyi birlikte çaldığı sitarcı alıyor tabii. Çok modern tarzda sitar çalıyor. "Traditional phrasing"i anlamış birisi ve modern bir çalışı var. Çok güzel ve modern bir proje.

Albümü gösteriyorum.

Evet, bende var bu albüm. Hatta bir ara her sabah dinliyordum. Bu albümde çalanların üçü de genç Hintli müzisyenler.

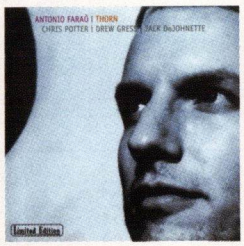

Antonio Farao

Thorn
2001 / Enja
Thorn / A. Farao

Antonio Farao (p)
Chris Potter (s)
Drew Gress (b)
Jack DeJohnette (d)

Bu Amerikalı bir ekip. Büyük ihtimalle Newyork'lu. Çok zıplar gibi çalıyorlar. Mulgrew Miller geliyor aklıma ama bu daha genç bir piyanist. Sound olarak Woody Herman'a benzettim. Onun Mulgrew ile çaldığı kayıtları vardır. Mix bir tuhaf. "Bassdrum" çok açık bu kayıtta. Piyanonun mix'i doğru, olması gerektiği yerde. Swingleri çok güzel. Fred Hersch olabilir mi? Siyah bir piyaniste benziyor aslında. Böyle şeyleri eskiden çok dinliyordum. Saksofon da tanıdık. Vibratosundan Michael Brecker diyeceğim ama henüz o tipik cümlelerini çalmadı. Branford Marsalis de olabilir. Piyanoda Ellis Marsalis olabilir. Çalım çok güzel. Belli ki Hard Bop okulundan geliyorlar. En iyi yaptıkları "sound"u çalıyorlar. Çaldıklarından çok zevk aldıkları belli. Davulcu "busy" çalıyor gibi gözükmesine rağmen bayağı belirleyici stilde. Öbür türlü çalsa çok sıkıcı olurdu bence. Hissiyatı çok doğru. Çok iyi bir ritim seksiyonu. Hiç koşma-çekme yok. Davulcu Jeff Tain Watts ve basçı Robert Hurst olabilir gibi geldi. Burada "ride" çok kuru. Baget zıplıyor burada.

Antonio Farao.

Saksofoncu Chris Potter'mış. Aklıma gelmedi değil aslında. Antonio Farao'yu tanımıyorum. 65'li ve İtalyan'mış. Brandford Marsalis'in grubunda ki Kenny Kirkland'in "sub"ıydı. İtalya'dan gelmiş ve böyle swing çalmayı öğrenmiş. Siyah bir piyanist zannettim. Kenny Kirkland ile ilgili ilginç bir hikayem vardır. Yıllar evvel Branford Marsalis, Jeff Tain Watts, Robert Hurst ve Kenny Kirkland İstanbul Festivali'nde çalmıştı. Çaldıkları gün de tesadüfen John Coltrane'in doğum günü idi. O yüzden Love Supreme albümünün parçalarını çalmışlardı konserde. Konser bittikten sonra da Arnavutköy'de ki Selim Selçuk'un Naima Jazz Kulubü'ne gelip sabaha kadar da orada çalmışlardı. Sanıyorum Branford çalmamıştı ama ritim seksiyonu aynı konser enerjisiyle orada çalmıştı. Birlikte çalmayı çok seven bir ekipti onlar. Bu albüm de öyle tınlıyor.

Herbie Hancock

Gershwin's World
1998 / Verv
Lullaby– G.Gershwin / W.C Handy

Herbie Hancock (p)
Orpheus Chamber Orchestra – Oda Orkestrası

Gershwin's World. Herbie Hancock. Hancock benim jazz çalma sebeplerimden biridir. Fakat bu albüm tam anlamadığım bir tarzdadır. Afrika ritmleri ile başlar. Sanki "Back to Roots" gibi başlıyor ama sonra böyle parçalar geliyor. Gershwin benim de eserlerini çaldığım ve irdelediğim bir besteci. Kontrbas, davul ve piyano ile Rhapsody in Blue'yu yorumlamıştım. Biraz oradan biraz şuradan bir albüm bu aslında. Belki de Herbie Hancock'un tarzı budur. Tipik Rhythm and Blues piyanisti olarak başladı, "Watermelon Man" tarzı parçaları mesela; ondan sonra Miles Davis ile modern jazz çaldı sonra DJ'lere ilham veren "Rock it"i yaptı ve bir de bu klasik müzik olayları... Biraz Salvador Dali gibi... Şu anda bu müziğin içinden bir fil geçebilir mesela! Bir de tekniğinden hiçbirşey kaybetmiyor, kesinlikle egzersiz yapıyor olsa gerek. Nota seçimlerinden de Herbie'yi doğrudan anlayabiliyorsunuz.

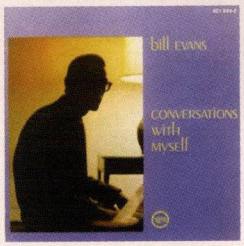

Bill Evans

Conversations with Myself
1963 / Verve
Bemsha Swing / T. Monk

Bill Evans (p)

İki piyano. Tommy Flanagan ve Hank Jones olabilir. Chick Corea - Herbie Hancock kayıtları da var böyle. Henüz Chick Corea'ya özgü bir şey duyulmadı gerçi. Cedar Walton ve Kenny Barron'un da çift piyanoları var ama o da değil bu. Birbirlerini dinleyerek çalıyorlar. İlk söylediğim ikili olmalı. Güzel sallanıyor müzik. Arada Latin işler de var, Chucho Valdes gibi. Gerçi o montuno piyano çalmadan duramazdı!

Conversations With Myself. Bill Evans.

Çok fena yakaladın beni! Enfes bir albüm, çok güzel seçmişsin gerçekten. Böyle piyano "overdub" yapan Lennie Tristano'nun da kayıtları var bende. Bill Evans'ın böyle bir çalışma yaptığını bilmiyordum.

Bu keyifli Körleme için çok teşekkürler.

Ben de teşekkür ederim.

BULMACA

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

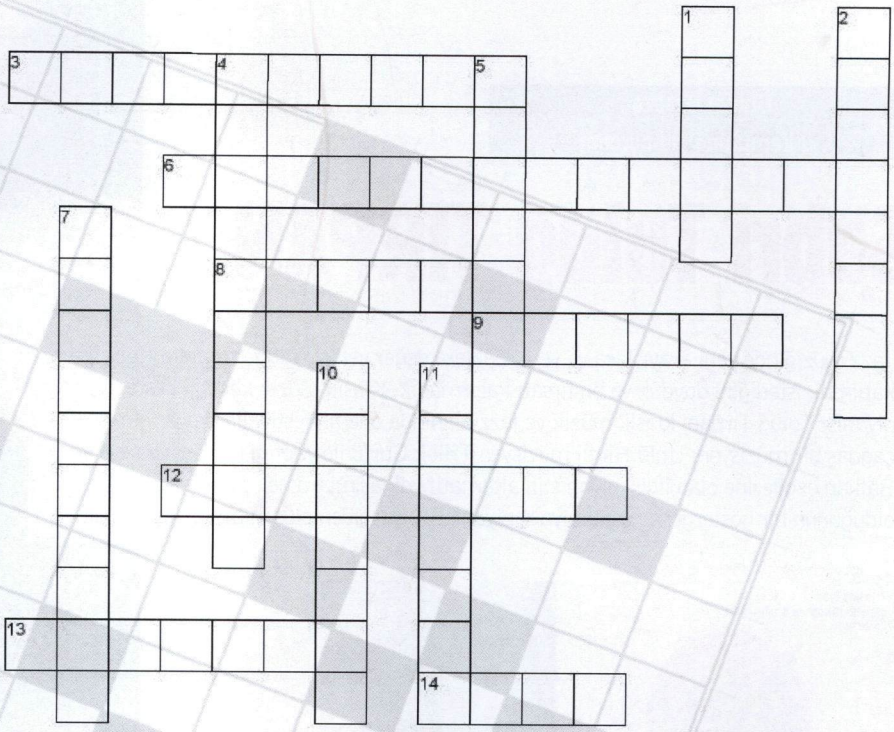

Sağdan Sola:

3. 60' ların başında Coltrane Dörtlüsü davulcusu.

6. Bir müzik eserini dinleyip notalarını kağıda geçirme işlemi.

8. Burçin Büke, Volkan Hürsever ve Volkan Öktem üçlüsünden başarılı bir albüm.

9. Hint müziği enstrümanlarının yer aldığı bir Vijay Iyer albümü.

12. Bir yangın sonrası sol elinin iki parmağını kaybeden ve sonrasında kendi tekniğini geliştiren ünlü caz gitaristi. Django--------

13. Sanat direktörlüğünü Wynton Marsalis' in yaptığı bir caz programı. Jazz at the ---- Center

14. Gözleri görmeyen bu müzisyen aynı anda 3 saksafon üfleyebiliyordu. Rahsaan Roland

Yukarıdan Aşağıya:

1. Konsol piyano bu adla da bilinir. ----- çapraz

2. Bu ünlü alto saksafoncunun ismi Berklee College Of Music' de bir kütüphaneye verilmiştir.

4. Ünlü sitarcı Ravi Shankar' ın Grammy ödüllü kızı.

5. Bu ünlü piyanistimizin babası aynı zamanda caz müzisyenlerinin referans kitabı Cazın İçinden' in yazarıdır. Hüseyin-----

7. Chaka Khan' ın ünlü Türk yapımcısı.

10. Latin Amerika müziğinden etkilenmiş ve John McLaughlin ile kayıtları bulunan gitarist. Carlos----

11. Bu kontrbasçı University Of Washington' da Biyoloji eğitmi de görmüştü. Gary-----

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Suudi Kunduz - Karabağlar / İzmir
Beran Paçacı - Eyüp / İstanbul

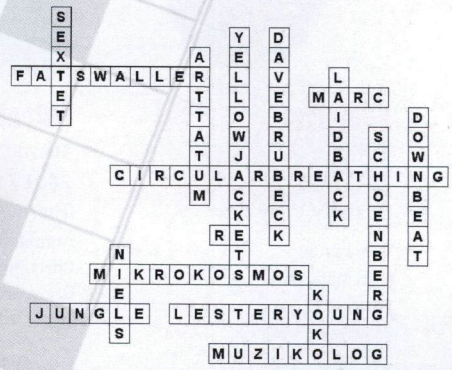

ÇAZGIR

Özgen Özman

МІНСК
КРЫШТАЛЬ
1893
www.rey-per.com
İstanbul Tel: +90 212 570 88 41
TrabzonTel: +90 462 334 70 00
BELA RUSSIAN VODKA
Belaya Rus
PRODUCED IN BELARUS
MINSKAYA
KRISTALL
VODKA
SILVER

Galeri Iki

ışığın sanata yansıması!

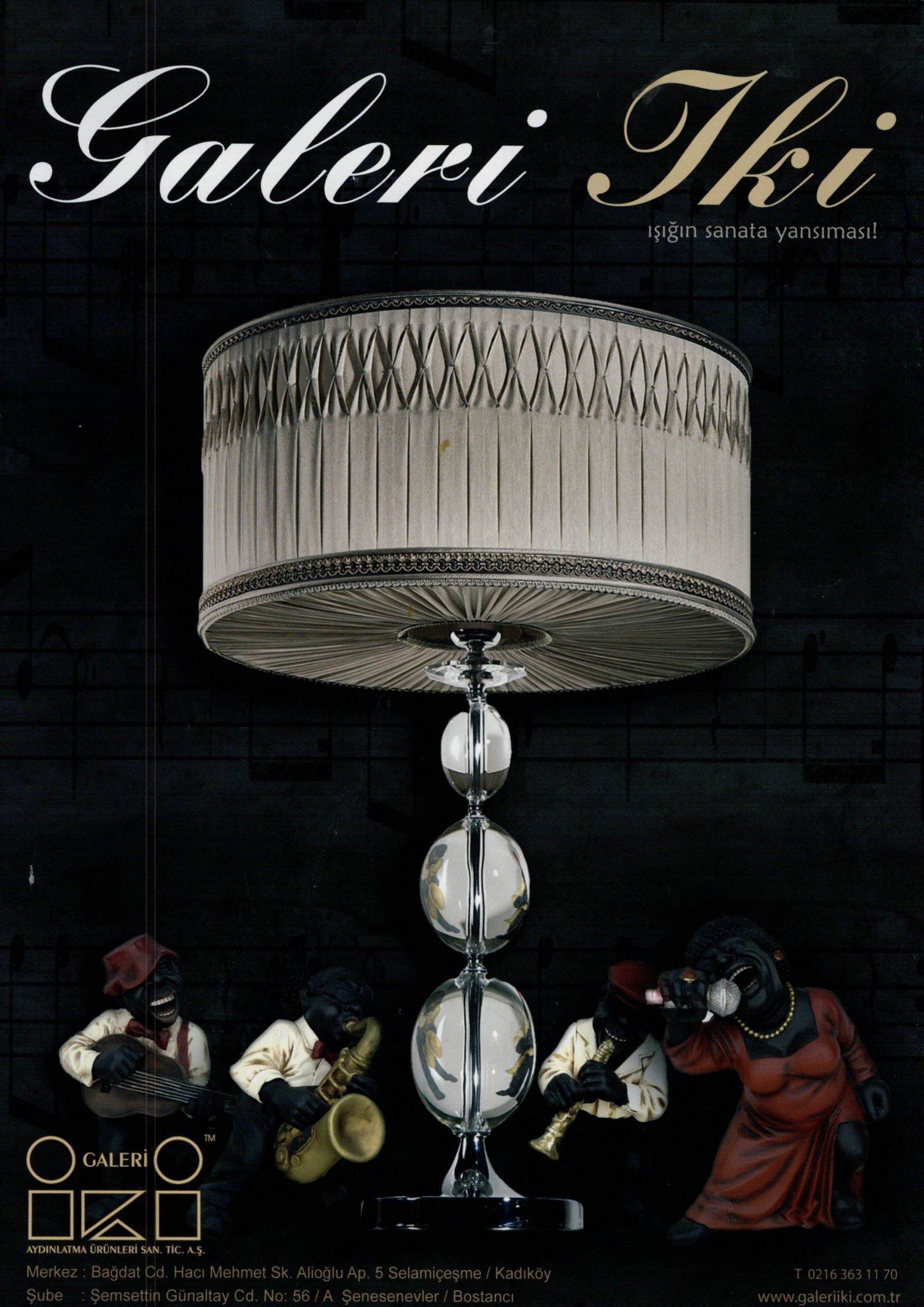

GALERİ IKI™

AYDINLATMA ÜRÜNLERİ SAN. TİC. A.Ş.

Merkez : Bağdat Cd. Hacı Mehmet Sk. Alioğlu Ap. 5 Selamiçeşme / Kadıköy

Şube : Şemsettin Günaltay Cd. No: 56 / A Şenesenevler / Bostancı

T 0216 363 11 70

www.galeriiki.com.tr